Victoria Holtová

PODZIMNÍ ÚPLNĚK

Knižní Klub

Victoria Holtová
PODZIMNÍ ÚPLNĚK
Z anglického originálu The Time of the Hunter's Moon
přeložila Dana Lagronová.
Redigoval Miloslav Satava.
Obálku navrhla Libuše Hubičková.
Grafická úprava Jarmila Sojková.
Vydal Knižní klub, k. s.,
v Praze roku 1995 jako svou 273. publikaci.
Odpovědný redaktor Michal Rybka.
Technická redaktorka Jana Maryšková.
Počet stran 352.
Sazba Sdružení MAC, spol. s r. o., Praha.
Tisk Graphischer Grossbetrieb Pössneck GmbH - SRN.
Vydání první.

ISBN 80-7176-223-7

Lesní přelud

Bylo mi devatenáct, když se stalo to, co jsem nazývala lesním přeludem. Při pohledu zpět mi ta událost připadala tajuplná jako něco, co se přihodilo jen ve snu, a skutečně jsem několikrát sama sebe téměř přesvědčila, že se všechno odehrálo pouze v mé fantazii. Byla jsem sice od raného věku reálně uvažující a praktický člověk, který nepřikládá snění příliš velký význam, ale tehdy jsem byla ještě nezkušená, sotva jsem dokončila školu. Byly to vlastně poslední roky prodlouženého dětství.

Stalo se to jednoho pozdního říjnového odpoledne ve švýcarských lesích nedaleko hranic s Německem. Studovala jsem posledním rokem na jedné z nejexkluzivnějších škol v Evropě, o níž teta Patty rozhodla, že právě tam se musím, jak se vyjádřila, „dopéci“.

„Dva roky by měly stačit,“ říkala. „Ani ne tak tobě, ale lidem. Jestliže rodiče budou vědět, že jedna z nás prodělala vytříbenou proceduru v Schaffenbruckenu, pošlou k nám své dcery.“

Teta Patty byla majitelkou dívčí školy a měly jsme naplánováno, že já se zapojím do podniku, až budu připravená. Pročež musím mít tu nejlepší kvalifikaci, která mě učiní způsobilou k tomuto úkolu, a navíc lesk, jenž ze mne udělá neodolatelné lákadlo pro rodiče toužící, aby se jejich dcery podílely na odrazu schaffenbruckenské slávy.

„Snobové,“ říkala teta. „Naprosto nefalšovaní snobové. Ale proč bychom si stěžovaly, pokud to Akademii pro mladé dámy Patience Grantové přinese prospěch?“

Teta Patty vypadala spíš jako soudek, malá a velmi boubelatá. „Mám ráda jídlo,“ říkávala, „tak proč bych si je neměla užívat? Věřím, že každý člověk na světě má svatou povinnost vychutnávat všechny ty dobré věci, kterými nás pánbůh obdařil. A když už byly vynalezeny čokoláda nebo rostbíf, tak jsou tu proto, aby se jedly.“

Jídlo bylo na Akademii pro mladé dámy Patience Grantové opravdu vynikající - na rozdíl od jídla, které podávají ve většině jiných podobných zařízení.

Teta nebyla vdaná. Jak říkala, z toho prostého důvodu, že ji nikdo nikdy o ruku nepožádal. „Jestli bych byla přijala, je jiná otázka, ale jelikož takový problém nikdy nenastal, ani já, ani nikdo jiný se tím nemusí znepokojovat.“

Se mnou o tom promluvila obšírněji. „Odstrkovali mě už od dětství. Na plesích jsem byla věčná „čekanka“. Víš, uměla jsem tehdy šplhat po stromech, dřív než mi nadělala problémy tloušťka. A kdyby se nějaký kluk odvážil mě zatahat za cop, musel by sebou hezky hodit, aby unikl bitce, z níž jsem, má milá Cordelie, pravidelně vycházela jako vítěz.“

Věřila jsem tomu, ale často jsem si říkala, jak hloupí byli muži, že žádný z nich neměl dost rozumu, aby požádal tetu o ruku. Byla by z ní skvělá manželka. Takhle byla pro mne skvělou matkou.

Moji rodiče byli misionáři v Africe. Říkalo se jim zasvěcení, svatí, ale jako většina svatých byli tak zaujati šířením dobra po světě jako celku, že se příliš nestarali o problémy své malé dcery. Pamatuji si je pouze mlhavě - bylo mi sedm, když mě poslali domů do Anglie - jak se na mne občas dívají, z tváří jim září nadšení a síla, ale jako by si nebyli úplně jisti, kdo vlastně jsem. Později jsem přemýšlela, jak vůbec ve svém životě plném dobrých skutků našli čas či chuť zplodit mě.

Nejspíš k jejich velké úlevě ale bylo rozhodnuto, že život v africké džungli není vhodný pro dítě. Měla jsem být poslána domů, a to k sestře mého otce Patienci.

Domů mě vezl někdo z misie, cestující náhodou na krátkou dobu do Anglie. Na dlouhou cestu si sotva vzpomínám, ale co si budu pamatovat navždy, je kulaťoučká postava tety Patty, která na mne čekala, když jsem vystoupila z lodi. Ze všeho nejdřív zaujal mou pozornost její klobouk, protože byl úžasný a na vrcholku měl modré péro. Teta Patty měla pro klobouky slabost, která téměř soupeřila s její slabostí pro jídlo. Někdy dokonce nosila klobouky i doma. A tak tam stála - oči za brýlemi zvětšené a tvář jako měsíček v úplňku, zářící mýdlem a vodou a radostí ze života pod velkolepým kloboukem s pérem, které se rozechvělo, když mě přivinula na svá obrovská, levandulí vonící ňadra.

„Tak tady jsi," řekla. „Alanovo děvče... vítej doma."

A hned od první chvíle mě přesvědčila, že doma jsem.

Asi dva roky po mém příjezdu do Anglie otec zemřel na úplavici a matka o pár týdnů později na stejnou nemoc.

Teta Patty mi ukázala článek v náboženských novinách. Stálo tam „Položili životy ve službách božích".

Obávám se, že jsem příliš netruchlila. Zapomněla jsem na ně a stěží jsem si je vybavovala. Naprosto mě pohltil život na Grantley Manor, ve starém alžbětinském domě, který teta Patty koupila za to, čemu říkala dědictví, dva roky před mým narozením.

Vedly jsme spolu nádherné hovory. Připadalo mi, že nikdy nic netají. Později jsem si často uvědomovala, že většina lidí se tváří, jako by měla nějaká tajemství. U tety Patty tomu tak nikdy nebylo. Slova z ní proudila bez jakýchkoliv zábran.

„Když jsem byla ve škole," vyprávěla, „mívala jsem spousty legrace, ale nikdy dost jídla. Hovězí bujón ředili vodou. V pondělí to nazývali polévka. To nebylo tak špatné. V úterý byl slabší, ale ve středu už jsem si vždycky říkala, jak dlouho ještě potrvá, než se ukáže, že to je čistá voda? Chleba pokaždé vypadal okorale. Myslím, že právě ta škola ze mě udělala jedlíka, protože když jsem odtud odešla, slíbila jsem si, že si budu dopřávat. Kdybych já měla školu, tvrdila jsem, bylo by to úplně jiné. A když jsem přišla k penězům, řekla jsem si: Proč ne? Je to riziko, povídal mi starý Lucas. On byl právní poradce. No a co, já na to, ráda riskuju. A čím víc on byl proti, tím víc já chtěla. Jsem prostě taková. Řekni mi: Ne, nemůžeš, a jako že tady sedím, zanedlouho mi řekneš: Ach ano, můžeš. A tak jsem našla tohle panství... vyšlo docela levně i s úpravami, které se musely provést. Vyloženě místo pro školu. Nazvala jsem je Grantley Manor. Víš, jako Grantová. Je v tom trošku domýšlivosti. Slečna Grantová z Grantley.

No, každý si pomyslí, ona tady žije už celá staletí, že? Nikdo se nebude ptát, prostě si to budou myslet. A to je dobré pro dívky. Měla jsem v plánu udělat z Akademie Patience Grantové nejexkluzivnější zařízení v zemi, jako je Schaffenbrucken ve Švýcarsku."

Tehdy jsem slyšela o Schaffenbruckenu poprvé.

Vysvětlila mi to: „Všechno mají dokonale promyšlené. V Schaffenbruckenu si dívky velmi pečlivě vybírají, takže není snadné se tam dostat. Bohužel, je mi líto, ale pro vaši Amélii nemáme místo, madam Smithová. Zkuste příští čtvrtletí. Kdoví, možná budete mít štěstí. Jsme plní a máme pořadník zájemců. Pořadník! To je nejkouzelnější slůvko ve slovníku majitelek škol. Všechny doufáme, že právě toho dosáhneme... rodiče soupeřící o to, aby dostali své dcery do naší školy, a ne jako obvykle, že se ty snažíš umluvit rodiče."

„Schaffenbrucken je drahý," poznamenala jindy, „ale myslím, že stojí za to. Naučíš se tam francouzsky a německy od lidí, kteří mluví, jak se patří, protože jsou to jejich rodné jazyky. Naučíš se tancovat a dělat pukrle a chodit kolem dokola s knížkou na hlavě. Já vím, řekneš, že to se můžeš naučit na tisíci jiných škol. To je pravda, ale nebudou se na tebe dívat tak, jako když na sobě budeš mít pel Schaffenbruckenu."

Její řeč vždycky přerušoval smích.

„Získáš trošku schaffenbruckenského pelu, má milá," říkala. „A pak se vrátíš, a až rozhlásíme, kde jsi byla, matky se budou prát, aby k nám mohly své dcery poslat. Výchovu má na starosti slečna Cordelie Grantová. Ona byla v Schaffenbruckenu, víte. Moje milá, budeme jim říkat, že vedeme pořadník mladých dam dožadujících se, aby je společenskému chování učila slečna Cordelie Grantová ze Schaffenbruckenu."

„Jednou bude tahle škola tvoje, Cordelie," říkávala.

Věděla jsem, že tím jednou míní, až umře, a nedokázala jsem si představit svět bez ní. Byla středem mého života, se zářící tváří, náhlými záchvaty smíchu, jadrnou konverzací, obrovským apetitem a svými klobouky.

Když mi bylo sedmnáct, usoudila, že je čas, abych šla do Schaffenbruckenu.

A tak jsem zase byla svěřena do péče cestujících - tentokrát to byly tři dámy, které cestovaly do Švýcarska. V Basileji na mne měl čekat a po zbytek cesty doprovázet zástupce školy. Cesta byla zajímavá a připomněla mi dlouhou výpravu domů z Afriky. Tehdy to ale bylo úplně jiné. Teď jsem byla starší, věděla jsem, kam jedu, a nepociťovala jsem tu úděsnou obavu malé holčičky před cestou do neznáma.

Dámy, které mne provázely Evropou, byly rozhodnuty na mne dohlížet, a tak se mi docela ulevilo, když mne předaly slečně Mainzové, která učila v Schaffenbruckenu němčinu. Byla to žena středních let, spíše nevýrazná, kterou potěšilo, že trochu umím německy. Řekla mi, že mám sice strašný přízvuk, ale to že se dá napravit. A odmítla po zbytek cesty hovořit jinak než svou rodnou řečí.

Mluvila o slávě Schaffenbruckenu a o tom, jaké mám štěstí, že jsem byla zařazena do této vybrané skupiny mladých dam. Obehraná schaffenbruckenská písnička. Pomyslela jsem si, že slečna Mainzová je ta nejvážnější osoba, jakou jsem kdy potkala. Nejspíš jsem ji srovnávala s tetou Patty.

Samotný Schaffenbrucken nebyl nijak úchvatný, ale okolí docela ano. Škola stála asi dva kilometry od města a byla obklopena lesy a kopci. Madam de Guérinová, francouzsky hovořící Švýcarka, byla dáma středních let s přirozenou autoritou, které já říkám prostě existence. Poznala jsem, jak důležitá je pro schaffenbruckenskou legendu. S námi dívkami nepřišla příliš do styku. Byly jsme ponechány v péči učitelek. Učily jsme se tanec, divadlo, francouzštinu, němčinu a to, čemu se říkalo společenské uvědomování se. Měly jsme opustit Schaffenbrucken připravené vstoupit do nejvyšší společnosti.

Brzy jsem si tam zvykla a zjistila jsem, že dívky jsou zajímavé. Byly různých národností a já se samozřejmě spřátelila s Angličankami. Na pokoji bydlely vždy dvě dívky, a to tak, že se mísily různé národnosti. První rok jsem bydlela s Němkou, druhý rok s Francouzkou. To byl dobrý nápad, protože nám pomáhal zdokonalit se v jazycích.

Kázeň nebyla přísná. Už jsme nebyly úplně děti. Obvykle tam přicházely dívky šestnáctileté až sedmnáctileté a zůstávaly do devatenácti nebo dvaceti. Nebyly jsme tam kvůli základnímu vzdělání, ale každá z nás musela být, jak říkala madam de Guérinová, přeměněna ve femme comme il fault. Mnohem důležitější než znát matematiku nebo literaturu bylo umět dobře tančit a šarmantně konverzovat. Většina dívek byla přímo po Schaffenbruckenu uváděna do společnosti. Snad jen dvě dívky byly tak jako já předurčeny k něčemu jinému. Zpravidla však považovaly pobyt v Schaffenbruckenu za nevyhnutelnou součást své výchovy - prchavou, ale dokud trvá, je nutno si jí co nejvíce užít.

I když život při pestrém vyučování probíhal bez problémů, přece jen nad námi existoval určitý přísný dohled. A já byla přesvědčena, že kdyby byla kterákoliv z dívek vtažena do nějakého skandálu, okamžitě by musela odejít, protože vždy se našel nějaký ambiciózní rodič dychtivý zařadit svou dceru na volné místo.

Na Vánoce a prázdniny jsem jela domů a s tetou Patty jsme vedly veselé debaty o Schaffenbruckenu.

„Musíme to dokázat," říkávala teta Patty. „Ujišťuji tě, že až se vrátíš ze Schaffenbruckenu, budeme mít tu nejlepší školu v zemi. A Daisy Hetheringtonová zezelená závistí."

Tehdy jsem poprvé uslyšela jméno Daisy Hetheringtonové. Zběžně jsem se zeptala, kdo to je, a dostalo se mi informace, že má školu v Devonu, která je téměř tak dobrá, jak si o ní Daisy myslí, čímž je řečeno mnohé.

Kéž bych se byla vyptávala víc. Ale tehdy mě přirozeně nenapadlo, že to může být důležité.

Začalo čtvrtletí, které mělo být mým posledním v Schaffenbruckenu. Byl pozdní říjen a na tu roční dobu nádherné počasí. Díky sluníčku se zdálo, že léto nekončí. Ve dne bylo velké teplo, ale jakmile slunce zapadlo, uvědomili jste si, které je vlastně roční období. Tehdy jsme se choulily kolem krbu ve společenské místnosti a povídaly si.

V té době byly mými nejlepšími kamarádkami Monika Delormeová, s níž jsem bydlela, Angličanka Lydie Markhamová a její spolubydlící Frieda Schmidtové. My čtyři jsme byly pořád spolu. Povídaly jsme si a podnikaly společné výlety do města. Někdy jsme šly pěšky, ale když jel do města kočár, svezly jsme se. Chodily jsme na procházky do lesa, což bylo dovoleno jen ve skupinkách po šesti - nebo nejméně po čtyřech. To bylo jediné omezení svobody, ovšem my jsme se necítily ani v nejmenším omezeny.

Lydie říkávala, že pobyt v Schaffenbruckenu je jako čekání na nádraží na vlak, který nás odveze na místo, kde budeme normální dospělou osobou. Chápala jsem, jak to myslí. Tohle byla pouze zastávka na cestě naším životem - odrazový můstek.

Vyprávěly jsme si o sobě navzájem. Monika byla dcera z aristokratické rodiny a téměř okamžitě po škole měla vstoupit do odpovídajícího manželského svazku. Friedin otec zbohatl na keramice a byl obchodník mnohostranných zájmů. Lydie pocházela z bankovnické rodiny. Já byla o něco starší, a protože jsem měla o Vánocích odjet, cítila jsem se úplně jako stařešina.

Elsy jsme si všimly téměř okamžitě poté, co byla přijata mezi služebnictvo. Malá hezká dívka se světlými kudrnatými vlasy a modrýma očima, živá, vypadala trošku jako skřítek. Byla jiná než ostatní služebné. Zaměstnali ji, protože jedna ze služek utekla s nějakým mužem z města, a madam Guérinová se rozhodla, že dá Else zkušební lhůtu do konce tohoto čtvrtletí.

Byla jsem si jistá, že kdyby byla madam Guérinová Elsu skutečně znala, nedovolila by jí zůstat ani kratší dobu. Nebyla vůbec uctivá a ani v nejmenším se nezdálo, že by měla posvátnou úctu k Schaffenbruckenu či ke

komukoliv v něm. Měla kamarádského ducha, z čehož plynulo, že se chovala jako jedna z nás. Některým dívkám to bylo protivné, naši čtveřici to však spíše bavilo. Nejspíš proto se často objevovala v našem pokoji.

Přicházívala, když jsme byly všechny čtyři spolu, a nějak se zařadila do hovoru.

Ráda poslouchala vyprávění o našich domovech a dávala nám spoustu otázek. „Jé, já bych tak ráda jela do Anglie," říkala. „Nebo do Francie... nebo do Německa..." Podněcovala nás k vyprávění a naslouchala líčení našeho zázemí s takovým potěšením, že jsme nemohly, než jí vyhovět.

O sobě říkávala, že je ztroskotanec. Nebyla ve skutečnosti služka. Kdepak! Byla přesvědčená, že ji čeká příjemná budoucnost. Její otec sice nebyl úplně bohatý, ale netrpěli nedostatkem. Měla být uvedena do společnosti. „Samozřejmě že ne jako vy, mladý dámy, ale skromnějc. Pak otec zemřel. Elá hop!" Vztáhla ruce a oči obrátila ke stropu. „A to byl konec Elsiny slávy. Žádný peníze. Elsa zůstala sama. Nezbylo mi než jít pracovat. A co jsem uměla? Co jsem se naučila?"

„Určitě ne být služebnou," prohlásila Monika s typickou francouzskou logikou.

A všechny, včetně Elsy, jsme se daly do smíchu.

Nedokázaly jsme ji nemít rády a zvykly jsme si ji zvát k nám na kus řeči. Byla zábavná a velmi dobře se vyznala v německých pověstech o lesích, v nichž, jak říkala, strávila své dětství, než ji otec odvezl do Anglie, kde žila až do doby, než přišla do Švýcarska.

„Ráda myslím na všechny ty skřítky schovaný pod zemí," říkávala. „Naskakuje mi z toho husí kůže. Je spousta pěknejch pověstí o rytířích v brnění, který unášej panny do Valhaly nebo tam někam."

„Tam lidé odcházejí, když umřou," poznamenala jsem.

„Prostě nějaký pěkný místo, kde se pořádají hostiny a plesy."

Chodívala k nám skoro každé odpoledne.

„Co by asi řekla madam Guérinová, kdyby to věděla?" ptala se Lydie.

„Nejspíš by nás vyloučili," poznamenala Monika.

„Jaké štěstí pro ty v pořadníku. Čtyři najednou!"

Elsa seděla na kraji židle a smála se.

„Povídej mi o svém otci, cháteau," říkávala Monice.

A Monika jí vyprávěla o svém domově a o tom, že je víceméně zasnoubená s Henrim de la Creseuse, který vlastní panství sousedící s otcovým.

Potom vykládala Frieda o svém přísném otci, který jí určitě vybere za manžela přinejmenším barona. Lydie hovořila o svých dvou bratrech, kteří budou bankéři jako její otec.

„Vyprávějte mi o Cordelii," požádala Elsa.

„Cordelie je nejšťastnější," vykřikla Lydie. „Má tu nejbáječnější tetu, která jí dovolí, aby si dělala, co chce. Tak ráda poslouchám o tetě Patty. Ta by určitě nikdy Cordelii nenutila, aby si vzala nějakého barona nebo starého dědka jen proto, že má peníze a titul. Cordelie si vezme toho, kdo se jí bude líbit."

„A sama bude bohatá. Dostane ten kouzelný starý dům. Jednou bude všechno tvoje, Cordelie, a nebudeš se muset za nikoho vdávat, abys to získala."

„Nebudu nic chtít, protože to znamená, že nejdřív musí teta Patty umřít."

„Ale jednou to bude tvoje. Budeš bohatá a nezávislá."

Elsa byla zvědavá na Grantley Manor, a tak jsem jí dům popsala. Nepřekvapilo mě, že jsem zdůrazňování nádhery Grantley trochu přeháněla. Určitě jsem ale nepřeháněla v popisu výstředního šarmu tety Patty. Nikdo by ji nedokázal vystihnout. Ale jak šťastná jsem byla, když jsem o ní vyprávěla, a jak mi ostatní dívky, pocházející z přísnějších a mnohem konvenčnějších rodin, záviděly.

„Počítám," prohlásila Elsa jednoho dne, „že se brzy vdáte."

„Bože chraň," vyjekla Lydie. „Chci si nejdřív něco užít."

„Byly jste někdy u Pilcherovo skály?" zeptala se Elsa.

„Slyšela jsem o ní," připustila Frieda.

„Je to odtud jen pár kilometrů."

„Stojí za to ji vidět?" zeptala jsem se.

„No jéje, je v lesích, divná skála. Vypráví se o ní pověst. Pověsti jsem měla vždycky ráda."

„Jaká pověst?"

„Když tam přijdete v určitou dobu, můžete zahlídnout svýho budoucího milence... nebo manžela." Daly jsme se do smíchu.

„Nijak zvlášť netoužím právě teď vidět Henriho de la Creseuse," poznamenala Monika. „Dost času, až odtud odjedu."

„Ale," namítla Elsa, „může se stát, že osud rozhodne, že on vám nejni určenej."

„A muž, který mi je souzený, se objeví na tom místě? Co to je ta Pilcherova skála?"

„Povím vám tu pověst. Před dávnejma rokama bylo zvykem, že milence přistižený při cizoložství zavedli k Pilcherově skále, přinutili je vyšplhat nahoru a pak je shodili dolů. Vodili je tam vždycky v noci za úplňku. Krev tolika mrtvejch způsobila, že půda byla úrodnější a kolem skály vyrostly stromy a vytvořily les.“

„A tohle místo máme navštívit?“

„Cordelie už končí, a nebude tedy mít moc příležitostí, a tak by toho měla využít. Zejtra bude úplněk a navíc první po podzimní rovnodennosti. To je ta pravá chvíle.“

„První úplněk po podzimní rovnodennosti?“ opakovala jako ozvěna Monika.

„Ten, kterej následuje po úplňku podzimní rovnodennosti. Je jeden z nejhezčích, čas lovecký sezony. V říjnu.“

„Je opravdu říjen?“ zeptala se Frieda. „Zdá se, že je teplo.“

„Včera v noci byla zima,“ řekla Lydie a při vzpomínce se zachvěla.

„Přes den je tak krásně,“ podotkla jsem já. „Měly bychom toho co nejvíc využít. Mám zvláštní pocit, když si pomyslím, že se už nevrátím.“

„Bude ti to vadit?“ chtěla vědět Monika.

„Bude se mi po vás všech stýskat.“

„Ale budeš se svou báječnou tetou,“ povzdechla si závistivě Frieda.

„A budete bohatá,“ dodala Elsa, „a nezávislá, protože budete mít tu školu a to skvělý starý panství.“

„Kdepak, ještě dlouho ne. Dostanu ho, až teta Patty umře, a to si nikdy nebudu přát.“

Elsa kývla. „No, jestli nechcete jít na Pilcherovo skálu vy, řeknu ostatním.“

„Proč bychom nešly?“ řekla Lydie. „Je zítra... ten úplněk?“

„Mohly bychom jet kočárem.“

„Můžeme říct, že se chceme podívat po nějakých polních květinách.“

„Myslíte, že nás pustí? Polní květiny jsou sotva tématem pro salony výkvětu společnosti. A jaké polní kytky vůbec v tuhle roční dobu rostou?“

„Vymyslíme si něco jinýho,“ navrhla Lydie.

Ale žádnou nás nic nenapadlo. Čím usilovněji jsme přemýšlely, tím lákavějším se výlet k Pilcherově skále stával.

Nakonec se ozvala Elsa: „Mám to, pojedete jako do města vybrat rukavice pro Cordeliinu tetu. Zalíbily sejí ty, který měla Cordelie, když přijela domů, a samozřejmě takový rukavice... tak elegantní... neumějí udělat jinde než ve

Švýcarsku. To by mohla bejt pro madam hodnověrná výmluva. A potom kočár místo do města zajede do lesa. Jsou to jen tři kilometry. Mohly byste madam požádat o delší volno, protože se chcete zastavit v patisserii na šálek čaje a jeden z těch šlehačkovejch dortů, který mohli vymyslet jenom ve Švýcarsku. Určitě vám to povolí, a tak získáte čas zaběhnout do lesa a posadit se pod dubem milenců.“

„Taková podlost!“ vyjekla jsem. „Co kdyby se madam Guérinová dověděla, že nás takhle kazíš? Vyhnala by tě do zasněžených hor.“

Elsa sepjala ruce, jako by se modlila. „Zapřísahám vás, nevyzraďte mě. Je to jenom legrace. Chci jen vnýst do vašeho života trošku romantiky.“

Smála jsem se s ostatními. „Nakonec proč ne? Řekni nám, co máme dělat, Elso.“

„Sednete si pod ten dub. Nemůžete se splíst. Roste přímo pod Pilcherovo skálou. Prostě si tam sednete a budete si povídat... úplně normálně, víte. A když budete mít štěstí, objeví se váš budoucí manžel.“

„Jeden pro všechny čtyři!“ vykřikla Monika.

„Možná jich bude víc... kdo ví? Ale i kdyby přišel jen jeden, stačí, aby vám dokázal, že na našich pověstech přece jen něco je, ne?“

„Je to směšné,“ řekla Frieda.

„Aspoň něco,“ přisadila si Monika.

„Náš poslední výlet před příchodem zimy,“ řekla Lydie.

„Kdoví? Možná zima začne už zítra.“

„Pak je pro Cordelii pozdě,“ připomněla nám Lydie. „Cordelie, přemluv tetu Patty, aby tě tu nechala ještě jeden rok.“

„Dva opravdu stačí, aby mi dodaly lesku. Musím se už určitě blýskat.“

Chvilku jsme se smály a pak jsme se rozhodly, že zítra odpoledne pojedeme k Pilcherově skále.

Bylo jasné odpoledne, když jsme se vydaly na cestu. Díky sluníčku bylo teplo jako na jaře, a když vůz odbočil ze silnice vedoucí do města a zamířil k lesu, měly jsme skvělou náladu. Vzduch byl čistý a svěží a na vzdálených vrcholcích hor se třpytil sníh. Cítila jsem palčivou vůni borovic, které převážně tvořily les, ale kromě těchto věčně zelených jehličnanů tu byly i nějaké duby. A právě jeden z nich jsme hledaly.

Zeptaly jsme se kočího na Pilcherovu skálu a on nám řekl, že ji nemůžeme přehlédnout. Za zatáčkou nám ji ukáže. Tyčí se vysoko nad roklí.

Krajina byla nádherná. V dálce jsme viděly svahy hor, některé byly zalesněné až do údolí, s výškou vegetace řídla.

„Jsem zvědavá, která z nás ho uvidí," zašeptala Lydie. „Žádná," odpověděla Frieda.

Monika se zasmála. „Já ne, protože jsem už zamluvená." Všechny jsme se rozesmály.

„Myslím, že Elsa si polovinu z toho, co říká, vymýšlí," dodala jsem. „Věříš, že je ztroskotanec?"

„Nevím," řekla jsem zamyšleně. „Něco kolem ní je. Je jiná. Mohla by to být pravda. Ovšem klidně si všechno mohla vymyslet."

„Stejně jako zjevení u Pilcherovy skály," řekla Frieda. „Až se vrátíme, vysměje se nám."

Zvuk koňských kopyt byl uklidňující. Bude se mi stýskat po těchto výletech, až odjedu. Ale samozřejmě bude báječné být zase doma s tetou Patty.

„Tamhle je to," ukázal kočí bičem.

Všechny jsme se podívaly. Z tohoto místa působila skála impozantně. Jako vrásčitá stará tvář... hnědá, pomačkaná, nenávistná.

„Opravdu je to ona?" řekla Monika. „A kdo vůbec byl ten Pilcher?"

„Musíme se zeptat Elsy," usoudila jsem. „Zdá se, že je v tomhle ohledu studnicí informací."

Teď jsme jeli lesem. Vůz zastavil a kočí řekl: „Počkám tady. Jděte po tyhle cestičce. Vede přímo ke skále. Tam na konci roste obrovský dub, který se jmenuje Pilcherův dub."

„Ten právě hledáme," řekla Monika.

„Je to sotva kilometr." Pohlédl na hodinky a dodal: „Přijedu pro vás, řekněme, za hodinu a půl. Neopozděte se."

„Děkujeme," řekly jsme a vydaly se po hrbolaté cestě k vysoké skále.

„Musel tu proběhnout prudký sopečný výbuch," poznamenala jsem. „Tak skála vznikla, a až mnohem mnohem později tu vyrostly duby. Žaludy nejspíš roznesli ptáci. Tady kolem jsou převážně borovice. Nádherně voní."

Už jsme byly téměř u dubu, který rostl těsně u skály. „To musí být on," usoudila Lydie, klesla na zem a natáhla se do trávy. „Z těch vůní se mi chce spát."

„Ta kouzelná aromatická vůně," řekla jsem a zhluboka vdechla nosem. „Ano, je v tom něco uspávajícího."

„A co teď, když jsme tady?" chtěla vědět Frieda.

„Sedni si... a čekej a dívej se."

„Myslím, že to je hloupé," reptala Frieda.

„Prostě jsme na výletě. Představ si, že kupujeme rukavice pro mou tetu Patty. Nějaké jí musím koupit, než odjedu."

„Přestaň mluvit o odjezdu," řekla Lydie. „Nemám to ráda."

Frieda zívla.

„Ano, já vlastně také ne," řekla jsem.

Natáhla jsem se do trávy a ostatní dívky udělaly totéž. Ležely jsme, hlavy jsme si opíraly o ruce a mezi větvemi dubu hleděly k obloze.

„Jaké to asi bylo, když shazovali lidi," pokračovala jsem. „Představuju si, jak mě táhnou nahoru, a vím, že mě shodí... nebo mě přinutí, abych skočila. Možná někdo spadl právě na tohle místo."

„Běhá mi z toho mráz po zádech," ozvala se Lydie.

„Navrhuju," vložila se do toho Frieda, „abychom se vrátily ke kočáru a přece jen jely do města."

„Ty malé koláčky s barevným krémem jsou skvělé," řekla Monika.

„A stihly bychom to ještě?" zeptala se Frieda.

„Ne," řekla Lydie.

„Buďte zticha," poručila jsem jim. „Dejte tomu šanci." Všechny jsme zmlkly, a právě v tom okamžiku přicházel mezi stromy.

Vysoký a velmi blond. Okamžitě jsem si všimla jeho očí. Byly pronikavě modré a měly v sobě něco neobvyklého. Zdálo se, jako by se dívaly někam za nás, na místo, které my nemůžeme zahlédnout... ale možná jsem si to představovala až později. Měl tmavé šaty, které zvýrazňovaly jeho světlé vlasy. Byl elegantně ostříhaný, ale ne zcela podle poslední módy. Jeho plášť měl sametový límec a stříbrné knoflíky a klobouk byl černý, vysoký a lesklý.

Když se blížil, ani jsme nedutaly - jako v posvátné hrůze, na okamžik prosty svého schaffenbruckenského lesku.

„Dobré odpoledne," pozdravil anglicky. Pokývl hlavou a pak pokračoval: „Zaslechl jsem váš smích a měl jsem nesnesitelnou touhu vás spatřit."

My jsme stále neřekly ani slovo a on pokračoval: „Povězte mi, jste z té školy, že?"

„Ano," řekla jsem.

„Jste na výletě?"

„Odpočívaly jsme před cestou zpět," odpověděla jsem zase já, zatímco ostatní vypadaly, že zůstanou němé.

„Zajímavé místo," promluvil zase on. „Nebudete mít námitky, když si s vámi na chvíli popovídám?"

„Samozřejmě že ne," promluvily jsme všechny najednou. Takže ostatní se už ze šoku vzpamatovaly.

Posadil se kousek od nás a pozoroval své dlouhé nohy.

„Vy jste Angličanka," řekl a podíval se na mě.

„Ano... já a slečna Markhamová. Tohle jsou slečna Delormeová a slečna Schmidtová."

„Kosmopolitní skupinka," poznamenal. „Jste z té školy pro mladé evropské dámy. Mám pravdu?"

„Ano, máte."

„Povíte mi, proč jste se vydaly na tenhle výlet dnes? Není to spíše výprava na léto?"

„Chtěly jsme to tady vidět," vysvětlovala jsem, „a já už nejspíš nebudu mít jinou příležitost. Koncem roku odjíždím."

Pozvedl obočí. „Takhle je to? A ostatní mladé dámy?"

„My tu ještě budeme jeden rok," ozvala se Monika.

„A potom se vrátíte do Francie?"

„Ano."

„Jste všechny tak mladé... tak veselé. Bylo moc příjemné poslouchat váš smích. Byl jsem jím přitahován. Cítil jsem, že se k vám musím připojit a sdílet vaši spontánnost."

„Netušily jsme, že jsme tak svůdné," řekla jsem a všichni se zasmáli.

Rozhlédl se. „Nádherné odpoledne. Ve vzduchu je takový klid, cítíte to?"

„Ano, myslím, že ano," připustila Lydie.

Muž vzhlédl k obloze. „Indiánské léto," řekl tiše. „Všechny na Vánoce pojedete domů, viďte."

„Jsou to jedny ze svátků, kdy odjíždíme domů všechny. A ještě v létě. Ale na Velikonoce, svatodušní svátky a ostatní..."

„Cesta je tak dlouhá," dokončil místo mě. „Vaše rodiny vás budou očekávat," pokračoval, „uspořádají plesy a slavnosti a všechny se vdáte a budete žít šťastně, což je osud, který by měl čekat na všechny krásné mladé dámy."

„Ale vždycky nečeká... nebo aspoň často," namítla Monika.

„Máme tady cynika." Jeho pohled se zaměřil na mě. „Povězte mi, vy tomu věříte?"

„Já myslím, že život je takový, jak si ho zařídíte," citovala jsem tetu Patty. „Co je pro někoho nesnesitelné, jiným se může zdát příjemné. Záleží, jak se na to kdo dívá."

„Ve škole vás určitě něco naučili."

„To vždycky říká moje teta."

„Vy nemáte rodiče." Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Ne, zemřeli v Africe. Vždycky se o mě starala teta."

„Skvělá osoba," doplnila Monika. „Vede školu. Je tak jiná než madam de Guérin, jak jen někdo vůbec může být. Cordelie má štěstí. Povede s tetou školu a jednou bude škola její. Dovedete si představit Cordelii jako ředitelku?"

Muž se na mne usmíval: „Umím si představit, že Cordelie je čímkoliv, čím si přeje být. Takže ona je majetná dáma, že?"

„Když se tak ptáte, Cordelie je z nás nejšťastnější," řekla Monika.

Muž se na mne nepřestával dívat. „Ano," přikývl, „myslím, že Cordelie skutečně může být velmi šťastná."

„Proč říkáte může být?" zeptala se Frieda.

„Protože záleží pouze na ní samé. Je opatrná? Zaváhá, nebo využije příležitosti, když se jí naskytne?"

Dívky pohlédly na sebe a na mne.

„Já bych řekla, že ano," řekla Monika.

„To ukáže čas," odpověděl na to muž.

Mluvil zvláštním způsobem, trochu archaickým stylem. Nejspíš to bylo tím, že jsme hovořili anglicky, což asi nebyl jeho rodný jazyk, ačkoliv mluvil plynně. Měla jsem dojem, že jsem zaslechla stopy německého přízvuku.

„Vždycky musíme čekat, až co čas ukáže," pronesla Frieda trochu otráveně.

„A co byste si přála, mladá dámo? Spatřit budoucnost?"

„To by byla zábava,“ ozvala se Monika. „Ve městě byla kartářka. Madam Guérinová to sice zakázala... ale myslím, že pár dívek tam šlo.“

„Může to být velmi poutavé,“ řekl muž.

„Myslíte... pohled do budoucnosti?“ řekla opět Monika a muž se k ní naklonil a vzal ji za ruku. Monika slabě vyjekla. „Ach... vy umíte předvídat budoucnost?“

„Předvídat budoucnost? Kdo umí předvídat budoucnost? Avšak někdy se objeví jakési vidění...“

Všechny jsme byly úplně zaražené. Cítila jsem, jak mi divoce buší srdce. Na tomto setkání bylo něco velmi neobvyklého.

„Vy, slečno,“ promluvil a hleděl přitom na Moniku, „vy se budete celý život smát. Vrátíte se ke své rodině.“ Pustil její ruku a zavřel oči. „Je to v srdci země. Okolo jsou vinice. Kupole věží dosahují k obloze. Váš otec je člověk, který uzavírá dohody v zájmu své rodiny. Je to hrdý muž. Provdáte se podle jeho přání, slečno?“

Monika vypadala poněkud rozechvěle.

„Nejspíš si Henriho vezmu... mám ho docela ráda, opravdu.“

„A váš otec by také nikdy nesvolil, aby tomu bylo jinak. A vy, slečno, jste tak poslušná jako vaše přítelkyně?“

„Těžko říct,“ řekla Frieda svým věcným způsobem. „Někdy si říkám, že budu dělat, co se mi zlíbí, ale když jsem doma... je to jinak.“

Usmál se na ni. „Vy neklamete samu sebe, a to je pro život velký klad. Vždy budete vědět, kterou cestu zvolit a proč - ačkoliv to nebude pokaždé ta cesta, po níž byste si přála jít.“

Potom se otočil k Lydii. „A jaký je váš osud, slečno?“

„Bůhví,“ usoudila Lydie. „Myslím, že otec se bude víc zabývat bratry. Jsou starší než já a on si myslí, že kluci jsou důležitější.“

„Budete žít šťastně.“

Lydie se zasmála. „Úplně jako kdybyste nám věštil osud.“

„Své osudy si vytvoříte samy,“ odpověděl muž. „Já mám jenom jisté... jak bych to řekl... pocity.“

„Teď je na řadě Cordelie,“ řekla Monika.

„Cordelie?“

„Jí jste ještě přece neřekl... co se stane.“

„Už jsem řekl, že záleží na Cordelii.“

„A vy nemáte, co byste jí pověděl?“

„Ne, Cordelie pozná... až přijde čas.“

Nastalo hluboké ticho. Vnímala jsem lesní klid a bizarní obrysy skály nad námi, které by se v představivosti mohly snadno změnit v hrozivé přízraky.

Nakonec promluvila Monika. „Je to tady zlověstné,“ řekla a zachvěla se.

Náhle protrhl ticho nějaký zvuk. Bylo to volání vozky. Jeho hlas jako by se odrážel od kopců a ozýval se celým lesem.

„Měly jsme se vrátit už před deseti minutami,“ řekla Frieda. „Musíme si pospíšit.“ Vyskočily jsme.

„Sbohem,“ rozloučily jsme se s cizincem. Pak jsme se vydaly dolů cestičkou. Po několika vteřinách jsem se ohlédla. Muž zmizel.

Vrátily jsme se pozdě, ale nikdo nám nic neřekl ani nechtěl vidět rukavice, které jsme údajně ve městě kupovaly.

Po večeři za námi přišla Elsa. Byla to ta půlhodina před modlitbou, po níž následoval odchod do postele.

„Tak co, viděly jste něco?“ chtěla vědět. Oči se jí leskly zvědavostí.

„Něco... tam bylo,“ připustila Frieda.

„Něco...“

„Nějaký muž,“ doplnila Monika.

„Čím víc o něm přemýšlím,“ dodala Lydie, „tím víc mi připadá podivný.“

„Vypravujte,“ vyjekla Elsa, „vypravujte!“

„No, seděly jsme tam...“

„Ležely jsme,“ opravila ji Frieda, která měla ráda přesnost.

„Natáhly jsme se pod tím stromem,“ pokračovala Lydie netrpělivě, „a najednou tam byl.“

„Chcete říct, že se zjevil?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Jak vypadal?“

„Hezký. Jiný...“

„A dál...“

Všechny jsme ztichly a snažily si přesně vzpomenout, jak muž vypadal.

„Tak co je s vámi?“ vyptávala se Elsa.

„No, bylo to tak zvláštní,“ ozvala se Monika. „Dělalo to dojem, že o nás všech něco ví. Popisoval cháteau s vinicemi a věžičkami.“

„Většina zámků ve Francii má vinici a téměř všude mají věžičky s kupolemi,“ namítla Frieda.

„Ano, ale přece...“

„Já myslím, že nejvíc ho zaujala Cordelie,“ prohlásila Lydie.

„Proč si to myslíš?“ chtěla jsem vědět. „Mně nic neřekl.“

„Ale jak se na tebe díval.“

„Vy mi nic nepovíte,“ stěžovala si Elsa. „Nezapomínejte, že já vás tam poslala. Mám právo to vědět.“

„Povím ti, co se stalo,“ řekla Frieda. „Byly jsme dost hloupé na to, abychom šly do toho lesa, když jsme mohly jet do města a dát si pár těch skvělých šlehačkových dortíků... a protože jsme byly tak hloupé, chtěly jsme, aby se něco stalo. Prostě se objevil muž, řekl, že se mu líbil náš smích, a chvíli si s námi povídal.“

„Frieda má jistě pravdu,“ podotkla Lydie. „Ale přesto se nemůžu zbavit pocitu, že to bylo něco víc.“

„Počítám, že je to manžel pro jednu z vás,“ řekla Elsa. „Tak je to aspoň v pověsti.“

„Když tomu věříš, pročpak jsi taky nešla, abys potkala toho svého?“ chtěla jsem vědět.

„Jak bych se odtud dostala? Hlídají mě. Podezřívali by mě, že se ulejvám.“

„Buď ujištěna, že toto podezření se brzy potvrdí,“ poznamenala Frieda.

Elsa se smála s námi.

Přinejmenším ona byla výletem potěšena.

V listopadu jsme se už připravovaly na cestu domů. Pro mě to byl čas s nádechem smutku. Byla jsem nerada, že musím všem říct sbohem, ale zároveň jsem se těšila domů. Monika, Frieda a Lydie tvrdily, že musíme zůstat v kontaktu. Lydie bydlela v Londýně, ale rodina měla venkovský dům v Essexu, kde trávila většinou prázdniny, takže bychom neměly být od sebe daleko.

Několik dní po setkání v lese jsme o tom, čemu jsme říkaly dobrodružství na Pilcherově skále, hodně hovořily. Velmi rychle jsme z události udělaly tajemný zážitek a obdařily jsme cizince všemi možnými zvláštními vlastnostmi. Podle Moniky měl pronikavý pohled, který planul nadpozemským světlem. Zveličovala to, co jí muž řekl, a pomalu začínala věřit, že jí podal podrobný popis zámku jejího otce. Lydie zase tvrdila, že jí z něho běhal mráz po zádech, a byla si jista, že to nebyla lidská bytost.

„Nesmysly,“ prohlásila Frieda. „Procházel se v lese a zachtělo se mu popovídat si se skupinkou chichotajících se děvčat.“

Já jsem nevěděla, co si mám myslet, a ačkoliv jsem si uvědomovala, že jsme si setkání hodně přikrášlily, stejně na mě udělalo hluboký dojem.

Čtvrtletí skončilo na konci prvního prosincového týdne. Protože většina z nás měla před sebou dlouhou cestu, madam Guérinová chtěla, abychom raději odjely dříve, než začne padat těžký sníh a cesty budou neprůjezdné.

Nás sedm Angličanek cestovalo stejným směrem. Slečna Mainzová nás všechny vyprovodila k vlaku a bylo domluveno, že v Calais nás cestovní agent doprovodí k lodi. V Doveru už na nás budou čekat naše rodiny.

Podnikla jsem tuto cestu již několikrát, ale nyní byl rozdíl v tom, že to bylo naposledy.

Měly jsme samostatné kupé, a protože jsme už cestu znaly, pouze jedna z mladších dívek nadšeně obdivovala majestátnost hor a zůstávala u okna, když jsme projížděly velkolepou švýcarskou krajinou. Starší se tvářily znuděně - včetně mě a Lydie.

Cesta se zdála nekonečná. Povídaly jsme si, četly, hrály hry a podřimovaly.

Většina dívek napůl spala. Já se dívala netečně ven na krajinu, když vtom jsem zahlédla nějakého muže. Procházel uličkou a nahlédl do našeho kupé. Polkla jsem. Zdálo se, že se na mne dívá, ale nebyla jsem si jistá, zda mě poznal. Za pár vteřin odešel.

Otočila jsem se na Lydii, která seděla vedle mě a spala. Vyskočila jsem a vyběhla do chodbičky. Po muži nebylo ani památky.

Vrátila jsem se na své místo a šťouchla jsem do Lydie.

„Já...viděla jsem ho,“ řekla jsem.

„Koho jsi viděla?“

„Toho muže... muže z lesa...“

„Něco se ti zdálo,“ namítla Lydie.

„Ne, jsem si jistá. Okamžitě zmizel.“

„Proč jsi s ním nepromluvila?“

„Odešel moc rychle. Šla jsem za ním, ale zmizel.“

„Zdálo se ti to,“ řekla Lydie a zase zavřela oči.

Celá jsem se chvěla. Mohl by to být duch? Odehrálo se to tak rychle. Byl tady a... najednou byl pryč. Musel se pohybovat uličkou velmi rychle. Opravdu to byl on, nebo jsem jen snila?

Možná má Lydie pravdu.

Vyhlížela jsem ho po zbytek cesty do Calais, ale neukázal se.

Vlak měl kvůli sněhovým závějím zpoždění a do Calais jsme přijely o osm hodin později. Což znamenalo, že jsme musely jet nočním trajektem, a byly už nejméně dvě hodiny ráno, když jsme se konečně nalodily.

Lydii nebylo dobře. Tvrdila, že je jí zima a trochu špatně od žaludku. Našla si místo dole, kde se mohla zachumlat a lehnout si.

Já cítila, že potřebuji čerstvý vzduch, a tak jsem řekla, že půjdu na palubu. Dostala jsem přikrývku a našla si křeslo. Skutečně byla zima, ale mně bylo pod dekou teplo, a byla jsem si jistá, že Lydie by byla udělala lépe, kdyby šla se mnou nahoru, než aby zůstávala v nevětrané části lodi.

Měsíc byl bledý a na jasné noční obloze bylo vidět nesčíslně hvězd. Slyšela jsem hlasy posádky a těšila se z houpání lodi, zatím nepatrného, ale protože nebyl vítr, neočekávala jsem neklidnou plavbu.

Přemýšlela jsem o budoucnosti. S tetou Patty je vždycky zábava. Představovala jsem si dlouhé příjemné večery u krbu v jejím obývacím pokoji, zatímco ona pije horkou čokoládu a pojídá makarónky, které má obzvláště ráda. Budeme se smát tomu, co se přes den událo. Vždycky se najde něco veselého. Ach, jak jsem se těšila.

Zavřela jsem oči. Byla jsem ospalá. Cesta byla únavná a také bylo hodně zmatků s nástupem na loď. Nesmím ale usnout tvrdě, protože se musím vrátit k Lydii, než loď zakotví.

Najednou jsem zaregistrovala vedle sebe nějaký pohyb. Otevřela jsem oči. Židle se tiše posunula a nyní i se svým majitelem stála vedle mne.

„Nebude vám vadit, když si k vám přisednu?“

Srdce mi začalo divoce tlouct. Stejný hlas. Stejná atmosféra, jakoby ne zcela z našeho světa. Muž z lesa.

Byla jsem tak překvapená, že jsem na okamžik nemohla promluvit.

„Pokud si přejete spát, budu potichu,“ řekl muž.

„Ach ne... ne. To je... není-liž pravda?“

„Už jsme se setkali,“ řekl.

„Vy... byl jste ve vlaku?“

„Ano.“

„Zahlédla jsem vás oknem.“

„Ano.“

„Jedete do Anglie?“

Byla to hloupá otázka. Kam jinam by asi mohl jet, když je na parníku přes La Manche?

„Ano,“ přikývl. „Věřím, že se tam uvidíme.“

„Ach ano. To by bylo milé. Musíte nás navštívit. Na Grantley Manor, v Cantertonu, v Sussexu. Kousek od Lewesu. Najdete to snadno.“

„Budu si to pamatovat,“ řekl muž. „Uvidíme se.“

„Jedete domů?“

„Ano,“ odpověděl.

Čekala jsem, ale neřekl mi, kam jede. Byla v něm jakási rezervovanost, něco, co mě varovalo, abych se ho vyptávala. „Těšíte se na svou tetu.“

„Velmi.“

„Zdá se, že je to chápavá dáma.“

„Chápavá? Ano, nejspíš ano. Je laskavá a láskyplná a nemyslím, že by kdy pocítila vůči někomu zlobu. Je inteligentní a vypráví zábavné historky, a nikdy neublíží... pokud někdo nejdřív neublíží jí nebo jejím blízkým. Pak odpoví s vervou. Je to báječná lidská bytost.“

„Vaše oddanost k ní je zjevná.“

„Když jsem ji potřebovala, byla mi matkou.“

„Nepochybně vzácná osoba.“

Nastalo krátké ticho a potom řekl: „Vyprávějte mi o sobě.“

„Vy ale nechcete o sobě příliš mluvit,“ poznamenala jsem.

„To přijde. Teď jste na řadě vy.“

Znělo to jako rozkaz a já si uvědomila, že vyprávím o svém životě a vzpomínám si na věci, o nichž jsem si až dosud myslela, že jsem je zapomněla. Vybavila jsem si události v Africe, hodiny strávené v misii, které se zdály nekonečné, zpívání, modlitby, samé modlitby, malé černé děti hrající si v prachu, pestrobarevné korálky, které

jim chrastily kolem krku, podivný hmyz, jenž vypadal jako klacík a zdál se být stejně nebezpečný jako hadi, kteří se plazili v trávě a před nimiž bylo nutné se mít na pozoru.

Ale hlavně jsem vyprávěla o tetě Patty a panství, o škole a o tom, jak moc se těším, až se do všeho zapojím.

„Jste plně kvalifikovaná," řekl.

„Ano, teta se o to postarala. Musela jsem studovat spoustu předmětů a potom samozřejmě ještě jít do Schaffenbruckenu, abych se, jak teta říká, dopekla."

„Velmi drahá škola. Teta Patty musí být bohatá žena, když tam mohla svou neteř poslat."

„Myslím, že to brala jako výhodnou investici."

„Vyprávějte mi o panství."

A tak jsem vyprávěla, popisovala jsem místnost po místnosti, okolí. Dvacet akrů půdy. „Máme výběh a stáje a hřiště, víte."

„Vypadá to prostorně."

„Škola má dobrou pověst. Teta se stále snaží něco vylepšovat."

„Vaše teta má moje sympatie."

„Nikdo jí nedokáže odolat."

„Oddaná slečna Cordelie."

Opřel se a zavřel oči. Pomyslela jsem si, že to má být náznak, že chvíli nechce mluvit, a tak jsem udělala totéž.

Kývání lodi bylo uklidňující, a protože jsem skutečně byla velmi unavená a navíc byla hluboká noc, upadla jsem do lehkého spánku. Probudila jsem se prudce nějakými zvuky vedle mne. Před sebou jsem letmo zahlédla pobřeží.

Ohlédla jsem se po svém společníkovi. Nikdo tam nebyl. Židle i pokrývka byly pryč.

Vstala jsem a rozhlédla se. Na palubě nebylo mnoho lidí a po něm ani památky.

Šla jsem dolů za Lydií.

Teta Patty na mne čekala v přístavu. Vypadala kulatější, než jsem si ji pamatovala, a měla skvostný klobouk - nabíraná modrá stuha a mašle široká jako teta sama.

Přitiskla mě k sobě něžně a já jí představila Lydii, která si neodpustila poznámku: „Je přesně taková, jak jsi říkala."

„Tys mě ve škole pomlouvala, co?" pronesla teta.

„Vyprávěla nám samé hezké věci," řekla Lydie. „Díky tomu bychom všechny chtěly chodit do vaší školy."

Byla jsem v rychlosti představena ženě, která čekala na Lydii. Usoudila jsem, že je to asi hospodyně, a znovu jsem se zaradovala, že teta Patty pro mne přijela osobně.

Nasedly jsme s tetou do vlaku a celou dobu si povídaly.

Rozhlížela jsem se po cizinci, ale nikde jsem ho neviděla. Kolem byla spousta lidí a byl by spíš zázrak, kdybych ho zahlédla. Zajímalo mě, kam jede.

Na nádraží v Cantertonu, které bylo jen o trošku větší než zastávka, na nás čekala bryčka a za chvíli jsme byly doma. Jako vždy po delší nepřítomnosti jsem byla dojata prvním pohledem na Grantley Manor. Červené cihly, latexem natřená okna, spíše půvabný než velký dům, ale především to byl domov.

„Můj starý milý domov," řekla jsem.

„To k němu cítíš, vid?"

„Samozřejmě. Pamatuju si, jak jsem dům viděla poprvé, jenže tehdy jsem už věděla, že všechno bude v pořádku, protože jsem potkala tebe."

„Jistě, holka. Věř mi, domy nevytvářejí domov. Domov máš tam, kde najdeš lidi, kteří ti ho vytvoří."

„Jako ty, teto. Děvčata ráda poslouchala, když jsem o tobě vyprávěla. O makarónkách a kloboucích a vůbec. Mluvily o tobě jako o tetě Patty, jako bys byla i jejich teta. Vždycky jsem chtěla říct: Hej, počkejte, to je moje teta."

Bylo tak příjemné vejít do haly, cítit, jak se vůně vosku a terpentýnu, která se linula z nábytku, mísí s vůněmi jídla z druhé strany domu.

„Není nejlepší doba pro příjezd. Je poledne. Jsi unavená?"

„Vlastně ne. Jsem nadšená, že jsem tady."

„Únava přijde později. Nejlepší bude, když se odpoledne prospíš. Potom s tebou chci mluvit."

„Samozřejmě. To je skvělá příležitost. Rozloučila jsem se s Schaffenbruckenem."

„Jsem ráda, že jsi tady, Cordelie. Bude to požehnání."

„Budou se k nám hrnout v proudech."

Teta si trošku odkašlala a řekla: „Bude se ti stýskat po děvčatech, viď, a po horách a po všem."

„Především se mi stýskalo po tobě, teto."

„Ale jdi, ty," namítla, byla však dojatá.

Kdybych nebyla tak poblouzněná mužem, kterému jsem říkala cizinec, možná bych si všimla, že se teta změnila. Sotva postřehnutelně, ale znala jsem ji přece tak dobře. Možná že kdyby byla méně veselá než jindy, vrtalo by mi to hlavou.

Narážka přišla od Violety Barkerové, tetiny hospodyně, společnice a oddané přítelkyně, která s ní žila, už když jsem tehdy před lety přijela poprvé. Byla spíš kostnatá a hubená - pravý opak tety Patty. Hodily se k sobě dokonale. Violeta neměla nic společného s výukou, ale vedla kvalifikovaně domácnost a byla velmi důležitou součástí školy.

Violeta na mě hleděla tak obezřele, až mě napadlo, že teta Patty musela mluvit o schaffenbruckenském lesku tak vážně, že se ho Violeta snaží zahlédnout.

Potom zničehonic pronesla: „To ta střecha. Říkají, že do dvou let bude pryč. A to není všechno. Západní zeď potřebuje podepřít. Byla příliš vlhká zima. To nadělalo tetě starosti. Pověděla ti o tom?"

„Ne, vždyť jsem právě přijela."

Violeta přikývla a pevně sevřela rty. Možná mi mělo dojít, že se něco děje.

Po večeři, kolem půl deváté, jsme seděly s tetou a Violetou v obývacím pokoji. A tehdy mi to pověděla.

Zalapala jsem po dechu a nemohla uvěřit, že dobře slyším: „Cordelie, prodala jsem panství."

„Teto! Jak to myslíš?"

„Měla jsem tě varovat. Takhle to dopadlo. Poslední tři roky se nám nedařilo."

„Ale teto."

„Milé dítě, netvař se tak zoufale. Jsem si jista, že to povede k lepšímu. Omlouvám se, že jsem tě postavila před hotovou věc. Ale jinak to nešlo, viď, Violeto? Probíraly jsme to ze všech stran a tahle nabídka se náhodou naskytla. Dům spotřebuje peníze. Časy nebyly tak příznivé. Měla jsem nějaké dluhy."

Tušila jsem to. Věděla jsem nejméně o třech žačkách, jejichž rodiče sotva zaplatili školné. „Samé chytré dívky," prohlašovala teta Patty. „Pověst školy." Doba byla zlá. Ale žádné ředěné polévky na Grantley. Často jsem si říkala, jak to při takovém školném zvládá, ale protože se mi nikdy o ničem nezmínila, předpokládala jsem, že je vše v pořádku.

„Co budeme dělat?" zeptala jsem se. Teta Patty se rozesmála. „Odhodíme starosti a budeme užívat života. Tak je to správné, viď, Violeto?"

„Jak říkáš, Patty."

„Ano, ve skutečnosti se to má tak, moje milá, že jsem už nějakou dobu uvažovala, že bych měla odejít na odpočinek, a bývala bych to už dávno udělala, ale..." Teta pohlédla na mne, a já ji doplnila: „To kvůli mně. Udržovala jsi školu pro mne."

„Domnívala jsem se, že by to byla pro tebe budoucnost. Myslela jsem, že půjdu do důchodu a budu jen poradce nebo tak. To se skrývalo za Schaffenbruckenem."

„Tys mě poslala do té drahé školy, když jsi už měla finanční těžkosti."

„Myslela jsem dopředu. Problém je, že všechno se nějak urychlilo. Přišly obrovské výdaje na opravy. Jinak by se dům zhroutil. A pak se naskytla možnost... a já se rozhodla prodat."

„Bude tu škola?"

„Ne. Nějaký milionář chce sídlo opravit a být tu pánem."

„Teto Patty, a co bude s námi?"

„Všechno je zařízeno, miláčku. Moc výhodně. Budeme mít kouzelný dům v Moldenbury... blízko Notthinghamu. Roztomilá vesnička přímo v srdci země. Není samozřejmě tak velký jako Grantley, a tak si můžu s sebou vzít pouze Mary Ann, ale doufám, že zbylý personál tu zůstane s novým majitelem. Rodiče žaček už dostali vyrozumění. Zavíráme na konci jarního čtvrtletí. Všechno je již vyřízeno."

„A ten dům - kde je? Moldenbury?"

„Jednáme o něm. Brzy bude náš. Všechno je domluveno k oboustranné spokojenosti. Budeme mít dostatek prostředků k žití, snad prostému, ale vyhovujícímu našim potřebám, a budeme se věnovat životu na venkově a všem činnostem, na které jsme předtím neměly čas. Brzy se přizpůsobíme, jak pořád říkám Violetě."

Pohlédla jsem na Violetu. Netvářila se tak optimisticky jako teta, ale optimismus nepatřil mezi Violetiny vlastnosti.

„Milá teto, měla jsi mi to povědět dřív. Nemělas mě posílat do té školy. Muselo to být hrozně nákladné."

„Když se do něčeho pustím, tak se jen tak nevzdám, a když se práce vyplatí, stojí za to ji dělat pořádně. Na další rčení si nemůžu vzpomenout, ale nepochybuju, že je jich spousta, která by mi dala za pravdu. Udělala jsem správně, Cordelie. Schaffenbrucken nepřijde nazmar. Později ti povím víc. Ukážu ti účetní knihy a jak to vypadá. Musím ti vyprávět o novém domově. Brzy se tam zajedeme podívat. Bude se ti líbit. Je to malá

vesnička a už jsem se seznámila s pastorem, který je, jak se zdá, milý gentleman, a jeho žena se na nás už těší. Myslím, že nám to tam bude připadat velmi zábavné.“

„A jiné,“ podotkla Violeta ponuře.

„Změna je život,“ opáčila teta Patty. „Myslím, že se už příliš dlouho pohybujeme ve vyjetých kolejích. Nový život, Cordelie. To je výzva. Budeme pracovat pro dobro naší nové vesnice... Dobročinné slavnosti, bazary, schůze, hádky. Vidím, že nás čeká zajímavá doba.“

Věřila tomu. To bylo na tetě báječné. Všechno jí připadalo zábavné, vzrušující a provokující a pokaždé dokázala přesvědčit mě, pokud se jí to nepodařilo u Violety. Ale já i teta jsme vždycky říkávaly, že Violeta se vyžívá v neštěstí.

Spát jsem šla zmatená. Napadaly mě stovky otázek. Budoucnost byla v té chvíli poněkud mlhavá.

Druhý den jsem se od tety Patty dozvěděla víc. Škola už nějakou dobu, jak teta říkala, pohasínala. Možná nebylo dost vysoké školné. Finanční poradci jí oznámili, že příliš utrácí za jídlo a otop, a výše těchto položek je neúměrná příjmům.

„Nechtěla jsem školu vést jako nějakou ‚Dothegirls Hall', jak o tom píše pan Dickens ve své báječné knize. To ne. Chtěla jsem, aby moje škola byla... taková, jakou jsem si představovala, a pokud taková být nemůže, raději nebudu mít školu žádnou. A tak to dopadne, Cordelie. Sebe nelituju. Chtěla jsem školu převést na tebe, ale nemá význam předávat podnik na pokraji bankrotu. Ne, řekla jsem si, zbav se toho, dokud je čas. A to přesně dělám. V novém domově budeme všichni nějakou dobu odpočívat a naplánujeme, co podnikneme dál.“

Říkala to tak, že to vypadalo jako nové vzrušující dobrodružství, a její nadšení mě uchvátilo.

Odpoledne, když probíhalo vyučování, šla jsem na procházku. Odcházela jsem asi ve dvě, abych se stihla vrátit do setmění, což bylo krátce po čtvrté. Výuka skončí příští týden a potom už zbývá pouze jediné čtvrtletí. Pak nastane ruch odjezdu, učitelky zařídí žákyním jízdenky a vyprovodí je k vlakům, tak jako v Schaffenbruckenu. Mnohé učitelky mají jistě plno obav, přemýšlejí o novém zaměstnání a určitě vědí, že nenajdou mnoho tak tolerantních zaměstnavatelů, jako byla teta Patty.

Nad domem se vznášelo ovzduší jakési melancholie. Žačky i učitelky si vážily atmosféry na Grantley Manor.

Když jsem neměla po svém boku tetu, aby mě přesvědčovala, jak báječné vše bude, cítila jsem se hodně sklíčená. Snažila jsem se představit si svou budoucnost. Nemohla bych celý život jen tak prožít na vesnici, byť by byla se mnou teta Patty. A nevěřila jsem ani, že si to myslí ona. Zachytila jsem její téměř hloubavý pohled, trochu tajnůstkářský, jako kdyby měla v rukávu nějaké eso, které se chystá vytáhnout k úžasu všech kolem.

První procházka po návratu na Grantley mě pokaždé potěšila. Obvykle jsem zašla do Cantertonu, nakoukla do obchodů a zastavila se na kus řeči se známými. Vždy to bylo příjemné. Dnes mi ale vše připadlo jiné. Necítila jsem potřebu mluvit s lidmi. Přemýšlela jsem, kolik toho asi vědí o tetině stěhování, a já bych opravdu nemohla hovořit o něčem, o čem jsem sama zatím věděla tak málo.

Prošla jsem lesem a všimla si, že na cesmínových keřích je letos spousta plodů. Děvčata je už brzy posbírají, protože poslední školní týden bude věnován vánočnímu veselí. Už ozdobila stromeček ve společenské místnosti a naskládala pod něj dárky, které si navzájem nakoupila. Potom bude koncert a v kapli se budou zpívat koledy. Naposledy... Jak smutné slovo.

Mezi mraky se právě ukázalo bledé zimní slunce. Ve vzduchu byl cítit mráz, ale na tuto roční dobu mírný.

Nebylo tu mnoho lidí. Od chvíle, kdy jsem opustila Grantley, jsem ještě nikoho nepotkala. Pohlédla jsem směrem k lesu a uvažovala, zda děvčata letos najdou hodně jmelí. Musela po něm vždycky usilovně pátrat, což z něj dělalo vzácnost. A byla velká legrace, jak dívky jmelí připínaly na ta místa, kde by mohly být políbeny, pokud by se v okolí nacházeli nějací muži, kteří by se o to pokusili.

U lesa jsem zaváhala. A když jsem se rozhodovala, že les obejdu a půjdu až k městu, ale dál ne, zaslechla jsem za sebou kroky. Pocítila jsem nával rozrušení a později jsem si namlouvala, že jsem věděla, kdo to je, dřív než jsem se otočila.

„Vy?“ vykřikla jsem. „Vy ... tady?“

„Ano,“ odpověděl s úsměvem. „Řekla jste mi, že bydlíte v Cantertonu, tak jsem myslel, že bych se sem mohl podívat.“

„Zastavil jste se... tady?“

„Jen krátce.“

„Na cestě...?“

„Někam jinam. Myslel jsem, že bych vás mohl navštívit. Ale doufal jsem, že vás nejdříve potkám, abych se mohl zeptat, zda to bude vhodné. Jel jsem okolo panství. Pěkné místo.“

„Měl jste jít dál.“

„Nejdříve jsem chtěl zjistit, zda mě vaše teta přijme.“ „Ale samozřejmě.“

„Nakonec,“ pokračoval, „nebyli jsme formálně představeni.“

„Potkali jsme se už čtyřikrát, pokud počítáme i setkání ve vlaku.“

„Ano,“ pronesl pomalu, „mám pocit, že jsme staří přátelé. Předpokládám, že uvítání doma bylo srdečné.“ „Teta Patty je takový drahoušek.“

„Očividně vám je oddána.“

„Ano.“

„Takže to byl ten nejšťastnější návrat domů?“

Zaváhala jsem.

„Nebo ne?“ zeptal se.

Na chvilku jsem se odmlčela a on na mě hleděl s jakýmsi zájmem. Potom řekl: „Neprojdeme se? Podle mne je les v téhle roční době nádherný. Stromy bez listů jsou tak krásné, nemyslíte? Podívejte, jaké tvary některé z nich vytvářejí proti obloze.“

„Ano, také mi to vždycky tak připadalo. V zimě jsou krásnější než v létě. Tomuhle ale stěží můžete říkat les, spíš jen lesík... pár skupinek stromů, které nezabírají víc než několik stovek metrů.“

„Přesto se pojďme projít mezi těmi nádhernými stromy a vy mi můžete vyprávět, proč nebyl váš návrat domů jako obvykle.“

Ještě jsem váhala, a on na mne pohlédl mírně vyčítavě. „Můžete mi věřit,“ řekl. „Uchovám vaše tajemství. Pojďte, povězte mi, co vás trápí.“

„Bylo to úplně jinak, než jsem čekala. Teta Patty mi vůbec nic nenaznačila.“

„Nenaznačila?“

„Že všechno není, jak by mělo být. Ona prodala Grantley Manor.“

„Prodat tak nádherný dům! A co to vzkvétající školské zařízení?“

„Očividně nevzkvétalo. Byla jsem šokována. Člověk to nejspíš považuje za samozřejmost. Neexistoval žádný důvod, proč bych neměla. Teta Patty se nikdy ani slůvkem nezmínila, že chudneme.“

V lese najednou jako by se ochladilo.

Muž se zastavil a něžně se na mě podíval. „Chudinko malá,“ řekl.

„Není to tak zlé. Hlady neumřeme. Teta myslí, že je to k našemu dobru. Ale podle ní všechno, co se stane, je k něčemu dobré.“

„Chcete mi o tom vyprávět?“

„Ani nevím, proč s vámi o tom mluvím... snad jen, zdá se, že vás to zajímá. Prostě se zjevíte, nejdřív v lese, pak na lodi a teď... Víte, jste spíš jako přelud.“

Zasmál se. „Tím je pro vás snadnější se mnou hovořit.“

„Ano, nejspíš ano. Původně jsem měla v úmyslu vyhnout se městu, protože jsem nechtěla mluvit s lidmi, kteří nás znají už léta.“

„Tak to řekněte místo toho mně.“

A tak jsem mu pověděla, že teta prodala panství, protože bylo příliš nákladné je udržovat, a že se přestěhujeme do malého domu v jiné části země.

„Co budete dělat vy?“

„Nevím. Máme malý dům někde uprostřed Anglie, aspoň myslím. Vlastně jsem o něm ještě moc neslyšela. Podle tety Patty není... tak špatný, ale já pozoruju, že Violeta - tetina přítelkyně, která s námi žije - je velmi rozrušená.“

„To si dokážu představit. Jaká to pro vás musí být strašná rána! Velice s vámi cítím. Vypadala jste tak šťastně, když jsem vás viděl s přítelkyněmi v lese. Měl jsem dojem, že vám všechny trošku závidějí.“

Procházeli jsme se po nízké trávě a zimní sluníčko prosvítalo mezi holými větvemi stromů. Ve vzduchu byla cítit vůně vlhké půdy a listí a já se nemohla ubránit pocitu, že se děje něco významného, protože on je se mnou.

„Mluvili jsme o mně. Povězte mi také něco o sobě.“

„Nebude vám to připadat příliš zajímavé.“

„Ale ano. Máte zvláštní způsoby, jak se objevit. Je to vážně docela fascinující. Jak jste se před námi vynořil v tom lese...“

„Byl jsem na procházce.“

„Vypadalo to tak podivně. A potom ve vlaku a na lodi... a teď zase tady.“

„Jsem tady, protože jsem to měl na cestě, a tak jsem si řekl, že bych se u vás mohl zastavit.“

„Na cestě kam?“

„Domů.“

„Takže žijete v Anglii.“

„Mám dům ve Švýcarsku, ale nejspíš se dá říct, že můj domov je v Anglii.“

‚A nyní tam jedete. Ale vždyť já ani neznám vaše jméno.“

„Ještě jsem vám je neřekl?“
„Ne. V lese...“
„Byl jsem jen náhodný kolemjdoucí, že? Tam nebylo místo na výměnu navštívenek.“
„Potom na lodi... byl jste tam.“
„Myslím, že jste byla dost ospalá.“
„Tak, a konec tajemství. Jak se jmenujete?“
Zaváhal a já měla dojem, že mi to nechce povědět. Musí určitě existovat nějaký důvod. Byl úplná záhada.
Potom najednou řekl: „Edward Compton.“
„Ach... takže jste Angličan. Říkala jsem si, zda opravdu jste. Kde bydlíte?“
„Na Compton Manor.“
„Je to odtud daleko?“
„Ano. Je to v Suffolku, jedna malá vesnička. Určitě jste o ní nikdy neslyšela.“
„Která?“
„Croston.“
„Ne, to jsem nikdy neslyšela. Je to daleko od Bury St. Edmunds?“
„To je asi nejbližší město.“
„Tam teď jedete?“
„Ano.“
„A v Cantertonu se nějakou dobu zdržíte?“
„Myslel jsem, že bych... „Jak dlouho?“
Pohlédl na mě pátravě a řekl: „Záleží...“
Cítila jsem, že se trochu červenám. Naznačoval, že záleží jen na mně. Děvčata říkala, že se zajímal především o mne, a i já jsem to instinktivně poznala při našem prvním setkání v lese.
„Musíte se ubytovat u Tří pírek. Je to malý hotel, ale má dobrou pověst. Doufám, že budete spokojen.“
„Já jsem spokojen.“
„A musíte se seznámit s tetou Patty.“
„Bylo by mi potěšením.“
„Měla bych se už vrátit. Brzy se setmí.“
„Doprovodím vás k domu.“
Vyšli jsme z lesa na cestu. Panství bylo před námi. V pohasínajícím světle vypadalo nádherně.
„Vidím, že se vám líbí.“
„Škoda, že je musíte opustit,“ odpověděl.
„Ještě jsem si na tu myšlenku nezvykla, ale jak říká teta, domov netvoří cihly a malta. Jenom bychom se trápily, že si to nemůžeme dovolit, a podle tety se musí rychle provést opravy, jinak by nám dům spadl na hlavu.“
„Taková beznaděj.“
Zastavila jsem se a usmála se na něho. „Tady vás opustím, pokud ovšem nechcete jít se mnou hned dovnitř.“
„Nee... Raději ne. Až příště.“
„Zítra. Zastavte se na čaj. Ve čtyři hodiny. Teta Patty provádí s čajem hotový rituál. Jako s každým jídlem. Přijďte chvilku před čtvrtou.“
„Děkuju.“
Potom mi podal ruku a uklonil se.
Běžela jsem do domu a ani jsem se neohlédla. Byla jsem nadšená. Bylo na něm cosi tak fascinujícího. Konečně jsem znala jeho jméno. Edward Compton z Compton Manor. Představovala jsem si dům z červených cihel v tudorovském stylu, podobný našemu domu. Žádný div, že se zajímal o Grantley a byl upřímně šokován zprávou, že jsme dům prodaly. Chápal, jaké to je rozloučit se s milým starým domem, který byl dlouho vaším domovem.
Zítra ho zase uvidím. Musím napsat všem děvčatům o tomhle vzrušujícím setkání. Na lodi jsem už nestihla Lydii říct, že jsem ho zase viděla. Pochybuju, že by mě vůbec poslouchala. Byly jsme tak zaujaté vyloděním a setkáním s těmi, kteří nás očekávali.
Možná že časem toho bude k vyprávění víc. Záhadný cizinec mne velmi zaujal.
Když jsem se vrátila domů, teta Patty byla jako u vytržení.
„Daisy Hetheringtonová mi právě potvrdila, že k nám přijede. Zastaví se tu koncem týdne cestou ke svému bratrovi na vánoční svátky. Zůstane pár dnů.“
Slyšela jsem od ní jméno Daisy Hetheringtonové už několikrát a pokaždé je vyslovovala s velkým respektem. Daisy vlastnila jednu z nejexkluzivnějších škol v Anglii. Teta nedokázala zastavit proud řeči.

„Teto," přerušila jsem ji, „stala se velmi podivná věc. V Schaffenbruckenu jsem potkala jednoho muže a on je teď náhodou tady v Cantertonu. Pozvala jsem ho zítra na čaj. Nevadí ti to?"

„Samozřejmě že ne, drahoušku. Říkáš muž?" Očividně byla myšlenkami ještě u Daisy Hetheringtonové. „To bude hezké," pokračovala nepřítomně. „Poručila jsem, aby Daisy přichystali pokoj s goblény. Opravdu si myslím, že to je ta nejhezčí místnost v domě."

„Je odtud určitě hezký výhled... ale to je ze všech pokojů."

„Bude chtít slyšet o stěhování. Vždycky ráda věděla o všem, co se děje. Nejspíš proto je tak úspěšná."

„Ale teto, to zní, jako bys jí trošku záviděla, a to ti není podobné."

„Kdepak, má drahá. Já bych s Daisy neměnila kvůli škole. Ne, já jsem spokojená. Jsem ráda, že jsem se toho zbavila. Už bylo načase. Ale jsi tady ty. Přiznávám, že jsem ti chtěla předat vzkvétající podnik..." Oči jí začaly mrkat. „Ale nikdy nevíš, co se může přihodit, Cordelie. Myslím, že ty by ses v naší nové vesničce trochu nudila. Bylas v Schaffenbruckenu a jsi plně kvalifikovaná. Víš, Daisyina Akademie pro mladé dámy v opatství Colby má reputaci, jakou my nikdy neměly. Colby je synonymem Schaffenbruckenu... nebo téměř. Jen bych ráda věděla..."

„Teto, pozvala jsi Daisy Hetheringtonovou ty, nebo se pozvala sama?"

„No, já vím, jak Daisy nenávidí hostince. Zmínila jsem se, že to má při cestě a že může klidně bydlet několik dnů u nás. Mám pár kousků, které by se jí mohly hodit. Ten americký psací stůl a stolky pro žačky a nějaké knihy. Projevila zájem. A také se ráda seznámí s tebou. Tolik jsem jí o tobě vyprávěla."

Znala jsem tetu dobře. Spatřila jsem v jejích očích ty šelmovské záblesky, jako když má něco v plánu.

„Požádalas ji o místo pro mne v její škole?"

„Ne úplně. V každém případě se musíš rozhodnout ty sama. Takovou věc si musíš pečlivě rozmyslet, Cordelie. Bude se ti líbit život na venkově? Mám na mysli vesnický život soustředěný kolem kostela. Pro takové staré sůvy, jako jsem já nebo Violeta, to stačí, ale pro mladou vzdělanou dívku s perspektivou využití svého vzdělání...? No, jak jsem řekla, rozhodnout se musíš sama. Kdyby ses Daisy zalíbila... nepochybuju, že ji zaujme tvoje kvalifikace. Daisy je skvělá ženská... trošku strohá... trošku hrdá a velmi, velmi důstojná... vlastně je pravým opakem tvé staré tety Pé, ale mazaná obchodnice, jedna z těch, kdo vědí, co chtějí. Uvidíš sama. Kdyby tě přijala, brzy bys tam mohla dosáhnout velmi slušného postavení. Pomýšlela jsem i na partnerství. Peníze? No, nejsem úplně bez prostředků a spokojím se s tím, co mám a co dostanu za Grantley. Je to velmi slušná cena. Vyučování na akademii v Colby skončilo před Vánocemi, o týden dřív než u nás... tak jsem Daisy pozvala. Není to špatný nápad pozvat ji sem, když děvčata odjela domů na Vánoce. Aspoň nebude mít příležitost kritizovat naše vyučovací metody, což by určitě udělala, o tom nepochybuju. Bude se ti líbit. Má všechny schopnosti, které mně chybějí."

„Kvůli tomu ji určitě obdivovat nebudu."

„Ale ano. Já nejsem správný typ na vedení úspěšné školy, Cordelie. Smiřme se s tím. Dívky přede mnou nemají ani ten nejmenší respekt."

„Mají tě rády."

„Někdy je respekt mnohem důležitější. Když se ohlédnu, uvědomuji si své chyby. To není nic obzvlášť geniálního, ale alespoň to přiznám, a v tom je jistá moudrost. Mám takový plán, Cordelie. Vybrat si musíš ty... tedy, pokud Daisy s námi bude spolupracovat, což myslím, že bude. Jestliže ti nabídne místo ve své škole a jestliže ty si tam během pěti šesti let vyšlapeš cestičku, a chudák Daisy už nebude mládnout a já mám stranou malý kapitál... chápeš? Proto je Daisyina návštěva tak důležitá. Ty, čerstvá absolventka Schaffenbruckenu. Náhodou vím, že Daisy nemá nikoho s tímhle speciálním druhem vytříbenosti. Pokud se jí zalíbíš - a já nevidím důvod, aby se tak nestalo - je tu šance. A já, moje milá Cordelie, chci, aby sis to pořádně promyslela. Byl to jeden z důvodů, proč mi všechno připadalo snesitelné. A pokud vše vyjde, jak jsem si naplánovala, všechno, co se stalo, bude nakonec k něčemu dobré."

„Teto, ty jsi ale stará intrikánka. Předpokládejme, že se jí zalíbím a že mě přijme... to bych ale nemohla být s tebou."

„Zlato, ten malý domek na tebe bude vždycky čekat. Prázdniny budou naše svátky. Naše drahá stará Vi extra naleští mosaz - ona úplně blázní po mosazi - a já budu ve víru nadšení. Jen si představ to znovushledání: Cordelie přijíždí domů! Vidím před sebou úplně jasně, jak to bude příští rok v tuhle dobu. Půjdeme společně na vánoční mši do kostela. Farář je tak milý. Opravdu je tam moc příjemně."

„Ale teto," povzdechla jsem si, „tolik jsem se těšila, že budu s tebou. Vždyť jsem tě za poslední tři roky viděla tak zřídka."

„Až budeš v Devonu, uvidíme se častěji. Nejen na Vánoce a v létě. Nádraží tam je asi pět kilometrů od domu a budeme mít malou bryčku. Přijedu ti vždycky naproti. Už se tak těším. A jestli budeš učit na takové škole jako Colby, kam - věř mi - posílají své dcery příslušníci aristokracie, mohla by ses dostat do správných kruhů...

jestli víš, co mám na mysli. My jsme tady měli jednoho nebo dva rytíře, ale Daisy Hetheringtonová má dcery hrabat a několika vévodů.“

Daly jsme se do smíchu jako pokaždé s tetou Patty. Měla jedinečný dar proměnit jakoukoliv situaci v zábavnou a snesitelnou.

Byla jsem zmatená. Chtěla jsem učit. Opravdu jsem měla pocit, že mám k učení zvláštní nadání. Roky jsem k tomu byla vychovávána, ale najednou jsem cítila, že je toho na mě příliš: stěhování z Grantley, vyhlídka na nový domov s tetou Patty a Violetou a navíc možnost kariéry ve vybraném povolání, dokonce s nadějí na získání své vlastní školy! Ale v popředí mých myšlenek byl Edward Compton, muž, jenž měl ve zvyku tajemně se zjevovat v mém životě a nakonec nabýval podoby, která mi připadala skutečná.

Předtím byl jako přelud, bezejmenný, a já si ho nedokázala zařadit, umístit do nějakého domova. Teď jsem už věděla. Byl to Edward Compton z Compton Manor a zítra odpoledne k nám přijde na čaj. Vedle tety Patty a Violety by mohl ztratit auru neskutečnosti. A já si přála, aby se to stalo.

Vzbudil mou zvědavost. Byl tak pohledný s těmi nádherně řezanými rysy a vzhledem jakoby z jiné doby, který z něho před chvílí v lese poněkud vyprchal. Když řekl, jak se jmenuje - s nepatrným zaváháním, takže se zdálo, jako kdyby to dělal neochotně - stala se z něj normální lidská bytost. Zajímalo by mě, proč se zdráhal prozradit mi své jméno. Nejspíš si uvědomoval, že tehdy v lese a potom na palubě lodi kolem sebe vytvořil jakési tajemno, a chtěl je udržovat.

Zasmála jsem se. Těšila jsem se, že ho uvidím, víc, než bych se odvážila přiznat tetě Patty. Ovládal mé myšlenky nejméně tolik jako příjezd Daisy Hetheringtonové a jeho možné důsledky pro mou budoucnost.

Když se Edward Compton následující den neobjevil, byla jsem hořce zklamaná, takže jsem si uvědomila, jak dalece jsem připustila, aby ovlivnil moje city.

Teta Patty i Violeta byly připravené, čekaly na něho. Předpokládala jsem, že přijde chvíli před čtvrtou, protože v tu hodinu se čaj podává, ale když se neobjevil ani v půl páté, rozhodla teta, že začneme bez něj. A to jsme také udělaly.

Celou dobu jsem byla jako na trní, zda něco nezaslechnu, a tetě i Violetě, které neustále mluvily o návštěvě Daisy Hetheringtonové, jsem odpovídala jako duchem nepřítomná.

„Možná ho náhle odvolali,“ řekla teta Patty.

„Mohl po někom vzkázat,“ namítla Violeta.

„Možná to udělal, ale vzkaz došel na nesprávné místo.“

„Kdo by si spletl Grantley Manor?“

„Mohlo se stát cokoliv,“ pokračovala teta. „Třeba měl cestou sem nehodu.“

„Copak bychom to neslyšely?“ zeptala jsem se.

„Ne nevyhnutelně,“ odpověděla teta.

„Možná si to rozmyslel,“ navrhla Violeta.

„Vždyť si sám řekl o pozvání,“ namítla jsem. „Včera.“

„Ti muži!“ pronesla Violeta. „Někdy se chovají velmi podivně. Mohlo by to být... U mužů nikdy nevíš.“

„Nějak se to vysvětlí,“ řekla teta Patty a natírala si při tom sušenku jahodovým džemem, čemuž se věnovala s nesmírným potěšením. „Víš co,“ řekla pak, „mohly bychom poslat Jima ke Třem pírkům. Tam budou vědět, jestli se něco nestalo.“

Jim byl čeledín, který se staral o kočár a koně.

„Nemyslíte, že to bude vypadat, jako že se příliš zajímáme?“ zeptala se Violeta.

„Ale Vi, nás to přece zajímá.“

„Ano, ale když je to muž...“

„Mužům se stávají nehody stejně jako ženám, Violeto, a připadá mi divné, že nepřišel, když to slíbil.“

Povídaly jsme si o Edwardu Comptonovi a já jim vysvětlovala, jak jsem se s ním setkala, ještě s ostatními dívkami, v lese a jak potom byl podivnou shodou okolností i na trajektu přes kanál La Manche. Pak se objevil i tady.

„Tak to počítám, že byl náhle odvolán,“ řekla teta. „Nechal nám vzkaz, ale víš, co jsou u Tří pírek zač. Milí... ale pěkně zapomnětliví. Pamatuješ, Vi, jak jedna matka chtěla zůstat přes noc a myjí zamluvily pokoj, ale paní Whiteová si to zapomněla poznamenat. Musely jsem ji pak ubytovat ve škole.“

„Na to si dobře vzpomínám,“ přikývla Violeta. „Tak se jí tu líbilo, že zůstala ještě jednu noc a chtěla zase přijet.“

„Tak vidíš,“ pronesla teta a pokračovala v hovoru o přípravách na návštěvu Daisy Hetheringtonové.

Jim se vrátil od Tří pírek asi za hodinu. Žádný pan Compton tam nebydlel. Jediní hosté v téhle době jsou dvě postarší dámy.

To bylo velmi zvláštní. Říkal, že bydlí u Tří pírek... nebo jsem si to jen představovala?

Nebyla jsem si jista. Když mi prozradil své jméno, začala jsem mít pocit, že mizí tajemno kolem něj. Nyní ale bylo zase tady.

Na tom cizinci z lesa bylo něco podivného.

Od Edwarda Comptona nepřišla žádná zpráva a já šla spát zmatená a zklamaná. Vždyť se koneckonců sám pozval. Byla jsem si jistá, že se stalo něco neočekávaného.

Strávila jsem noc plnou neklidných snů, v nichž se střídal on s Daisy Hetheringtonovou. V jednom snu, blízkém noční můře, se mi zdálo, že jsem na akademii v Colby, což byl jakýsi obrovský hrozivý gotický hrad, a tam hledám Edwarda Comptona. Když jsem ho našla, byla to zrůda -napůl muž, napůl žena, on sám a Daisy Hetheringtonová. A já se pokoušela utéct.

Posadila jsem se na posteli úplně bez dechu a říkala si, že jsem určitě křičela ze spaní.

Snažila jsem se uklidnit.

Tolik se toho v krátké době stalo, že byl malý zázrak, že jsem sny přetrhla. Co se týče Edwarda Comptona, pokud by se býval rozhodl, že nás nechce navštívit, a neměl dost zdvořilosti, aby to dal vědět, budiž. Ale nevěřila jsem, že tomu tak je. To, co na něm bylo tak nápadné, bylo právě ovzduší téměř starosvětské galantnosti.

Byla to záhada. Měla bych asi co nejdřív najít vysvětlení. Možná právě teď ke mně spěchá nějaký vzkaz.

Když jsem sešla dolů, bylo už po snídani a dívky se rozcházely do tříd. Hodiny v této době, s vidinou prázdnin a ve vánočním ovzduší všude kolem, byly vždy trochu formální.

Dopoledne jsem se vydala do města. Slečna Stokerová, majitelka malého obchodu s bílým zbožím, stála na ulici, protože kontrolovala výlohu s ubrousky a ubrusy vyzdobenou tu a tam větvičkami cesmíny pro upoutání pozornosti vánočních zákazníků.

Vesele mě pozdravila a hned mi pověděla, jak je rozrušená z toho, že se stěhujeme. „Bez školy to už nebude ono. Byla tady tak dlouho. Řeknu vám, když jsme se... tehdy před lety... dozvěděli, že z panství bude škola... někteří z nás neměli moc radost. Ale slečna Grantová... byla takový miláček... a všechna děvčata. Jednomu dělalo dobře pozorovat je, když přišly do města. Řeknu vám, už to nebude ono."

„Budete nám všichni chybět," řekla jsem.

„Jak vždycky říkám, časy se mění. Nic netrvá věčně."

„Ve městě teď není moc lidí," poznamenala jsem.

„Ne, kdo by tady taky v tuhle roční dobu byl?"

„Všimla byste si cizince, viďte?"

Pohlédla jsem na ni s očekáváním. Slečna Stokerová měla pověst člověka, který ví o všem, co se ve městě šustne.

„U Pírek zase bydlí ty slečny Brewerových. Byly tu už loni. Rády si tady dělají zastávku cestou ke svým sestřenicím, kam jezdí každý rok na vánoční svátky. Vědí, že Pírkům můžou důvěřovat. A tam jsou rádi. V tuhle dobu moc hostů nemají. Tom Carew mi povídal, že na jaře, v létě a na podzim jdou obchody slušně, ale v zimě je dočista mrtvo."

„Takže slečny Brewerovy jsou teď jedinými hosty."

„Ano... a jsou šťastný, že je mají."

To bylo dvojité ujištění. Kdyby tam bydlel ještě někdo, slečna Stokerová by to věděla.

Přesto jsem, když jsem jí unikla, zašla ke Třem pírkům a popřála jim k Vánocům a Novému roku. Uvítali mě a trvali na tom, že si musím dát skleničku jablečného moštu.

„Bylo to takové překvapení, když jsme slyšeli, že slečna Grantová prodala Grantley," říkala paní Carewová. „Opravdu šok, viď, Tome?"

Tom řekl: „Na mou duši. Úplně to námi otřáslo, jen co je pravda."

„Muselo to být," odpověděla jsem a oni si povzdechli. Zeptala jsem se, jak jdou obchody.

„Špatně, pokulhávají," řekl Tom. „Máme jen dva hosty... slečny Brewerovy. Byly tady už předtím."

„Ano, slyšela jsem od slečny Stokerové. A ty jsou jediné?"

„Ano, jenom tyhle dvě."

Víc už jsem nemohla být ujištěna.

„Váš Jim vypadal, jako by si myslel, že tu má bydlet nějaký váš přítel..."

„Jen nás napadlo, že by sem mohl přijet. Nějaký pan Compton."

„Možná přijede později. Mohli bychom mu dát opravdu hezký pokoj, kdyby přijel."

Odešla jsem od Tří pírek naprosto zoufalá. Bloumala jsem městem a pak jsem si vzpomněla na hotel U poníka. I když sotva se dalo říkat hotel, spíš malý zájezdní hostinec, ale měli tam jeden nebo dva pokoje, které občas pronajímali.

Vešla jsem dovnitř a spatřila Joea Bracketta, kterého jsem trochu znala. Uvítal mě a řekl, jak je mu líto, že se stěhuju. Šla jsem rovnou k věci a zeptala se ho, jestli u nich neměl pokoj pan Compton.

Zavrtěl hlavou. „Tady ne, slečno Grantová. Možná u Tří pírek...“

„Ne, tam taky nebydlel.“

„A jste si jistá, že se ubytoval tady ve městě? Nevím, kde jinde by mohl bydlet, jedině snad u paní Shovellové. Ta občas ubytovává, na noc, se snídaní. Ale minulý týden toho nechala...“

Rozloučila jsem se a vrátila se na panství. Myslela jsem si, že by tam mohla být nějaká zpráva. Ale nebyla.

Odpoledne jsem pomáhala děvčatům vyzdobit společenskou místnost a později odpoledne přijela Daisy Hetheringtonová.

Daisy Hetheringtonové na mě udělala velký dojem. Byla to hubená kostnatá a velmi vysoká žena. Měřila aspoň sto osmdesát bez bot. Sama jsem byla dost vysoká, ale vedle ní jsem si připadala téměř jako trpaslík. Měla velmi jasné, ledově modré oči a bílé vlasy, elegantně upravené. Bledost a klasické rysy jí dodávaly vzhled, jako by byla vytesaná z kamene. Bylo v ní něco kamenného, ale zároveň i jakýsi nádech vznešenosti. Mohla by být vzorem ředitelky, uvědomila jsem si ihned, protože okamžitě vzbuzovala hrůzu a velký respekt. Vyžaduje to nejlepší a všichni okolo ní jí to poskytnou, protože vědí, že nic jiného by neakceptovala. Dává dokonalost a očekává ji na oplátku.

Jediná věc, která neseděla, bylo její jméno. Daisy připomíná skromnou malou květinku krčící se v trávě. Měla by mít nějaké královské jméno - Alžběta, Alexandra, Eleanora nebo Viktorie.

Nikdo nebyl odlišnější než teta Patty, která v její přítomnosti vypadala jakoby ještě kulatější, nepořádnější a roztomilejší.

Teta poslala ke mně do pokoje jednu ze služebných, aby mi oznámila, že slečna Hetheringtonová přijela a že jsou před večeří v obývacím pokoji. Mohla bych se k nim připojit?

Sešla jsem dolů. Vzpomínám si, že jsem měla modré sametové šaty s bílým fiší u krku. Vyčesala jsem si své husté rovné kaštanové vlasy vysoko, abych vypadala vyšší, a jak jsem doufala, i důstojnější. Cítila jsem, že v přítomnosti slečny Hetheringtonové budu potřebovat všechnu hrdost, kterou dokáži posbírat. Prohlédla jsem se v zrcadle. Rozhodně jsem nebyla žádná krasavice. Moje světle hnědé oči byly trochu příliš od sebe, ústa příliš široká, čelo příliš vysoké, nos, jak říkávala Monika, byl „zvídavý“, což znamenalo, že měl trošku ohrnutou špičku, a to mé jinak spíše vážné tváři dodávalo špetku veselosti. Ráda bych věděla, proč se Edward Compton zajímal víc o mě, když Monika byla moc hezká a Lydie docela přitažlivá. Frieda byla trošku upjatá, ale její upřímnost byla půvabná. Já jsem sice měla jejich svěžest mládí, ale určitě jsem z nás čtyř nebyla ta nejatraktivnější. Bylo podivné, že si vybral právě mne. Pokud ovšem naše setkání nebyla náhodná. To první v lese určitě a stejně tak i na lodi, ale jestliže podstoupil namáhavou cestu do Cantertonu, muselo to být proto, že mě chtěl vidět. Tak proč se domlouval, že přijde na čaj, a pak nepřišel?

Bylo jen jedno vysvětlení. Po prvním setkání v lese na mě úplně zapomněl, dokud mě zase neuviděl na lodi. Projížděl okolo a zastavil se v Cantertonu. Vzpomněl si, že tady bydlím. Potkali jsme se náhodou a já ho nejspíš přiměla, aby přijal pozvání, protože odmítnutí by vypadalo nezdvořile. Potom si to rozmyslel a tiše se vytratil.

Nesmím na něj myslet. Teď bylo mnohem důležitější udělat dobrý dojem na Daisy Hetheringtonovou.

Sešla jsem dolů.

Teta Patty vypadala potěšené. Vyskočila, šla ke mně a vzala mě za ruku.

„Tady jsi, Cordelie. Daisy, tohle je moje neteř, Cordelie Grantová. Cordelie, to je slečna Hetheringtonová, která vlastní jedno z nejlepších školských zařízení v zemi.“

Daisy vzala mou ruku do svých, které byly překvapivě teplé. Cekala jsem, že budou studené... jako kámen.

„Těší mě, že vás poznávám,“ řekla jsem.

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděla. „Vaše teta mi o vás tolik vyprávěla.“

„Pojď a posad se,“ vyzvala mě teta. „Večeře bude asi za deset minut. To je ale legrace mít tady slečnu Hetheringtonovou!“

Usmívala se na mne a téměř zamrkala. Legrace bylo ve spojení se slečnou Hetheringtonovou dost zvláštní slovo - jenže s tetou Patty celý život patřil do této kategorie.

Posadila jsem se, uvědomovala si pátravý pohled pronikavých modrých očí a měla jsem pocit, že je zaznamenáván každičký detail mého vzezření, a cokoliv řeknu, bude zvažováno a použito v můj prospěch nebo proti mně.

„Jak víš, Cordelie se právě vrátila z Schaffenbruckenu,“ nadhodila teta.

„Ano.“

„Byla tam dva roky. Některá děvčata zůstávají déle.“

„Dva nebo tři roky jsou obvyklé,“ připustila Daisy. „Musí to být báječný zážitek.“

Řekla jsem, že byl.

„Musíš o tom slečně Hetheringtonové vyprávět," pobídla mě teta Patty.

Tak jsem vyprávěla o Schaffenbruckenu, o každodenním rozvrhu, o výuce, o společenském životě... o všem, na co jsem si vzpomněla, než Violeta nesměle zakašlala a oznámila, že máme jít do jídelny.

Když jsme dojedly rybu, věnovala se Daisy záležitosti, kterou až dosud obcházela.

„Drahá Patience, doufám, že jsi udělala rozumnou věc, když jsi to vzdala."

„Nepochybně," řekla teta vesele. „Moji právníci i banka si myslí, že to je správné... a ti se zřídkakdy mýlí."

„Takže to je až tak zlé!"

„Je to až tak dobré," obrátila to teta. „Pokaždé nastane čas, kdy žena chce něco změnit. A pro mne ten čas právě nadešel. Chceme mít klid... všechny, a ten právě získáme. Violeta už dost dlouho tvrdě pracovala. Chystá se chovat včely, vid, Violeto?"

„Vždycky jsem k včelám cítila sympatie," řekla Violeta, „už od té doby, co mého bratrance Jeremyho pobodaly skoro k smrti, když vlezl do cesty včelí královně."

Teta Patty se dala do smíchu. „Neměla bratrance Jeremyho moc v lásce."

„Nic takového, Patty. Ale přesto mu to patřilo. Vždycky se do všeho pletl. Moje matka říkávala: Nech na pokoji včelu a ona nechá na pokoji tebe."

„Včelaření může být zajímavý koníček," vmísila se do řeči Daisy, „ale pokud chcete mít nějaký zisk..."

„Jediné, co chceme, je troška medu," řekla teta. „Je vynikající v plástvi."

Znala jsem tetu Patty. Záměrně vedla konverzaci v lehkém tónu, snažila se, aby Daisy nenapadlo, jak vážné má úmysly.

„Všechny se už těšíme na klidný život," pokračovala. „Violeta, Cordelie i já."

Daisy Hetheringtonová obrátila pohled ke mně. Úplně jsem cítila, jak mi její oči pronikají do mysli. „Vám to nebude připadat poněkud omezující, slečno Grantová? Ve vašem věku, s takovým vzděláním a po pobytu v Schaffenbruckenu... není to škoda?"

„Schaffenbrucken nepřijde nikdy nazmar," vložila se do toho teta. „To s tebou zůstane celý život. Vždycky jsem litovala, že já jsem tam nikdy nešla, ty ne, Daisy?"

„Myslím, že to je ideální završení studia," řekla Daisy. „Schaffenbrucken... a podobná zařízení."

„Například Akademie pro mladé dámy v opatství Colby," pronesla teta trošku uličnicky. „Skvělý zvuk! Ale v skrytu srdce víme, že nic... prostě nic... se nedá srovnávat se Schaffenbruckenem."

„O důvod víc, proč by tvá neteř neměla zůstávat na venkově."

„Záleží na Cordelii, co si vybere. Ale byla skutečně vychována, aby učila, viď, Cordelie?"

Řekla jsem, že ano.

Daisy se ke mně otočila. „Troufám si tvrdit, že máte nadání."

„Líbí se mi představa, že budu s mladými lidmi. Vždycky jsem si myslela, že tomu tak bude."

„Ovšem, ovšem," řekla Daisy. „Ráda bych se tu trochu porozhlédla, když tady jsem, Patience."

„Ale jistě. Víš, tohle je poslední týden. Všude už panuje vánoční program. Ani ne tak vyučování, jako vánoční oslavy... a taky to budou Vánoce poslední..."

„A co budou dělat tvé studentky, až školu zavřeš?"

„Soudím, že někteří rodiče budou uvažovat o akademii v Colby, pokud jim prozradím, že jsi moje přítelkyně. Mají rádi konexe. Většinu rodičů zaujalo, když slyšeli, že Cordelie byla v Schaffenbruckenu. Mysleli si, pochopitelně, že tady bude učit."

„Ano, ano," přitakala Daisy, a dokonce ani nedokázala skrýt úvahy ve svých očích.

Přemýšlela jsem o ní, a kupodivu mě upoutala. Byla jsem Daisy Hetheringtonovou nějak přitahována. Provokovala mě. Věděla jsem, že je to žena, kterou bych mohla obdivovat. Byla by tvrdá, nedovedla jsem si představit, že by ji kdy ovládl sentiment, ale byla by spravedlivá a ocenila dobrou práci - avšak nedokázala jsem si představit, že by cokoli tolerovala.

Přemýšlela jsem o dlouhých dnech na venkově... nic zvláštního nedělat, jen poslouchat Violetu, jak povídá o včelaření, účastnit se vesnických oslav, bazarů, žertovat s tetou Patty... a co dál? Takhle to půjde až do doby, než se vdám. Koho si vezmu? Vikářova syna, pokud nějaký existuje. Ale vikáři většinou mívají dcery. Tak syn lékaře? Ne. Přestože bych ráda žila s tetou Patty, chtěla jsem něco víc. Teta bude první, kdo to pochopí. Neměly bychom zkazit náš báječný vztah nudou. Teta si myslela, že bych měla vyrazit do světa, a vysvětlila mi, že v Daisy Hetheringtonové vidí možnost, jak začít.

Daisy nám vyprávěla o své Akademii pro mladé dámy v opatství Colby, a když mluvila, jako by ztrácela své žulové vzezření. Do tváří jí stoupla barva, modré oči změkly. Bylo jasné, že škola je skutečným středem jejího života.

„Škola má velmi neobvyklou polohu. Je součástí starého opatství. To jí dodává takovou zvláštní atmosféru. Myslím, že poloha je velmi důležitá. Na rodiče udělá dojem, když poprvé školu spatří."

„Když jsem ji viděla, pomyslela jsem si, že je trochu strašidelná," přidala se teta Patty. „A Violeta měla dokonce v tom pokoji, kde jsi ji ubytovala, divoké sny."

„To bylo kvůli tomu sýru, který jsem jedla k večeři," namítla Violeta. „Ten sýr to způsobil."

„Lidé si dokáží představovat kdekoliv cokoliv," uzavřela Daisy toto téma. Obrátila se ke mně. „Jak jsem říkala, velmi zajímavá poloha. Většina starého opatství byla zničena při rušení kláštera, ale zachovala se poměrně velká část... refektář a kapitula. V šestnáctém století byl dům, který dnes obýváme, restaurován rodinou Verringerových a při té příležitosti také postaven s použitím kamenů z opatství zámek. V něm bydlí Verringerovi, kteří vlastní opatství a většinu půdy v okolí. Jsou to velmi bohatí a vlivní statkáři. Mám ve škole dvě jejich děvčata... pro ně je to výhodné a škole to prospívá. Nepředpokládala bych, že je Jason Verringer pošle někam jinam. Opravdu, velmi neobvyklá poloha."

„To zní velmi zajímavě," řekla jsem. „Předpokládám, že všude kolem jsou trosky opatství."

„Ano. Opatství je navštěvováno, píše se o něm, a tak se lidé dozvídají o škole. Ráda bych to místo koupila, ale Jason Verringer by to nepřipustil. Přirozeně. Jeho rodina vlastní opatství už od doby, kdy jim je, částečně zničené, věnoval Jindřich VIII."

„Jsem ráda, že Grantley byl můj," ozvala se teta Patty.

„Jaké štěstí!" řekla na to Daisy stroze. „Přišlo ti to vhod, když škola neuspěla."

„Ale, neřekla bych, že neuspěla. Prostě jsme se rozhodly ji zrušit."

„Já vím... na radu tvého právníka a bankéře. Velmi moudré, určitě. Ale smutné. Snad se ti ale poklidný život na venkově zalíbí."

„Myslím, že ano. Všechny si to myslíme, viďte, Cordelie... Violeto? Vi, drahoušku, ty sníš. Určitě už slyšíš bzukot včel. Úplně tě vidím, jak máš na sobě tu věc, která se nosí na hlavě jako ochrana proti žihadlům, a vyprávíš včelkám všechny místní klípky. Věděla jsi, Daisy, že musíš včely rozpoznávat... jinak máš smůlu nebo dokonce ještě něco horšího? Odlétají hluboce uraženy a mohou být tak rozzuřené, že ti nejdřív dají pár žihadel. Vědělas, že když tě bodnou, zůstane žihadélko v tvém těle, což je zabíjí? To je pro nás všechny poučení. Nikdy nedávej průchod zlosti."

Daisy se obrátila ke mně: „Jsem si jista, že s vaším vzděláním a po Schaffenbruckenu budete chtít využít své kvalifikace."

„Ano, myslím, že budu."

Potom mi začala přímo vyprávět o akademii, kolik má učitelů, jaké předměty se tam učí, že se zaměřuje na starší děvčata. „Většinou od nás odcházejí v sedmnácti. A některé jdou opravdu do Schaffenbruckenu nebo jinam na kontinent. Proč si lidé myslí, že musí jít do zahraničí, aby se naučili společenskému chování? My, v téhle zemi jsme nepochybně nejlepšími vykladači společenských pravidel na světě. Chci, aby si to lidé uvědomili, a tak jsem si myslela, že bych zavedla pro starší dívky... řekněme osmnáct nebo devatenáct... zvláštní výchovu... tanec, konverzace... diskuse."

„Ano, tohle jsme v Schaffenbruckenu měly."

Daisy přikývla. „Už máme učitele tance a zpěvu. Některé dívky mají skvělé hlasy. Mademoiselle Dupontová a Fraulein Kutcherová učí francouzštinu a němčinu a obě odpovídají požadavkům kladeným na učitele cizích jazyků."

Pozorně jsem poslouchala. Vzbudila ve mně touhu spatřit školu v opatství.

Připadalo mi neloajální vůči tetě Patty, že chci pryč z domova. Ale skutečně jsem byla přesvědčena, že bych nechtěla být doma pořád, zatímco přijíždět na prázdniny by bylo báječné. Už jsem téměř slyšela bzukot Violetiných včel a viděla tetu, jak sedí s obrovským kloboukem na hlavě pod stromem u bílého stolku, na kterém jsou sušenky, sněhové pusinky a jahodový džem. Milé... domácké... útulné, ale nedokázala jsem nemyslet na školu v opatství se strašidelnými ruinami v okolí a zámkem, domovem všemocných Verringerových, pár kilometrů odtud.

Když jsem šla spát, stále jsem o tom přemýšlela. Nebyla jsem ve svém pokoji ani pět minut, když vešla teta. Klesla do křesla a slabě hekala námahou a veselím.

„Myslím, že se chytla," řekla. „Myslím, že se chystá učinit ti nabídku. Vždycky se rozhodovala rychle. Tím se může chlubit. Řekla bych, že Schaffenbrucken rozhodl."

„Docela mě zaujala."

„Viděla jsem. Udělá ti nabídku. Myslím, že bys ji měla přijmout. Když se ti tam nebude líbit nebo když s tebou bude mávat, můžeš hned odejít. Ale ona nebude. Odváděj poctivou práci a ona se o tebe postará. Znám ji dobře. Ale jak říkám, kdyby nemělo být něco v pořádku, já a Vi na tebe budeme čekat. To přece víš."

„Vždycky mi všechno tak usnadníš," řekla jsem dojatě. „Nikdy nezapomenu, jak jsem přijela do přístavu a uviděla tě tam, v tom klobouku s modrým pérem."

Tetě Patty se zamžily oči. Byly to slzy dojetí, ale i smíchu. „Ach, ten klobouk. Ještě ho někde mám. Počítám, že péro už bude poněkud vypelichané. Měla bych tam dát nové.“

„Teto, jestli mi Daisy nabídne místo... a já ho přijmu... nebude to proto, že bych nechtěla být s tebou.“

„Samozřejmě že ne. Musíš mít svůj vlastní život. A mladí se nemají zahrabávat někde se starými. Vi a já máme své zájmy. Tobě život právě začíná. Máš právo vydat se do světa, a jak říkám, hraj správnou kartou a jednoho dne... kdoví? To školské zařízení není její, víš. Nejspíš je má jen pronajaté. Od těch Verringerových, jak o nich vždycky mluví. Má to tam moderně zařízené. Byla bych ráda, kdyby ses k Daisy přidala. Skutečně si jí velice vážím. V lepším případě to může vést k velkým věcem a v horším případě to bude cenná zkušenost.“

Objaly jsme se. Vyklouzla z pokoje potichu, se spikleneckým výrazem. A já si šla lehnout a po předchozí noci plné divokých snů jsem spala dobře.

Následující den jsem měla s Daisy Hetheringtonovou dlouhý rozhovor a jeho výsledkem bylo, že pokud bych chtěla pracovat od začátku letního čtvrtletí v její škole, bude velmi potěšena. Měla jsem vypracovat rozvrh podobný tomu ve Schaffenbruckenu a kromě hodin konverzace bych zajišťovala i hodiny angličtiny a společenské výchovy.

Vypadalo to jako velmi lákavý návrh, a protože Daisy už vzbudila mou zvědavost popisem školy, jež byla součástí opatství, byla jsem téměř rozhodnuta její nabídku přijmout.

Avšak i když jsem věděla, že teta Patty mě pobízela k odchodu pro mé vlastní dobro, váhala jsem.

„Musím znát vaši odpověď ihned po Vánocích,“ řekla Daisy, a u toho zůstalo.

Teta byla nadšená. „Správný přístup, nebýt moc dychtivá. Daisy odjíždí hned po vánočním koncertě. Zůstává tu stejně jen proto, aby nám řekla, jak jsou vánoční zpěvy na její akademii dokonalejší.“

Daisy odjela, poděkovala nám za pohostinnost a mně připomněla, že jí musím dát vědět před prvním lednem.

Pak nastal čas odjezdu studentek. Se všemi jsme se smutně rozloučily. Jinak proběhly Vánoce jako vždy. Měly jsme tradiční husu a vánoční pudink a během dvou svátečních dnů nás navštívila spousta sousedů. Přišel i místní muzikant, a tak jsme tančili v hale. Ovšem všichni jsme si uvědomovali, že to je naposledy, a to znamenalo jistou míru smutku.

Byla jsem ráda, když bylo vše za námi, a já musela učinit rozhodnutí, i když jsem už vlastně byla rozhodnuta. Napsala jsem Daisy Hetheringtonové, že přijímám její nabídku a že nastoupím na začátku jarního čtvrtletí.

Potom jsme sbalily a jely se podívat na náš nový dům. Byl příjemný - vlastně docela hezký, ale ve srovnání s panstvím samozřejmě dost obyčejný.

O Edwardu Comptonovi jsem už neslyšela. Překvapilo mě to a urazilo, protože jsem očekávala nějaké vysvětlení. Bylo to tak podivné. Občas jsem si říkala, že jsem si všechno vymyslela. Když jsem o tom tak uvažovala, uvědomila jsem si, že kromě setkání v lese s ostatními děvčaty jsem byla pokaždé sama, když jsem ho viděla - ve vlaku, na lodi i tady v lesíku. V některých okamžicích jsem se dokázala přesvědčit, že jsem si tato setkání jen představovala.

Uvědomila jsem si, jak málo toho vím o mužích. Většina dívek byla už před lety mnohem zkušenější. U mě to asi bylo tím, že jsem tak dlouho studovala. Mladí muži prostě do mého života nevstoupili. Monika potkala Henriho a věděla, že si ho vezme. Frieda možná nepotkala o mnoho více mužů než já. Lydie měla bratry a ti měli kamarády, které si občas přivedli domů. Vyprávěla o nich vždycky, když se vrátila z prázdnin doma. Ale já žila ve společnosti, kde převládaly ženy. Byl tady samozřejmě farářův nový pomocník. Bylo mu kolem dvaceti a byl plachý. A doktorův syn, který studoval v Cambridgi. Ani jeden nebyl příliš romantický. Tak to bylo. Edward Compton byl výrazně romantický. Probudil ve mně nové zájmy. Možná proto, že jasně ukázal, že se mu líbím... dal mi přednost. Člověku udělá radost, když dostane přednost před třemi zdaleka ne neatraktivními dívkami.

Ano, byla jsem zklamaná. Začínalo to tak romanticky... a pak nic! Možná to byl také jeden z důvodů, proč jsem hledala dobrodružství. Chtěla jsem přijmout výzvu, začít v jiné oblasti.

A to určitě na akademii v Colby budu moci.

Když mi teta ukázala náš nový dům v Moldenbury, předstírala jsem větší nadšení, než jsem skutečně cítila - jen abych ji potěšila. Prozkoumaly jsme poměrně velkou zahradu a rozhodly, kde bude mít teta letní altánek a kde Violeta své včely, který pokoj bude můj a jak by měl být zařízený.

Když jsme cestou domů čekaly na nádraží v Londýně na vlak do Cantertonu, zahlédla jsem informaci o vlacích do Bury St. Edmunds.

Myslím, že tehdy mě to napadlo.

Věděla jsem, že to udělám, i když jsem si nebyla jistá, jak bych se měla zachovat, až tam přijedu.

Možná bych ho neměla vyhledávat. Možná se jen chci ujistit, že skutečně existuje a že jsem nesnila a celé dobrodružství si nevymyslela.

Čím vzdálenější ta záležitost byla, tím mi připadala tajemnější. Nepodobal se nikomu, koho jsem kdy předtím znala. Byl pohledný, s těmi vymodelovanými rysy - trochu jako Daisy Hetheringtonová, ale u ní nebylo pochyb, že je skutečná osoba! Když jsem ho viděla se svými třemi kamarádkami v lese, byl dostatečně skutečný, ale nezačala jsem si pak o něm představovat jisté věci? Nejspíš to byla zásluha Elsina vyprávění o lesních legendách, že jsem si ho v duchu do nich začlenila. Mohla bych si vymyslet, že jsem ho viděla ve vlaku, na lodi a tady v Cantertonu? Vymyslela jsem si všechno? Ne. To bylo směšné. Nebyla jsem snílek. Byla jsem praktická mladá žena. Trochu mě děsila myšlenka, že by si někdo dokázal něco představovat tak přesvědčivě, až by si nebyl jistý, zda se to skutečně stalo.

Chtěla jsem se toho zbavit. Proto jsem u jízdního řádu do Bury St. Edmunds dostala ten nápad vydat se na objevitelskou výpravu. Zmínila jsem se o Bury St. Edmunds - protože to bylo jediné město, které jsem v Suffolku znala -a on řekl ano... jeho dům je nedaleko odtud.

Croston. Malé městečko blízko Bury St. Edmunds. Dejme tomu, že tam pojedu a najdu Compton Manor. Nemohla bych tam jít na návštěvu, samozřejmě. Ale měla bych se přesvědčit, že on je nevychovaný mladý muž a já citlivá mladá žena, která nepropadá nějakým nerealistickým představám a pak neví, zda jsou skutečné, nebo ne.

Pak se příležitost naskytla sama.

Bylo to brzy na jaře. Záležitosti s domem už byly vyřízené. Teta měla opustit Grantley na začátku dubna, a to já už měla být na cestě do Colby.

Nastala horečná aktivita. Tetu Patty ale těšila. Měly jsme tolik nábytku a věcí, kterých jsme se musely zbavit, a teta zařizovala jisté úpravy v novém domě, takže panoval neustálý shon. Violeta byla nervózní a říkala, že neví, kde jí hlava stojí, ale teta jen kvetla.

Musela jet do Moldenbury, aby dohlédla na architekta, a rozhodla se, že když už bude v Londýně, kde musela přestupovat, mohla by tam pár dnů zůstat, obstarat nějaké nákupy a poohlédnout se po zájemcích o školní zařízení, které zůstalo na Grantley. Pak zajede do Moldenbury. Bylo rozhodnuto, že pojedu s ní.

Když jsme byly v Londýně, řekla jsem, že bych ráda zůstala trochu déle, abych si něco nakoupila. Dohodly jsme se, že zatímco ona pojede do Moldenbury, já zůstanu u Smithů, v malém rodinném hotelu, kde teta vždycky, když byla v Londýně, bydlívala a kde ji dobře znali. A až se vrátí do Londýna, pojedeme zase společně domů.

Tak jsem byla volná a věděla jsem, že pokud vůbec chci onu pátrací cestu uskutečnit, musím to udělat nyní.

Vyjela jsem časně ráno, a zatím co mě vlak unášel k Bury St. Edmunds, uvažovala jsem v duchu, zda se chovám impulsivně. Co jestli se s ním setkám tváří v tvář? Jaká bude moje výmluva? Proč ho hledám? Měl přece přijít do Cantertonu. Tohle bylo něco jiného. Dal poměrně jasně najevo, že nemá zájem pokračovat ve známosti... přátelství... nebo co to bylo. Tudíž nebylo moc slušné ho vyhledávat.

Ne. Ale já neměla v úmyslu jít na návštěvu na Compton Manor, kdybych je našla. Zajdu do nejbližšího hostince a nenápadně se vyptám. Pokud mají lidé v Suffolku rádi klípky stejně jako obyvatelé Sussexu, měla bych se dozvědět, co chci. A to bylo, jak jsem se ujišťovala, pouze zjistit, zda tam kdy žil muž jménem Edward Compton, abych se mohla zbavit té absurdní představy, že trpím jakýmisi přeludy.

Bylo jasné chladné ráno, a jak mě vlak unášel dál a dál, začala jsem být stále víc rozrušená. Přijeli jsme přesně, a když jsem se zeptala, kudy se dostanu do Crostonu, k mé radosti mi řekli, že tam jezdí každé tři hodiny vlak a že když si pospíším, mohla bych chytit nejbližší spoj.

To se mi podařilo, k čemuž jsem si, když jsme supěli dál pěknou, ale rovinatou krajinou, blahopřála.

Croston nebyl nic víc než jen zastávka. Spatřila jsem muže, který snad mohl být výpravčí, a zamířila jsem k němu. Byl to postarší muž se šedivými vousy a uslzenýma očima. Zvědavě mě pozoroval, takže mě napadlo, že asi nevídá mnoho cizinců.

„Je tady někde Compton Manor?“ zeptala jsem se.

Pohlédl na mě podivně a potom přikývl. Zase se mi zlepšila nálada.

„Co tam chcete?“ zeptal se mě.

„Já... no... chtěla jsem jít tím směrem.“

„Aha.“ Poškrábal se na hlavě. „Jděte po pěšině. Dovede vás až do Crostonu. Potom rovně ulicí a pak se dejte doprava.“

Bylo to snadné.

Croston tvořila jediná krátká ulice s několika domky s doškovými střechami, obchodem, kostelíkem a hostincem. Odbočila jsem doprava a šla dál.

Nešla jsem daleko, když jsem zahlédla nějakou starou tabuli. Půlka již byla ulomená. Pohlédla jsem na ni zblízka. „Compton Manor,“ četla jsem.

Ale kudy? Musí to být cesta nahoru, protože jediná další cesta byla ta, po níž jsem právě přišla. Vydala jsem se dál, a za zatáčkou jsem spatřila panské sídlo.

Pak jsem vyjekla hrůzou. Tohle nemohlo být ono místo. A přece tabule ukazovala sem.

Šla jsem blíž. Nebylo to nic než skořápka. Kamenné zdi byly zčernalé. Prošla jsem otvorem ve spálených zdech a všimla si, že mezi trávou, tam, kde kdysi byly pokoje, roste plevel. Takže tu nehořelo nedávno.

Tohle nemůže být Compton Manor. To musí být ještě dál.

Opustila jsem zčernalé zříceniny a vrátila se na cestu. Ale přede mnou už nebylo nic než pole, a protože tu byla rovina, viděla jsem široko daleko. Určitě tam nestál žádný dům.

Posadila jsem se do trávy. Byla jsem úplně zmatená. Chtěla jsem se zbavit tajemství, a zatím se do něho nořím víc a víc.

Nedalo se dělat nic jiného, než se vrátit na nádraží. Na příští vlak do Bury St. Edmunds budu muset asi dvě hodiny čekat. Pomalu jsem kráčela do města. Moje výprava byla marná. Došla jsem ke kostelu. Byl velmi starý, nejspíš z normanské doby. Okolo postávalo jen několik lidí. Byla jsem opravdu hloupá, že jsem do Crostonu jela.

Vešla jsem do kostela. Měl nádherné okno z různobarevného skla - až příliš impozantní na tak malý kostelík. Přistoupila jsem k oltáři. Pak jsem pohlédla na mosaznou destičku, na níž byla vyryta slova: Na památku sira Gervaise Comptona, baroneta z Compton Manor. Rozhlédla jsem se a uviděla, že tam jsou další pamětní desky rodiny Comptonů.

Vedle sebe jsem zaslechla kroky. Do kostela vešel nějaký muž a nesl hromadu sedátek.

„Dobré ráno," pozdravil. „Nebo vlastně už odpoledne."

„Dobré odpoledne."

„Prohlížíte si kostel?"

„Ano. Je velmi zajímavý."

„Mnoho návštěvníků sem nechodí. Ačkoliv je to jeden z nejstarších kostelů v zemi."

„Myslela jsem si to."

„Zajímáte se o architekturu, paní?"

„Vím o ní jen málo."

Vypadal zklamaně a já tušila, že mi chtěl asi udělat přednášku na téma normanský sloh versus gotika. Byl to nejspíš správce kostela nebo kostelník či někdo, kdo má ke kostelu vztah.

„Byla jsem u toho vyhořelého domu u silnice. Mohlo by to být Compton Manor?"

„Ale jistě, madam. To bylo Compton Manor."

„Kdy došlo k požáru?"

„To už bude aspoň dvacet let."

„Dvacet let!"

„Strašná tragédie. Oheň začal v kuchyních. Kostra domu zůstala. Divím se, že ho znovu nepostaví. Zdi jsou ještě pevné. Byly vybudované, aby vydržely tisíc let. Mluvilo se o tom, ale nikdo nic nedělá."

„A rodina Comptonových?"

„To byl jejich konec... zahynuli v ohni. Chlapec a dívka. Tragédie. Lidé o tom pořád mluví. Pak tam byli sir Edward a lady Comptonová. Také zemřeli. Ve skutečnosti přestala existovat celá rodina. Pro tohle místo to byla obrovská tragédie, protože tehdy Croston byli Comptonovi. Od té doby to už nikdy nebylo stejné. Není tu žádná velká rodina, aby si vzala děvčata do služby a aby se starala o zájmy vesnice..."

Sotva jsem ho poslouchala. Říkala jsem si pro sebe: Jak mohl být Edward Compton z Compton Manor? Vždyť jsou všichni mrtví.

„Našli většinu těl. Jsou pochováni tady na hřbitově... na vyhrazeném místě Comptonů. Vzpomínám si na pohřeb. Často o něm mluvíme. Říkám mu ‚Crostonský den smutku´. Zajímáte se o tu rodinu, madam?"

„Viděla jsem dům... je to hrozně smutný příběh."

„Ano. Oni znamenali Croston. Podívejte se kolem kostela. Všude uvidíte po nich stopy. Tady je jejich lavice. Od té doby jí nikdo nepoužívá. Ukážu vám hroby, pokud chcete."

Šla jsem za ním ven na hřbitov. Slabě jsem se chvěla.

„Zvedá se ledový vítr. Fouká tady ostře. Zvlášť když vane od východu."

Kráčel mezi náhrobky, až jsme došli do odlehlého rohu hřbitova. Byli jsme na pěkně udržovaném kousku půdy, kde rostly růžové keře a vavřín. V létě tu muselo být moc hezky.

Potom muž řekl: „Tady je sir Edward. Vidíte datum. Ano, je to právě dvacet let. Všechny tyhle hroby patří... obětem ohně. Tady je lady Comptonová a tady malý Edward a jeho sestra Edwina. Ubozí drobečkové. Života si neužili. Člověk se diví, viďte. Jemu byly dva roky a Edwině pět. Přišli na svět a hned zase odešli. Člověk se diví.... Jestli se mohou dívat dolů a vidí, kým se mohli stát..."

„Je od vás hezké, že jste mi to ukázal," řekla jsem.

„S radostí. Není mnoho zájemců. Ale vidím, že vás to zajímá."

„Ano, a mnohokrát vám děkuji."

Chtěla jsem být sama a přemýšlet. Tohle bylo to poslední, co bych čekala, že najdu.

Byla jsem vděčná za dlouhou cestu zpět, během níž jsem mohla uvažovat o tom, co jsem viděla, a pokusit se porozumět. Ale když jsem se vrátila do Londýna, nebyla jsem k vyřešení tajemství o moc blíže.

Mohlo by se skutečně stát, že muž, kterého jsem viděla, byl přízrak, nějaký duch z minulosti?

To by vysvětlilo spoustu věcí. Ale přece jsem takové vysvětlení nemohla přijmout. Jedna věc byla jistá - žádný Edward Compton z Compton Manor neexistoval. Nežil už víc než dvacet let!

Kdo tedy byl ten zvláštní muž, který na mě tak zapůsobil, který se na mě díval - ano, teď už to mohu přiznat - s obdivem a výrazem, který naznačoval, že bychom mohli mít bližší vztah a že on v to doufá.

Jak bych si to mohla všechno vymyslet? Byl v lese. Bylo možné, aby se v tom lese, o němž Lydie vždycky říkala, že je trochu strašidelný - stejné slovo, kterého použila teta Patty, když mluvila o škole v opatství -, děly divné věci?

Musím zapomenout. Nemohla jsem si dovolit, aby to ovládalo moje myšlenky. Byl to prostě jeden ze zvláštních životních zážitků. Čas od času se stávají. Četla jsem o nich, nemívají žádné vysvětlení.

Byla jsem si jistá, že bude rozumnější pokusit se celou tuhle záležitost vymazat z mysli.

Bylo to nemožné. Když jsem zavřela oči, viděla jsem náhrobky. Sir Edward Compton... a ten malý chlapec, další Edward.

Bylo to záhadné... spíše děsivé.

Ano. Rozhodně se musím pokusit vymazat to ze své mysli.

Opatství

Když jsem přijela na zastávku Opatství Colby, byl nádherný jarní den. Krajina, kterou jsem zahlédla oknem vlaku - svěží zelené louky a zalesněné kopce a úrodná červená devonshirská půda, občasný záblesk moře -, ve mně vzbudila nadšení.

Slunce hřálo, ale vzduch byl chladný, jako by chtěl připomenout, že léto ještě nenastalo. S Violetou a tetou Patty jsem se rozloučila se smíchem, trochou slz a neustálým připomínáním, že se všechny sejdeme o letních prázdninách. Začátek mého nového života byl radostný a já si byla vědoma toho obrovského štěstí, že mám tetu Patty. Její poslední příkaz zněl: „Pokud s tebou madam Hetheringtonová nebude jednat, jak se patří, víš, co máš udělat. Ale myslím, že se bude chovat slušně. Ví, že tebe nemůže komandovat jako některá ta děvčata, která se postaví do fronty a čekají, kdy na ně přijde řada."

Takhle jsme se tedy rozloučily. Poslední, co jsem zahlédla z okna vlaku, byly úsměvy, ale věděla jsem, že k slzám není daleko.

A teď jsem konečně dorazila sem. Jakmile jsem vystoupila z vlaku, přišel ke mně nějaký muž ve švihácké uniformě a zeptal se mě, zda jsem slečna Grantová, protože pokud ano, přijel pro mne, aby mne odvezl do akademie, kde jsem již očekávána.

„Bryčka čeká venku, slečno. Tohle je váš kufr? Je to jen pár kroků."

Vyšli jsme za zábradlí a tam stálo to, čemu říkal bryčka - elegantní dvoukolový vůz tažený šedým koněm. Muž vzal má zavazadla a uložil je na vůz.

„Počítám, slečno, že to pro vás bude pohodlnější vedle mě."

„Děkuji," řekla jsem, když mi pomohl nahoru.

„Hezkej den pro příjezd, slečno." Měl černé vousy a tmavé kudrnaté vlasy - podsaditý muž středního věku, hovořící s venkovským přízvukem, který jsem v té době už důvěrně znala.

Měl sklon k povídavosti. Když popohnal koně, řekl: „Mladý dámy přijedou až příští úterek. Budete tak mít čas trochu se usadit, slečno. To je jiná, než když tady jsou všechny. Někerý zůstávaj ve škole i teďko. Jenom na Vánoce a v létě máme úplně prázdno. Někerý to maj domů daleko, víte? Znáte vůbec Devon, slečno?"

„Bohužel ne."

„Tak to vás čeká překvapení. Božská země. Úplný nebe na zemi."

„To ráda slyším."

„Je to tak, slečno. Sir Francis Drake, víte. Ten byl z Devonu. Říkaj, že zachránil Anglii před těma Španělama. To už je dávno. Slavnej Devon tady tomu říkaj. Hustá smetana a jablečnej mošt... Zpívaj o tom písničky."

„Ano, pár jsem jich už slyšela."

„Za minutku uvidíte velkou budovu. Opatství je ale ještě dobrejch pět kilometrů."

„Tohle je dům Verringerových?“

„Ano, to je zámek. Koukněte, támhle je kostel a hřbitov.“ Právě v té chvíli se rozezněl zvon.

„Dneska byl pohřeb. Podivnej čas pro příjezd, slečno, jestli mi prominete, že to tak říkám. Paní hraběnka odchází, jak by se řeklo, a vy přicházíte.“

Brada se mu zachvěla. Zdálo se, že mu to připadá legrační.

„Kdo měl pohřeb?“

„Lady Verringerová.“

„Nějaká starší dáma?“

„Kdepak. Manželka sira Jasona. Chudák ženská. Života si moc neužila. Byla víc jak deset let invalidní. Spadla z koně. Nemaj moc štěstí... ti Verringerové. Jsou prokletý, počítám, jak se povídá mezi lidma.“

„Ano?“

„No, je to už stará historie... Opatství a všechno kolem. Povídaj se o nich historky. Lidi si myslej, že to tady je buď opatství, nebo Verringerových, a že by to mělo patřit opatství.“

„To je nějaké tajemné.“

Odbočili jsme na tak úzkou cestu, že větve z živého plotu se dotýkaly vozu. Najednou můj kočí zastavil. Proti nám přijížděl kočár.

Kočí na kočáru také zastavil, protože neměl jinou možnost, a oba muži na sebe hleděli.

„Budeš muset vycouvat, Emmete,“ zavolal kočí z kočáru.

Můj kočí - zřejmě Emmet - zůstal umíněně na místě. „Ty budeš couvat menší kus, Tome Craddocku,“ řekl.

„Já couvat nebudu,“ Tom Craddock na to. „Koukej, Nate Emmete, vezu zámeckýho pána.“

Zaslechla jsem hlas: „Co se tady proboha děje?“ V okně se objevila nějaká tvář a já zahlédla tmavé vlasy a zlostné tmavé oči.

„To je Nat Emmet, sire Jasone. Veze novou slečnu do školy a blokuje cestu.“

„Okamžitě uhni, Emmete,“ zakřičel panovačný hlas a tvář zmizela.

„Ano, pane, ano, sire Jasone. Hned...“

„Hoď sebou.“

Emmet slezl a začal s vozem couvat, až jsme se vrátili na širokou silnici.

Kočár vyrazil velkou rychlostí, a když kolem nás projížděl, kočí se na Nata Emmeta vítězně zašklebil. Snažila jsem se zahlédnout muže uvnitř kočáru, ale nepodařilo se mi to.

Umíráček se znovu rozezněl. „Jede právě z pohřbu své ženy,“ řekl Emmet.

„A tak to byl sám sir Jason. Vypadal trochu jako cholerik.“

„Co to je, slečno?“

„Připadal mi poněkud vznětlivý.“

„A ták. Milostpán nemá rád, když mu něco stojí v cestě... jako chudák jeho paní. Říká se, že mu překážela. Ale já moc mluvím. Jenže jsou věci, o kterejch lidi nemlčí. A proč by měli?“

Jeli jsme rychle.

„Snad nepotkáme nikoho dalšího,“ poznamenal Emmet. „Ne že bych couval podruhy... to jedině kvůli milostpánovi a není pravděpodobný, že bysme ho ještě potkali, viďte.“

Uháněli jsme dál. Emmet pozoroval okolí, které mě v tu chvíli nezajímalo, protože mé myšlenky se točily kolem zámeckého pána a paní, která mu stála v cestě a kvůli níž nyní zvonil ten smutný zvon.

„Až zahneme za tuhle zatáčku, slečno, uvidíte poprvé opatství,“ řekl mi Emmet.

A tak jsem zpozorněla.

Opatství leželo přede mnou, velké, impozantní, ponuré, pozůstatek dávné slávy. Spatřila jsem slunce probleskující velkými oblouky, které byly rozevřené směrem k obloze.

„Tady ho máte,“ řekl Emmet a ukázal bičem. „Pěknej výhled, viďte? I když to není nic než starý trosky... kromě jedny části. No, zdá se, že lidi si o našem opatství hodně navymejšlejí. Na to nedejte. Bylo jen dobře, že se něco takovýho v minulosti postavilo.“

Nemohla jsem promluvit údivem. Byl to skutečně velkolepý pohled. V dálce na kopcích pučely stromy, slunce se odráželo v potůčku, který se vinul po louce.

„Koukněte tam vpravo od věže, slečno, a uvidíte rybníčky. V nich si obvykle mniši chytali potravu.“

„Je to nádherné. Nepředstavovala jsem si něco tak... impozantního.“

„Jsou ale lidi, co by sem po setmění ani nepáchli. Slečna Hetheringtonová nemá ráda, když o tom mluvíme, aleje to tak. Bojí se, že to vyděsí mladý dámy, takže budou chtít odtud pryč. Ale povím vám, pár zdejších lidí tvrdí, že v jistou dobu v noci slyšej zvony a... hovor mnichů.“

„Člověk by tomu docela věřil.“

„Teď je denní světlo, slečno. Ale až to uvidíte v měsíčním světle... nebo ještě lip, když vám bude svítit na cestu jen pár hvězd.“

„Snad to uvidím.“

„Ve škole je ale pohodlí, slečno. Sotva byste poznala, kde jste. Slečna Hetheringtonová dokázala zázraky. Je to prostě škola... a když slyšíte, jak se ty mladý dámy smějou, tak vážně zapomenete na všechny dávno mrtvý mnichy.“

Bryčka zastavila na nádvoří. Emmet seskočil a pomohl mi sestoupit.

„Dohlídnu na vaše zavazadla, slečno.“

Stála jsem přede dveřmi v andezitové zdi. Emmet zatáhl za zvonek a dveře okamžitě otevřela nějaká dívka ve stejnokroji.

„Pojďte dál, slečno Grantová. Jste slečna Grantová, viďte? Slečna Hetheringtonová říkala, že vás máme hned, jak přijedete, zavést k ní nahoru. Právě se podává čaj.“

Ocitla jsem se ve velké hale s klenutým stropem. Vypadalo to tam jako v klášteře, ve vzduchu se vznášel chlad, který byl po tom teplém slunci venku citelný.

„Měla jste příjemnou cestu, slečno?“ zeptala se dívka. „Zdá se, že vlak přijel včas.“

„Ano, velmi příjemnou, děkuji.“

„Ostatní slečny učitelky tady ještě nejsou. Přijedou až zítra, ale to přijedou i další mladé dámy... pokud víme.“ Otočila se ke mně, pozvedla oči ke stropu a ukázala bradou nahoru.

„Tudy, slečno. Dejte pozor. Schodiště může být nebezpečné. Kdybyste uklouzla... zvláště cestou dolů, mohla byste utrpět nějaký úraz. Držte se tady toho lana. Údajně to má být zábradlí. Takhle ho tu měli mniši, a tak my musíme také.“

„Je to starobylá budova.“

„Je postavena z části zřícenin, slečno. Často o tom slýcháme... jak si toho máme vážit a vůbec, protože mniši to tak měli. Já osobně bych radši dala přednost pořádnému dřevěnému zábradlí.“

Procházely jsme dlouhou chodbou. Měla také klenutý strop jako hala a vedly z ní dveře do pokojů.

„Tudy, slečno.“ Dívka zaklepala na jedny dveře a hlas, v němž jsem okamžitě poznala Daisy Hetheringtonovou, zvolal: „Dále.“

„Á, tady jste.“

Vstala. Byla ještě vyšší, než jsem si pamatovala. A tady, v tomto prostředí, vypadala víc než jindy, jako by byla vytesaná z kamene.

„Jsem tak ráda, že vás vidím. Určitě jste unavená po cestě. Grace, přines ještě jeden šálek a horkou vodu. Nejdřív si dejte trochu čaje - je čerstvý - a pak se podíváte, kde budete bydlet. Věřím, že jste měla příjemnou cestu. Jste velmi přesná.“

„Vlak přijel přesně.“

„Odložte si plášť. Tak. A posaďte se. Jsem tak ráda, že vás vidím, Cordelie. Samozřejmě že vám budu říkat slečno Grantová, pokud nebudeme v soukromí. Nechci dělat nějaké rozdíly.“

„Ovšem.“

„Opatství na vás jistě zapůsobilo.“

„Velmi. I když jsem zatím viděla jen málo. První dojem je ale skutečně ohromující.“

„Vím, že tak působí. My, kdo žijeme uprostřed těchto prastarých kamenů, bohužel rádi zapomínáme, co všechno znamenají.“

„Je nepochybně nádherně položeno.“

„Taky si myslím. To je naše zvláštnost. Podle mne dívkám pobyt na takovém místě umožní, aby pochopily minulost. Vždycky jsme v historii vynikali. Á, tady máme horkou vodu. Ukažte, naleji vám. Chcete smetanu nebo cukr?“

„Ani jedno, ani druhé, děkuju.“

„Nejste jako vaše teta. Vždycky mě šokuje množstvím cukru, které si dává do čaje.“

„Miluje sladkosti.“

„Ke své škodě.“

„Ona je spokojená taková, jaká je, a snaží se, aby všichni kolem ní se měli stejně.“

„Copak Patience. No, ale vy jste tady. Po čaji vás provedu... než se setmí. Ráda provádím lidi, kteří jsou zde poprvé. Je to má radost. Jsem si jistá, že je to jedinečné. Je zázrak, co tihle alžbětinští stavitelé dokázali vytvořit z trosek. Vždycky říkám, že bychom se měli jmenovat podle bájného ptáka Fénixe.“

„Která část kláštera byla tady?“

„Kapitula a dormitář mnichů a řeholních sluhů, knihovna, kuchyně a špitál. Tato část zůstala téměř nedotčena, když sem vnikli zloději. Znesvěceny byly hlavně věže a kaple.“

„Takže to je zřejmě téměř tak, jak to kdysi postavili.“

„Ano, na začátku 12. století. Mniši všechno postavili vlastníma rukama. Pomyslete, co všechno museli udělat. Dopravit sem kameny... a pak stavět. Samozřejmě, dělali to z lásky. Pocítíte to tady... zvláště ve střední a postranní lodi... i když jsou nezakryté.“

„Už se těším, až si všechno prohlédnu.“

„Věděla jsem to. Odhadla jsem, že pro to budete mít cit. Někteří lidé mají, jiní ne.“

Podala mi talířek s chlebem a máslem.

„Jsem ráda, že jste mohla přijet dřív než ostatní... nebo většina z nich. Mademoiselle Dupontová a Fraulein Kutcherová jsou tady. O kratších prázdninách zůstávají a domů jezdí jen dvakrát do roka. Cestovat na kontinent a zpět je drahé. Obě jsou příjemné. Jeannette Dupontová má trošku problémy s kázní, ale dívky ji mají rády, a i když její způsob výuky není úplně ortodoxní, má výsledky. Irma Kutcherová je naprosto jiná. Skvělá učitelka a zachovává i jistou důstojnost, což je nutné při výchově dívek. Váží si jí, víte. Doufám, že u vás to bude stejné. To se brzy ukáže. Víte, poněkud riskuji... protože jste nikdy předtím neučila.“

„Pokud se mnou nebudete spokojena, musíte mi to okamžitě říct. Myslím, že teta Patty by byla jen ráda. Chtěla by, abych byla s ní.“

„Nemohla bych se dívat, jak vy, s vaším vzděláním mařite život na nějaké vesnici. Ne. Ještě nikdy jsem se nemýlila ve svém úsudku a nemyslím, že tentokrát by k tomu došlo. Jezdíte na koni?“

„Jezdila jsem na Grantley docela často.“

„Dobře. Máme učitele jezdectví, který dochází třikrát týdně. Dívky jezdí ve skupinkách, ale mám ráda, když s nimi jede některá z učitelek. Vy byste mohla jezdit ve svém volnu, pokud budete chtít. Jsme tu dost izolovaní, a pokud nejezdíte na koni, musíte všude chodit pěšky. A město je odtud téměř pět kilometrů. Zámek je ještě dál.“

„Projížděli jsme okolo cestou sem.“

„Ach ano. Dneska měli ten pohřeb. Chudák lady Verringerová. Někteří říkají, že to pro ni bylo osvobození. Fiona a Eugenie asi také byly na pohřbu. Nejspíš bychom jim měli povolit, aby nějakou dobu nosily smuteční šaty místo školní uniformy. Je to tak obtížné. Nikomu jinému bych to nedovolila. Ale ony jsou, kdo jsou... a tak blízko škole... nevidím jiné východisko.“

„Předpokládám, že zemřela jejich matka. Viděla jsem jejich otce.“

„Ne, matka ne. Jejich teta. A vy jste viděla sira Jasona?“

„Ano, v jeho kočáru. Potkali jsme se na cestě.“

„Asi se vracel z pohřbu. Je strýcem děvčat. On a lady Verringerová děti neměli. Ke svému zármutku. Fiona a Eugenie jsou jeho svěřenky - děti jeho bratra. Ztratily oba rodiče, když byly malé. Zámek pro ně byl vždycky domovem... dokonce i když rodiče ještě žili. Jejich otec byl mladší bratr sira Jasona. Nebylo to pochopitelně jako mít vlastní děti. A není žádný přímý potomek. Verringerovi žijí na zámku od chvíle, kdy byl postaven v polovině 16. století. Po zrušení kláštera přešlo do jejich vlastnictví celé území opatství.“

„Aha. Myslela jsem si, že děvčata jsou jeho.“

„Jsou u nás už tři roky. Přišly, když Fioně bylo čtrnáct. Ta je starší, ale ne o mnoho. Je mezi nimi rozdíl jen asi osmnáct měsíců. Ano, muselo jí být čtrnáct, protože teď jí je sedmnáct... ale brzy jí bude osmnáct, takže Eugenii už je šestnáct.“

„Většina děvčat je v tomto věku, že ano?“

„Od čtrnácti do osmnácti. Řekla bych, že to je podobné jako v Schaffenbruckenu.“

„Ano, velmi podobné.“

„Usiluji o to, aby ke mně přicházela děvčata, která pak budou připravena se pohybovat ve vyšší společnosti. To je, myslím, velmi důležité. A nyní přistupme k praktickým záležitostem. Budete učit angličtinu, včetně literatury, pochopitelně. Děvčata s vámi budou studovat klasickou literaturu. A přeji si, abyste se zaměřila na jejich společenskou výchovu. Konverzace... diskuse o obecných záležitostech. Máme tanečního mistra... společenský tanec, chápete. Dochází třikrát týdně, ale hodiny tance budou každý den a vy a možná ještě někdo z ostatních byste je měly na starosti. Pak tu máme hudbu. Maurice Crowe má hodiny pro celou školu jednou týdně, ale dívky, které mají zájem, ještě učí hrát na klavír a housle. Zaměřujeme se na hudbu a umělecké obory obecně. Dnes večer by měla přijet učitelka Eileen Ecclesová. Musím s ní promluvit. Společně byste mohly nastudovat nějakou hru. Už jsme to uskutečnili dřív a měli jsme velký úspěch. Rodiče jsou rádi, když vidí své děti hrát. Posledně jsme směli hrát na zámku. Mají tam velmi pěkný taneční sál, který je pro tyto účely ideální.“

„To zní velmi pozoruhodně.“

„Nepochybuji, že vás to bude zajímat. A nyní k ubytovacímu řádu. Pokoje jsou pochopitelně malé. Kdysi to byly ložnice řeholních sluhů a nám nebylo povoleno provádět nějaké konstrukční úpravy, i když je sir Jason v jednom nebo dvou případech povolil. Například jsme rozdělili jednu místnost, která byla dvakrát tak velká než ostatní, a udělali z ní dvě ložnice. Není jednoduché uložit tolik lidí. Jedna velká společná ložnice by byla

běžnější. Takhle v každém pokoji spí dvě děvčata a jsou rozděleny na jakási oddělení. Jedna učitelka má vždy na starosti čtyři ložnice, tedy osm dívek. Váš pokoj je blízko u vašich čtyř ložnic. Každý večer se přesvědčíte, zda jsou děvčata ve svých pokojích, ráno zase, že vstanou, když zazvoní zvonek, a že udržují pořádek.“

„Něco jako vychovatelka v internátu.“

„Přesně tak, jenomže tady jsme všichni pod jednou střechou a ostatní oddělení jsou nedaleko. Dívky, které budete mít na starosti, jsou celkem poddajná stvoření. Gwendoline Greyová spí s Jane Evertonovou. Gwendoline je dcera profesora a otec Jane je továrník ve střední Anglii. Sice jiná společenská třída než Gwendoline, ale mají spoustu peněz. Dávám děvčata dohromady velmi uvážlivě. Jane se bude od Gwendoliny učit a snad se něco naučí i Gwendoline od Jane. V dalším pokoji je ctihodná slečna Charlotta Mackayová. Její otec je lord Blandore. Bydlí s Patricií Cartwrightovou, ta je z rodiny bankéře. Otec Caroliny Sangtonové, která bydlí s Terezou Hurstovou, je nějaký obchodník. Mimochodem, Tereza tráví většinu prázdnin ve škole. Její otec pěstuje něco v Rhodesii... myslím, že tabák. Občas ji vypravíme na návštěvu k příbuzným její matky, ale ne pokaždé. A mám dojem, že kdykoliv mohou, vymlouvají se.“

„Chudák Tereza.“

„Ano, opravdu. A také jsem vám svěřila děvčata Verringerových. Jsou na pokoji spolu. Takže to je vaše malá rodina, jak já říkám. Nepochybuji, že všechno půjde hladce. Už jste dopila čaj? Pokud nejste příliš unavená a máte zájem se tady porozhlédnout, provedu vás. Možná byste se chtěla po cestě trochu osvěžit? Zavedu vás do vašeho pokoje, abyste se mohla umýt, převléknout a uložit si věci. A pak vás provedu po opatství.“

„Děkuju, to bude zajímavé.“

„Tak pojďme.“

Šla jsem za ní po kamenné dlažbě, nahoru po schodech, které byly podobné těm, po nichž jsem stoupala předtím - záludně úzké v místech u prostředního sloupku a širší na druhém okraji, s provazovým zábradlím.

Konečně jsme došly k ložnicím. Moje byla malá, se silnými kamennými zdmi, které působily, že mi připadala chladná, a s vysokým úzkým oknem. Byla tu postel, skříň, židle a stolek.

„Připadá vám to asi poněkud spartánské,“ řekla Daisy. „Ale moje ložnice je stejná. Nezapomeňte, že je to opatství, a já vštěpuji děvčatům vědomí, že je pro nás poctou být tady. Ukáži vám koupelnu. Dostali jsme povolení rozdělit ji na kabinky. Ujišťuji vás, že to byl velký ústupek. Ostatně uvidíte, že ji máme moderně zařízenou. Dala jsem tam dokonce i zrcadla. Tak, teď jste viděla svůj pokoj i ložnice děvčat, která máte na starosti. Pošlu pro vás asi tak za půl hodiny? Služebná vás dovede do mé pracovny a potom se můžeme vydat na poznávací cestu.“

Umyla jsem se, převlékla a uložila si věci do skříně. Nebyla jsem si jista svými pocity. Vším, co jsem viděla, jsem byla nadšená a cítila jsem, že chápu Daisy Hetheringtonovou, vážím si jí a budu s ní dobře vycházet. Na druhou stranu ale, byť mi připadalo prostředí velmi zajímavé, byly okamžiky, kdy mě odrazovalo. Snad to bylo tím, že minulost byla najednou tak blízko, což rušilo. Co může člověk očekávat v opravdovém opatství?

Když pro mě přišli, byla jsem už připravená a čekala jsem. Představovala jsem si, jak všechno vyprávím tetě Patty, až budeme zase v létě spolu. To mě rozveselilo.

Byla jsem dovedena ke své zaměstnavatelce.

„Ach!“ Její chladné modré oči mě zkoumaly a já usoudila, že schvalují mou bílou halenku a modrou sukni. „Tady jste. Ukáži vám nejdříve naše zařízení. A když budeme mít čas, řeknu vám něco i o okolí, ale to si podrobně prohlédnete až později. Mám tady obrázek, jak vypadalo opatství před rozpuštěním řádu. Byl sice namalován někdy před začátkem tohoto století, aleje to slušná rekonstrukce, což nebylo díky těmto skicám tak těžké, jak bychom předpokládali. Stačilo jen trošku představivosti. Naši mniši byli cisterciáci, takže opatství bylo vystaveno v tomto slohu. Stojí na jednom břehu potoka, který ústí do rybníčků, a z nich zase voda odtéká do řeky. Jsme asi třináct kilometrů od moře. Tady jsou tři rybníčky, jeden přechází do druhého. Jsou tam i nějaké ryby. Emmet a někteří další občas rybaří a hodně našich pátečních ryb pochází právě z rybníčků. Myslím, že to je velmi důležitá tradice. A tady vidíte hlavní loď chrámu a transept. Tohle je kaple šesti oltářů. Zde je kapitula a vrátnice a vestibul... a opatův dům, refektář, skladiště a sklepy. Na plánu najdete všechno. A my jsme tady. Takže... můžeme jít?“

Vyšly jsme na čerstvý vzduch. Zdálo se, že venku je teplo. Šly jsme dál a Daisy stále mluvila. Byla to fascinující cesta a já si byla vědoma toho, že nemohu vnímat všechno, co vidím. Ale co jsem si opravdu uvědomovala, byla atmosféra opatství - a to především v té části, která nebyla zastřešená. Připadalo mi neskutečné procházet po těch kamenech, mezi obrovskými sloupy, které vypadaly tak zbytečně, když nepodpíraly žádné zdi, a pod oblouky, z kterých byly nyní jen trosky a jimiž bylo vidět oblohu. Pochopila jsem, proč lidé s fantazií mají dojem, že slyší zvony a povídání mnichů, když se setmí. Musím to místo vidět bez slunečního svitu. Věřím, že za soumraku je velmi strašidelné, a poprvé jsem zapochybovala, zda bylo od Daisy

rozumné vybrat si pro svou školu právě opatství. Nebylo by to lepší někde v otevřené krajině nebo u moře kdesi na jižním pobřeží?

Ale tato poloha rozhodně dělala školu unikátní, a o to Daisy usilovala.

„Nic neříkáte, Cordelie," ozvala se Daisy. „Chápu. Jste přemožena. Tak to působí na všechny vnímavé lidi."

„Děvčata... jak ta vnímají všechnu tuhle starobylost?"

„Většina z nich jsou lehkomyslné osoby... neuvědomují si to."

„A učitelky?"

„Ah, myslím, že některé jsou překvapené, když sem poprvé přijdou. Ale časem se jim tu začne líbit. Uvědomují si, že to je něco zvláštního."

Mlčela jsem. Dotkla jsem se drsné kamenné zdi a normanským obloukem jsem vzhlédla k nebi. Daisy Hetheringtonová mě pohladila po paži. „Pojďme zpátky," řekla. „Večeříme v půl osmé."

Večeře se podávala v refektáři řeholních bratří, který musel být více méně stejný jako sedm století předtím, s klenutým stropem a vysokými úzkými štěrbinami oken.

Daisy seděla v čele stolu a vypadala doslova jako jakási abatyše. Jídlo bylo skvělé. „Všechno je z domácích zdrojů," prozradila mi Daisy. „To je jedna z hlavních pozoruhodností. Máme tady spoustu místa. Staré zelinářské zahrady například, a my jich umíme dobře využít. Mám dva zahradníky na plný úvazek a ještě vypomáhá i Emmet. Stejně tak i ostatní čeledíni."

Viděla jsem, že to je velmi rozsáhlé zařízení. Vedle něj Grantley vypadalo téměř amatérsky.

U večeře jsem se seznámila s mademoiselle Jeannettou Dupontovou, Fraulein Irmou Kutcherovou a Eileen Ecclesovou, učitelkou uměleckých předmětů, která mezitím přijela. Mohla jsem mluvit jak francouzsky, tak německy, což potěšilo nejen ty, s nimiž jsem hovořila, ale i Daisy, která, ačkoliv sama se neodvážila promluvit jinak než anglicky, ráda zdůrazňovala skutečnost, že já ovládám oba jazyky.

Jeanne Dupontové bylo něco mezi dvaceti a třiceti. A byla dost hezká. Irma Kutcherová nebyla o mnoho starší, ale vypadala tak, protože se tvářila příliš přísně, a já jsem si byla jista, že svou práci bere velmi vážně.

Eileen Ecclesová byla typická učitelka umění, s poněkud neupravenými vlasy a výraznýma tmavýma očima. Na sobě měla volné šaty, na nichž se mísily odstíny hnědé se slabým nádechem rudé barvy, a vypadala každým coulem jako umělkyně.

Mluvily jsme o školních záležitostech a mně se začalo zdát, že by mi nemělo být zatěžko začlenit se do Daisyina učitelského sboru. Většinu hovoru vedla ona sama a mluvila především o škole a o charakteristických rysech některých studentek. Cítila jsem, že do všeho opravdu pronikám.

Po večeři jsme šly do Daisyiny pracovny a tam konverzace pokračovala, dokud Daisy neprohlásila, že jsem nepochybně unavená a chci si jít lehnout.

„Ostatní učitelky přijedou zítra nebo pozítří. A v úterý se vrátí všechny dívky, které byly doma."

Mademoiselle se zeptala, zda se v úterý vrátí i sestry Verringerovy.

„Samozřejmě," odpověděla Daisy. „Proč ne?"

„Jen jsem myslela, že když tam měli úmrtí v rodině... že zůstanou doma v době smutku."

„Sir Jason si to nepřeje. Ve škole jim bude lépe. Připojí se k nám v úterý. A s nimi i Charlotta Mackayová, která trávila prázdniny na zámku. Muselo být poněkud nevhodné mít ji tam v takové době. Avšak věřím, že se rodiny navzájem znají. Tak, a teď je již slečna Grantová jistě velmi unavena. Slečno Ecclesová, snad byste ji mohla dovést do jejího pokoje. Nepochybuji, že brzy se tu vyzná sama, ale napoprvé se dá lehce zabloudit."

Slečna Ecclesová vstala a šla první.

Na schodech se ke mně obrátila a řekla: „Daisy občas dokáže člověka udolat. Ale když je nás tu víc, není to tak hrozné."

Nic jsem neřekla, jenom jsem se usmívala, a ona pokračovala: „Chvíli trvá, než si člověk na tohle prostředí zvykne. Můžu vám říct, že já jsem na začátku několikrát málem zabalila a odjela. Ale vytrvala jsem a tak nějak vám to tady přiroste k srdci. Teď už myslím, že by mi bylo smutno, kdybych měla odjet."

„Mademoiselle a Fraulein vypadaly velmi spokojeně."

„Jsou docela prima. Nakonec i Daisy svým způsobem. Jediné, co musíte, je být stále na její straně a pamatovat si, že ona, jako pánbůh, všechno ví, všechno viděla a vždycky má pravdu."

„To zní jednoduše, ale trochu znepokojivě."

„Mějte všechno v pořádku, a to stačí. Učila jste už někdy? Vlastně ne, vzpomínám si, že jste právě přišla ze Schaffenbruckenu. Na to bych neměla zapomínat. Daisy nám to už říkala nejmíň dvacetkrát."

„S tím místem se toho nadělá."

„Jojo, zázrak nad zázraky."

Rozesmála jsem se.

„Aspoň v Daisyiných očích," pokračovala. „Budete učit společenskému chování, mám ten dojem."

„Ano, musím vymyslet, jak na to.“

„Jen jděte ve stopách Schaffenbruckenu a nic nemůžete pokazit.“

„Musí být radost učit umělecké předměty, když najdete nějaký talent.“

„Bohužel, nemáme tu žádného Rubense nebo Leonarda. Nebo alespoň, pokud tady je, ještě jsme ho neobjevili. Ale já jsem spokojená, když vytvoří alespoň rozeznatelnou krajinku. I když asi nejsem úplně spravedlivá. Jsou tu skutečně dvě dívky, které mají trošku talent. Tak, jsme tady. To je vaše ložnice. Máte pod křídlem ty veledůležité Verringerovic holky. Nejspíš proto, že Daisy má pocit, že by mohly vstřebat trochu Schaffenbruckenu i ve spánku. Je tu trochu zima. Vždycky tu je chladno. Docela snadno si můžete představit, že jste mnich. Daisy nás ráda nutí dodržovat klášterní způsoby, jak jen je to možné. Ale žádný strach, nepřipravili vám žíněnou košili. Musíte prostě zapomenout, že jste na nějakém opatství, a budete spát dobře. Uvidíme se ráno. Dobrou noc.“

Popřála jsem jí také dobrou noc. Líbila se mi. Pobavila mě a bylo uklidňující vědět, že mám tak příjemné společnice.

Rozčesala jsem si vlasy a rychle se svlékla. Na stole bylo zrcadlo a já si pomyslela, že to je nejspíš jeden z těch ústupků modernizaci, které Daisy tak ráda zdůrazňuje. Prohlédla jsem si postel. Byla úzká, jak se slušelo na můj cele podobný pokojík, ale vypadala pohodlně.

Lehla jsem si a zahalila se do přikrývek. Usnout jsem nemohla. Den byl tak vzrušující a prostředí kolem tak neobvyklé. Ležela jsem s přikrývkou přitaženou až pod bradu a přemýšlela o všem okolo i o budoucnosti - a ano, těšila jsem se.

Především jsem se chtěla seznámit s dívkami.

Jak čas ubíhal, připadalo mi, že jsem čím dále bdělejší. Vždycky je těžké usnout na neznámém místě, a když je to navíc ještě prastaré opatství, plné vlivů z minulých věků, je jen přirozené; že člověk nemůže spát. Otočila jsem se a zírala do zdi. Úzkým oknem pronikalo dost světla, abych mohla vidět vrypy v kameni. Říkala jsem si, kolik asi mnichů tady leželo a hledělo do zdi během dlouhých nocí meditací a modliteb.

Náhle jsem zpozorněla. Zaslechla jsem nějaký zvuk a nebylo to daleko - rychlé nadechnutí a pak potlačovaný vzlyk.

Posadila jsem se a zaposlouchala se. Bylo ticho a pak... ano. Ozvalo se to znovu. Někdo nedaleko od mne plakal a snažil se pláč potlačit.

Vyklouzla jsem z postele, nazula si pantofle a oblékla župan. Zvuky se ozývaly z pokoje vpravo ode mne... tedy z toho, který mám na starosti.

Vyšla jsem na chodbu, pantofle na kamenné podlaze trochu klapaly.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se.

Zaslechla jsem, jak někdo prudce zadržel dech. A neozvala se žádná odpověď. „Děje se něco? Jen mi odpověz.“

„Nee,“ řekl nějaký vyděšený hlas.

Našla jsem správný pokoj a otevřela dveře. V matném světle jsem viděla dvě postele a na jedné z nich seděla dívka. Když si moje oči zvykly na tmu, viděla jsem, že má dlouhé světlé vlasy a vyděšené velké oči a že jí je tak šestnáct nebo sedmnáct.

„Copak se děje?“ zeptala jsem se. „Jsem nová učitelka.“

Dívka přikývla a začaly jí drkotat zuby.

„To nic... to nic,“ řekla.

„Něco přece jen,“ řekla jsem, šla k její posteli a sedla si k ní. „Jsi kvůli něčemu nešťastná, vid?“ Vážně mě pozorovala těma vyděšenýma očima. „Neboj se mě,“ pokračovala jsem. „Vím, jaké to je, když se člověku stýská po domově. Proto pláčeš, vid? Když jsem byla v tvém věku... odešla jsem do školy... do Švýcarska.“

„Oopravdu?“ zajíkla se.

„Ano, tak vidíš, že vím, jaké to je.“

„Mně se nestýská po domově... protože člověku se přece nemůže stýskat po tom, co není, že ne?“

Vzpomněla jsem si. „Už vím, kdo jsi. Tereza Hurstová, musela jsi o prázdninách zůstat ve škole.“

Zdálo se, že sejí ulevilo, že toho tolik vím.

„Ano,“ přikývla. „A vy jste slečna Grantová. Vím, že jste přijela.“

„Mám na starosti tohle oddělení.“

„Až se vrátí ostatní, nebude mi už tak zle. Je to spíš strachem v noci, když je všude takové ticho.“

„Nemáš se vůbec čeho bát. Tvoji rodiče jsou v Africe, vid?“

Přikývla a dodala: „V Rhodesii.“

„Znám ty pocity, protože náhodou i moji rodiče byli v Africe. Byli misionáři, a protože se o mě nemohli starat, poslali mě domů k tetě.“

„Mě poslali k maminčiným příbuzným.“

„To je ale náhoda! Takže jsme na tom byly podobně. Nechtěla jsem do Anglie a opustit rodiče. Bála jsem se. Ale pak jsem přišla k tetě a všechno bylo báječné.“

„Mě moji příbuzní nechtějí. Vždycky se nějak vymluví. Buď mají děti spalničky, nebo musí někam odjet... a tak zůstávám ve škole. Jsem vlastně ráda. To jen v noci...“

„Teď už jsem tady já a v úterý se vrátí ostatní děvčata.“

„No, pak už to bude lepší. Vám vadilo, že jste musela jet k tetě?“

„Naopak. Je to ta nejlepší teta na světě.“

„To musí být hezké.“

„Ano, je. V každém případě jsem tady a spím kousek od tebe. Když se budeš bát, klidně přijď a řekni mi to. Souhlasíš?“

„Ano, to bude prima.“

„Teď ti popřeju dobrou noc. Jsi už v pořádku?“

„Ano, budu vědět, že jste tady. Jenže děvčata se mi občas vysmívají. Myslí si, že jsem jak malé dítě.“

„To určitě nejsi.“

„Víte, ony jezdí domů a nikdy se jim nechce vracet. Mají prázdniny rády. A já se jich bojím. V tom je ten rozdíl.“

„Já vím. Ale teď už to bude v pořádku. Budeme přítelkyně a ty budeš vědět, že jsem tady, abych ti pomohla.“

„To je ale legrační, že vaši rodiče byli taky v Africe.“

„Hm, docela zvláštní, že? Tím bylo vlastně předurčeno, že musíme být kamarádky.“

„Jsem ráda,“ řekla Tereza.

„Tak teď tě přikryju. Myslíš, že už usneš?“

„Ano, myslím že ano. Už mi nebude vadit, až uvidím... stíny. Protože budu vědět, že můžu přijít za vámi. Tak jste to myslela, viďte?“

„Ano. Ale teď už to nebude třeba, protože všechno bude v pořádku. Dobrou noc, Terezo.“

„Dobrou noc, slečno Grantová.“

Vrátila jsem se do své ložnice. Chudák dítě. Byla jsem ráda, že jsem ji zaslechla a mohla ji utěšit. Musím na ni dohlédnout a ujistit se, že se netrápí.

Chvíli mi trvalo, než jsem se zahřála, ale ten krátký rozhovor mě stejně jako Terezu uklidnil, takže jsem nakonec usnula. Měla jsem však divoké sny. Zdálo se mi, že projíždím v kočáru hlavní chrámovou lodí, po stranách kočáru se míhají mohutné pilíře a nad hlavou mám modré nebe. Najednou mi zatarasil cestu jiný kočár a já spatřila, že se z něho vynořil nějaký muž. Nakoukl do okna mého kočáru a zakřičel: „Uhni! Stojíš mi v cestě.“ Byla to divoká temná tvář, ale potom se najednou změnila a byla to tvář Edwarda Comptona.

Probudila jsem se prudce a chvíli jsem nevěděla, kde jsem.

Byl to jen sen, říkala jsem si. Měla jsem sny častěji než obvykle. Od té doby, kdy jsem v lese potkala cizince.

Ráno jsem se probudila, posadila se na posteli a pohlédla na holé kamenné zdi, skromné zařízení a měla jsem dobrý pocit.

Umyla jsem se a oblékla. Nahlédla jsem do Terezina pokoje. Postel byla urovnaná a Tereza tam nebyla. Říkala jsem si, že jsem asi zaspala.

Sešla jsem dolů do místnosti, kde jsme předcházející den večeřely. U stolu seděla Daisy a s ní i mademoiselle Dupontová a Fraulein Kutcherová.

„Dobré ráno,“ pozdravila mě Daisy. „Věřím, že jste se dobře vyspala.“

Poděkovala jsem jí a řekla, že ano.

Odpověděla jsem ostatním na pozdrav a Daisy mi pokynula, abych se posadila.

„V prázdninových dnech snídáme mezi půl osmou a půl devátou,“ řekla. „Během školního roku v půl osmé a v hlavní jídelně, kde jedí děvčata, mají vždy dvě učitelky dohled. Potom následuje modlitba v hale a obvykle i kratší proslov - ne víc než pět minut - jedné z nás. Něco povznášejícího... jakýsi text pro tento den. Střídáme se. V devět začíná vyučování. Obslužte se sama. U snídaně neděláme žádné obřadnosti.“

Zatímco jsem si brala studenou šunku a kávu, vešla Eileen Ecclesová.

Posadila jsem se ke stolu a začaly jsme mluvit o škole - nebo vlastně mluvila Daisy, my ostatní jsme poslouchaly. Většina poznámek byla adresována mně jako nováčkovi.

„V pondělí ráno by tady už měly být všechny slečny učitelky. Pak se připravíme na příjezd děvčat. V pondělí odpoledne se sejdeme u mne v pracovně a probereme si úkoly. Předpokládám, že si připravíte témata k diskusi... a budete to chtít pochopitelně tady prozkoumat.“ Usmála se na všechny. „Jsem si jista, že najdete nemálo těch, kteří vám povědí co a jak.“

Eileen Ecclesová řekla: „Pojedu dnes dopoledne do města. Potřebuji pár věcí, papíry a štětce. Nechtěla byste jet se mnou? Měla byste příležitost prohlédnout si město.“

„To bych ráda, děkuji,“ přijala jsem nabídku.

„Umíte jezdit na koni, viďte? Je to jediný způsob, jak můžeme jet.“

„Ano,“ odpověděla jsem.

Daisy se usmála na znamení souhlasu.

Bylo nádherné ráno. Eileen mě zavedla do stájí a ukázala na malou hnědku. „Bude se vám líbit,“ řekla mi. „Má jiskru, a přesto se snadno ovládá.“ Sama si vzala šedého koně. „Jsme už staří přátelé,“ poplácala jej po boku a on zadupal kopyty jakoby na souhlas.

Brzy jsme se vydaly na cestu.

„Není to daleko,“ poznamenala, „což je štěstí. Ty koně jsou jak dar z nebes. Máme tak možnost občas ze školy zmizet. Díky bohu, že jízda na koni patří k nezbytným znalostem dobře vychovaných mladých dam.“

Jely jsme kolem rybníčků, které se v ranním slunci leskly. Pozorovala jsem ruiny a znovu jsem si pomyslela, jak velkolepé jsou - v časném ranním světle daleko méně tajuplné.

„Zvyknete si na to,“ řekla mi Eileen. „Já už je sotva vnímám. Dřív jsem se pořád ohlížela a čekala, že na mě vyskočí nějaká černě oděná postava. To bylo ještě, než jsem zjistila, že jejich sutany byly bílé - což je dělá ještě strašidelnější - aspoň za měsíčního světla, nemyslíte?“

„Řekla bych, že by nás setkání s nimi vyděsilo, ať už by měli na sobě cokoliv!“

„Žádný strach. Už jsou mrtví, a i kdyby zůstali naživu, jsem si jistá, že by Daisy pochválili. Spíš by se měli mít na pozoru před lidmi, jako jsou Verringerovi.“

„No, předpokládám, že kdyby tohle místo byli nezabrali Verringerovi, udělala by to nějaká jiná rodina.“

„Jistě, milá slečno Grantová. Jenže udělali to Verringerové.“

Vyjely jsme na úzkou cestu a já jsem byla okouzlena svěží krásou všude kolem mne. Zelená tráva, červená půda, jírovce a plané třešně v květu, a náhle se poblíž rybníčků ozval zpěv rákosníka.

„Včera večer jsem se seznámila s Terezou. Chudinka malá. Vypadá opuštěně. Chápu její pocity. Mohla jsem být v podobné situaci,“ řekla jsem a začala jí vyprávět o tetě Patty.

„Tereze chybí trochu sebevědomí,“ prohlásila Eileen. „Příliš se nechává deprimovat svým nešťastným osudem, místo aby se mu postavila.“

„Dohlédnu na ni. Včera večer jsem s ní měla krátký rozhovor. Myslím, že si docela rozumíme.“

Eileen kývla. „Tereza docela hezky maluje a na rozdíl od některých jiných rozezná olivovou zeleň od pařížské modři.“

Odbočila s koněm do pole, poplácala jej po slabinách a klusaly jsme dál. „To je zkratka,“ prohodila přes rameno. Zadívala jsem se dolů na město.

„Docela hezké, viďte, v slunečních paprscích,“ řekla Eileen. „Typické devonské městečko. Ale některé obchody jsou ucházející a lepší něco než nic. Mají tu i velmi slušný hostinec. U kapitána Drakea. Myslela jsem, že bychom se tam mohly sejít. Nákupy mi zaberou nejméně hodinu. A vy byste se při nich nudila a já navíc radši nakupuju sama. Můžete zatím prozkoumávat okolí. Příroda je krásná. Nebo můžete koně nechat na dvoře hostince. V každém případě se tam sejdeme za hodinu, platí? Dáme si sklenku jejich jablečného moštu. Jsou jím známi.“

Řekla jsem, že mi to tak vyhovuje.

Napadlo mě, že projedu městem, podívám se po okolní přírodě a město samo prozkoumám až později. Bylo velmi malé, a tak jsem si říkala, že k první prohlídce nebudu potřebovat víc než půlhodinku.

Eileen mi ukázala hostinec, s barevným vývěsním štítem, na němž byl namalovaný sir Francis, sama zajela do dvora, zatímco já pokračovala dál.

Protože městečko tvořila vlastně jen jedna hlavní ulice, brzy jsem se dostala na venkovské cesty. Byly krásné, úzké a točily se, takže představovaly jakýsi prvek vzrušení. Člověk je zvědavý, co se objeví za dalším ohybem.

Jela jsem nejméně dvacet minut, když jsem si řekla, že už je načase vrátit se do města. Projela jsem tolika úzkými klikatými cestami, ale příliš jsem nesledovala směr, protože mě nenapadlo, jak bude těžké najít cestu zpět. Otočila jsem svou malou kobylku a loudaly jsme se zpátky asi pět minut, až jsme dojely na křižovatku cest. Nemohla jsem si vzpomenout, zda jsem tudy předtím jela, a navíc tu nebylo ani žádné značení. Snažila jsem se přijít na to, kterou ze čtyř cest se mám dát.

Zatímco jsem váhala, zahlédla jsem přijíždět po jedné z pěšin nějakého jezdce - muže na šedém koni - a rozhodla jsem se, že se ho zeptám na cestu.

I on mě uviděl a zamířil ke mně. Když zpomalil, uvědomila jsem si, že je mi jeho tvář povědomá. Okamžitě jsem věděla, kdo to je, přestože jsem ho zahlédla jen na okamžik, když vystrčil hlavu z okna kočáru, neboť jeho obličej patřil k těm, které když jednou spatříte, hned tak nezapomenete.

Se směsicí zlosti a vzrušení jsem si pomyslela - sám veliký sir Jason. Když se ke mně přiblížil, smekl klobouk.

„Zabloudila jste," prohlásil vítězoslavně.

„Chtěla jsem se vás zeptat, kudy se dostanu zpět do Colby."

„Do města, na zámek nebo na opatství?"

„Do města. Můžete mi poradit?"

„Víc než to. Náhodou tam taky jedu. Doprovodím vás."

„To je od vás velmi laskavé."

„Nesmysl. Od vás je laskavé, že mi to dovolíte."

Prohlížel si mě poněkud drze, což mi nebylo příjemné. Pomyslela jsem si, že je to rozdíl proti cholerickému pasažéru v kočáru.

„Děkuji. Jsem si jista, že to není daleko. Nechápu, jak jsem mohla zabloudit."

„Tady se dá zabloudit snadno. Cesty jsou klikaté, takže odbočujete a odbočujete a najednou nevíte, kde jste. Je velmi krásné ráno, viďte?"

„Ano."

„Nyní je dvojnásob krásné."

Neodpověděla jsem na to.

„Dovolte, abych se představil," řekl. „Jsem Jason Verringer ze zámku."

„Já vím."

„Potom jsme staří známí, protože já zase vím, kdo jste vy. Už jsme se potkali. Na silnici. Seděla jste vedle Emmeta. Je to tak?"

„Ano, a vy jste nám poručil, abychom vycouvali."

„To bylo předtím, než jsem vás uviděl."

Snažila jsem se popohnat koně, což ale byla hloupost, protože on mi ukazoval cestu, a v každém případě byl hned zase vedle mne. Ale jeho chování mě rozčilovalo.

„Vědět že Emmet veze tu novou skvělou slečnu učitelku, rozkázal bych svému vozkovi, aby couval on."

„Teď už to není důležité."

„Je to nanejvýš důležité. Bylo to naše první setkání a já vám musím povědět, jak jsem potěšen, že vás potkávám. Už jsem o vás slyšel od slečny Hetheringtonové."

„Ah, ona s vámi hovoří o personálu?"

„Milá dámo, když jí spadne do klína taková trefa, povídá o tom každému. Soudím, že máte všechny skvělé ctnosti díky absolvování jakési školy v cizině."

„Jistě přeháníte."

„Ani v nejmenším. Jsem tak rád, že jsem odhalil, jak dáma s téměř božskými vlastnostmi má i jednu maličkou lidskou chybičku. Zabloudila."

„Ujišťuji vás, že mám spoustu chyb."

„To mě těší. Doufám, že je objevím."

„To je málo pravděpodobné. Tudy jsem předtím nejela."

„Ne, nemyslím. Co říkáte krajině? Tady je úrodná zem... někteří říkají, že nejúrodnější v Anglii. Živí nás už po staletí."

„A nepochybně ještě bude."

„Nepochybně. Seznámíte se s mými svěřenkami... ve skutečnosti to jsou moje neteře. Studují na akademii. Je povzbuzující vědět, že je bude učit někdo s takovým vzděláním."

Byla jsem podrážděná, protože jsem si uvědomila, že se mi neustálými narážkami na moje vzdělání vysmívá.

„Věřím, že budete spokojen. Těším se, že je poznám. Slečna Hetheringtonová se, myslím, zmínila, že se do školy vrátí v úterý."

„Tak je to domluveno."

„Určitě jsou rády, že mají školu tak blízko domova." Pokrčil rameny.

„Možná jste slyšela o úmrtí v naší rodině."

„Ano, je mi to líto. Pohřeb byl včera - v den, kdy jsem přijela."

„To bylo zvláštní, viďte."

„Zvláštní?"

„Právě jsem se vracel z pohřbu své zesnulé ženy, když se naše kočáry potkaly."

„Sotva bych to považovala zvláštní. Prostě se náhodou ocitly ve stejný okamžik na stejném místě. Cesty jsou velmi úzké. Vozy se tady takhle musejí setkávat velmi často."

„Tak často zase ne," namítl. „Řekl bych, že tu není moc velký provoz. Opravdu se omlouvám, že jsem přikázal vašemu vozkovi couvat."

„Zapomeňte na to, prosím. Není to důležité."

„Připadal jsem vám poněkud... povýšený?"

„Chápu, že za takové situace jste musel být velmi rozrušený."

„Takže jsme přátelé?"

„Eh…to těžko..." Pohlédla jsem před sebe. „Zpátky se mi to zdá nějak dlouhé."

„Zatoulala jste se dost daleko."

„Už je skoro tři čtvrtě na jedenáct a já se mám sejít se slečnou Ecclesovou v jedenáct U kapitána Drakea."

„To je velmi příjemná hospoda."

„Jak jsme daleko od města?"

„V jedenáct tam budete."

„Je to vážně tak daleko?"

Pozvedl vyčítavě obočí a přikývl.

V úsměvu, který mu pohrával na rtech, bylo něco, co mě rozčilovalo. Kéž bych byla našla cestu sama. Určitě mě schválně vedl oklikou.

„Doufám, že se budeme vídat častěji, slečno eh..."

„Grantová."

„Ano, slečna Grantová. Doufám, že někdy navštívíte zámek. Pořádáme tu a tam koncerty, které slečna Hetheringtonová navštěvuje a bere s sebou i některé zaměstnankyně, dokonce i studentky. A také jsem občas zván do školy, takže jsem si jist, že příležitost k setkání budeme mít."

Chvíli jsem mlčela. Pak jsem se ho zeptala: „Jste si jist, že jedeme správně?"

„Ujišťuji vás, že ano."

Pokračovali jsme mlčky, a pak jsem ke své úlevě spatřila před sebou město.

Pobídla jsem koně a oba jsme potom jeli tryskem až k okraji města.

„Vidíte, bezpečně jsem vás dovedl. Řekl bych, že jste si v jednu chvíli myslela, že vás vedu nesprávnou cestou."

„Cesta zpět mi připadala dlouhá."

„Mně čas utekl."

„Ted už vím, kde jsem. Děkuju vám za pomoc."

„Bylo mi potěšením."

Jel po mém boku až k hostinci. Eileen Ecclesová tam už byla. Stála na terase, odkud mě zřejmě s obavami vyhlížela.

„Zabloudila jsem," vysvětlila jsem jí.

Jason Verringer smekl a uklonil se nám. Potom odjel.

„Potkala jsem ho, když jsem nevěděla, kudy jet, a on mi ukázal cestu. Kam můžu dát koně?"

„Ukážu vám."

Zavedla mě do ohrady a pak jsme se obě vrátily do hostince.

„Objevil vás brzy," poznamenala Eileen.

„Zabloudila jsem. Náhodou tam projížděl a nabídl se, že mi ukáže cestu. Ale připadala mi nějak dlouhá."

„Troufám si tvrdit, že se o to postaral. Pojďme dovnitř. Objednám trochu jablečného moštu. Už jsem začala mít strach."

„Já taky. Myslela jsem, že se nikdy nedostaneme zpátky. Nejsem si jistá, ale nepochybuju, že bych cestu snadno našla i sama."

„Takže jste byla doprovázena truchlícím vdovcem."

„Nijak zvlášť smutně nevypadá."

„Podle toho, co jsem slyšela, se spíš raduje."

Přinesli nám mošt. Byl studený a osvěžující.

„Jsou jím v téhle části světa proslavení," pokračovala Eileen. „Takže jste město vůbec neviděla. Ne že by tu bylo moc k vidění."

„Dostala jste, co jste chtěla?"

„Ne úplně přesně, ale něco se s tím dá dělat. Nějakou dobu nám to pomůže. Teď už nemáme čas se tu rozhlížet. Musíme se vrátit hned, jak dopijete."

„Kéž bych byla zůstala ve městě."

„Dříve nebo později by si vás stejně našel. Má svou pověst, víte, že podrobuje hodnocení všechny ženy ve svém rajonu."

„Ale... má přece smutek. Vždyť jeho ženu pohřbili včera.“

„Jsem si jista, že se asi sotva bil v prsa, plakal zármutkem a sypal si popel na hlavu.“

„Ani zdaleka ne.“

„Aspoň je čestný. Asi má pocit, jako když zabíjí tučné tele. Ne, to není správné přirovnání. Každopádně má radost...“

„Bylo to opravdu tak zlé?“

„Vyprávějí se o něm hrozné věci. Ovšem Verringerové se vždycky postarali, aby měli sousedé o čem povídat. Říká se, že se oženil s tou ženou... z prospěchu... protože měla nějaké velké věno. Ale nedlouho po svatbě měla na lovu nehodu, při níž se zmrzačila, a to znamenalo, že Verringerovi nemají dědice - a protože tady Verringerovi žijí od roku 1500 a něco, od chvíle, kdy zabrali opatství a jeho pozemky, tahle situace nepřinesla rodině žádnou radost. Sir Jason by byl poslední v přímé linii, protože jeho mladší bratr, otec těch dvou děvčat, zemřel. Zdědí majetek ženy? Hrůza hrůzoucí! Ale co by mohlo kromě vraždy dát siru Jasonovi další šanci?“

„Vražda!“

„Takové slovo se mezi obyčejným lidem moc nepoužívá. Ale mezi Verringery? Kdo ví? V každém případě lady řádně zemřela, a když jste přijela, právě jí vyzváněly zvony.“

„Takhle to zní úplně morbidně.“

„Dozvěděla jsem se, že na Verringery se dá často právem aplikovat jakékoliv přídavné jméno. No, lady zemřela a objevily se řeči...“

„Myslela jsem, že byla už dlouho nemocná.“

„Zmrzačená. Nepoužitelná k rozmnožovacím záměrům. Ale žádná smrtelná nemoc, chápete. Pak se na scéně objeví Marcie Martindalová, porodí dítě a lady Verringerová umírá.“

„Všechno je to nějaké pěkně komplikované.“

„Budete tu žít, takže se něco dovíte o místních obyvatelích. A nejbarvitější, nejzajímavější, nejdramatičtější -a dalo by se říci i melodramatičtí - jsou Verringerové. Kolem Jasona se vždycky točily... ženy. Jednak to je rodinná stránka povahy a jednak, co by kdo mohl očekávat od takového mužného veselého gentlemana, když má nezpůsobilou manželku? Nedaleko od opatství je jeden domek. Říká se tam Havraní hnízdo - pravděpodobně protože kolem rostou jilmy, na nichž si havrani dělají hnízda. Je to malý domek, ve stylu královny Anny, elegantní. Roky tam bydlela jedna teta Verringerů. Potom umřela a dům zůstal pár měsíců prázdný. Je to tak osmnáct měsíců, co se tam usadila Marcie Martindalová - nápadně hezká a nepochybně těhotná. Sir Jason ji tam ubytoval a ona zůstala. Je to poněkud nestydaté, ale když jste v postavení sira Jasona, nemusíte si dělat starosti s reakcí místních lidí. Nakonec, on je všemocný nejvyšší vládce vlastnící všechny pozemky i domy, v nichž lidé bydlí. A takoví lidé nemohou odsuzovat tyhle malé prohřešky. Možná se pochechtávají, ale vždycky potají, protože tolerováno je jen o trochu víc než pokrčení ramen a zvednutí očí k obloze.“

„Nicméně se zdá, že kolem toho muže koluje hodně pomluv.“

„Milá slečno Grantová... můžu ti říkat Cordelie? Slečno Grantová je tak formální a budeme se vídat poměrně často.“

„S radostí... Eileen.“

„Dohodnuto. Co jsem to říkala? Aha... o malé Mirandě. Nikdo nepochybuje o tom, kdo je její předek. Všechno tak bije do očí a sir Jason by považoval za chování pod svou důstojnost, kdyby zatajil jakýkoli ze svých činů, protože by to mohl chápat jako slabost. On všude tady v okolí představuje zákon. Říká se, že má jedno dítě a mohl by mít i víc. Kdo ví, příště to může být vytoužený syn. Podmínky jsou připraveny. A co se nestane? Lady Verringerová zemře.“

„To je úplně ďábelské. Jak zemřela?“

„Věřím, že na předávkování opiem. Sužovaly ji bolesti a opium užívala proti nim. Tak, to je celé. Ty jsi na scénu přišla na konci jednání, abys ještě zaslechla zvony vyzvánějící té odcházející paní. Teď se opona opět zvedá a... co dál?“

„V tvém podání to zní melodramaticky.“

„Věř mi, Cordelie. Co jsem říkala? Kde se tenhle člověk objeví, tam bude melodram. Teď jsem tě seznámila s naším největším skandálem, a co víc, už jsi dopila. Musíme vyrazit.“

Zaplatily jsme, pochválily hostinskému jeho nápoj a vyšly jsme ven do slunečního světla.

Po víkendu začaly přijíždět učitelky.

Slečna Evansová, která učila zeměpis, slečna Barstonová specializující se na ruční práce s důrazem na vyšívání a především křížkový steh, a slečna Parkerová, která děvčata měla na tělesnou výchovu. Matematiku učil muž jménem James Fairley, který miloval tanec. Učitelé jezdectví a hudby nebydleli ve škole - jak Daisy říkala, nehodilo se, aby muži žili pod jednou střechou s děvčaty. Byla si jista, že rodičům by se to nelíbilo.

K tomu Eileen poznamenala: „Ne že by nemohli mít prsty v jistých vtípcích, aniž by nutně museli spát pod klášterní střechou. Ale hodnotí se to, jak věci vypadají, ne, jaké jsou."

Moji kolegové mi připadali docela přátelští a nepochybovala jsem, že s nimi budu dobře vycházet.

Netrpělivě jsem však čekala na příjezd děvčat.

Začala se vracet v pondělí - většina ranním vlakem, ostatní odpoledne. Atmosféra se okamžitě změnila. Z opatství se stala škola. Ozývaly se nadšené hlasy, opět se setkávaly kamarádky a horečně vyprávěly, co o prázdninách dělaly.

V pondělí večer v sedm hodin jsme se všichni shromáždili v hale, kde dříve bývala nemocnice řeholních bratrů. Pozorně jsem si prohlížela řady tváří. Nejstarším dívkám už muselo být osmnáct, nejmladším čtrnáct. Cítila jsem se trošku nesvá, ale spíše kvůli svému věku než nedostatku zkušeností. Byla jsem zvědavá, jak se některým těmto mladým ženám bude líbit, že je učí někdo jen o málo starší než ony samy.

Nicméně jsem byla rozhodnuta chovat se důstojně a udržovat kázeň za každou cenu, protože jsem ze zkušenosti z Schaffenbruckenu věděla, že i jediná chybička může způsobit problém.

Na konci haly stálo pódium a na něm seděla Daisy v kruhu svých zaměstnanců. Krátce dívky oslovila, uvítala je v novém, jak prý doufá, úspěšném školním roce.

„Musíme také přivítat novou tvář v našich řadách. Slečnu Grantovou. Jsme opravdu potěšeni, že je tady s námi, a já nepochybuji, že vy všechny jen získáte tím, co vás bude učit. Ona sama nedávno přišla ze Schaffenbruckenu ve Švýcarsku, o němž jste už patrně hodně slyšely."

Zahlédla jsem, jak jedna dívka něco pošeptala druhé a ta potlačovala smích. Šeptající byla vysoká dívka s pískově žlutými vlasy, které měla kolem hlavy spletené do copu. Vycítila jsem v ní jakousi agresivnost a pomyslela jsem si, že kdyby se někdy dostala do sféry mého vlivu, možná bych byla vyprovokována k zápolení s ní.

„Nyní, děvčata," pokračovala Daisy, „půjdeme všichni na večeři a potom se potichu rozejdete do svých pokojů. Většina z vás má stejné jako před prázdninami, ale jsou některé změny. Na tabuli je o tom vývěska. A teď se rozejděte."

Jedli jsme společně - učitelé u jednoho stolu, děvčata u dalšího. Slečna Parkerová odříkala modlitbu a já podle toho pochopila, že je zodpovědná za lekce náboženství.

Po večeři jsme se rozešly do svých pokojů. Byla jsem ráda, protože jsem se chtěla seznámit s děvčaty, která byla svěřena do mé péče.

Všimla jsem si, že Verringerová děvčata tu ještě nejsou, a vzpomněla jsem si, že jsou mezi těmi, které přijedou až v úterý.

Když jsem přišla do svého pokoje, všude panovalo napjaté ticho. Věděla jsem, že dívky jsou ve svých ložnicích, a pomyslela jsem si, že by bylo dobré navštívit je a trošku si s každou popovídat. Vybavila jsem si, co mi o nich řekla Daisy. Znala jsem už Terezu Hurstovou a věděla jsem, že je na pokoji s Carolinou Sangtonovou. Tady jsem nečekala žádné problémy. Od našeho prvního setkání jsme se staly dobrými kamarádkami a já si uvědomovala, že mě má stále radši. Vyprávěla mi trochu o děvčatech v mém oddělení. Carolina Sangtonová byla dcera nějakého obchodníka a ostatní, vedené Charlotttou Mackayovou, na ni pohlížely svrchu, protože slyšely, že být příslušníkem „obchodní branže" je nějaká pohana. Carolina ale byla zřejmě flegmatické děvče, které si nedělalo starosti s tím, co si jiné myslí, a vycházela s Terezou docela dobře, aniž by byly nějaké zvláštní přítelkyně.

Většina dívek byla zblázněná do koní a nemohly se dočkat hodin jezdectví - zvláště Charlotta Mackayová, která jezdila ze všech dívek nejlépe. Z rozhovorů s Terezou jsem si domyslela, že ona sama není tak dychtivá jízdy na koni a spíš se koní bojí.

Zašla jsem tedy nejdřív k Tereze, která mě s nádechem pýchy, že mě už zná, představila Carolině. Měla jsem radost, když jsem viděla, jak je v mé přítomnosti uvolněná. Kdyby se daly všechny dívky pochopit tak snadno jako Tereza, můj úkol by byl mnohem jednodušší.

„Jsme rády, že jste přijela, slečno Grantová," řekla mi Carolina. „Tereza mi už o vás všechno pověděla a můj otec je velmi rád, že se budeme učit společenskému chování."

„Nepochybuji, že vám to prospěje, Carolino," poznamenala jsem jako správná učitelka. „Svůj pokoj musíte mít uklizený a po zhasnutí žádné povídání. Už jsem to vysvětlila Tereze."

„Ano, slečno Grantová."

„Tak dobrou noc, Carolino. Dobrou noc, Terezo. Určitější ráda, že máš zpátky svou spolubydlící."

„Ano, děkuju, slečno Grantová," řekla Tereza a plaše se na mne usmála.

Byla jsem si jista, že v Tereze mám spojence.

Další návštěva nebyla tak poklidná a já se poněkud vyděsila, když jsem zjistila, že šeptající dívka, které jsem si povšimla, je jednou z mých svěřenek - byla to sama ctihodná slečna Charlotta Mackayová, vysoká, spíš

nemotorná, byť mohla ještě vyrůst do krásy, s pískově žlutými vlasy, spoustou pih a řídkým obočím a řasami. Její společnicí byla Patricie Cartwrightová, dcera bankéře. Patricie byla malá, snědá a já odhadovala, že sama o sobě by žádné problémy nepůsobila, ale může podlehnout Charlottinu vlivu.

Ani jedna z dívek nebyla v posteli. Patricie seděla u toaletního stolku a rozčesávala si vlasy, Charlotta ležela oblečená na posteli.

Když jsem vešla, nevstala, ačkoliv Patricie zaraženě povstala.

„Ahoj," pozdravila jsem. „Jen jsem se na vás přišla podívat, než si půjdeme lehnout. Nepochybuji, že spolu budeme dobře vycházet, pokud budete udržovat pokoj uklizený a zapamatujete si, že po zhasnutí už nesmíte povídat."

„Mademoiselle si nikdy nestěžovala," poznamenala Charlotta. Tak jsem se dozvěděla, že v mém pokoji přede mnou bydlela slečna Dupontová.

„V tom případě jsem si jista, že ani já nebudu mít důvod."

Charlotta a Patricie si vyměnily postranní pohledy - což mě popudilo, protože to mělo znamenat jejich spojenectví proti mně.

„Dobrou noc," řekla jsem rozhodně.

„A slečno eh..." začala Charlotta.

Napadlo mě, že bych jí měla poručit, aby vstala, když mě oslovuje, ale nebyla jsem si jista, zda by bylo za téhle situace moudré na tom trvat. Poslední věc, kterou smím ukázat, je nejistota, ale nechtěla jsem hned vyhlašovat válku dívce, jejíž způsoby prozrazovaly jistý bojovný postoj vůči autoritám. „Ano, Charlotto?"

„Před prázdninami jsem bydlela s Eugenií Verringerovou."

„Aha. Ta teď bydlí se svou sestrou."

„Chtěly jsme bydlet spolu i tentokrát. Plánovaly jsme, že budeme spolu."

„Nepochybuji, že s Patricií budete dobře vycházet"

„Patricie bydlela s Fionou."

„Tentokrát je to jinak."

„Slečno Grantová, já ale chci bydlet s Eugenií a Patricie s Fionou."

Podívala jsem se z jedné na druhou. Patricie se mému pohledu vyhnula a já pochopila, že ji k tomu Charlotta navedla.

„Neznám důvod, proč jsme byly vyměněny," pokračovala Charlotta.

„Slečna Hetheringtonová bezpochyby o nějakém ví."

„To je vaše starost, slečno Grantová. Vy rozhodnete. Se slečnou Hetheringtonovou to nemá co dělat."

Už jsem byla rozzlobená. Uvědomovala jsem si, že na mě naléhá, jak někdy mladí lidé mají ve zvyku, když si myslí, že jednají se slabochem. Ted jsem chápala, proč byla Tereza tak nesvá, když o Charlottě mluvila. Nepochybovala jsem o tom, že Charlotta byla tyran - ale já to nebudu u nikoho trpět.

„Buď tak laskavá a vstaň nebo se alespoň slušně posaď, když se mnou mluvíš. Je nezpůsobné takhle se tady povalovat."

„Tak se to v Schaffenbruckenu nedělá," pronesla Charlotta s jedovatým úsměvem.

Popošla jsem k ní, popadla ji za paži a přinutila, aby se posadila. Byla tak překvapena, že to udělala.

„Tak," řekla jsem, „chci, aby bylo jasno. Budeme spolu vycházet, pokud se budeš řádně chovat, jak se sluší na mladou dámu. Budeš bydlet v pokoji, který ti slečna Hetheringtonová určila, dokud si ona nebude přát udělat změnu. Je to jasné? Dobrou noc a pamatujte si, že po zhasnutí nestrpím žádné hovory."

S pocitem, že jsem vyhrála první kolo, jsem vyšla ven a nahlédla do pokoje, kde spaly Gwendolina Greyová a Jane Evertonová. Seděly na posteli a očividně poslouchaly. Oči měly navrch hlavy.

„Gwendolino, Jane," oslovila jsem je. „Povězte mi, která jste která. Aha, už vím. Chci se jen se všemi seznámit, protože nyní tady budeme spolu. Všechno bude určitě v pořádku, pokud si zapamatujete ta jednoduchá pravidla. Takže dobrou noc, děvčata."

„Dobrou noc, slečno Grantová," odpověděly mi.

Pomyslela jsem si, že obě jsou příjemné dívky. Ale ještě jsem byla celá nesvá ze setkání s ctihodnou slečnou Charlottou.

Vrátila jsem se do svého pokoje a šla si lehnout. Bylo devět, čas, který slečna Hetheringtonová určila k zhasnutí.

Lehla jsem si. Čekala jsem, že zaslechnu hlasy z Charlottiny ložnice. K mému překvapení tam bylo ticho. Ale měla jsem tušení, že válka ještě není vyhrána.

Ráno přijely sestry Verringerovy. Slečna Hetheringtonová pro mne poslala, abych se k nim připojila v její pracovně. Napadlo mě, že to je poněkud nemoudré, a překvapilo mě, že to Daisy udělala, protože tak poskytuje dívkám pocit výjimečnosti.

„Ah, slečno Grantová,“ řekla Daisy, když jsem vešla, „tohle jsou Fiona a Eugenie Verringerovy. Právě přijely.“

Fiona ke mně popošla a podala mi ruku. Byla to vysoká hezká dívka s vlasy jako len a oříškovýma očima. Příjemně se usmívala a zalíbila se mi, což mě překvapilo, protože jsem vzhledem k příbuzenství s Jasonem Verringerem očekávala to nejhorší.

„Dobrý den, slečno Grantová,“ pozdravila Fiona.

„Dobrý den,“ odpověděla jsem. „Jsem ráda, že tě konečně poznávám, Fiono.“

„A Eugenie,“ ozvala se Daisy.

Pocítila jsem neklid. Byla mu tak podobná. Měla velmi tmavé vlasy, velké živé tmavohnědé oči, podlouhlou tvář. Její olivově snědá pleť měla hebkost mládí. Připomínala mi temperamentního malého poníka. Byla v ní jakási vzpurnost, v jejích pružných tmavých vlasech, velkých očích a pevné bradě. Mohla by být spíš jeho dcera než neteř.

„Těší mě, Eugenie,“ pozdravila jsem ji.

„Mě také, slečno Grantová,“ odpověděla.

Obě dívky byly oblečené do smutku. Fioně černá k světlým vlasům slušela. Eugenie potřebovala výraznější barvy.

„Přijely později kvůli té smutné události na zámku,“ připomněla Daisy.

„Ach ano,“ řekla jsem a pohlédla na obé dívky. „Upřímnou soustrast.“

„Není potřeba litovat, slečno Grantová,“ řekla na to Eugenie. „V tomto případě se smrti říká vysvobození.“

„Smrt je vždycky smutná,“ řekla jsem.

Daisy se zamračila. Neměla ráda, když hovory vybočovaly z konvencí.

„Tak, moje milé,“ zasáhla, „teď můžete jít do svých pokojů. Tentokrát máme malou změnu. Budete bydlet spolu.“

„Spolu!“ vykřikla Eugenie. „Minule jsem bydlela s Charlottou Mackayovou.“

„Ano, já vím, tentokrát bydlíš s Fionou.“

„Já nechci být s Fionou, slečno Hetheringtonová.“

„Ale jdi, to od tebe není příliš hezké.“

Fiona vypadala mírně nesvá, avšak Eugenie pokračovala: „Ale, slečno Hetheringtonová, prosím, Charlotta a já si rozumíme.“

„Už je rozhodnuto, má milá,“ odmítla Daisy ledově, ale v očích se jí objevil jakýsi záblesk, kterého si Eugenie určitě povšimla.

Byla to však nebojácná dívka a nebála se říct, co si myslí. „Neplatí tady zákon Médů a Peršanů, že ne?“

Daisy se usmála velmi chladně. „Vidím, že věnuješ pozornost lekcím slečny Parkerové. Udělá jí to radost. Nicméně budeš bydlet se svou sestrou. A teď jděte do svého pokoje a slečna Grantová tady zůstane, protože s ní chci o něčem hovořit.“

Dívky odešly. Pomyslela jsem si, že to je správný způsob zacházení se slečnou Eugenií. Vítězství pro Daisy.

Když se dveře za dívkami zavřely, Daisy pozvedla obočí.

„S Eugenií jsou vždy problémy,“ řekla. „Fiona je taková hodná dívka. Budete muset být na Eugenii a Charlottu Mackayovou přísná. Neměla jste včera večer nějaké problémy?“

„Trošku. Charlotta je spíš jedovatá.“

„To Mackayové jsou. Titul mají teprve dvě generace. Rodina si nikdy skutečně nezvykla, že patří mezi aristokracii, a musí to lidem neustále připomínat. Myslela bych, že nyní už by si mohli zvyknout. Co se stalo?“

„Šlo o bydlení s Eugenií Verringerovou.“

„Obě jen dělají problémy. Minule bydlely spolu a mademoiselle téměř nemohla udržet pořádek. Proto jsem ji z toho oddělení odvolala.“

„A přidělila jste ho mně... začátečnici!“

„Myslela jsem, že vy se s tím budete umět vypořádat, Cordelie, po vašem vzdělání v Schaffenbruckenu.“

„A to má být odpověď na všechno?“

„Ovšemže ano. Proto jste tady. Jsem přesvědčena, že budete vědět, jak se s těmi vzpurnými děvčaty vypořádat. Mademoiselle byla bezmocná. S kázní má stále problémy. Její hodiny jsou často naprostým zmatkem, ale ona je milá a jemná a dívky ji mají skutečně rády. Nikdy by nedovolily, aby se zašlo příliš daleko. Na slečny Eugenii a Charlottu bude potřeba tvrdá ruka. Ukažte jim, že rozkazujete vy, a zkrotíte je. Je to skutečně jako u zvířat. Víte, jak je trénovat. Naneštěstí Eugenie je Verringerová, a jak víte, tohle všechno je majetek Verringerů. A k tomu titul Charlottina otce, a my máme dvě tvrdohlavé rebelantky. Ale vy se s nimi vypořádáte. Buďte přísná a nikdy jim nedovolte, aby získaly nadvládu.“

„Mám vaše svolení, abych použila opatření, jaká uznám za nezbytná?“

„Ano. Dělejte, co by dělali v Schaffenbruckenu.“

„Nepamatuji si, že by tam taková situace nastala. Tam se dívky tituly nebo majetkem nijak zvlášť nevzrušovaly. Většina z nich pocházela z rodin, které je měly po generace, a tak byly všední věcí.“

Daisy sebou mírně cukla a pak zamumlala: „Pochopitelně, pochopitelně. Dělejte, co uznáte za vhodné.“

„Dobře. Budu přísná a budu vyžadovat kázeň.“

„Výborně,“ řekla Daisy.

Ve společenské místnosti, které se na Daisyino naléhání říkalo klášterní ohřívárna a kde se učitelský sbor shromažďoval před večeří, mě všichni uvítali a pověděli mi, jak co chodí.

Eileen mi vysvětlila Daisyino stanovisko, že nesmíme nikdy zapomenout, že bydlíme v opatství, a proto máme místo společenské místnosti klášterní ohřívárnu.

„Pokud chceš, můžeš mluvit i o vytápěné místnosti. Oba termíny jsou povoleny. Je to prostor, který mnichové obvykle užívali, když se chtěli trochu zahřát. Chudáčci, museli být většinu času úplně zmrzlí. Dole byly komíny, které poskytovaly slabé teplo... odtud to jméno. Dovedeš si představit, jak sem všichni asi pospíchali, sotva měli chvilku volna, právě jako my. Tady vidíš, že historie se opakuje.“

„Budu si to pamatovat.“

Ostatní hovořili o vyučování a studentkách a já mohla prohodit pár slov se slečnou Dupontovou.

„Jéje,“ vykřikla a rozhodila rukama. „Jsem tak šťastná, že už nejsem s těmi darebnými děvčaty. Charlotta Mackayová... Eugenie Verringerová... povídají si a smějí se... věřím, že u nich v pokoji pořádají hostiny. A ostatní se k nim připojí. Slyším, jak se smějí a šeptají si... A tak si přetáhnu přikrývku přes uši a neslyším je.“

„Chcete říct, že jste je nechala!“

„Ale, slečno Grantová, to je jediný způsob. Charlotta... ona říká, co bude... a Eugenie... ta je stejná.“

„Kdyby se jim dovolilo v tom pokračovat, brzy ovládnou celé oddělení.“

„Tak je to,“ řekla smutně mademoiselle.

Tvářila se sice soustrastně, ale ani nedokázala skrýt radost, že tomu unikla.

Byla jsem dost znepokojená, ale nemohla jsem si pomoct, zároveň jsem měla i slabý pocit radosti. Možná ráda bojuji. Teta Patty mi to vždycky říkala, ačkoliv s ní a Violetou jsem neměla příležitost ke konfrontaci. Ale jednou nebo dvakrát při nějakých domácích sporech se můj bojovný duch projevil. „Odhodlání vyhrát je dobrý průvodce za předpokladu, že ho používáš jen v nejnutnějších případech,“ říkávala teta. „Ale nezapomeň, že i z dobrých přátel se mohou stát nepřátelé, jako například z ohně.“

Pamatovala jsem si to a byla jsem připravená učit tyto dívky i jiným věcem, než jaké se budou dozvídat při vyučování.

Procedura se neměnila - shromáždění, modlitby, večeře, rozchod.

Pak zmatek ve sprchách, odchod do pokojů a zhasnutí.

Rozhodla jsem se, že budu děvčata navštěvovat před spaním pravidelně, abych jim řekla dobrou noc a ujistila se, že všechny jsou, kde mají být, a že jsou připravené ke spánku.

Že se něco děje, jsem poznala, když jsem vstoupila do Terezina pokoje, protože ta vypadala nešťastně - a já pochopila, že to je kvůli mně. Carolina ležela v posteli a tvářila se až moc pokorně. Popřála jsem oběma děvčatům dobrou noc.

Gwendolina Greyová a Jane Evertonová už byly také v postelích, ale ačkoliv ležely tiše, téměř stydlivě, ve vzduchu bylo jakési napětí.

Vešla jsem do Charlottina pokoje a vytušila jsem, že mě tam čekají problémy. A měla jsem pravdu! V jedné posteli ležela Charlotta a ve druhé Eugenie.

Tak hlasitě, aby to bylo slyšet i v ostatních ložnicích, jsem řekla: „Eugenie, okamžitě vstaň z té postele a jdi do svého pokoje.“

Eugenie se na posteli prudce vztyčila a já spatřila zlobu v jejích temných očích. „Tohle je moje postel, slečno Grantová. Byla má v minulém školním roce.“

„Ale teď není,“ řekla jsem. „Okamžitě vstaň.“

Charlotta se zadívala na Eugenii a vyzývala ji k odporu.

„Kde je Patricie?“ zeptala jsem se. Nahlédla jsem do vedlejšího pokojíku. Patricie ležela v jedné posteli, Fiona ve druhé. Obě se tvářily vyděšeně.

„Vstaň, Patricie,“ vyzvala jsem ji.

Okamžitě to udělala.

„Vem si pantofle a obleč si župan.“

Pokorně poslechla.

Odvedla jsem ji do vedlejšího pokoje. „Tak, Eugenie, vstaň z Patriciiny postele a vrať se do své.“

„Ale mademoiselle...“ začala Charlotta.

„Tohle už není věc mademoiselle. Já jsem tady teď vedoucí a mě budete poslouchat.“

„Sama ještě nejste dospělá.“

„Nebuď drzá. Slyšelas mě, Eugenie?“

Dívka se podívala na Charlottu, a aniž na mne pohlédla, zamumlala: „Nepůjdu.“

Měla jsem sto chutí vytáhnout ji odtud násilím. Ale kdyby jí Charlotta přispěchala na pomoc, dvě by mě mohly přemoci, a násilí v žádném případě nepřicházelo v úvahu.

Vzpomněla jsem si na něco, co mi prozradila Tereza. Zbláznily se do koní - a Charlotta zvlášť.

„Myslím, že ano,“ řekla jsem jí. „Teď začínám počítat, a čím déle zůstaneš v té posteli, tím delší bude tvůj trest. Budeme studovat Macbetha a ty budeš po škole po tu dobu, po niž ještě zůstaneš v téhle posteli, a budeš se učit verše z té hry. A po škole budeš i v hodinách jezdectví. Žádná z neposlušných dívek totiž nebude jezdit s ostatními.“

Charlotta vyskočila.

„To nemůžete udělat.“

„Ujišťuji tě, že mohu.“

„Ale slečna Hetheringtonová...“

„Slečna Hetheringtonová mi povolila použít takových prostředků, jaké uznám za vhodné. Začínám počítat. Jestliže okamžitě nevstaneš, Eugenie, budete ty a Charlotta zítra místo jízdy na koni po škole.“

Nastal důležitý okamžik. Cítila jsem napětí. Teď jsem musela zůstat tvrdá, jinak bych prohrála. Byla jsem zvědavá, co by asi Daisy řekla na zkrácení hodin jezdectví, za něž rodiče dívek tolik platili.

Stála jsem a pozorovala je.

Nakonec Charlottina láska ke koním zvítězila.

Rozmrzele pohlédla na Eugenii a řekla: „Bude lepší, když odejdeš... dneska...“

Eugenie vstala. Pro ni by ztráta hodin jízdy byla stejnou tragédií jako pro Charlottu.

Když kolem mne procházela, řekla jsem: „Dneska a po celý tenhle školní rok... pokud si chcete užít hodiny jezdectví. Tak, Patricie, běž do své postele, a ať už neslyším ani slovo. Dobrou noc.“

Ve vedlejším pokoji ležela Eugenie obrácena tváří ke zdi a Fiona se na mne omluvně podívala, když mi odpovídala na dobrou noc.

Vrátila jsem se do postele. Vítězství. Ale celá jsem se třásla.

Marcie

Překvapilo mě, že jsem zvítězila tak snadno, protože když jsem potom obcházela pokoje, nenastaly žádné problémy. Děvčata byla ve správných postelích, byť mě Charlotta ignorovala a Eugenie se tvářila mírně trucovitě. Ostatní mi připadaly docela milé. A Tereza dávala jasně najevo, že je moje otrokyně.

Věděla jsem, že Charlotta sejí vysmívala, že je šplhoun, a Eugenie neskrývala, jak jí opovrhuje, ale Tereza se - nepochybně proto, že si byla jista mou podporou - chovala odvážněji a zdálo se, že se s jejich posměšky dokáže vyrovnat.

Vyučování bylo povzbuzující. Učila jsem předmět velmi milý mému srdci - anglickou literaturu. A bylo moc zajímavé číst oblíbené autory Jane Austenovou a Shakespeara s větší pozorností než dříve, s dívkami je rozebírat a hledat v nich skryté myšlenky. Měla jsem čtyři hodiny týdně, a tudíž jsem přišla do styku se všemi děvčaty, což znamenalo i dvě hodiny s Charlottou a Eugenií. Charlotta se odmítala zapojit do práce a Eugenie - která byla asi o rok mladší než Charlotta a velmi jí podléhala - se sice snažila nijak se neprojevovat, ale potěšilo mě, když jsem zjistila, že má literaturu upřímně ráda a svůj zájem nedokáže úplně potlačit. Tereza se velice snažila, aby mi dělala radost. Opravdu mě to těšilo.

Hodiny společenské výchovy mi připadaly méně úspěšné. Hovořily jsme o všem možném a dívky se musely učit, jak správně chodit a jak se půvabně chovat - přesně jako v Schaffenbruckenu. Bylo to spíš zábavné.

Oblíbila jsem si posezení v ohříváme. Někdy se k nám připojila i Daisy. Pochopitelně, že jsme se cítili volněji a lépe, když tam nebyla. Zjistila jsem, že ctihodná slečna Charlotta - jak sejí ironicky říkalo - byla všeobecně trnem v oku. „Problém za problémem,“ říkala slečna Parkerová, která byla hrdá na svou otevřenost. „Velmi ráda bych viděla tu ctihodnou slečnu Charlottu.“

O Tereze říkaly, že je šedá myška. Malá, hloupá, bojácná.

Bránila jsem ji a poukazovala na to, že to je vina jejího okolí.

Eugenii slečna Parkerová ohodnotila jako uličnici. „Je Verringerová, a to je ta nejhorší visačka, kterou můžete někomu udělit. Nicméně Fiona je milá.“

Matt Greenway, učitel jezdectví, který byl tehdy náhodou také přítomen, dodal, jak je těžké uvěřit, že obě pocházejí ze stejné „stáje“.

„Jsou odlišné jak na pohled, tak povahou,“ poznamenala Eileen Ecclesová. „Úžasné. A to se mluví o dědičnosti. Podle mě záleží na okolním prostředí.“

„U nich ale bylo podle všeho prostředí stejné,“ podotkla jsem já. „Obě byly vychovány na zámku.“

„No, říká se, že jejich matka byla jemná a hodná žena. Nejspíš jako Fiona. Co se Eugenie týče, ta má v sobě verringerovského ďábla.“

Měla jsem tahle klábosení ráda, také mi hodně pomáhala poznat dívky, což byl obrovský přínos pro jednání s nimi. Snad nejvíc se o lidi zajímala Eileen Ecclesová, která zajišťovala hodně informací.

„Hádám, že tyhle prázdniny nám Tereza zase zůstane na krku,“ sdělila mi. „Její příbuzní nám napsali, že budou pryč několik měsíců.“

„Chudák dítě,“ řekla jsem. „Musí to být nuda být tady sama celé léto.“

„Nedá se asi očekávat, že by si ji rodiče vzali do Rhodesie. Než by tam dojela, už by musela zase zpátky. Je mi jí líto, opravdu.“

Dělala jsem si o Terezu starosti téměř neustále. Když jsme vycházely ze třídy, často se na mě pověsila a nabízela se, že mi ponese knihy. Zahlédla jsem Charlottin pohrdavý pohled, ale nezdálo se, že by Terezu zajímal, ačkoli v minulosti se Charlotty určitě bála.

Pak se ještě pomlouvala Verringerovic děvčata.

„Eugenie,“ ozvala se mademoiselle a rozhodila ruce v hrůze, ‚je nezvedená malá holka.“

Fraulein Kutcherová vyjádřila mínění, že se těm Verringerovým vzdává přílišná úcta, což je izoluje.

„Na tom myslím něco je,“ přidala se Eileen.

A Matt Greenway poznamenal: „Z Eugenie bude skutečně dobrá jezdkyně.“ Jako kdyby to mohlo odčinit její nedostatky.

„Budou pěkně bohaté... ty dvě holky,“ řekla Eileen.

„Není dobře, že to vědí,“ vložila se mademoiselle. „Jenže vědí a zdá se, že slečně Eugenii to stouplo do hlavy“

„Jak jsou bohaté?“ zeptala jsem se.

„Nesmírně,“ odpověděla mi Eileen se smíchem. „Zaslechla jsem něco o tom, že strýc přišel k penězům.“

„Strýc? Máš na mysli sira Jasona?“

„Skutečně, má drahá, když už mu musíš dát zákonný titul.“

„On není bohatý?“

„Jako král Midas... nebo Kroisos, jak si přeješ. Ale víš, jak peníze na některé lidi působí. Čím víc jich mají, tím víc chtějí. Od chvíle, kdy jim král věnoval pozemky opatství, zvětšují své bohatství. A stejně tak se budou činit naše dvě malé dědičky. Až budou mít věk nebo až se vdají, rozdělí si otcův majetek. A nepochybně, kdyby Fiona zemřela, všechno zdědí Eugenie, a pokud by snad Eugenie navštívila ono území, z něhož se žádný pocestný nevrací, všechno dostane Fiona.“

„Ano,“ řekla jsem, „souhlasím, že je chyba, vědí-li mladí lidé, že jsou bohatí. I když Fiona je velmi příjemná a mírná mladá dáma.“

„To je věc srovnání. Většina lidí, které budeš srovnávat s Eugenií, ti bude připadat milá a mírná.“

Rozesmáli jsme se.

„Ale já si jsem jista, že Fiona taková je,“ trvala jsem na svém.

Dny ubíhaly příjemně. Zjistila jsem, že zvládám, co se ode mne očekává, a Daisy mé přispění škole uspokojovalo. Byla si jista, že moje hodiny se budou víc a víc podobat těm v Schaffenbruckenu.

Velmi jsem si oblíbila hodiny jezdectví. Nadšení Matta Greenwaye se přeneslo na dívky a většina z nich i měla mladým dívkám přirozenou zálibu v koních.

Pokaždé, když jsme vyjeli, těšila jsem se na příjemné chvíle. Dokonce i ctihodná slečna Charlotta vypadala na koni snesitelně. Jako by konečně našla něco, co ji zajímalo víc než její vlastní osoba. Milovala svého koně. A Eugenie byla podobně zblázněná do svého. V ohřívárně jsem pak poznamenala, že je pozoruhodné, jak ctihodná slečna Charlotta zlidští, když sedí na hřbetě koně.

Často dvě z nás jezdily s děvčaty. Daisy soudila, že dvě jsou lepší než jen jedna, protože je dohled jak v čele, tak na konci skupinky.

Ježdění bylo příjemné, jezdila jsem asi dvakrát týdně. Dívky jezdily každý den. Potom mi Daisy dovolila, abych si vzala koně, kdykoliv budu chtít, ale mimo dobu, kdy mají jízdu dívky. To byla výborná nabídka.

Napsala jsem tetě Patty, že jsem se už zabydlela a práce se mi líbí. A podrobnosti že jí budu vyprávět, až přijedu na letní prázdniny.

Když jsem měla mezi vyučováním volno alespoň hodinu, obvykle jsem si vzala koně a vydala se na průzkum okolí. Ráda jsem sice chodila pěšky, ale to se pochopitelně dá ujít jen menší vzdálenost, zatímco jízda na koni mi dávala mnohem větší volnost.

Pěšky jsem se ráda procházela po opatství a jeho nejbližším okolí a vždycky jsem zakoušela ten zvláštní pocit, že kráčím zpět do minulosti. Atmosféra byla ohromující i za jasného denního světla a já se přistihla, jak si představuji, že za sebou na kamenech slyším kroky. Jednou jsem dokonce zaslechla rozhovor. Ale přesvědčila jsem se, že to byl jen vítr. Několikrát se mi stalo, že jsem byla k troskám přitahována jakousi nesnesitelnou touhou tam být. V takových chvílích jsem, myslím, skutečně očekávala, že zahlédnu nějaké znamení z minulosti.

Eileen Ecclesová, která už namalovala několik obrázků zřícenin, se mi svěřila, že mívá stejný pocit. Na některých svých obrázcích zachytila postavy v bílém. „Prostě jsem se přistihla, že je tam maluju," řekla mi. „Jako kdyby tam patřily."

Pomyslela jsem si, že to je podivné, protože Eileen byla veskrze prozaická povaha.

Ale byla pravda, že nikdo, jakkoli realisticky uvažující, nedokázal žít v blízkosti takové památky, aniž by ho ovlivnila.

Eileen často s děvčaty chodila ven a nebylo nic neobvyklého na tom, že jste je viděli, jak sedí na nějakém výhodném místě se skicáři v rukách.

Slečna Hetheringtonová chtěla, aby si dívky vážily okolí, protože to bylo právě prostředí, které akademii odlišovalo od ostatních škol.

Při této konkrétní příležitosti jsem měla volno až do půl čtvrté, a protože oběd skončil ve dvě, vybyla mi hodina a půl na projížďku.

Byl krásný den, polovina června a já ani nemohla uvěřit, že už jsem ve škole tak dlouho. Měla jsem opravdu pocit, jako kdybych to tady znala už dávno. Na uplynulé týdny jsem se mohla ohlédnout se zadostiučiněním. Odváděla jsem dobrou práci. Hodiny anglické literatury byly tak úspěšné, jak jen jsem mohla doufat. Některá děvčata projevila velký zájem a jednou z nich byla k mému údivu Eugenie Verringerová. Její ctihodnost Charlotta nepřestávala působit nesnáze a zlobit mě tisícerými způsoby - šeptala při vyučování, nutila ostatní k neposlušnosti, trápila Terezu Hurstovou - prostě dělala všeobecně potíže. A kromě Eugenie měla i další dobré kamarádky. Ale to byly jen malé nepříjemnosti a patřily k učitelskému povolání. Učitelka musí občas počítat s tím, že je terčem, zvláště pokud není o moc starší než její žákyně.

Já jsem očividně našla správný způsob jak jednat s Charlottou a blahořečila jsem její lásce ke koním, která mi vůči ní poskytla zbraň. Okamžitě přestane provádět to, co by jí mohlo zabránit být s milovaným koněm.

O tom jsem přemýšlela, když jsem to červnové odpoledne vyjížděla. Připomněla jsem si - jako už častokrát -, jak jsem tehdy poprvé zabloudila, a protože se to nesmělo nikdy opakovat, vždycky jsem sledovala, kudy jedu. Tentokrát tu nemusí být nikdo, kdo by mi ukázal cestu zpět. Ne že by mi byl tehdy sir Jason příliš pomohl. Moje podezření se mi potvrdilo, protože už jsem jezdila po okolí sama a poznala jsem, že mě tehdy vedl do města velkou oklikou.

Byla jsem zvědavá proč. Věděl přece, jak jsem nervózní z toho, abych se dostala zpátky. Protože byl tak zvrhlý? Protože věděl, že jsem nervózní? Protože chtěl, abych měla pocit, že jsem ztracená a závislá na něm? Opravdu to nebyl příjemný muž a já doufala, že ho nebudu vídat příliš často. Smůla, že škola je tak blízko zámku.

Odbočila jsem ze směru k městu a vydala se cestou, po níž jsem ještě nejela. Dávala jsem si obzvláště pozor na krajinu, kterou jsem projížděla, abych našla cestu zpět. Minula jsem strom vyčnívající svými holými větvemi mezi ostatními stromy s větvemi obalenými listy. Musel ho zasáhnout blesk nebo byl nějak jinak zničený. Byl mrtvý. Ale nádherný! Podivný, jako přízrak, strašidelný, dokonce hrozivý s těmi holými větvemi vypínajícími se k obloze.

To byl dobrý orientační bod.

Jela jsem dál úzkou cestou, až jsem dojela k nějakému domku. Všimla jsem si vysokých jilmů, a když jsem vzhlédla, spatřila jsem vysoko na stromech hnízda havranů.

V hlavě mi blesklo, že o jilmech mi kdosi cosi vyprávěl. O tomto místě jsem už slyšela.

A dům - prostý, ale nádherný - byl postaven očividně v době, kdy architektura byla nejvytříbenější - bez zbytečností, vysoká úzká okna symetricky umístěná v cihlovém zdivu, velmi střízlivý, takže dveře s vroubkovanými dorskými sloupy a skleněným nadsvětlíkem působily obzvláště hezky. Kolem domu bylo oplocení ze složitého mřížoví, které vypadalo jako krajka a tvořilo dokonalý rámec tohoto kouzelného sídla.

Nemohla jsem se ubránit, abych jej chvíli neobdivovala, a když už jsem se chystala odjet, otevřely se dveře a vyšla nějaká žena. Za ruku držela dítě.

„Dobré odpoledne," zavolala. „Dál nemůžete. Cesta je slepá."

„Aha, děkuji," odpověděla jsem. „Obdivovala jsem váš dům."
„Je docela pěkný, že?"
„Velice."
Popošla k zábradlí.
„Jste ze školy, viďte?"
„Ano. Jak jste to poznala?"
„Většinu z nich už znám, ale vy jste nová."
„Přišla jsem na začátku tohoto čtvrtletí."
„Pak musíte být slečna Grantová."
„Ano, to jsem já."
„V takovém místě leccos zaslechnete," řekla. „Jak se vám líbí ve škole?"
Teď popošla k plotu. Byla nápadně hezká ve svých mušelínových šatech v barvě lila. Vysoká, štíhlá, nesla se s jistým téměř strojeným půvabem. Bohaté rezavě hnědé vlasy měla vyčesané a měla velké světle hnědé oči s těžkými řasami.
Dítě si mě prohlíželo se zájmem ve veselých tmavých očích.
„To je Miranda," řekla žena.
„Ahoj, Mirando," pozdravila jsem. Miranda mě stále upřeně pozorovala.
„Nechcete jít dál? Ukázala bych vám dům. Je opravdu zajímavý."
„Bohužel, nemám čas. Od půl čtvrté mám hodinu."
„Tak snad někdy jindy. Já jsem Marcie Martindalová."
Marcie Martindalová! Milenka sira Jasona. Potom ta holčička byla jeho dítě. Cukla jsem sebou. Doufala jsem, že ona si toho nevšimla. Bylo mi jí nesmírně líto. Být ženou v její pozici musí být hodně nepříjemné. Asi se do ní dostala sama, ale za jakých okolností? V té chvíli můj odpor k siru Jasonovi ještě vzrostl. Co je to za člověka, že přivede svou milenku tak blízko svému domu a bezostyšně ji tu usadí s jejich dítětem?
„Děkuji," slyšela jsem se, jak říkám. „Někdy jindy..."
„Ráda vás u Havraního hnízda uvidím."
Vzhlédla jsem k vysokým jilmům. „Neruší vás ti ptáci?"
„Člověk si zvykne. Bez nich by to už nebylo ono."
„Nádherný dům. Vypadá tak prostě... a jakoby hrdě... téměř moderní ve srovnání s opatstvím nebo tudorovským zámkem."
„Je velmi pohodlný a já ho mám ráda."
„Už tu asi bydlíte dlouho?"
„Kdepak. Přistěhovala jsem se sem těsně před narozením Mirandy. Tady jsme na pozemcích Verringerových, víte. Většina pozemků v okolí je jejich." „Ano," řekla jsem chladně.
„Přijďte zase. Ráda poslouchám vyprávění o škole. Přijďte, až budete mít čas. Dáme si čaj nebo skleničku něčeho... co máte ráda. Slyšela jsem, že si ve škole vedete dobře."
„Ach, kde jste to slyšela?"
„Jeden zaslechne..." Obrátila se k holčičce. „Myslím, že ji nepřesvědčíme, aby šla dál, Mirando," řekla jí.
Miranda mě nepřestávala pozorovat.
„Zdá se, že jsem ji zaujala," podotkla jsem.
„Mirandu zajímá všechno kolem a lidé zvlášť. Musíte mi slíbit, že přijdete. Ráda se setkávám s lidmi, a mám tak málo možností."
„Děkuji za pozvání, přijdu. Až budu mít volné odpoledne. To se nestává často, ale tu a tam se naskytne."
„Prosím, zařiďte si to."
„Sbohem."
Stála a mávala mi, dítě zvedla do náručí a nutila je také mávat.
Rychle jsem projela okolo mrtvého stromu, který zdvihal větve k obloze a teď mi připadal zoufalý.
Taková přátelská žena! Je opravdu krásná. Jak jen se dokázala tak ponížit? Jeho milenka... nosící jeho dítě... snad dokázala přinést takovou oběť v naději, že až bude volný, ožení se s ní. A teď volný je.
Můj odpor k němu rostl každou minutou. Věděla jsem, že je arogantní. Klidně by mohl být vrahem. Nejspíš věří, že má právo vzít si, co chce, bez ohledu na to, co tím způsobí těm, kdo mu vkročili do cesty.
Při myšlence na tu ženu jsem měla velmi smutný pocit. Kéž bych byla dnes odpoledne kolem Havraního hnízda nejela.
Červen byl téměř za námi a na konci července nás čekaly prázdniny. Těšila jsem se na tetu Patty a byla jsem zvědavá, jak se usadila v novém domově, i když mi samozřejmě často psala a sdělovala podrobnosti o svých nových přátelích a zábavách i nehodách, z nichž se nakonec vyklubaly veselé příhody.

To odpoledne jsem měla volno, a tak jsem jela s dívkami na vyjížďku. Měla jet i slečna Barstonová. Dala bych ovšem přednost Eileen Ecclesové nebo slečně Parkerové, protože slečna Barstonová nebyla nejlepší jezdkyně a podle mne byla z koní víc nervózní, než by měla.

Už jednou se vymluvila, a tak mě nepřekvapilo, když si mě Daisy těsně předtím, než jsme vyjely, zavolala do své pracovny.

„Slečna Barstonová říká, že musí připravit na další hodiny spousty vzorů na vyšívání a že měla v plánu udělat to dnes odpoledne. Nikdo jiný ale nemá volno."

„To je v pořádku," řekla jsem. „Zvládnu to. Jedou starší dívky a většina z nich jsou dobré jezdkyně."

Zdálo se, že se Daisy ulevilo. „Jsem tak ráda, že si přibíráte starost i o tuto společenskou dovednost."

„Hodiny jezdectví jsou velmi zábavné," řekla jsem.

A tak se stalo, že to odpoledne jela jen jedna učitelka - já.

Vyjelo deset dívek. Mezi nimi i Tereza, Charlotta a obě Verringerová děvčata.

Klusaly jsme úzkými cestami, Charlotta jela s Fionou a Eugenií úplně vzadu. Často jsem se obávala, aby Charlotta v přítomnosti ostatních nechtěla nějak ukázat svou převahu a způsobit problémy. Byla s to donutit některé z dívek, které ovšem neměly její jezdecké schopnosti, aby zariskovaly. Varovala jsem ji před tím jedinou výhrůžkou, která na ni působila. Dokud její chování nebude mimo kritiku, nebude jezdit tak často.

Tereza jela vedle mne, trochu nesvá, jako vždy na koni, ale její pokrok byl ohromný. Časem by se mohla nervozity úplně zbavit, ujišťovala jsem se.

Projížděly jsme mezi stromy a rostlinami, to jest mezi předměty, o něž se Tereza velmi zajímala a v nichž vynikala, a měla velkou radost, když mi mohla říkat názvy rostlin, které jsem v životě neslyšela.

Před námi jsem spatřila zámek. Byla to impozantní budova v tudorovském stylu, ale vypadala jako z ranější doby, protože místo obvyklého červeného zdiva byla postavena ze šedivého kamene. Většina kamenů pocházela z opatství, což domu dodávalo jeho odlišnost. Viděla jsem široký nízký oblouk ohraničený po stranách dvěma osmibokými věžemi. Oči zachytily spoustu štítů a věžiček -a všemu dominovala vysoká strážnice.

Když jsme se přiblížily, náhle se na cestě objevil lehký kočár. Táhli jej dva nádherní šedáci a uháněli nebezpečnou rychlostí. Zdálo se, jako by se řítili přímo na nás. Zavolala jsem na děvčata, aby zpomalila a uhnula.

Kočár se blížil. Zaslechla jsem Terezu vykřiknout a pak se její kůň vzdaloval. Vyrazil přímo proti kočáru.

Pobídla jsem svého koně a tryskem se vydala za ní.

„Neboj se, Terezo," křičela jsem.

Samozřejmě že mne nemohla slyšet.

Dojela jsem k ní právě v okamžiku, kdy byla vymrštěna ze sedla a spadla do trávy před zámkem. Seskočila jsem a utíkala k ní. Tiše ležela a byla velmi bledá.

„Terezo..." vykřikla jsem. „Terezo..."

K mé nesmírné úlevě otevřela oči a podívala se na mě. Děkovala jsem bohu, že je živá.

Kočár zastavil, z vozkova sedátka seskočil nějaký muž a běžel k nám.

Byl to Jason Verringer.

Přemohl mě vztek. „Tak to jste byl vy," křičela jsem na něj. „Vy jste úplný šílenec... To dítě..."

Ani si mě nevšiml a sklonil se k Tereze.

„No tak, spadla jsi z koně," oslovil ji. „Občas se nám to stává všem. Žádná zlomenina? Zkus, jestli můžeš vstát."

Tereza se od něj odtáhla a zašeptala: „Slečno Grantová."

„To je v pořádku, Terezo," řekla jsem jí. „Jsem tady u tebe. Zdá se, že nejsi vážně zraněná. Zkus vstát."

Jason Verringer jí pomohl. Bylo jasné, že se může bez problémů postavit.

„Myslím, že nemáš nic zlomeného," řekl. „Zavolám doktora, aby se na ni hned podíval. Odnesu tě teď dovnitř," otočil se k Tereze.

Prosebně na mě pohlédla.

„Budu u tebe," ujistila jsem ji. „Neboj se, Terezo. Zůstanu s tebou."

Pak jsem si vzpomněla, že mám na starosti celou skupinku. Uviděla jsem děvčata sedící na koních, vyděšená tím, co se stalo.

Můj kůň poklidně okusoval trávu. Terezina koně jsem nikde neviděla.

Došla jsem k dívkám.

„Viděly jste, co se přihodilo Tereze. Pošlou pro doktora. Nemyslím ale, že je nějak vážně zraněná. Chci, abyste se teď všechny vrátily do školy a pověděly slečně Hetheringtonové, co se stalo." Pohlédla jsem na Charlottu a pokračovala jsem: „Charlotto, povedeš ostatní."

Na její tváři se objevil ruměnec a záblesk hrdosti.

„Jsi výborná jezdkyně, proto ostatní povedeš. Buď opatrná a kontroluj, aby se tě všechny držely.“ Přehlédla jsem celou skupinku, abych se ujistila, že jsou všechny. „Vraťte se co nejdříve a řekněte slečně Hetheringtonové, že Tereza je na zámku a že já zůstanu s ní, než bude schopna jet zpátky. Rozuměly jste?“

„Ano, slečno Grantová,“ odpověděla mi Charlotta vážně.

„Tak jeďte. Všechny jedou za Charlottou a dělají, co ona řekne. Ničeho se nemusíte bát. Tereze se nic vážného nestalo.“

Dívala jsem se, jak odjíždějí. Pak jsem se otočila k zámku.

Můj strach se bleskově přeměnil ve vztek. To způsobil on. On se řítil bezohledně takovou rychlostí. On splašil koně, takže Tereza svého nezvládla. A já je měla na starosti!

Rychle jsem vešla do zámku dveřmi, nad nimiž byl do kamene vytesaný erb. Ocitla jsem se v rozlehlé hale s klenutým stropem. Zdi zdobily zbraně a nad krbem byl vyřezaný rodokmen. V hale stálo několik lidí a všichni se tvářili vylekaně.

„Ta dívenka je v modrém pokoji, slečno,“ řekl mi nějaký muž, který byl očividně podle vlastního mínění důležitou osobou - představovala jsem si, že je to majordomus nebo správce. „Pro lékaře již bylo posláno a sir Jason si přeje, abyste byla tak laskavá a co nejdříve šla nahoru. Služebná vás tam zavede.“

Přikývla jsem a vydala se za dívkou nahoru po vyřezávaném schodišti, jehož sloupky byly zdobeny tudorovskými růžemi a stylizovanými květy lilie.

V ložnici s modrými závěsy a stopami modré všude v místnosti ležela v posteli Tereza. Její úleva, když mě zahlédla, byla očividná.

Když jsem vešla, Jason Verringer se otočil.

„Doktor tu bude za půl hodinky. Řekl jsem mu, že ho naléhavě potřebujeme. Jsem si jist, že není nijak vážně zraněna, ale v takových případech je rozumné mít u toho doktora. Určitě nemá nic zlomeného. Snad je to jen slabý šok, otřes...“

„Zůstaňte u mě, slečno Grantová,“ ozvala se Tereza.

„Samozřejmě.“

„Slečna Grantová tady zůstane tak dlouho jako ty,“ řekl jí Jason Verringer jemným hlasem, který u něho působil jakoby nepatřičně.

Nemohla jsem se na něj podívat. Tolik jsem se zlobila. Byla to jeho chyba. Neměl právo řítit se takovou rychlostí po úzkých cestách.

Přinesl mi židli, abych se mohla posadit vedle postele.

„Slečno Grantová,“ zašeptala Tereza. „Co ostatní? Kde jsou?“

„Vrátily se do školy. Pod vedením Charlotty. Ona je nejlepší jezdkyně, zvládne to.“

„Nechci už jezdit na koni... nikdy. Nikdy jsem nechtěla. Tak jsem se bála.“

„Teď si s tím nedělej starosti. Jen klidně lež.“

Vešla služebná.

„Nesu horký čaj. Paní Keelová říká, že to je v takovéhle chvíli to nejlepší.“

„Rozhodně nemůže ublížit,“ poznamenal Jason Verringer.

„Chtěla by ses napít, Terezo?“ zeptala jsem se.

Zaváhala. Vzala jsem ji kolem ramen, nadzvedla a ona usrkla trochu čaje. Do tváří sejí vrátila barva.

Minuty ubíhaly a mně se zdálo, že trvalo víc jak hodinu, než doktor přišel.

„Bude lépe, když tady zůstanete, až ji bude vyšetřovat, slečno Grantová,“ řekl mi Jason Verringer a odešel.

Prohlídka ukázala, že Tereza má sice spoustu modřin, ale nic zlomeného. Měla štěstí. Přesto byla velmi otřesená a já si všimla, že se jí chvějí ruce.

„Pěkně ležte a brzy vám bude dobře,“ řekl doktor.

Vyšla jsem za ním z pokoje. Na chodbě čekal Jason Verringer.

„Tak?“zeptal se.

„Je v pořádku, ale ve velkém šoku. Je to asi citlivá dívka, že?“

„Ano,“ přikývla jsem. „To je.“

„Je tu náznak otřesu. Velmi pravděpodobně. Tak den dva by se neměla hýbat. Alespoň dnes v žádném případě.“

„Žádný problém,“ řekl Jason Verringer. „Může tady zůstat.“

„To by bylo nejrozumnější,“ přikývl doktor a díval se při tom na mne.

„Myslím, že by byla radši, kdybychom ji mohli odvézt do školy,“ namítla jsem. „Není to daleko.“

„To není vůbec nutné,“ vložil se do toho Jason. „Tady má všechno pohodlí. A nemělo by se s ní hýbat, viďte, doktore?“

Lékař zaváhal.

„Viďte že ne?“ zopakoval Jason.

„Bylo by to lepší,“ připustil doktor. Zamračila jsem se.

„Děvče se nechce odloučit od slečny Grantové,“ řekl Jason a usmál se. „Není důvod, aby musela. Zámek je dost veliký, aby se tu mohly ubytovat obě, děvče i slečna Grantová.“

Doktor se na mne omluvně usmál. Musela jsem potlačit svůj odpor. „V tomhle stavu bychom ji neměli rozrušovat,“ řekl doktor. „Zdá se mi, že řešení sira Jasona je za daných okolností nejlepší.“

Byla jsem velmi rozčilená. Sotva se mi ulevilo, že se Tereze nic vážného nestalo, a už tu byl další problém. Věděla jsem, že nemůžu Terezu opustit, avšak na druhou stranu jsem nemohla snést pomyšlení, že strávím noc pod touto střechou.

Čím méně jsem se bála o Terezu, tím víc jsem se zlobila na Jasona Verringera. On byl příčinou nehody a teď ještě více méně vnutí lékaři, co má říct.

Měla jsem pocit, že představa, jak trávím noc pod jeho střechou, ho pobavila, a že on si to přeje stejnou měrou, jakou já si to nepřeju.

Slyšela jsem se, jak říkám hlasem, o němž jsem doufala, že je pevný: „O tom musí být informována slečna Hetheringtonová.“

„O nehodě už asi ví a já k ní okamžitě někoho pošlu, aby vyřídil, co doktor řekl. Moc vám děkuju, doktore. Nic jiného zřejmě nemůžeme podniknout?“

„Pošlu vám nějakou mast,“ řekl doktor a pohlédl na mě. „Naneste ji jednou... jenom jednou. Je příliš silná na časté použití. Měla by pomoci na modřiny. A také vám pro ni pošlu něco na uklidnění. Nemusí se hned projevit, že je v šoku. Nenechte ji rozčilit. Tak do týdne by jí mohlo být dobře. Nebo i dříve, za předpokladu, že se neobjeví nepředvídané komplikace.“

Jason Verringer odešel s doktorem a já se vrátila k Tereze. Ulevilo sejí, když mě viděla, a já ji ujistila, že všechno bude v pořádku.

Tereza zavřela oči a zdálo se, že spí. Asi tak za půl hodiny přišla jedna služebná a oznámila mi, že je tady slečna Hetheringtonová. Rychle jsem sešla dolů.

Cestou jsem oknem zahlédla školní bryčku s Emmetem na sedátku.

Daisy Hetheringtonová seděla u stolu vedle Jasona Verringera.

„Tady je skvělá slečna Grantová,“ pronesl Jason.

„Cordelie!“ Daisy zapomněla v takové chvíli na oficiality. „Doufám, že se tomu dítěti nic nestalo.“

„Teď spí. Myslím, že to je především šok.“

„Že se to muselo stát jedné z našich dívek!“

„Takové věci se stávají, když někteří lidé jezdí po cestách tak rychle, že vyděsí všechny v okolí.“

Daisy vypadala mírně šokovaná a poněkud znepokojeně.

„Takové nehody se stávají,“ zamumlala.

Stěží jsem dokázala potlačit vztek. Protože nehodu způsobil sir Jason, museli jsme předstírat, že se jedná o běžnou každodenní událost. Triumfálně se na mě usmál.

Daisy pokračovala, jako kdybych nic neřekla: „Sir Jason říká, že podle názoru lékaře bychom s ní neměli dnes hýbat.“

„Ano.“

„Bylo od vás hezké, sire Jasone, že jste poslal pro lékaře tak rychle a nabídl své pohostinství.“

„To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat,“ řekl Jason Verringer.

„To tedy skutečně ano,“ začala jsem zase rozzlobeně, i když tu byla Daisy, která mi připomínala, že musíme být k našemu bohatému a mocnému milostpánovi vlídné.

Daisy rychle zasáhla: „Tereza tu musí zůstat přes noc a tak snadno se rozruší a vy, má drahá, jste jediná, kdo ji může uklidnit... a sir Jason byl tak laská v, že vás pozval, abyste tu zůstala také.“ Cítila jsem se jako v pasti. „To by bylo -“ začala jsem.

„Ideální řešení,“ přerušil mě Jason. „Tereza bude určitě šťastná, že může v klidu odpočívat, když bude vědět, že jste po ruce.“

„Moc vám děkujeme, sire Jasone.“ Daisy se otočila ke mně. „Pošlu vám pár věcí, které budete potřebovat. Už musím jít, ale vím, že mohu Terezu zanechat bez obav ve vašich rukách, Cordelie. Musím se vrátit a uvést zase vše do pořádku. Všichni jsou velmi rozrušeni.“

„Doufám, že Charlotta Mackayová přivedla děvčata zpátky v pořádku,“ řekla jsem.

„Ach ano. A byla očividně potěšena tou zodpovědností. Ještě nikdy jsem Charlottu neviděla tak spokojenou. Byla docela zdvořilá a poslušná. Za daných okolností jste zvolila to nejlepší možné řešení. Pošlu vám tedy vaše věci, a jakmile zítra vzkážete, Emmet přijede a odveze vás zpátky.“

A bylo ujednáno.

Jason Verringer i já jsme Daisy doprovodili ke kočáru.

„Nemusíte si vůbec dělat starosti," řekl jí. „Děvče je jen v šoku a já jsem poznal, že slečna Grantová je velmi rozumná mladá dáma."

Věděla jsem, že Daisy se snaží skrýt jisté znepokojení, a tušila jsem, že nemá o moc větší radost než já z toho, že mě musí na zámku nechat. Nicméně nacházeli jsme se v takové nešťastné situaci a Daisy nevěděla, jak z ní diplomaticky ven. Dobré vztahy se sirem Jasonem byly nezbytné v zájmu úspěšného chodu školy a škola byla pro Daisy nejdůležitější.

„Pošlu vám hned Emmeta s věcmi," byla její poslední slova a já se nešťastně dívala za bryčkou.

Jason Verringer se ke mně otočil a usmál se.

„Těším se, že budu mít to potěšení povečeřet s vámi, slečno Grantová."

„Není třeba trvat na oficialitách, sire Jasone. Postačí, když pošlete něco k jídlu pro mne i Terezu nahoru do pokoje."

„V žádném případě. Jste můj čestný host a chci, abyste to věděla."

„Necítím se ani v nejmenším poctěna. Tohle se nemělo vůbec stát."

„Je jasné, že dáváte vinu mně."

„Jak jen jste mohl tak jet! Mělo vás napadnout, že můžete vyplašit koně. Vždyť to jsou ještě děti... některé nemají moc zkušeností. Bylo to bezohledné... ba co víc, bylo to... zločinné."

„Jste na mě tvrdá. Připouštím, choval jsem se bezohledně. Jezdím s koňmi několikrát týdně a ještě nikdy jsem nenarazil na skupinu školaček cválajících na koni po silnici. Kdybych chtěl, mohl bych na vaše obvinění namítnout, že na té cestě jste neměly co dělat. Ale já nechci, protože vás netoužím urážet."

„Můžete si klidně říkat, co chcete. Děvčata vždycky jezdí po silnicích. Co je na téhle zvláštního?"

„Náhodou to je cesta, která vede k mému domu."

„Máte na mysli, že je vaším soukromým majetkem."

„Milá slečno Grantová, jste tady v Colby nová, jinak byste věděla, že většina pozemků tady kolem je mým majetkem."

„Znamená to snad, že nikdo z nás nemá právo tady být?"

„Znamená to, že jste zde jenom díky mému svolení, a když budu chtít, můžu kteroukoliv cestu uzavřít."

„A proč to neuděláte? Potom aspoň budeme všichni vědět, kudy můžeme jezdit a chodit bezpečně."

„Pojďme dovnitř. Řekl jsem, aby vám připravili pokoj. Je to jedna z nejhezčích ložnic a je kousek od modrého pokoje."

Najednou jsem pocítila znepokojení. Bylo v něm cosi dábelského. Zdálo se, že je příliš sám se sebou spokojený, a mně se nelíbil jeho troufalý výraz. Jako kdyby měl nějaký plán a byl přesvědčen o jeho úspěchu.

„Děkuji," řekla jsem mu chladně, „ale já raději zůstanu s Terezou v pokoji."

„To nepřipadá v úvahu."

„Bohužel, pro mě nepřipadá v úvahu nic jiného."

„V modrém pokoji je jen jedna postel."

„Je dost velká. A Tereza bude jen ráda, když ji budu sdílet s ní."

„Už jsem požádal, aby pokoj připravili."

„Tak bude připraven pro vašeho příštího hosta."

„Vidím," poznamenal, „že jste rozhodnuta mít všechno podle svého."

„Jsem tady proto, abych dohlédla na Terezu. Zažila hrozný šok díky tomu..."

Pohlédl na mě vyčítavě a já pokračovala: „Nechtěla bych, aby se v noci probudila a nevěděla, kde je. Mohlo by ji to znepokojit. Nakonec, pád může mít nějaké vedlejší následky. Budu s ní."

„Ta Tereza má ale štěstí, že má tak rozkošného a věrného hlídacího psa."

„Budeme spokojeny. Děkuji vám, že jste nám dovolil užívat svého modrého pokoje."

„To je to nejmenší, co mohu udělat."

„To ano," přitakala jsem ledově.

Když vcházel do domu, usmíval se.

„Povečeříte samozřejmě se mnou," řekl téměř pokorně.

„Jste laskav, ale myslím, že bych měla být s Terezou."

„Tereza potřebuje klid. Doktor chce, aby si vzala sedativa hned, jak je doručí."

„Neopustím Terezu."

Sklonil hlavu.

Já jsem šla nahoru za Terezou. Byla velmi ospalá. „Jsem tak ráda, že tu jste, slečno Grantová."

„Zůstanu s tebou, Terezo. V téhle posteli je dost místa pro nás pro obě. Je obrovská, vid? Jiná než ty ve škole.“

Slabě se usmála a zavřela oči.

Brzy se u dveří objevil Jason Verringer.

„Doktor posílá tohle,“ řekl mi. „Mast a lék. Vzkazuje také, že jí to máte dát, až rozetřete mast. Potom by měla spát celou noc. To potřebuje ze všeho nejvíc.“

„Děkuji vám,“ řekla jsem a šla s ním ke dveřím.

„Až usne, zazvoňte,“ požádal mě. „Pošlu pro vás. Nebude to žádná oficiální událost - jen docela malá večeře mezi čtyřma očima.“

„Moc vám děkuji, ale nepřijímám. Opravdu nechci Terezu nechat opuštěnou.“

Vrátila jsem se k posteli a natřela Tereze mastí modřiny. Pomyslela jsem si, jaké měla štěstí, a znovu se ve mně vzbouřil vztek.

„Budete spát tady, viďte, slečno Grantová?“ prosila Tereza.

„Určitě.“

„Nechtěla bych tu být sama. Pořád na to myslím. Slyšela jsem, jak kolem dupou koně... a věděla jsem, že se to staré Cherry Ripe nebude líbit... mě také nemá ráda. Věděla jsem, že se chystá vyrazit, a nebyla jsem schopná ji zadržet.“

„Přestaň na to myslet. Už je to pryč.“

„Ano, a vy jste tady a já už nikdy, nikdy nebudu jezdit na koni.“

„Uvidíme, co budeš říkat později.“

„Já nemusím čekat na žádné později. Já to vím teď.“

„Teď jsi, Terezo, příliš rozrušená. A to nesmíš. Nech působit mast. Jak voní! Docela příjemně, opravdu. Pálí? Tak to znamená, že ti prospěje. Doktor říkal, že je velmi účinná. Za pár dnů budeš pěkně vybarvená.“

Zazátkovala jsem skleničku a odložila ji. „Tak, a teď si musíš vzít tenhle prášek a usneš a na všechno zapomeneš. Stačí, když si budeš pamatovat, že já jsem tady s tebou, a budeš-li něco chtít, jen mi to musíš povědět.“

„Jsem tak ráda, že jste tady. Slečna Hetheringtonová se na mne zlobí?“

„Ovšemže ne. Je znepokojena jako každý jiný.“

„Charlotta se bude pošklebovat, viďte.“

„Charlotta se zachovala velmi dobře, opravdu. Odvedla děvčata zpátky. Jsem si jista, že by nechtěla, aby se ti něco stalo.“

„Tak proč se vždycky snaží mi ubližovat?“

„Ona nechce doopravdy ubližovat, jen trošku popichuje.“

„Teď už mi tak nevadí. Když jste přišla, změnilo se to. Asi že jste také byla v Africe a pak jste přijela domů k tetě. Kéž bych taky měla tetu Patty.“

Ozvalo se diskrétní zaťukání na dveře. Služebná přinesla kufřík, který právě dovezli ze školy. Otevřela jsem ho.

Byl tam vzkaz od Daisy, kde stálo, že mi posílá věci, o nichž si myslela, že bych je mohla potřebovat. Moje a Terezina noční košile a ke svému překvapení jsem spatřila, že mi poslala i jedny šaty - moje nejlepší z modrého hedvábí.

Chtěla jsem dát Tereze sedativa, a tak jsem se zeptala, zda potřebuje pomoct převléknout do noční košile, protože v ní se bude cítit mnohem lépe než ve spodním prádle. Jezdecký oblek odložila, když ji doktor prohlížel, a teď ležel na křesle. Pomohla jsem jí svléknout a obléknout si košili. Pak jsem řekla: „Vypij tohle a myslím, že se ti bude chtít spát.“

Vypila lék. Ještě chvilku povídala, přeskakovala z jednoho tématu na druhé a její hlas byl ospalejší a ospalejší. Sedativa začala působit.

„Terezo,“ oslovila jsem ji tiše, ale nedostala jsem žádnou odpověď.

Vypadala velmi mladě a zranitelně a já myslela na to, jak je smutné, že její rodiče jsou tak daleko a vzdálení příbuzní v Anglii se s ní nechtějí obtěžovat. Jestlipak její matka a otec toužili mít ji u sebe. A moje myšlenky se zase vrátily k tetě Patty a k tomu, co všechno jí musím povědět, až ji zase uvidím.

Ozvalo se jemné zaťukání na dveře. Šla jsem otevřít. Za nimi stál Jason Verringer s nějakou ženou středních let.

„Jak je Tereze?“ zeptal se.

„Spí. Sedativa rychle zapůsobila.“

„Doktor to říkal. Tohle je paní Keelová, moje zasloužilá hospodyně. Zůstane u Terezy, zatímco my budeme večeřet, a kdyby se Tereza probudila, okamžitě pro vás přijde.“

Usmíval se na mne s náznakem triumfu. Zaváhala jsem. Nevěděla jsem, jak ho odmítnout. Paní Keelová se na mne také usmívala. „Můžete mi věřit," říkala, Jsem zvyklá dohlížet na lidi."

Nedalo se nic dělat. Musela jsem ustoupit. Vůči jeho hospodyni by bylo urážlivé připustit, že není schopna dohlédnout na Terezu - která v každém případě spala. Nakonec s ním budu muset povečeřet. Musela jsem tajně přiznat, že ve skutečnosti mi ta představa nebyla tak proti mysli, jak jsem předstírala. Měla jsem jisté potěšení z toho, jak mu dám najevo, že mě vůbec nepřitahuje, protože jsem si byla jista, že se snaží na mě zapůsobit. Podle toho, co jsem zaslechla, byl považován - nebo se sám považoval - za neodolatelného svůdce žen. Mohlo by být zábavné a povzbuzující ukázat mu, že existuje někdo, kdo je vůči jeho mužnému šarmu zcela imunní.

„To je od vás hezké," řekla jsem paní Keelové. „Tereza je velmi citlivá, a kdyby se probudila..."

„Není to pravděpodobné," vmísil se Jason Verringer. „A i kdyby náhodou, paní Keelová pro vás okamžitě dojde. Takže domluveno. Paní Keelová přijde nahoru tak za půl hodinky. Pokud budete připravena, můžeme jít hned večeřet."

S výjimkou možnosti dostat se do trapné situace tím, že mu naznačím, že znám jeho pověst a nepovažuji ho za vhodnou společnost, mě nenapadlo nic, jak uniknout. A jediným východiskem bylo roztomile přijmout a pak zmizet, jak nejrychleji to půjde.

Tak jsem přikývla na souhlas s domluvou, poděkovala paní Keelové a řekla jsem, že za půl hodiny budu připravena.

Převlékla jsem se do hedvábných šatů a měla docela radost, protože mi Daisy poslala právě šaty, které mi nejvíc slušely.

Vy kartáčovala jsem si vlasy, až se leskly. Ve tvářích jsem měla nádech barvy, která rozjasnila moje oči. Skutečně, pomyslela jsem si, já se docela těším. Právě kvůli tomu, abych mu ukázala, že na všechny ženy nezapůsobí tak, jak se domnívá.

Paní Keelová tiše zaklepala na dveře. Vešla a obě jsme stály u postele a pozorovaly Terezu. „Spí tvrdě," zašeptala jsem.

Paní Keelová přikývla. „Jestliže se probudí, okamžitě vás zavolám."

„Děkuji," řekla jsem.

Venku čekala služebná, aby mě zavedla dolů. Byla jsem uvedena do malé místnosti s dveřmi, které se otvíraly na nádvoří. Jason Verringer už čekal a vypadal velmi spokojeně.

„Představuju si, že bychom se najedli tady uvnitř," řekl mi, „a potom, když nebudete mít námitek, potom bychom si mohli dát kávu a portské nebo brandy na nádvoří. Venku je v tyhle letní večery příjemně. Často tady sedávám, když mám hosty."

„Lákavá představa."

„Musíte mít hlad, slečno Grantová."

„Myslím, že takové události dokáží člověku vzít chuť k jídlu."

„Až uvidíte naši vynikající kachničku, změníte názor. Jsem si jist, že oceníte naši kuchyni. Mám velké štěstí na výborné služebnictvo. Je to výsledek pečlivého výběru... a tréninku. V tom exkluzivním zařízení pro mladé dámy určitě také dobře jíte."

„Ano, slečna Hetheringtonová na to dbá. Většina surovin pochází ze zahrad opatství."

„Pokračování ve starých klášterních tradicích. Bože, tradice, slečno Grantová. Jak ty ovládají život lidí, jako jsme my. Posaďte se. Tam... proti mně, abych na vás viděl. Mám soukromé večeře raději než ty ve velkých sálech. Tady je dost místa i pro čtyři, ale pro dva je to příhodnější."

Byla to okouzlující místnost, obložená dřevem, s malovaným stropem, na němž tlustí amorkové laškovali na hebkých obláčcích a anděl na ně vlídně shlížel.

Všiml si, kam se dívám.

„Poskytuje to docela nebeskou atmosféru, nemyslíte?"

Pohlédla jsem na něj a napadla mě myšlenka, že je jako Satan vyhnaný z ráje. Připadalo mi to směšné a bizarní a nesmyslné. Byla jsem si jista, že on by nikdy nepřipustil, aby mu bylo bráněno ve vstupu kamkoliv, kde by chtěl být.

„Ano," přikývla jsem. „Poskytuje. Ačkoliv si nejsem jista, co dělají ti amorkové nahoře na obláčcích."

„Hledají nějaké nerozvážné srdce, aby ho probodli šípem lásky."

„Museli by mít velmi dobrou mušku, jestliže mají v úmyslu zasáhnout někoho na zemi.... i když mraky jsou nízko."

„Jste praktická, slečno Grantová, a to se mi líbí. Á, tady je polévka. Věřím, že bude podle vaší chuti."

Nenápadný sluha přinesl polévkovou mísu, z níž nám servíroval. Potom vytáhl láhev vína a nalil do sklenic.

„Doufám také, že schválíte víno," poznamenal sir Jason.

„Speciálně jsem ho vybíral. Je z vynikající sklizně... jedné z nejlepších v století."

„Neměl jste si kvůli mně dělat takovou škodu," řekla jsem. „Nejsem znalec a nedokážu to skutečně ocenit."

„Vy jste se neučili hodnotit dobré víno na té vybrané škole ve Švýcarsku? To mě překvapuje. Měla byste jet do školy ve Francii... ale zapomněl jsem její jméno. Jsem si jist, že posuzování vína mají ve školních osnovách."

Ochutnal víno a pozvedl oči ke stropu s výrazem hraného nadšení.

„Velmi dobré," řekl. „Na vaše zdraví, slečno Grantová, a na zdraví té dívky nahoře." Připila jsem si s ním.

„A na nás," dodal. „Na vás... na mne a na naše vznikající přátelství, které začalo za poněkud dramatických okolností."

Znovu jsem se napila a postavila skleničku.

On pokračoval: „Musíte uznat, že všechny tři příležitosti, za nichž jsme se potkali, byly neobvyklé. Nejdřív .dopravní zácpa' na úzké cestě, pak se vy ztratíte a já vás zachráním, a teď tahle záležitost se splašeným koněm, která vedla k tomu, že jsme tady spolu."

„Možná že jste prostě člověk, kterému se dramatické události stávají."

Uvažoval o tom. „Nejspíš se něco dramatického stává tu a tam v životě většině lidí. Co vy?"

Mlčela jsem. Moje myšlenky se zatoulaly zpět k setkání v lese a k mým záhadným - jak mi nyní připadala - setkáním s mužem, který byl podle náhrobního kamene v Suffolku už dávno mrtvý. Zvláštní, že tento muž, jehož nejvýznačnějším rysem byla vitalita a silné zaujetí životem, mi připomněl mou podivnou zkušenost živěji, než jsem šiji sama připomínala.

Naklonil se dopředu. „Zdá se, že jsem probudil nějaké vzpomínky."

Pronikal do mých myšlenek způsobem, který mi připadal zneklidňující.

„Protože jsem vtažena do těch událostí, které jste nazval dramatickými, nejspíš se dá říct, že s nimi mám také zkušenosti. Drama jako cokoliv jiného zůstává v mysli těch, kteří se ho účastní. Nemyslím ale, že mi tato událost - když odhlédneme od toho, co se stalo Tereze - připadá dramatická."

„Vemte si ještě polévku."

„Ne, děkuji. Byla skvělá, ale já jsem příliš zaujata Terezou, než abych věnovala vašemu jídlu takovou pozornost, jakou si zaslouží."

„Snad to odčiníte někdy jindy."

Zasmála jsem se a on naznačil sluhovi, aby přinesl kachnu.

Zeptal se na své neteře, a zda si myslím, že jim akademie bude k užitku. Bez loajality k Daisy jsem ho ujistila, že velice.

„Fiona je tichá holka," řekl. „Je po matce. Ale tiší lidé občas klamou. Vy, s vašimi zkušenostmi, to určitě znáte."

„Naučila jsem se, že víme o každém velmi málo. V lidské povaze je vždycky spousta překvapení. Lidé říkají, že ten a ten jednal v rozporu se svou povahou. Tak to ve skutečnosti není. Všichni se chovají v souladu s některou částí své povahy, kterou ale až dosud světu neukázali."

„To je pravda. Takže můžeme očekávat, že nás Fiona jednoho dne překvapí."

„Možná."

„Eugenie ne. Nic, co udělala, mě příliš nepřekvapilo. Vás ano, slečno Grantová?"

„Eugenie je dívka, která ještě nemá charakter pevně formovaný. Je připravena nechat se ovlivňovat, což také je - spíš ale nešťastně - dívkou jménem Charlotta Mackayová."

„Znám ji. Byla tady na prázdninách. Znám i jejího otce."

„Charlottě velmi záleží na tom, aby nikdo nezapomínal, že je ctihodná slečna, přičemž by bylo mnohem vhodnější, kdyby se snažila tuto skutečnost zakrýt."

„Vy schvalujete utajování, slečno Grantová?"

„Za jistých okolností."

Přikývl pomalu a pokusil se dolít mi skleničku. Položila jsem na ni ruku, abych mu v tom zabránila, protože jsem si byla jista, že by mi nalil, i kdybych protestovala.

„Jste velmi střídmá."

„Řekněme, že nejsem zvyklá příliš pít."

„Bojíte se, že by váš skvělý důvtip mohl být poněkud otupen?"

„Já se už postarám, aby nebyl."

Nalil si sám.

„Povězte mi o sobě," vyzval mě.

„Opravdu vás to zajímá?"

„Velice."

„Není na tom nic zajímavého. Moji rodiče zemřeli. Byli misionáři v Africe."

„Sdílíte jejich zbožnost?“

„Bohužel ne.“

„Člověk by řekl, že rodiče, kteří byli misionáři, by měli zplodit potomka dychtivého pokračovat v té prospěšné práci.“

„Právě naopak. Moji rodiče fanaticky věřili v to, co dělali. Uvědomovala jsem si to, přestože jsem byla ještě malá, když jsem je opouštěla. To byla svým způsobem výhoda. Snáze snášeli útrapy. Vlastně byste mohl říct, že koneckonců zemřeli pro své přesvědčení. Myslím, že to je ta největší oběť. Potom jsem přišla domů ke své milované tetě a viděla jiný typ dobra. Kdybych chtěla napodobit ten či onen typ dobra, vybrala bych si ten tetin.“

„Když o ní mluvíte, změní se vám hlas. Máte ji velmi ráda.“

Přikývla jsem. V očích jsem měla slzy, za něž jsem se styděla. Neměla jsem ho ráda, ale přesto dokázal ovlivnit mé city. Nebyla jsem si jista, co to způsobilo - slova, kterých užil, modulace jeho hlasu, výraz v jeho očích? A co bylo zvláštní, měla jsem pocit, že je v něm jakýsi smutek, což bylo absurdní. Byl až extrémně povýšený, cítil se důležitější, než ve skutečnosti byl, vládce peněz, který si chce dokázat, že je vládce všeho.

„Poslali mě k ní,“ pokračovala jsem, „a to byla myslím ta nejlepší věc, která se mi kdy stala... nebo ještě stane.“

Pozvedl skleničku a řekl: „Zavěštím si. Přihodí se vám věci stejně tak dobré. Povězte mi o své tetě.“

„Vedla školu. Nevyplatila se. Měla jsem s ní pracovat, ale ona školu prodala, a tak jsem tady.“

„A kde je teď ona?“

„V malém domku na venkově. Má přítelkyni, která s ní žije. Pojedu za ní hned, jak skončí škola.“

Přikývl. „Připadá mi, slečno Grantová, že jste velmi šťastná mladá žena. V tom místě ve Švýcarsku jste byla, když byla vaše teta bohatší - nebo vás vaši rodiče zanechali dobře zaopatřenou?“

„Všechno, co měli, šlo na misii. Do té školy mě poslala teta. Jsem si jista, že si to mohla stěží dovolit, ale trvala na tom, abych tam šla, a vydržovala mě tam. A to mi... usnadnilo získat místo tady.“

„Slečna Hetheringtonová nemluví skoro o ničem jiném než o vašem vzdělání a schaffenbruckenizaci své školy.“

Rozesmála jsem se a on se smál se mnou.

„Tady máme nákyp. Musíte sníst všechno, jinak se kuchyně vzbouří.“

„Někdo se odváží proti vám bouřit?“

„Ne, to by byla jen soukromá vzpoura. Nicméně oni vědí, že já bych si nikdy nedovolil provinit se takovou strašnou urážkou, jako je odmítnutí jejich skvělého výrobku. Budete to vy, komu se dostane jejich nelibosti.“

„Tak udělám lépe, když se toho vyvaruji.“

„Jsem si jist, že vy vždycky uděláte to, co je pro vás nejlepší.“

Nákyp byl skutečně lahodný a já musela přiznat, že jsem jedla skvělé jídlo - velmi odlišné od prosté, byť velmi dobré stravy na opatství.

Rozhovořil se o škole, o historii opatství a o tom, jak je získala brzy po rozpuštění řádu jeho rodina.

„Můj předek poskytl králi nějakou službu... myslím, že někde v cizině, a za to mu bylo dovoleno koupit pozemky opatství - a to, co zbylo z opatství samého - za almužnu. Myslím, že to bylo asi dvě stě liber... ačkoliv tehdy to asi nebyla taková almužna. Postavil zámek a usadil se tady jako šlechtic. Dařilo se mu dobře, ale lidé v okolí nikdy jeho rodinu nepřijali. Dívali se na nás jako na uzurpátory. Opatství vždycky těm chudákům pomáhalo. Poskytovalo tulákům jídlo a nocleh. Když opatství zaniklo, silnice byly plné žebráků a vzrostl počet loupeží. Takže vidíte, že Verringerovi byli mizernou náhradou za mnichy.“

„Nepokusili se je předčit?“

„Usuzujete z kroků tohoto potomka starého rodu. No, oni měli hodně starostí, když se tu zařizovali jako páni, což nutně nezahrnovalo povinnost, že se stanou dobrodinci.

Jsou mezi námi lumpové. Musím vám ukázat obrazárnu. Svou ničemnost máme vepsánu ve tváři a myslím, že převážila naše ctnosti. Ale uvidíte a posoudíte sama.“

Dojedli jsme nákyp a já řekla: „Myslím, že bych se asi měla ujistit, zda je Tereza v pořádku.“

„A smrtelně urazit paní Keelovou! Ona tu dívku horlivě hlídá. Kdybyste teď šla nahoru, podezírala by vás, že jí nedůvěřujete. Pojďme na nádvoří. Venku je docela příjemně, když je tma a svítí jen svíčky. Jsou ve výklencích vytesaných do kamene. Není obvykle mnoho nocí, kdy můžeme sedět venku, proto se jich snažíme co nejvíc využít.“

Vstala jsem a on ke mně přistoupil. Vzal mě za loket a vedl ke dveřím.

Na dvoře stál bílý stůl a dvě židle, na nichž ležely polštáře.

Vzduch byl klidný a tichý a já cítila, jak mě svírá vzrušení. Vzpomínala jsem na školu. Teď už je po večeři a děvčata se brzy uloží ke spánku. Kdybych tam byla, podnikala bych právě svou obhlídku a byla bych zvědavá, zda Charlotta nebo Eugenie zase nedělají problémy.

„Dáme si kávu, pokud budete chtít, a snad trošku portského...“

„Jen kávu, prosím, víno už ne.“

„Něco přece musíte mít ráda. Brandy?“

„Káva mi bude stačit, děkuji.“

Posadili jsme se a byly nám doneseny nápoje.

„Tak,“ ozval se Jason, „teď nebudeme rušeni.“

„Nevšimla jsem si, že by nás někdo předtím rušil.“

„Žijeme obklopeni služebnictvem. Někdo má sklony zapomínat, že jsou jistým druhem detektivů. Člověk si na ně musí dávat pozor.“

„Například pokud něco skrývá?“

„A kdopak dnes nemá nic ke skrývání? Dokonce i dokonalé mladé dámy ze Schaffenbruckenu mají svá tajemství.“

Mlčela jsem, on si nalil víno.

„Kéž byste aspoň trochu okusila,“ řekl. „Je to...“

„...vynikající portské, tím jsem si jista.“

„Jsme na naše sklepy pyšní, můj sklepmistr a já.“

„Nepochybuji, že v nich máte hodně toho, na co je proč být pyšný.“

„Jsme však rádi, když to s námi užívají i jiní. Alespoň trošku.“

Usmála jsem se a on mi nalil skleničku do poloviny. „Teď si můžeme připít.“

„To už jsme jednou udělali.“

„Štěstí není nikdy dost. Na nás, slečno Grantová... Cordelie. Tváříte se rezervovaně. Nemáte nic proti tomu, že používám vašeho křestního jména?“

„Myslím, že to není... nutné.“

„Já myslím, že se to jméno k vám velice hodí. Jste Cordelie od hlavy až k patě. Nedovedu si představit, že byste se jmenovala jinak, a i bez dovolení budu vašeho jména užívat. Nepřipadá vám devonské ovzduší nádherné?“

„Ano.“

„Jsem tak rád, že naše opatství je právě v Devonu. Vždyť mohlo být třeba někde na severu, na drsném severu. Pár docela hezkých tam mají. Fountains, Rievaulx... a jiné.“

„Slyšela jsem o nich.“

„Nemyslím, že by některé z nich předčilo naše... nebo snad se mu vyrovnalo. Ale možná, že to je jen, jak se říká, hrdost na vlastní majetek. Tady jsou zříceniny, není-liž pravda.... jako tam, ale my máme navíc Akademii pro mladé dámy. Kdo se s ní může srovnávat?“

„Je to podivné místo pro školu.“

„Uprostřed vší té starobylosti. Co je lepším místem pro mladé, aby se poučili o minulosti?“

„To vždycky říká i slečna Hetheringtonová.“

„Ona je báječná žena. Obdivuju ji. Jsem rád, že její škola je tady. Je to tak výhodné pro moje svěřenky a navíc, jinak bych tu teď nemohl takhle sedět a radovat se z jednoho z nejpříjemnějších večerů ve svém životě.“

Tiše jsem se zasmála. „Vy jste mistr nadsázky.“

Naklonil se dopředu a vážně pronesl: „Myslím to vážně.“

„Potom jste ale neměl příliš vzrušující život,“ odvětila jsem ironicky.

Na chvíli se zarazil a pak řekl: „Začíná se stmívat. Ale ještě jsme nezapálili svíce. Podívejte se. Vycházejí hvězdy. Proč lidé říkají, že hvězdy vycházejí, když tam jsou celou dobu?“

„Protože pouze přijímají to, co vidí.“

„Nejsou tak bystří jako vy, Cordelie. Vy a já nepotřebujeme mít všechno očividně zřejmé, viďte?“

„Na co narážíte?“

„Na život. Vy mě nebudete soudit podle toho, co jste slyšela od jiných, že ne?“

„Na mě není, abych soudila.“

„Možná jsem se vyjádřil špatně. Nebudete odhadovat moji povahu podle klepů, které slyšíte.“

„Musím opakovat, že já nemám co soudit.“

„Ale přesto soudíte... aniž si to uvědomujete. Něco o někom zaslechnete, a pokud to není popřeno, věříte tornu.“

„Co mi naznačujete?“

„Vím, že o mně koluje hodně pomluv. Nechci, abyste jim věřila, nebo přinejmenším chci, abyste pochopila, jak se to stalo.“

„Proč by mě to mělo zajímat?“

„Protože po dnešním večeru budete moje přítelkyně, že?“

„Přátelství nevzniká tak snadno, jako když si nasadíte klobouk nebo oblečete kabát. Přátelství se vyvíjí... roste... Přátelství musí být dokazováno.“

„Bude se vyvíjet,“ řekl. „Bude dokazováno.“

Na okamžik jsem zmlkla.

„Pravděpodobně,“ pokračoval Jason Verringer, „Jsem ve svém životě udělal spoustu věcí, které byste neschvalovala. Přál bych si, abyste trochu pochopila naši rodinu. Víte, že se o nás říká, že pocházíme z ďábla?“

Rozesmála jsem se.

„Aha, říkáte si, že je to velmi pravděpodobné, viďte?“

„Právě naopak. Myslím si, že to je velmi nepravděpodobné.“

„Satan na sebe bere mnoho podob. Nemusí nutně být démonem s kopyty na nohou.“

„Povězte mi, jak se z ďábla stal jeden z vašich předků.“

„Dobrá. Stalo se to ve třetí generaci Verringerů. Stará královna zemřela a na trůn nastoupil skotský Jakub I. Víte, že kletbou naší rodiny bylo, že jsme neměli mužské dědice? Jistě, v hodně rodinách, které je nemají, to je něco jako utkvělá myšlenka. Ale tohle byl náš konkrétní problém a v té době, když se mezi šlechtu dostala nějaká nová rodina, musela mít pevné základy. Vidíte, dokonce ani já nemám žádného syna, který by mě vystřídal, a i můj bratr má dvě dcery. Lidé mají rádi přímé potomky a chtějí, aby tady rodinné jméno zůstalo, protože se to patří, a ne protože jedna z dcer donutí svého manžela, aby je převzal. Takže tenhle konkrétní Verringer z Colby se zmohl jenom na dceru a navíc na nejošklivější stvoření, které kdy bylo v Devonshiru k vidění... byla tak ošklivá, že přes její bohatství pro ni nemohli najít manžela. Jenže ona musela mít dítě, a aby je měla, musela se vdát a manžel musel udržovat posvátné jméno Verringerů. Čas ubíhal. Bylo jí už třicet a vůbec nezkrásněla. Její otec byl zoufalý, a tak jednoho dne poslal skupinu svých sluhů se zbraněmi, aby se schovali v lese a přivedli domů nějakého pocestného, který by byl přiměřeně pohledný, dobrého zdraví a vypadal, že by byl schopen zplodit děti.“

„Vy si vymýšlíte.“

„Odpřisáhnu, že to je jedna z našich rodinných legend. Chcete slyšet, co se stalo dál?“

Přikývla jsem.

„Takže, za čas přivedli jednoho mladého muže. Projížděl lesem na koni. Byl pohledný, statný a velmi přitažlivého zevnějšku. Přemohli hojen díky tomu, že jich byla přesila. Když ho můj předek spatřil, byl nadšený. Stejně i jeho šeredná dceruška. „Ožeň se s mou dcerou a dostaneš půdu a majetek,“ řekl otec. Jenže mladý muž na to: „Já půdu i majetek mám a tvou dceru nechci.“ Otec se velmi rozzlobil a poručil, aby mladíka strčili do kobky - ano, pár jich tady máme. Dneska se užívají jako studené skladovací prostory. A měli ho tam držet, dokud nebude souhlasit. Ale týdny míjely a mladík ne a ne se podvolit. Ani se neobjevil nikdo, kdo by ho zachránil. Můj předek ale nemohl připustit, aby mladík trpěl hladem nebo aby ho mučili, protože si přál, aby zplodil dokonalé dítě. Jelikož se mladý muž nedal podplatit majetkem, zdálo se, že plán ztroskotal. Jenže Verringerové byli vždy známi svou tvrdošíjností. Vězně přivedli z kobky nahoru a ubytovali ho v jedné z nejlepších ložnic. Byl tam krb a mladíka zásobovali nejlepším jídlem a spoustou vína. Verringerové vždycky měli výborné sklepy. Můj předek si uvědomil, že byla chyba uvrhnout toho mladého muže do vězení. Pohodlný život je pro přesvědčování mnohem užitečnější. A jedné noci, když mladík dobře pojedl dobrot, které mu mazaný Verringer poslal ke stolu, nalili mu do vína silné afrodisiakum. Byl hodně ospalý, a když si šel lehnout, dceruška vklouzla k němu. Během té noci počala dítě.“

„Vyprávíte mi to, abyste mi ukázal, jací jsou Verringerové podnikaví muži?“

„Částečně, ale i kvůli něčemu jinému. Poslouchejte, co bylo dál. Kupodivu, když mladík zjistil, že dívka je těhotná díky jeho námaze, souhlasil, že se s ní ožení. Na zámku zavládla velká radost. V patřičné době dcera porodila dítě - chlapce, silného, zdravého a pěkného, jako jeho otec. Pak se začaly dít divné věci. Nad kolébkou se zjevil oheň, ale doopravdy tam nehořelo. Dítě se smálo, jak se nikdy sotva narozené dítě nesměje, a sahalo na všechno, co se dostalo do jeho dosahu. Chtěli mít okázalé křtiny, a tak nachystali kapli. Ale den předtím přišel mladý muž ke svému tchánovi a řekl: ‚Nesmí být žádný církevní obřad. Ty nevíš, kdo jsem. Myslel sis, že si se mnou pohráváš, ale ve skutečnosti jsem si já hrál s tebou. Znal jsem tvé plány, nechal jsem se schválně chytit a přivést sem, abych mohl zasít své sémě do vaší rodiny. Tušíš, kdo jsem?' Pověst vypráví, že můj předek padl v hrůze na kolena a nebyl s to pohlédnout mladému muži do tváře, protože když to udělal, zářila jako slunce a téměř ho oslepila. ‚Jsem Satan, syn rána,' řekl ten mladík. ‚Byl jsem vyhnán z ráje. Jsem ctižádostivý. Chtěl jsem předčit boha. Ty jsi také ctižádostivý. Chtěl bys být mocnější než všichni ostatní. Pokusil ses využít

k tomuto cíli mne. Tak jsem ti dal syna. Satana. A každé dítě mužského pohlaví v tvém rodu mě bude mít po generace v sobě.' A tak jsou tedy Verringerové skutečně zrozeni z ďábla.“

„Vyprávíte ten příběh opravdu moc pěkně,“ uznala jsem. „Měla jsem pocit, že jsem jeho součástí. Úplně jsem viděla toho mladíka a rozuzlení.“

„Omlouvá nás to?“

„Určitě ne.“

„Myslel jsem, že jestliže máme v krvi trochu ďábla, máme nárok na jistou míru prostopášnosti.“

„Podobné legendy nejspíš existují ve většině rodin, jež mohou dovést svůj rodokmen tak daleko. Myslím, že něco podobného se vypráví i o anjouské linii královské rodiny, z níž pocházelo tolik našich králů.“

„Ten příběh se traduje po generace.“

„A všichni jste si nepochybně mysleli, že musíte žít v souladu s ním.“

„Ukazuje se, že nám to nedá moc práce. Ale já jsem chtěl, abyste pochopila, že když už se chováme špatně, není to výhradně jenom naše vlastní vina.“

Co mi to povídal? Že je schopen nemilosrdného jednání? Vraždy? Nemohla jsem zahnat z mysli obraz nežádoucí manželky ležící na polštářích a skleničky obsahující osudovou dávku opia v rukách jejího manžela. Udělal to?

„Jste nějak zadumaná. Říkáte si, že moje výmluvy nepřijímáte.“

„Máte pravdu,“ odpověděla jsem mu. „Nepřijímám.“

Povzdychl si. „Tušil jsem to, ale chtěl jsem se ospravedlnit. Jaká božská noc! Ve vzduchu je cítit vůně květin a vy vypadáte nádherně, Cordelie.“

„To je tím, že je téměř tma.“

„Vždycky jste mi připadala nádherná i za denního světla.“

„Myslím, že je načase, abych vám poděkovala za výbornou večeři a popřála dobrou noc.“

„Ještě ne,“ protestoval. „Je tak kouzelný večer. To ticho! Takhle bývá málokdy a byla by škoda toho nevyužít. Vy jste odmítla moji obrazotvornost, ale hodně lidí zažilo v životě něco záhadného. Co vy?“

Mlčela jsem. Vrátil mé myšlenky zpět k suffolskému hřbitovu a dřív, než jsem se mohla zarazit, řekla jsem: „Stalo se mi... jednou něco zvláštního.“

„Ano?“ naklonil se dychtivě dopředu.

„S nikým jsem o tom nemluvila, dokonce ani s tetou.“

„Povězte to mně.“

„Vypadá to absurdně. Stalo se to, když jsem byla v Schaffenbruckenu. Byly jsme čtyři kamarádky a slyšely jsme, že když si sedneme pod jeden strom... jeden určitý strom... v lese v určitý den... mělo to co dělat s úplňkem a jako zvlášť vhodný byl doporučován úplněk po podzimní rovnodennosti... No, prostě jsme zaslechly, že když se usadíme pod ten dub, můžeme spatřit muže, za něhož se provdáme. Víte, jak hloupá dokáží děvčata být.“

„Nepřipadá mi to hloupé. Myslím, že byste projevily velkou lhostejnost a nezájem, kdybyste nechtěly vidět svého budoucího partnera.“

„Takže jsme tam šly a objevil se nějaký muž...“

„Vysoký, černovlasý a pohledný.“

„Vysoký, světlovlasý a skutečně pohledný. A vypadal tak podivně, vzdáleně, nejspíš kvůli té pověsti. Chvíli jsme si s ním povídaly a pak se vrátily do školy.“

„A to je všechno?“

„Ne, viděla jsem ho znova. Ve vlaku, když jsem se vracela domů do Anglie... jenom na okamžik, byl tam a hned zmizel. Potom jsem se s ním setkala na lodi. Seděla jsem na palubě, napůl jsem spala, byla noc, víte, a pak... najednou seděl vedle mne. Povídali jsme si, ale já nejspíš usnula, protože když jsem otevřela oči, byl pryč.“

„Zmizel jako kouř?“

„Ne... prostě odešel... přirozeným způsobem. Znovu jsem ho viděla nedaleko Grantley Manor, kde jsme předtím bydlely. Mluvili jsme spolu a já se dozvěděla, jak se jmenuje. Řekl, že by nás rád navštívil, ale potom nepřišel. A teď... přichází to skutečně podivné. Jela jsem do města, kde měl údajně bydlet, a našla jsem ten dům. Vyhořel před dvaceti lety. Viděla jsem jméno toho muže na náhrobním kameni. Zemřel před dvaceti lety. Nemyslíte, že to je stejně podivné jako styky vaší rodiny s ďáblem?“

„Než jste dospěla k části, jak jste navštívila místo, kde měl bydlet, jsem si to nemyslel. Ale to je velmi zvláštní, připouštím. Zbytek je prostý. Do lesa zašel náhodou a vy jste ho obdarovaly všemi těmi ušlechtilými a nadpřirozenými vlastnostmi, protože jste byly mladé a vnímavé a věřily té pověsti. Vy jste na něj zapůsobila, což mě ani v nejmenším nepřekvapuje. Zahlédl vás na cestě, posadil se vedle vás a povídal si s vámi, a pak ho

začalo hryzat svědomí. Doma na něj čekala manželka a šest dětí. A tak nenápadně zmizel. Potom neodolal touze znovu vás uvidět, tak si na vás počíhal. Měl vás a vaši tetu navštívit, ale zase v něm zvítězilo jeho lepší já a on se vrátil domů ke své rodině."

Zasmála jsem se. „Zní to svým způsobem hodnověrně, ale nevysvětluje se tím jméno na náhrobku."

„Vybral si namátkou nějaké jméno, protože vám nechtěl prozradit své vlastní ze strachu, že by se něco mohlo donést k uším jeho milované manželky, která na něj čekala. Ale jestliže já přijmu vaše setkání s tajemným cizincem, vy musíte uznat mého satanského prapředka."

„Nevím, proč jsem vám to vlastně vyprávěla. Ještě jsem to nikomu neřekla."

„Je noc... noc stvořená pro důvěrná sdělení. Cítíte to? Čím více se stmívá, tím jasněji já vidím do vašich myšlenek... a vy do mých."

„Ale jak to vysvětlíte?"

„Mluvila jste s přízrakem... nebo s mužem, který se choval jako přízrak. Víte, lidé někdy dělají zvláštní věci."

„Jsem si jista, že existuje logické vysvětlení jak pro váš... tak pro můj příběh."

„Možná pro váš najdeme nějakou odpověď. Můj už je příliš vzdálený, aby se dal dokazovat, s výjimkou toho, že naše činy jsou živoucím dokladem toho, že náš předek existoval."

Zjistila jsem, že se směju. To portské je hodně silné, pomyslela jsem si, a uvědomovala si příjemnou malátnost a pocit, že nechci, aby tenhle večer ještě skončil.

Jako kdyby mi četl myšlenky, řekl: „Jsem dnes večer velmi šťastný. Chci, aby to trvalo. Víte, Cordelie, nejsem často takto šťastný."

„Já jsem si vždycky myslela, že skutečné štěstí nalézáme ve službě jiným."

„Vidím, že misionářští předkové se projevují."

„Vím, že to zní nabubřele, ale já si skutečně myslím, že je to pravda. Nejšťastnější osoba, kterou znám, je moje teta. A když o tom tak přemýšlím, ona pořád, aniž si to uvědomuje, dělá něco pro dobro jiných."

„Chci se s ní seznámit."

„Pochybuji, že se s ní někdy potkáte."

„Ale ovšem že ano," řekl, „protože vy a já budeme... přátelé."

„Myslíte? Já mám pocit, že tohle je výjimečná příležitost. Sedíme tady ve tmě s hvězdami nad hlavou a vůní květin ve vzduchu, a to na nás působí. Povídáme si příliš... příliš volně... Možná že zítra budeme litovat toho, co jsme dnes večer řekli."

„Já nebudu litovat ničeho. Váš život byl snadný, Cordelie, jakmile jste odjela od rodičů. Vaše teta vás jako pohádková víla zaopatřila šaty, takže jste mohla jít na bál, přeměnila dýni v kočár a krysy v koně. A Popelka Cordelie jede na ples. Potká prince, ale on není víc než prchavý přízrak, který je pouze jménem na náhrobku. Znáte to, viďte, Cordelie?"

„Vaše metafory nabraly takový divoký směr, že mi připomněly, že už je čas popřát vám dobrou noc."

„Víte," pokračoval Jason Verringer, „já jsem žádnou dobrou vílu neměl. Já měl trpké dětství. Musel jsem se snažit být stále nejlepší. Žádné ohledy... nikdy. Učitelé museli mít výsledky. Vždycky následoval trest. Byl jsem ve vězení... jako mladý pohledný muž, který se změnil v ďábla. Byl jsem divoký, odvážný, často zlý, pořád jsem něco hledal. Nevím co. Ale myslím, že teď už to začínám chápat. Potom jsem šel do Oxfordu a žil rozmařile, protože jsem myslel, že to je odpověď. Oženil jsem se... velmi mladý... s vhodnou mladou dívkou, která byla stejně neznalá života jako já. Musel jsem se zhostit stejného úkolu jako moje šeredná prapředkyně. Musel jsem zplodit syna. Můj bratr se oženil mladý a měl dvě dcery, jak víte. Já neměl nic, moje žena měla tři měsíce po svatbě nehodu na koni a potom nemohla mít děti. Nechci tvrdit, že jsem byl velmi nešťastný, ale ztratil jsem smysl života, byl jsem stále... nespokojený. Ona zemřela. Pohřbili jsme ji ten den, kdy jste přijela."

„Já vím," řekla jsem jemně. „Vracel jste se z pohřbu."

„Musel jsem pryč. Už jsem to nemohl vydržet. A pak jsem uviděl na cestě vás."

„A přinutil mě ustoupit."

„Zahlédl jsem vás, když jsme projížděli kolem. Vypadala jste nádherně, jinak než kdokoliv, koho jsem dosud poznal, jako nějaká hrdinka z minulosti, která jede v kočáře."

„Například Boudicca?" navrhla jsem.

„Od toho okamžiku jsem vás chtěl poznat. A pak, když jsem vás našel, jak jste zabloudila..."

„Vzal jste mě na dlouhou objížďku kolem města."

„Musel jsem s vámi mluvit tak dlouho, jak jen bylo možné. A nyní..."

Vzpomněla jsem si na hezkou ženu a dítě, které jsem viděla v zahradě u Havraního hnízda, a řekla jsem: „Myslím, že jsem potkala jednu vaši přítelkyni."

„Ano?"

„Paní Marcii Martindalovou. Má moc hezkou holčičku."

Zmlkl a já si pomyslela: Neměla jsem to říkat. Jsem lehkomyslná, neuvažuji, než něco řeknu. Jak jsem mu vůbec mohla povědět o cizinci z lesa? Co se to se mnou děje?

Najednou jsem se vyděsila, když mi nad hlavou proletěl černý stín. Bylo to strašidelné a já měla náhle pocit, že v tomhle starobylém domě musí být duchové, kteří nenacházejí klidu, duše těch, které potkal násilný konec. Třeba jeho manželka...

„Co to bylo?“ vyjekla jsem.

„Jenom netopýr. Dnes v noci létají nízko.“

Zachvěla jsem se.

„Neškodná malá zvířátka,“ pokračoval. „Proč v lidech vzbuzují strach?“

„Protože se zamotávají do vlasů a říká se o nich, že jsou škodliví.“

„Neublíží vám, pokud vy neublížíte jim. A... tady je zase. Musí to být tentýž. Vypadáte opravdu vyděšeně. Asi věříte, že jsou posly ďábla. Viďte, že ano. Myslíte si, že jsem je vzbudil, aby plnili moje příkazy.“

„Já je znám jako netopýry,“ řekla jsem. „Ale to neznamená, že je mám ráda.“

Pro sebe jsem si říkala: Musím jít dovnitř, ale něco ve mně prosilo o posečkání. Chtěla jsem této magické noci zůstat ještě venku a dovědět se o tomto muži víc. Myslela jsem si o něm, že je drzý a povýšený. A on takový byl, ale měl v sobě i něco jiného - jakýsi smutek, dokonce zranitelnost, něco, co mě svým způsobem dojímalo.

A potom... náhle jsme nebyli sami. Vešla na dvůr. Měla na sobě jezdecký úbor a byla prostovlasá. Její nádherné rudé vlasy byly svázány stužkou.

Poznala jsem ji okamžitě.

„Jasone!“ zvolala přiškrceným hlasem, jenž vyjadřoval smutek, zoufalství a silnou melancholii.

Jason Verringer vstal. Všimla jsem si, že je velmi rozzlobený.

„Co tady děláš?“

Trhla sebou a trošku ustoupila, velmi bílé ruce, ověšené několika prsteny, měla překřížené na prsou, která se zdvihala rozrušením.

„Slyšela jsem, že se tu stala nehoda. Myslela jsem, že tobě, Jasone. Byla jsem šílená strachy.“

Vypadala velkolepě a ještě dokázala být i patetická. Věřila jsem, že se dívám na bývalou milenku, která už nedokáže působit tolik potěšení jako kdysi a je si toho vědoma, a proto je zničená žalem.

Tichým hlasem řekl: „Musím tě představit slečně Grantové z dívčí akademie.“

„My jsme se už setkaly,“ řekla jsem. „A teď mě, prosím, omluvte. Musím se jít podívat na Terezu.“ Pohlédla jsem přímo na Marcii Martindalovou, na níž byla patrna úzkost, bolest a zoufalství zároveň. „Jedna z našich studentek spadla z koně. Proto jsem tady. Nocuje v tomto domě a já jsem tu, abych na ni dohlédla.“

Spatřila jsem na ženině tváři úlevu. Měla nepochybně ten nejvýmluvnější obličej, jaký jsem kdy viděla. Její pocity z něj kdokoliv mohl vyčíst.

„Doufám...“ začala.

„Nic vážného,“ přerušila jsem ji rychle. „Lékař se obával otřesu, a proto jsme mysleli, že bude lépe, když tady zůstane přes noc. Paní Keelová ji teď hlídá, než přijdu nahoru. Takže, dobrou noc a děkuju vám za pohostinnost, sire Jasone.“

Pospíchala jsem pryč z nádvoří, vběhla jsem do domu a snažila se sama najít cestu do modré ložnice. Moje nedávná radostná nálada se změnila ve sklíčenost.

Co se to se mnou tam venku jen stalo? Nějaké čáry noci. Tma, jídlo, víno... jeho osobnost, možná i moje nezkušenost... jeho konverzace, která mi připadala povzbudivá. Nejspíš jsem byla naprosto omámená, když jsem si představovala, že není takový, jak jsem slyšela.

A nyní musí čelit milence, kterou opustil kvůli večernímu dobrodružství s někým, kdo byl pro něj nový.

Přesně to bych od něj očekávala!

Ta žena něco narušila. A to bylo dobře, protože mě tím vrátila do reality. Doufala jsem jen, že jsem nebyla příliš indiskrétní, a snažila si vzpomenout, co jsem povídala. Jak jen mě dokázal tak strhnout? Téměř jsem ho začala mít ráda.

Zahlédla jsem na schodech služebnou a požádala ji, aby mi ukázala modrou ložnici.

Paní Keelová vstala, když jsem vešla.

„Spí tvrdě. Celou dobu se ani nehnula,“ oznámila mi. „Už tady zůstanete?“

„Ano,“ řekla jsem. „Lehnu si na druhou polovinu postele. Je dost velká, takže nebudu Terezu rušit. A kdyby se vzbudila, budu u ní.“

„Dobrá. Takže vám popřeji dobrou noc,“ rozloučila se paní Keelová.

Tiše za sebou zavřela dveře. Stále jsem se cítila jako omámená. Říkala jsem si, že to je jídlem a vínem. Nemá to nic společného s ním.

V zámku byl klíč.

Otočila jsem jím a zamkla.

Pak jsem se cítila bezpečně. Zítra, pokud bude Tereze dobře - a já věděla, že bude -, vrátíme se do školy a já, stejně jako Tereza, zapomenu na naše malé dobrodružství.

Ležela jsem vedle Terezy, ale spánek se mi vyhýbal. Cítila jsem se povzbuzená a rozrušená a byla jsem zvědavá, co si dole povídají sir Jason a Marcie Martindalová. Dovedla jsem si představit to vzájemné obviňování. Byla bych ráda, aby věděla, že nemá důvod dělat si kvůli mně těžkou hlavu. Nebyla jsem typ, který by byl uchvácen zjevným donchuánem. A přece, když jsem s ním mluvila - ačkoliv jsem byla ostražitá a věřila, že ho dokážu snadno prohlédnout - musela jsem přiznat, že mě maličko fascinoval. Byl blazeovaný, bezohledný, dalo by se říct, že byl světák, a já si uvědomila - a on také, že s takovými lidmi mám pramálo zkušeností. Nebylo pochyb, že svůj zájem o mě přeháněl. Ale i naivka jako já pochopila, že muž jako Jason Verringer se mohl určitým způsobem zajímat o několik žen najednou.

Jak jsem byla hloupá, když jsem si - byť jen na chvíli myslela, že pro mě má zvláštní sympatie. A co mi připadalo obzvlášť podivné, bylo, že jsem mu vyprávěla o svém dobrodružství s mužem v lese, když jsem to dokonce neřekla ani tetě Patty. Bylo to tím, že jsme tam seděli a stmívalo se a stmívalo a nad hlavami nám létali netopýři. Za denního světla bych nikdy tak nemluvila.

Už to bylo pryč. Dramatické zjevení se jeho milenky tomu učinilo rychlý konec.

Zapomeň na toho muže, říkal mi můj zdravý selský rozum. Spi.

Zavřela jsem oči a pokusila se usnout. Zamkla jsem dveře, protože jsem měla podezření, že by mohl přijít do pokoje nejspíš pod záminkou, že mi chce vysvětlit náhlý příchod Marcie Martindalové. Ale byla tady Tereza... spící gardedáma. Dveře byly zamčené a ona leží vedle mě.

Konečně jsem usnula.

Když jsem se probudila, byla tma. Nemohla jsem si hned vzpomenout, kde jsem. Potom se mi paměť vrátila.

„Terezo," ozvala jsem se potichu.

„Ano, slečno Grantová."

„Tak jsi vzhůru." Vycítila jsem její úzkost a pokračovala jsem: „Nejsi nijak vážně zraněná, Terezo. Za den dva budeš zase normálně běhat."

„Já vím."

„Tak se snaž usnout. Ještě je noc. Nemáš se čeho bát. Zůstaneme tu do rána a potom pro nás přijede Emmet.

„Kéž by nebylo léto," řekla Tereza.

„Pročpak! Vždyť je to nejhezčí roční období! Pomysli jen na slunce, procházky, pikniky, prázdniny..."

Zarazila jsem se. To bylo ode mne hloupé a netaktní.

Nastalo krátké ticho a já pokračovala: „Terezo, co budeš dělat o prázdninách?"

„Zůstanu ve škole." Její hlas zněl dočista pochmurně. „Snad mě tu slečna Hetheringtonová nechá, ale je to pro ni otrava. Jsem jediná."

Najednou jsem dostala nápad a řekla jí: „Terezo, předpokládejme... jen předpokládejme... že bych tě mohla vzít na prázdniny k nám domů."

„Slečno Grantová!"

„No, dejme tomu, že bych mohla. S tetou a Violetou nebudou problémy. Musím ale mít svolení slečny Hetheringtonové."

„Jé, slečno Grantová... to bych viděla tetu Patty a Violetiny včely. Slečno Grantová, chtěla bych jet... tolik."

Hleděla jsem do tmy. Možná jsem si to měla nejdřív pořádně promyslet. Ale chudák Tereza byla tak nešťastná a po nehodě v tak špatném stavu. Musela jsem jí to navrhnout. A čím více jsem o tom přemýšlela, tím lepší mi ten nápad připadal. Tereza teď nemohla spát. Chtěla si povídat o tetě a jejím domě na venkově.

„Moc toho o něm ještě nevím. Ještě jsem jej nezažila jako domov. Pro mě to je prázdný dům. Přestěhovaly se, až když jsem odjela do Colby, takže o něm vím jen z tetiných dopisů."

„Vyprávějte mi o tetě Patty. Vyprávějte, jak na vás čekala, když jste přijela z Afriky, v tom klobouku s pérem."

Tak jsem jí vyprávěla, jako už předtím, a slyšela jsem, jak se spokojeně směje, a věděla jsem, že představa letních prázdnin jí prospěla víc než cokoliv jiného.

Druhý den přijel Emmet, aby nás odvezl zpátky do školy. Paní Keelová nás se dvěma služebnými vyprovázela, a když jsme užuž nasedaly do bryčky, objevil se sir Jason.

„Děkujeme vám za pohostinnost. Terezo, poděkuj siru Jasonovi také," vyzvala jsem ji.

„Děkuju vám," řekla poslušně a oči jí stále zářily očekáváním letních prázdnin.

„Bylo mi potěšením," odpověděl. „Moc se mi líbila naše večeře."

„Mistrovský kousek vaší kuchyně," opáčila jsem. „Ještě jednou děkuji vám a všem ostatním. Pojď, Terezo."

„Věřím, že se brzy zase setkáme," řekl s pohledem upřeným na mě.

Usmála jsem se neurčitě, usadila Terezu a posadila se vedle ní. Emmet popohnal koně a vyjeli jsme. Sir Jason se na mne díval,téměř prosebně, pomyslela jsem si, a zase jsem k němu pocítila velkou lítost, což by ho nepochybně pobavilo, kdyby to věděl.

Daisy Hetheringtonová na nás čekala. Pozdravila mě a pak se okamžitě podívala na Terezu.

„Nevypadáš o moc hůře," řekla jí. „Pojďme dovnitř. Co řekl doktor, slečno Grantová? Má Tereza odpočívat?"

„Ano, dnes. Odvedu ji do její ložnice. Dneska by ještě měla zůstat v posteli a zítra uvidíme."

„Až s ní budete hotova, přijďte ke mně do salonu, slečno Grantová. Chci s vámi mluvit."

„Jistě," odpověděla jsem.

Odvedla jsem Terezu do pokoje a pomohla jí do postele. „Zeptáte se teď slečny Hetheringtonové?" zašeptala mi konspirativně.

„Ano," slíbila jsem. „Při první příležitosti."

„A dáte mi hned vědět?"

„Slibuju."

Cestou k slečně Hetheringtonové jsem zahlédla Charlottu a Verringerová děvčata.

„Tereza se vrátila," oznámila jsem jim. „Je asi trochu v šoku. Chci, abyste všechny byly velmi opatrné. Nezmiňujte se o té nehodě, dokud nezačne sama. Je vám to jasné?"

„Ano, slečno Grantová. Ano, slečno Grantová. Ano, slečno Grantová."

Dokonce i od Charlotty se mi dostalo ujištění. Ta trocha zodpovědnosti udělala divy.

„Vy tři jezdíte velmi dobře," pokračovala jsem. „Náhodou jste obzvlášť dobré jezdkyně." Zadívala jsem se na Charlottu, která zčervenala radostí. „Musíte ale pochopit, že každý nemůže být tak dobrý. Jiní mají talent zase na něco jiného."

Šla jsem dál. Nemyslela jsem si, že by se Charlotta Tereze posmívala, že je zbabělá, když bude nějakou dobu odmítat jezdit. Skutečně jsem věřila, že se s ní prostřednictvím její lásky ke koním sbližuji - zatím jen malinko, ale to je začátek. Domnívala jsem se, že hodně lidí se chová zle jen z touhy prosadit se, a když je jejich úspěch oceněn, přestane to být nutné. O tom bych si ráda popovídala. Jistě ne s Daisy Hetheringtonovou, ale s Eileen Ecclesovou, tetou Patty... a mohlo by být zajímavé slyšet i názor sira Jasona.

Daisy už na mne čekala.

„Á, slečno Grantová, posaďte se. Takové neštěstí! A zrovna tam..."

„Lepší než někde v opuštěné krajině," připomněla jsem jí. .Alespoň jsme mohli Terezu rychle ošetřit."

„Myslela jsem, že to jsou jen modřiny."

„Nemá nic zlomeného. Měla štěstí. Samozřejmě je ale v šoku."

„Někdy si přeji, abych byla Terezu Hurstovou nikdy nepřijala." „Je to moc milá dívka."

„Zdá se, že je na vás jaksi fixovaná. Buďte opatrná, Cordelie. Taková upnutost se může stát únavnou."

„Terezin problém je, že je sama. Má pocit, že ji nikdo nechce, kvůli té situaci doma. Mimochodem, teď je velmi nešťastná z letních prázdnin a já jsem jí, bohužel dost neuváženě, slíbila, že ji vezmu k nám domů, pokud budou všichni souhlasit."

„Vzít ji k sobě!" vykřikla Daisy. „Bože, Cordelie!"

„Uprostřed noci, když byla chudinka tak smutná, mi to připadalo jako dobrý nápad, a ...po tom všem, co se stalo, jsem slíbila..."

Daisy se pomalu usmála. „Je to od vás velmi hezké a jsem si jista, že Patience nebude mít námitky."

„Takže mám vaše svolení?"

„Moje milá Cordelie, nic by mě nepotěšilo víc, než když to děvče o prázdninách bude pryč. Je to přítěž, zůstane-li ve škole... a nestojí to za to. Jen si to představte... dítě je tady celou dobu a nemá nikoho ve svém věku. A ta zodpovědnost. Co se mě týče, z celého srdce vám říkám ano. Ještě tu jsou ale rodiče."

„Ti jsou v Rhodesii."

„Mám na mysli její poručníky. Ty sestřenice... Požádám o svolení, aby Tereza mohla zůstat s vámi. Napíšu jim, že vaše teta, u níž budete, je moje dávná přítelkyně a že se mohu zaručit, že pro Terezu to je nejlepší místo, pokud nemůže být s vlastními rodiči."

„Děkuji vám, slečno Hetheringtonová. Nebude vám vadit, když to půjdu hned povědět Tereze? Dělá si starosti."

„Jistě. Aleje tu ještě jedna věc, Cordelie. Byla jsem znepokojena tím, že trávíte noc na zámku."

„Já vím. To bylo od vás hezké."

„Cítím se zodpovědná za své zaměstnance stejně jako za své studentky... Večeřela jste se sirem Jasonem?"

„Ano."

„On má pověst, že je poněkud... nenucený k ženám."

„To si umím představit.“

„Doufám, že se nechoval nepřístojně.“

„Ne. Vlastně se po večeři zastavila paní Martindalová a já jsem je opustila a šla za Terezou. Paní Keelová byla tak laskavá, že ji pohlídala, zatímco jsem večeřela.“

Daisy se očividně ulevilo.

Šla jsem rovnou za Terezou.

„První překážka je za námi,“ řekla jsem jí. „Slečna Hetheringtonová nám dala nadšené svolení. Teď ještě zbývají sestřenice. Slečna jim dnes napíše.“

„Ty řeknou: Ano, prosím. Těch se nemusíme obávat. Slečno Grantová, já strávím prázdniny s vámi a s tetou Patty!“

Letní mezihra

Sestřenice měly z domluvy radost a vyjádřily přesvědčení, že když je slečna Grantová tak doporučována slečnou Hetheringtonovou, mohou jí péči o Terezu svěřit.

„Jako kdyby ony někdy pečovaly,“ poznamenala k tomu Daisy. „Z jejich slov se dá vyčíst úleva.“

Teta Patty napsala, že podle ní to je skvělý nápad a že Tereza může mít pokoj hned vedle mého. Ušila záclony z mušelínu s květy - v modré barvě - a k nim ladící pokrývky na postel. Moc pěkné, ale Violeta řekla, že nesnesou praní. Věř Violetě! Nemůže se dočkat, až nás uvítá na nádraží.

Ukázala jsem dopis Tereze, která od té chvíle začala snít o pokoji s modrými mušelínovými záclonami.

Od nehody nevsedla na koně. Obecné mínění znělo, že by měla, ale já řekla slečně Hetheringtonové, že Tereza utrpěla šok a roztřese se pokaždé, sotva se na toto téma narazí, a že neznáme všechny následky pádu. Rozhodly jsme, že Terezu necháme, ať je po jejím.

Charlotta a její kamarádky se Tereze nevysmívaly, jak jsem se trochu bála. Možná na ně zapůsobila moje slova nebo byly příliš nadšené nadcházejícími prázdninami.

Sira Jasona jsem vůbec neviděla. Zaslechla jsem, že odjel do Londýna, a začala jsem si uvědomovat, že naše setkání nebylo nijak zvlášť důležité. Chystal se k tomu, čemu by říkal dobrodružství - prostě bezstarostná povrchní záležitost. A když jsem nezareagovala s nadšením, nezdálo se mu, protože dával přednost snadnějším skalpům, že to stojí za to. Styděla jsem se, že o něm tolik přemýšlím. Musím přestat. Musím tu příhodu z nádvoří pustit z hlavy stejně, jako jsem se o to snažila v případě svého setkání s cizincem v lese. Člověk musí přijmout povahové zvláštnosti lidí a nesnažit se pro ně hledat důvody, když je téměř nemožné poznat, co se děje v jejich myslích. Jestliže člověk dovolí, aby ho vyvedl z rovnováhy - třebas jen neznatelně - muž s pověstí Jasona Verringera, je to ta největší hloupost. Budu se snažit na všechno zapomenout.

Zbytek školního roku uplynul, a jakmile nastal červenec, děvčata nemluvila o ničem jiném než o nadcházejících letních prázdninách - těch nejdelších a nejočekávanějších.

Nadešel den, kdy jsme přijely na nádraží, a tam stála teta Patty ve světle hnědé kreaci, završené modro-žlutými květy, trůnící na hlavě. Viděla jsem, jak Tereze září oči nadšením, a uhodla jsem, že teta v životní velikosti odpovídá mému popisu.

„Tak tady jste.“ Byla jsem sevřena do toho levandulí vonícího náručí, které ve mně vyvolalo vzpomínky. ‚A tohle je Tereza.“

Tereza byla lapena do tetiných paží.

„Tak tohle je Moldenbury. Violeta čeká v bryčce. Nemohla opustit koně. Tom vezme vaše zavazadla. Tady, Tome,“ řekla nosiči. Nemohla jsem se ubránit úsměvu. Celá teta Patty. S každým se skamarádí v rekordně krátkém čase. Vypadala, jako by tu byla doma stejně jako na Grantley. „Tady jsme. Vi! Vi! Nech ty koně a pojď pozdravit naše děvčata!“

Violeta vypadala stejně jako vždycky, její hnědé vlasy vykukovaly z hnědého klobouku, který vypadal ve srovnání s tetinou nádherou ještě pochmurnější, než ve skutečnosti byl.

„Děvčata jsou tady, Violeto. Tohle je Tereza.“

„Ahoj, Terezo,“ pozdravila Violeta, jako kdyby ji znala dávno. „A Cordelie.“ Objaly jsme se dost emociálně. Měla jsem Violetu ráda a věděla jsem, že ona má ráda mě.

Violeta řídila bryčku a Tereza a já jsme seděly proti tetě Patty.

Celou dobu teta povídala. „Dům si zamilujete. Není to samozřejmě Grantley. Než jsme přišly sem, měly jsme velký dům, víš, Terezo. Je to taková změna, ale k lepšímu. Na malých domech něco je... jsou teplé a útulné. Pamatuješ, Cordelie, jak na Grantley vždycky vítr profukoval těmi okny? Propánakrále, jeden měl pocit, jako kdyby ho to mělo odvát až do nebe. Tady v Moldenbury nic takového není, dokonce i když vítr skučí, a to se

občas stává... my jsme v teplíčku jako topinky. Máš ráda topinky, Terezo? Já jsem do nich blázen. Není nic lepšího než topinka s máslem pěkně vsáknutým. Vždycky je odkládáme do misky s vodou, viď, Cordelie. Přesně jako to dělávala moje babička. Jsem pro staré obyčeje, Terezo. Staré způsoby jsou nejlepší, vždycky říkávala babička, a já myslím, že měla pravdu.“

Povídala celou cestu. Pak jsme vyskočily z bryčky a vešly do domu.

Byl to začátek ideálních prázdnin pro Terezu i pro mne, protože její očividná radost dělala všechno dvojnásob hezké. Byla jsem na tetu Patty, která měla klíč k šíření radosti kolem sebe, tak pyšná. A jak jsme se nasmály, když jsme pozorovaly Violetu, jak se dívá přes své brýle a obrací oči k nebi a neustále nás žádá, abychom se dívaly, čeho je naše teta schopna.

Violeta byla tetin dokonalý protějšek, vždycky viděla všechno z té horší stránky, neustále pochybovala o moudrosti tety, stále byla zděšená její zbrklostí, ale milovala ji tak oddaně jako nikdo jiný.

Tereza nikdy předtím v takové domácnosti nebyla. Změnila se. Spadla z ní její bojácnost. Čeho by se tady měla bát? Bylo tu vždycky co dělat a Tereza kupodivu trávila nejvíc času s Violetou.

Brzy se projevila její láska k rostlinám a květinám, a protože Violeta zahradničila, Tereza jí začala pomáhat. Mluvily neustále o zelinářské zahradě a květinových záhonech, zatímco teta a já jsme mlčky přihlížely. A když Violeta řekla, že většina švestek připadne vosám a že mračna mšic udělají krátký proces s nejlepšími růžemi, dokonce i Tereza se s námi smála.

Chodívala s Violetou pro zeleninu, kterou jsme ten den jedly, a povídaly si o výsadbě a prořezávání, jako kdyby se Tereza s námi chystala zůstat navždy.

Teta Patty se rychle obeznámila s vesnicí a byla zapojena do všech aktivit. To si vždycky přála a na Grantley na to nikdy neměla čas. Nová role jí slušela. Byla rodilá organizátorka a měla se značně podílet na letní slavnosti, která se bude konat o těchto prázdninách. Byli do ní vtaženi všichni. Violeta a Tereza tam měly mít květinový stánek.

Byla jsem překvapená Tereziným nadšením.

Ve vesnici bydlel jeden bývalý důstojník, který měl stáje, a Tereza se - myslím, že hlavně proto, aby ukázala, jak je mi vděčná - nechala přesvědčit, aby zase vsedla na koně. Vysvětlila jsem majorovi, co se stalo, a on přivedl kobylku jménem Sněženka a řekl, že už je dost stará a má tlamu jako měkkou kůžičku, protože ji vždy tvrdě drželi na uzdě. „Všichni začátečníci u mě začínají na Sněžence,“ říkal. „Je možná tvrdohlavá jako mezek, ale nabeton bezpečná.“

A tak jsem vzala Terezu na Sněženku a po prvním dopoledni už byla zase připravena jezdit. Považovala jsem to za velký úspěch.

Týdny míjely - dlouhé dny plné slunce, protože bylo hezké léto, a když pršelo, bylo vždy co dělat uvnitř. Lámala jsem si hlavu, jak Terezu takovou dobu zabavíme, ale nemusela jsem si s tím dělat starosti. Byla s Violetou v kůlně na nářadí a večer se spolu zahloubaly do katalogů se semeny.

„Vždycky jsem chtěla mít kousek vlastní zahrádky,“ říkala Tereza.

„To se dá snadno zařídit,“ ozvala se teta Patty. „Tady v té velké zahradě se určitě kousek najde.“

Violeta to zvážila a pak navrhla: „Co třeba u skalky. Nic moc jsme s tím ještě neudělaly. To je ono. Co bys tam chtěla pěstovat?“

Začaly vášnivě diskutovat, než Tereza zdrceně vykřikla: „Ale vždyť já jsem tady jen na prázdniny.“

Violeta vypadala zoufale, ale teta byla i na tuto možnost připravena: „Ale božínku, miláčku, to bude tvůj kousek půdy tak dlouho, jak budeš chtít. Nechystáš se nám přece povědět, že už nikdy nepřijedeš.“

Tereza byla tak dojatá, že téměř zavzlykala: „Ach, já přijedu. Přijedu. Nesnesu pomyšlení, že bych nepřijela.“

„Takže ujednáno,“ řekla teta. „Jak budeme té zahrádce říkat? Terezina radost. Terezin poklad.“

„Terezino trápení, s ohledem na tamní půdu,“ ozvala se Violeta. „Je hodně zásaditá.“

Všechny jsme se rozesmály a začaly plánovat Terezinu zahrádku. Znala jsem Terezu dobře a tušila jsem, že nepřemýšlí ani tak o své zahrádce jako spíš o tom, že zase přijede.

Teta Patty se přirozeně zajímala o školu a v prvních dnech prázdnin o ní hodně mluvila. Pokaždé, když Tereza byla s Violetou na zahradě, protože jsou nepochybně věci, o nichž nemohu před jednou ze studentek hovořit.

Teta dychtivě naslouchala. Chtěla vědět, jak Daisy Hetheringtonová řídí svou školu. Obdivovala ji a nijak jí nezáviděla úspěch v oblasti, v níž ona sama neuspěla.

„Líbí se mi tady, Cordelie. Tohle jsem si vždycky přála. Prodala jsem dům v pravý čas. Mám dost, abych mohla pohodlně žít... samozřejmě bez velkého luxusu... ale co je luxus ve srovnání se spokojeností? Jsme tu moc šťastné, šťastnější, než jsme byly na Grantley. Tam byla pořád spousta otravných starostí. Rodiče umějí být nepříjemní, někteří, a božínku, žákyně také.“

Pověděla jsem jí o vzpouře ctihodné slečny Charlotty a její pravé ruky Eugenie Verringerové: „To je neteř muže, který vlastní zámek a školu a většinu okolí. Má dvě neteře, Fionu a Eugenii, a obě jsou ve škole. Eugenie je ta problematická.“

Teta chtěla slyšet o Terezině nehodě a já jí všechno vyprávěla, kromě intimní večeře se sirem Jasonem. Nechtěla jsem o tom mluvit o nic více než o svém předchozím dobrodružství.

„Nevíš něco o těch děvčatech, s nimiž jsi byla v Schaffenbruckenu?“ zeptala se teta. „Kdysi jsi o nich hodně mluvívala. Myslím, že jste byly kamarádky.“

„Neslyšela jsem o nich. Slíbily jsme si, že si napíšeme, ale neudělaly jsme to. Myslíš na to... pak nastanou důležitější věci a zapomeneš. Dny míjejí a všechno ti už připadá tak vzdálené.“

Probudila ve mně vzpomínky. Jak jsme my čtyři ležely v trávě v lese, hlavy opřené vzadu o paže... když se objevil on.

„Někdo musí napsat první,“ upozornila teta Patty. „Máš jejich adresy?“

„Ano, všechny jsme si vyměnily adresy.“

„Jak se vlastně jmenovaly. Snažím si vzpomenout. Byla tam Němka, Francouzka a jedna Angličanka.“

„Správně. Lydie Markhamová byla ta Angličanka. A pak ještě Monika Delormeová a Frieda Schmidtová. Copak asi dělají?“

„Napiš jim. Snad to zjistíš.“

„Napíšu. Hned zítra.“

A to jsem také udělala.

Dny ubíhaly neuvěřitelnou rychlostí. Měly jsme tak bohatý program. Podnikaly jsme pikniky, vzaly jsme bryčku a kodrcaly se po cestách. Violeta zabalila košík a stěžovala si na drncání bryčky, při němž se, jak říkala, může vylít mléko. A když se to pak opravdu stalo, byla to velká legrace.

Seděly jsme někde uprostřed pole, vařily vodu v konvičce a pily čaj bez mléka, trápily nás mouchy a znepokojovaly vosy a hrály jsme hry.

„Vy taky máte piknik,“ řekla Violeta, když jsme objevily mravence hemžící se na piškotovém dortu.

A byl tak krásný den.

Omámené sluncem kodrcaly jsme se zase domů a natáhly se na zahradě a vyprávěly si o piknicích, které jsme kdy zažily. Teta měla několik skvělých historek, zatímco Violeta byla typicky smutná a já se bavila pozorováním Terezy, jak v jednom okamžiku napjatě poslouchá a v příští chvíli se svíjí v nekontrolovatelném smíchu.

Za letních večerů, pokud bylo teplo, jsme večeřely na zahradě. Byly to nádherné dny. Když o nich přemýšlím, vidím tetu Patty v klobouku ozdobeném vlčími máky, jak sedí na zahradě, na kolenou má mísu, obratně loupe hrách a hází ho do ní. Vidím Terezu, jak leží na trávě, oči napůl zavřené, a přímo slyším bzučení Violetiných včel. Vzpomínám si na večery prodchnuté vůní noci a na dokonalý klid.

Měla jsem radost, když jsem dostala dopis od Friedy. Dalo se čekat, že odepíše první. Frieda byla vždycky pečlivá. Psala, jak byla ráda, že o mně má zprávy. Ona sama bude v Schaffenbruckenu ještě jedno čtvrtletí. Chybím jim, zvlášť když Lydie odjela dřív, než se čekalo. Friedin dopis mě vrátil zpět. A škola se od té doby zjevně nezměnila.

Nevěděla jsem, že Lydie už ze Schaffenbruckenu odešla. Myslela jsem, že tam měla strávit ještě rok. Musí existovat nějaký důvod. Určitě o ní ještě uslyším.

„Tak vidíš,“ řekla teta. „Každá z vás čeká, že napíše ta druhá. Někdo musí udělat první krok. Takový je život. Počítám, že uslyšíš o všech ostatních. Lydie nebydlí tak daleko, vid?“

„Ne, bydlí v Essexu... a v Londýně, samozřejmě.“

„Docela blízko od nás. Možná se objeví. To by bylo hezké. Myslím, žes ji měla obzvláště ráda.“

„No, měly jsme hodně společného. Nejspíš proto, že byla Angličanka.“

„To bude ono. Dostaneš zprávu, víš.“

O týden později přišel dopis od Moniky.

Také končí po následujícím čtvrtletí, ve stejnou dobu jako Frieda. „Jsem ráda, že alespoň ona se mnou zůstane. Nebudu tak úplně sama. Teď mysli na své vyučování. Bylo mi líto Grantley. Znělo to tak velkolepě. Myslím, že brzy po skončení Schaffenbruckenu se provdám za Henriho. Nakonec, už budu docela stará. Bylo příjemné slyšet o tobě. Napiš, prosím, zase, Cordelie.“

„Tak, co jsem ti říkala?“ řekla teta Patty.

Kupodivu nepřišla žádná odpověď od Lydie, ale nepřemýšlela jsem o tom. Až když jsem byla zase zpátky ve škole, napsala jsem tetě a požádala ji, aby mi dopis, pokud Lydie napíše, poslala. Bylo divné, že právě ona, která bydlela nejblíže a s níž jsem se nejvíc přátelila, byla jediná, kdo neodepsal.

Nepřekvapilo mě, že jsem po zbytek prázdnin na Lydii zapomněla, protože se stalo něco, co všechny myšlenky na dávné kamarádky zahnalo z mé mysli.

Jedno odpoledne jsem si četla ve svém pokoji, když vešla Violeta a třásla se vzrušením.

„Je tady nějaký gentleman. Přijel za tebou. Je s Patty v zahradě."

„Gentleman? Kdo to je..."

„Sir ten a ten," řekla Violet. „Nepostřehla jsem přesně jeho jméno."

„Sir Jason Verringer?"

„Ano, tak nějak. Tvoje teta mi řekla, Violeto, tohle je sir ten a ten. Přijel se podívat na Cordelii. Zajdi do jejího pokoje a řekni jí, že je tady."

„Říkáš, že je na zahradě?"

Podívala jsem se na svůj odraz v ozdobném zrcadle, které jsem tak dlouho obdivovala v tetině pokoji, až bylo přeneseno do mého.

Zrudla jsem ve tvářích.

„Co tady, pro všechno na světě, dělá?"

Pohlédla jsem nedůvěřivě na Violetu. To byla ode mne ale hloupost. Jako kdyby to ona věděla.

„Přijdu hned dolů," řekla jsem.

Když jsem se objevila, teta Patty v obrovském klobouku se širokou střechou, který nosila na zahradě proti sluníčku a díky němuž vypadala jako velký žampion, vyskočila ze židle.

„Á, tady je moje neteř," vykřikla.

„Slečno Grantová... Cordelie," řekl on a vyšel směrem ke mně s napřaženýma rukama.

„Vy... vy jste se přišel na nás podívat," zakoktala jsem úplně zmatená.

„Ano, jel jsem z Londýna a projížděl jsem okolo..."

Projížděl? Jak to myslí? Na cestě z Londýna do Devonu se nejede přes Moldenbury.

Teta nás pozorovala s hlavou nakloněnou, což značilo obzvláštní zaujetí.

„Dáte si čaj?" zeptala se. „Půjdu na to dohlédnout. Můžeš si sednout na mou židli, Cordelie, ty a eh..."

„Jason Verringer," napověděl jí.

„Můžete si popovídat," dokončila teta a zmizela.

„Jsem překvapena," začala jsem.

„Můžeme se posadit, jak navrhla vaše teta. Zastavil jsem se, abych se rozloučil. Jedu do ciziny a nebudu v Colby pár měsíců. Měl jsem pocit, že bych vám to měl sdělit."

„Eh?"

„Vypadáte překvapeně. Nechtěl jsem odejet, aniž bych vám to řekl."

Zírala jsem přímo před sebe na levandule, značně zdecimované, protože Violeta většinu z nich sestřihala, aby mohla zhotovit několik sáčků, které provoněly tetino oblečení a skříně.

„Jsem překvapená, že jste považoval za nutné přijet sem."

„Víte, myslel jsem, že jsme dost zvláštní přátelé, a s ohledem na všechno, co se stalo, chtěl jsem vám to sdělit. Nedávno jsem ovdověl a smrt někoho, s nímž žijete tolik let, vás zdeptá... i když ji očekáváte. Cítil jsem potřebu uniknout. Mám na kontinentu pár dobrých přátel, které navštívím. Podniknu něco jako okružní cestu... Francie, Itálie, Španělsko... a tak jsem myslel, že bych vám rád řekl au revoir."

„Můžu jen opakovat, jak jsem překvapená, že jste kvůli tomu vážil takovou dlouhou cestu. Určitě bych se tuto novinu dověděla, až se vrátím do školy."

„Ale já jsem samozřejmě chtěl, abyste věděla, že odjíždím, i jak moc se těším, až vás po návratu opět uvidím."

„Jsem polichocena. Brzy přinesou čaj. Zůstanete?"

„Rád bych. Je to taková radost hovořit s vámi."

„Kdy odjíždíte?" zeptala jsem se.

„Příští týden."

„Doufám, že cesta bude zajímavá. Okružní jízdy bývaly zlatým hřebem života mladých mužů."

„Už nejsem tak mladý ani nehledám zlaté hřeby."

„Vy jen cítíte potřebu cestovat po té bolestné ztrátě, chápu."

„Člověk má jisté pochybnosti, když lidé zemřou."

„Máte na mysli... svědomí?"

„Hm. Člověk se s tím musí vyrovnat, předpokládám."

„Doufám, že se z toho nevyklube protivník, jehož nelze podceňovat."

Zasmál se a já se nemohla ubránit, abych se nesmála s ním. „Je tak příjemné být s vámi," řekl. „Vysmíváte se mi, viďte?"

„Omlouvám se. Neměla bych... o takové věci.“

„Já znám pověsti, co o mně kolují. Ale chci, abyste si pamatovala, že pověsti bývají lživé mrchy... velmi často.“

„Já si pověstí nevšímám.“

„Nesmysl. Každý si jich všímá.“

„Ale vy jste jistě ten poslední, kdo by se jimi znepokojoval.“

„Jenom kvůli vlivu, jaký mohou mít na někoho, na něhož se člověk snaží zapůsobit.“

„Máte na mysli, že se snažíte udělat dojem na mě?“

„To se snažím... co nejhoroucněji. Chci, abyste vzala v úvahu, že nemůžu být tak černý, jak mě vykreslují. Ačkoliv poslední věc, kterou bych si přál, je, abyste si myslela, že jsem svatý.“

„Buďte si jist, že to by mi připadalo velmi nesnadné.“

Zase jsme se zasmáli.

„Byl to nádherný večer, jak jsme byli spolu,“ řekl nostalgicky.

„Bylo od vás laskavé, že jste dovolil Tereze a mně zůstat na zámku. Tereza je teď tady s námi.“

„Ano, slyšel jsem.“

„Za chvilku všichni přijdou na čaj.“

„Já bych si raději ještě s vámi povídal. Tolik vám toho chci říct.“

„Á, tady je Tereza. Terezo, máme návštěvu. Sira Verringera znáš.“

„Samozřejmě,“ řekla Tereza. „Je to strýc Fiony a Eugenie.“

Jason se smál. „V Tereziných očích jsem dosáhl věhlasu. Strýc Fiony a Eugenie! To je pouze odraz slávy, ovšem.“

„Je dobré být poznán, bez ohledu na důvod,“ řekla jsem.

Objevily se Violeta a teta Patty a podával se čaj.

Hovořili jsme o životě na vesnici a tetino líčení bylo zábavné a trefné. Tereza podávala všem jídlo jako hostitelka a já byla znovu udivena tou změnou. Byla to taková milá domácká scéna. Čaj na trávě a návštěvník, který jel náhodou okolo, a tak se zastavil.

Ale já jsem stále nemohla pochopit jeho přítomnost a ptala jsem se, jaký byl skutečný motiv jeho návštěvy. Aby mě viděl, samozřejmě. Ale proč? Trochu jsem se na sebe zlobila, že mi ta otázka připadá tak vzrušující. Violeta se zeptala, zda přijel vlakem ve tři čtyřicet pět, a on odpověděl, že ano.

„Pak stihnete vlak v šest.“

„Pokud tady,“ vložila se do toho teta Patty, „nestrávíte nějaký čas. Kdybychom byli na Grantley, mohli bychom vás ubytovat. Tady, želbohu, máme málo místa. Ovšem v Moldenbury je hotel.“

„Slyšela jsem, že tam mají mizerné jídlo,“ ozvala se zase Violeta.

„Ale dělají skvělý rostbíf,“ namítla teta. „Jsou tím známi.“

„Požádal jsem, aby pro mě ve tři čtvrtě na šest přijela drožka,“ řekl Jason.

„No, tak to už nemáte moc času, viďte,“ prohlásila teta. „Cordelie, co kdybys siru Jasonovi ukázala zahradu.“

„To je skvělý nápad,“ řekl Jason.

„Teď nevypadá zrovna nejlíp,“ vložila se opět Violeta. „Nejlepší doba je časné jaro. Teď květiny začínají nabývat takového unaveného vzhledu. Slunce bylo letos obzvlášť prudké.“

„Jsem si jista, že Cordelie najde pro našeho hosta něco hezkého na pohled,“ řekla teta. „Pojď, Terezo, pomoz mi s tím podnosem. Violeta dohlédne na zbytek.“

„Musíte mi dovolit, abych podnos odnesl já,“ zasáhl Jason.

„Ale jděte. Kdybyste věděl, kolik táců jsem už za svůj život odnosila...“

„Astronomické číslo, předpokládám,“ řekl Jason a vzal podnos. „A teď mi bez dalších řečí ukažte cestu.“

Teta Patty se kolébala před ním. Pozorovala jsem, jak zmizeli v domě, a v duchu jsem se usmívala.

Za několik okamžiků byl zase u mne.

„Vaše teta je tak okouzlující dáma! Tak veselá... a taktní.“

„Pojďme, ukážu vám zahradu.“

Po několik vteřin šel mlčky a já řekla: „Tereza nyní dospívá. Stala se s ní velká změna. Chudinka, cítila se nechtěná.“

„Budete mi chybět,“ řekl Jason.

„Já? Říkáte to, jako kdybyste mě vídal každý den. Setkali jsme se jen párkrát., a jak je to dlouho, kdy jsem vás naposled viděla?“

„Měl jsem pocit, že se mnou jste nějak nespokojena.“

„Nespokojená? Několikrát jsem vám poděkovala za vaši pohostinnost.“

„Náš šťastný večer byl dost nečekaně přerušen.“

„Ach ano... když se objevila vaše přítelkyně. Pochopila jsem to.“

„To si nemyslím.“

„No, není to důležité. Už bylo po jídle a já si stejně říkala, že je načase vrátit se k Tereze.“

Povzdychl si. „Je spousta věcí, které bych vám rád vysvětlil.“

„Neexistuje žádný důvod, proč byste to dělal.“

„Důvody jsou. Až se vrátím, musíme se sejít. Zoufale si přeji, abychom my dva byli dobří přátelé. Je toho hodně, co vám chci povědět.“

„No, doufám, že se vám výlet vydaří. Drožka už tady musí být každou chvíli. Nesmíte zmeškat vlak.“

Položil mi ruku na paži. „Až se vrátím, chci s vámi mluvit... vážně. Víte, je brzy... po... a ještě jsou tu jisté problémy, které je nutno vyřešit. Cordelie, já se vrátím a pak...“

Vyhnula jsem se jeho pohledu. „Á, přichází Violeta,“ řekla jsem. „Určitě vás hledá. To znamená, že drožka je tady.“ Zavolala jsem: „Už jdeme, Violeto. Drožka už přijela, vid?“

Šla jsem s ním přes louku. Držel pevně mou paži a snažil se mi něco říct. Žádal mě, abych počkala, dokud se nevrátí, až bude v postavení, aby mohl náš vztah pokračovat. Choval by se tak k jakékoliv mladé ženě, ale připadalo mi divné, že odbočil ze své trasy, jen aby mi řekl, že odjíždí.

Mávali jsme, dokud drožka nezmizela.

Teta Patty byla zamyšlená.

Když jsme byly spolu samy, řekla: „Takový zajímavý člověk! Bylo od něj hezké, že se tu zastavil, aby ti sdělil, že odjíždí.“ Upřeně mě pozorovala. „Musí mít pocit, že jsi velmi mimořádná přítelkyně... že jel takovou dálku.“

„Ale, myslím, že byl někde v sousedství. Setkali jsme se jen párkrát. Je to majitel panství a pravděpodobně má pocit, že se musí zajímat o všechny poddané.“

„Víš, docela se mi líbil.“

Rozesmála jsem se. „Z toho vyvozuju, že tě to překvapuje.“

Teta se zahleděla do dálky.

„Bylo od něj zdvořilé, že se zastavil. Nepochybuju, že měl své důvody.“

Havraní hnízdo

Po návratu do školy jsem se zase rychle vpravila do běžné činnosti a měla pocit, jako bych se vrátila domů. Za několik dní se uklidnily i dívky. Tereza se hodně změnila. Téměř se zbavila plachého výrazu, který měla předtím, a s ostatními děvčaty se stýkala mnohem uvolněněji.

Daisy Hetheringtonová chtěla vědět, jak se Tereza o prázdninách chovala, a já měla radost, že jí mohu povědět, že všechno probíhalo skutečně velmi dobře.

„Terezinym problémem bylo, že se cítila osamělá a nechtěná,“ vysvětlovala jsem. „Jakmile viděla, jak jsme rády, že ji máme, změnila se v normální děvče.“

„Kéž by se všechny problémy daly vyřešit tak snadno,“ povzdechla si Daisy, ale usmívala se, a já jsem nadhodila, že pokud nebudou námitky, je Tereza pozvána i na Vánoce.

„Odvažuji se tvrdit, že sestřenice budou připraveny k plnění svých povinností na Vánoce stejně jako v létě,“ komentovala to Daisy.

Potom pokračovala v rozebírání pracovních záležitostí.

„O Vánocích pořádáme malý večírek. Vím, že se to zdá ještě daleko, ale budete překvapena, kolik příprav si taková akce vyžádá. A děvčata budou mít alespoň o čem přemýšlet, místo aby nostalgicky snila o letních prázdninách. Myslela jsem, že vy, slečna Ecclesová a Parkerová byste mohly dát hlavy dohromady, a ovšem i slečna Barstonová kvůli kostýmům. Obvykle jeden večer uvádíme představení v refektáři a pak býváme pozvány k repríze na zámek. Letos tady ale sir Jason není, a protože se nezmínil o tom, že by nám zámek zapůjčil, předpokládám, že tentokrát tam nebudeme. Řekl mi, že má v úmyslu být nějakou dobu pryč.“

Slíbila jsem, že se poradím se slečnami Ecclesovou a Parkerovou a výsledek jí předložíme ke schválení.

Daisy elegantně přikývla a řekla, že bez představení na zámku to nebude úplně totéž. „Situace se mění, když zámecký pán není doma.“

Jak týdny ubíhaly, dala jsem jí za pravdu. Jezdila jsem tu a tam okolo zámku a vzpomínala na den, kdy se stala Tereze nehoda, a na intimní večeři za tlumeného osvětlení na nádvoří. Uvědomila jsem si, jak je těžké přestat na něj myslet a neptat se, proč se obtěžoval přijet do Moldenbury a říct mi sbohem.

Odhadovala jsem, že až se vrátí, bude na něj čekat Marcie Martindalová se svatbou, a napadlo mě, že možná odjel, aby si vše rozvážil. Říkal něco o vyrovnávání se se svědomím. Měl na mysli smrt své manželky, nebo závazky vůči Marcii? Mohlo by to být jedno... nebo obojí. Moje přítomnost ho rozrušila - stejně jako mne jeho.

Ale když tady nebyl, dokázala jsem na něj zapomenout. Cítila jsem se volná. Moje práce mě velice těšila, vycházela jsem dobře s Daisy a se svými kolegy a věřila jsem, že to někam dotáhnu i s děvčaty.

Daisy mi pověděla, že má na tento školní rok pořadník.

„Víc zájemců, než pro kolik mám místo," říkala samolibě. „Myslím, že si začínají uvědomovat, že tady mohou dívky dostat schaffenbruckenskou výchovu. A ovšem, hodně rodičů je proti tomu posílat dcery do ciziny... zvláště, když mohou získat žádoucí výsledky i v Anglii."

Daisy tím naznačovala, že moje přítomnost je pro školu přínosem, a já nedokázala potlačit domýšlivý pocit uspokojení.

Výuka pokračovala. Hodiny angličtiny, chování, společenských pravidel, hodiny waltzů a kotilionů, vyjížďky na koni. Každý den se odehrávalo malé drama, jako například, kdo bude hrát roli prince a Popelky, čí výkres bude vybrán jako nejlepší v měsíci, koho si zvolí pan Bathurst za partnerku pro výuku waltzu. Pan Bathurst, mladý muž italského typu, byl miláčkem děvčat. Ve dnech, kdy přicházel do školy na hodiny tance, vládlo vždy vzrušení, které vedlo k různým romantickým dohadům. Jeho návštěvy byly očekávány s velkými nadějemi, byl bedlivě sledován a starší dívky bojovaly o výsadu být jím vybrány pro předvedení kroků.

Přišel podzim. Nastal čas úplňku po podzimní rovnodennosti. Už uběhl rok od chvíle, kdy jsme v lese potkaly cizince! Připadalo mi, že je to mnohem déle. Nejspíš proto, že se toho tolik stalo. Pomalu jsem nabývala přesvědčení, že jsem si celou věc jen představovala. A určitě bych ráda zase viděla Moniku, Lydii a Friedu, abych se ujistila, že jsme skutečně všechny byly ten den v lese.

Do role Popelky byla nakonec vybrána Fiona Verringerová a do role prince Charlotta. Byla to nevyhnutelná volba, protože Fiona byla moc hezká a Charlotta zase vysoká. Charlotta měla radost, a když byla pohroužena do své role, byla mnohem poslušnější než předtím.

V listopadu jsme zkoušely. Pan Crowe, učitel hudby, napsal pro děvčata několik písní a v hodinách slečny Barstonové se pilně chystaly kostýmy.

Jednou zrána jsem zajela do města a v obchůdku s textilem jsem se ocitla tváří v tvář Marcii Martindalové. Vypadala úplně jinak než ta starostí zničená žena, s níž jsem se setkala na nádvoří. Byla klidná a přátelská a pozvala mě na návštěvu.

„Byla bych ráda, kdybyste přišla," řekla. „Nevídám moc lidí. Byl by to svátek. Nemáte někdy pár hodin volno?"

Odpověděla jsem, že mám volné odpoledne ve středu, pokud se něco nestane, jako například, že by některá z učitelek byla indisponována. Pak bych musela za ni vzít hodinu.

„Takže se můžeme dohodnout na středě. Budu moc ráda, pokud vám to vyjde."

Přijala jsem pozvání a musím přiznat, že ochotně, protože jsem dychtila dovědět se o ní víc. Namlouvala jsem si, že mě nezajímá její vztah k Jasonovi Verringerovi, ale že chci, aby pochopila okolnosti, za nichž jsem s ním večeřela - toho večera, kdy byla tak očividně rozrušená.

A tak jsem šla na čaj k Marcii Martindalové.

Bylo to velmi neobvyklé odpoledne. Dveře otevřela malá žena s temnou ostře řezanou tváří, která připomínala spíše inteligentní opici. Husté, téměř černé vlasy trčely kolem jejího malého obličeje. Měla malé a velmi tmavé oči, které se jakoby prudce pohybovaly a nic jim neuteklo.

„Pojďte dál," řekla. „Čekáme vás." Usmála se a ukázala velké bílé zuby.

Zavedla mě do salonu elegantně zařízeného stylovým nábytkem z doby královny Anny.

Z pohovky vstala Marcie Martindalová a obě ruce vztáhla vstříc. Měla na sobě hedvábný ranní úbor barvy paví modři. Vlasy měla rozpuštěné a kolem čela uvázánu sametovou stuhu s několika zářícími kameny, možná diamanty. Podobnou stužku měla i kolem krku. Vypadala dramaticky, jako kdyby se chystala na nějakou tragickou roli, například lady Macbeth nebo vévodkyně z Amalfi. A zase byla úplně jiná než žena, kterou jsem nedávno potkala v obchodě.

„Tak jste přišla," řekla hlubokým hlasem. Potom hlas trochu zvýšila: „Posaďte se. Dáme si teď čaj, Maisie. Povíš to paní Gittingsové?"

„Dobrá," řekla Maisie, spíše horlivě než s úctou. V jejím typicky londýnském přízvuku byl nádech rovnosti.

Byla ostrým protikladem Marcie Martindalové. Jako kdyby jí připadalo obtížné potlačit smích.

„Moji přátelé si na Maisii zvyknou," ozvala se Marcie. „Byla mou garderobiérkou, a ty bývají velmi familiární."

„Garderobiérkou?"

„Ano. Hrála jsem v divadle, víte, než jsem přišla sem."

„Aha.“

„Maisie pamatuje staré časy. Je hezké, že jste přišla. Zvláště když máte tak málo volna.“

„Máme teď hodně práce. Chystáme pohádku na Vánoce.“

„Pohádku?“ Oči jí zasvítily a pak se v nich objevilo opovržení. „Tak jsem začínala. S tím se nikam nedostanete.“

„Je velmi zajímavé, že jste byla herečka.“

„Je to úplně odlišné než být učitelka, troufám si tvrdit.“

„Diametrálně odlišné,“ souhlasila jsem.

Usmála se na mě.

„Musí se vám po divadle stýskat,“ pokračovala jsem.

Přikývla. „Člověk si nikdy nezvykne na to, že nic nedělá. Zvláště pokud...“

Pokrčila rameny a v té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře. Vešla podsaditá žena středního věku a před sebou tlačila servírovací stolek s čajem, sendviči, sušenkami a vším, co je k čaji potřeba.

„Sem, paní Gittingsová,“ řekla Marcie spíše hlasitým zvonivým tónem. A potom dodala mnohem tišeji: „V pořádku. Děkuji vám.“

Paní Gittingsová na mne pohlédla, pokývla hlavou a odešla. Marcie zkoumala stoleček, jako kdyby to byla hlava Jana Křtitele na míse. Nevěděla jsem, proč mě napadá takové přirovnání. Nejspíš proto, že všechno tady nevypadalo úplně přirozeně. Kéž by se mnou byla Eileen Ecclesová. Byla jsem si jista, že bychom se tomu všemu pěkně nasmály.

„Musíte mi povědět, jak máte ráda čaj. Opravdu je od vás hezké, že jste přišla. Nevěřila byste, jaké je to potěšení mít tu někoho, s kým si můžete popovídat.“

Řekla jsem, že mám ráda slabý čaj s troškou mléka a bez cukru. Vstala jsem a vzala si od ní šálek. Pak jsem se zase posadila. Vedle mne stál malý stolek, na nějž jsem šálek položila.

„Vezměte si sendvič.“ Když mi nabízela talíř, připadalo mi, že se pohybuje směrem ke mně jakoby klouzavě. I do obyčejné činnosti vkládala jistou dávku dramatičnosti. „Paní Gittingsová je velmi hodná. Mám štěstí. Ale divadlo skutečně postrádám.“

„To dokážu pochopit.“

„Věděla jsem, že to pochopíte. Předpokládám, že chcete vědět, proč jsem se pohřbila tady na venkově. Je tady ta malá. Musíte vidět Mirandu, než odejdete.“

„Vaši holčičku? Ano, to bych ráda.“

„Je to kvůli ní, skutečně.“ Pohodila hlavou vzad v odevzdaném gestu. „Jinak bych tady nebyla. Děti člověku přervou kariéru. Musíte si vybrat.“

Existovala spousta otázek, které bych jí ráda položila, ale všechny jsem považovala za příliš osobní. Soustředila jsem se na míchání čaje.

„Musíte mi vyprávět všechno o sobě,“ vyzvala mě Marcie.

Krátce jsem jí pověděla, že jsem žila se svou tetou a tohle je moje první místo, ale měla jsem pocit, že mě ve skutečnosti neposlouchá.

„Jste velmi mladá,“ řekla nakonec. „Ne že bych já byla o moc starší... na roky.“

Povzdechla si a já předpokládala, že naráží na své životní zkušenosti. Měla jsem pocit, že v tomhle má nejspíš pravdu.

„A,“ ozvala se zase a přešla k záležitosti, o níž jsem byla přesvědčena, že je hlavním důvodem, proč tak dychtila po mé návštěvě, „vy jste se již spřátelila s Jasonem Verringerem.“

„No, sotva se dá říct spřátelila. Stala se nehoda a já musela zůstat na zámku s tím děvčetem, které spadlo z koně. Vzpomínáte si, přišla jste, když jsem tam byla.“

Upřeně mě pozorovala. „Ach, ano. Jason mi vše podrobně vysvětlil. Velmi se omlouval. Ale řekla jsem mu, že za takových okolností vás musel pohostit.“

„To nebyla otázka pohoštění. Byla bych se spokojila s jídlem v pokoji nemocné.“

„Říkal, že to nepřicházelo v úvahu... Host v jeho domě, a to všechno.“

„Zdá se, že zašel hodně do podrobností.“

„Pochopitelně, že ho vaše společnost potěšila. Má rád inteligentní ženy... pokud jsou zároveň i krásné, a to vy, slečno Grantová, nepochybně jste.“

„Děkuji.“

„Chápu Jasona velmi dobře. Vlastně, až se vrátí... No, víte, existuje jistá dohoda. Je tady dítě, samozřejmě, a pak jeho ubohá žena... Teď už je všechno jinak...“

Pochopila jsem, že mi naznačuje, abych nebrala vážně zájem, který mi Jason Verringer věnoval. Chtěla jsem jí říct, že si nemusí dělat starosti. Rozhodně jsem neusilovala o to, abych pro ni byla nebezpečná, a skutečně mi byly celkem lhostejné plány, které s tím ohavným člověkem měli.

Chladně jsem řekla: „Mě zajímá moje povolání. Chystala jsem se pracovat se svou tetou, ale nevyšlo to. Zdejší škola je velmi zajímavá a slečna Hetheringtonová je vynikající spolupracovnice."

„Jsem tak ráda, že jste šťastná. Jste jiná než ostatní."

„Kdo ostatní?"

„Učitelky."

„Vyje znáte?"

„Viděla jsem je. Vypadají jako učitelky. Vy naprosto ne."

„Nicméně jsem učitelka. Povězte mi o svých rolích."

Velmi ochotně vyprávěla. Jejím největším úspěchem byla lady Isabela v East Lynne. Vstala, skryla tvář do dlaní a deklamovala: „Mrtev. Mrtev. A nikdy nenazval mě matkou."

„To byla scéna u úmrtního lože," vysvětlila mi. „Ta obvykle strhla publikum. Ani jedno oko nezůstalo suché. Hrála jsem i v Pinerově hře Two Hundred a Year. Krásné. Nejraději jsem měla drama. Ale nic nedostihlo East Lynne. To byl rozhodně úspěch."

Potom mi ještě předvedla několik pasáží z dalších rolí. Vypadala jako někdo úplně jiný než žena, kterou jsem poprvé zahlédla na louce s dítětem nebo v obchodě s textilem. Opravdu se zdálo, že se mění každých pár minut. Klidná milující matka, opuštěná žena prosící o návštěvu, zoufalá milenka ze scény na nádvoří, okouzlující hostitelka a nyní všestranně nadaná herečka. Přecházela z role do role s dokonalou lehkostí.

Mluvily jsme o Popelce, kterou chystáme uvést ve škole. Kdysi v ní také hrála. „Moje první role," vzkřikla nadšeně, sepnula ruce kolem kolen a přeměnila se v malou holku. „Byla jsem páže. Musíte mít dobré páže. Je to malá, ale významná role." Vzhlédla s obdivem k imaginární Popelce. „Byla jsem moc dobré páže. Tehdy si lidé začli uvědomovat, že mám budoucnost."

Otevřely se dveře, vešla paní Gittingsová a za ruku vedla malou holčičku.

„Pojď a pozdrav slečnu Grantovou, Mirando," vyzvala ji Marcie přecházejíc lehce do role milujícího rodiče.

Řekla jsem dítěti „ahoj" a ona mě ospale pozorovala. Byla moc hezká a podobala se své matce.

Povídali jsme si o ní a Marcie se ji snažila přimět, aby něco řekla, ale holčička odmítala. Po chvíli jsem pohlédla na hodinky a řekla jsem, že za půl hodiny musím být zpátky ve škole. Omlouvala jsem se, že tak pospíchám, ale Marcie to chápala.

Byla okouzlující hostitelka. „Musíte zase přijít." A já slíbila, že přijdu.

Cestou zpátky jsem uvažovala o tom, jak bylo všechno nereálné. Marcie Martindalová jakoby celou dobu hrála nějakou roli.

Asi se to dalo čekat, protože byla herečka. Přemýšlela jsem, proč se do ní Jason Verringer zamiloval, a jakou roli by mohl hrát v takové domácnosti. Měla jsem pocit, že na celé záležitosti je něco velmi nepříjemného, a chtěla jsem je oba vypudit ze svých myšlenek.

Dny nyní ubíhaly rychleji, což mohlo být i tím, že jsem se už důvěrně obeznámila se školou. Vyučování, zkoušky, debaty v ohříváme, krátké hovory s Daisy... všechno mi připadalo poutavé.

Nebylo pochyb, že si mě Daisy oblíbila a gratulovala si k tomu, že implantovala produkt Schaffenbruckenu do své akademie. A já jsem skutečně věřila, že zásluhu za rostoucí prosperitu přikládá mé přítomnosti.

Pozvala mě k sobě do salonu a nad šálkem čaje hovořila o škole a studentkách. Měla radost ze změny u Terezy Hurstové a ulevilo se jí, že může počítat se mnou, když sestře-nice neplní povinnosti.

Jak čas postupoval, hlavním tématem rozhovorů se stávala chystaná pohádka.

„Rodiče se přijedou podívat, takže je velmi důležité, abychom měli správný typ představení," vysvětlovala Daisy. „Rodiče nejsou příliš objektivní v posuzování vlastních dcer a mají sklony představovat si, že v nich klíčí nové Bernhardtové. Ovšem k ostatním dokáží být velmi kritičtí. Chci, aby si všimli, že všechna děvčata dobře vyslovují, pohybují se se skutečným půvabem a jsou prosta jakékoli neohrabanosti. Víte, co mám na mysli. Předpokládám, že na pohádku se přijede podívat hodně rodičů. Budou si muset pochopitelně vše sami zařídit. Hotel v Colby bude plný, ale někteří mohou bydlet pár kilometrů odtud v Bantable. Tam je několik velkých hotelů. Potom mohou rodiče jet domů i se svými dcerami. Nikdy jsme neměli tolik návštěvníků jako vloni na festivalu. Příští rok bude opět, pravděpodobně v červnu. Noci kolem letního slunovratu jsou nejvhodnější. Je světlo a pochopitelně mezi zříceninami je to působivý zážitek. Nádherná scéna. Velmi impozantní... vlastně docela tajuplné. Starší dívky měly bílé sutany. Skutečně jste si mohla představovat, že mnichové oživli. Děvčata zpívala a recitovala. Byla to velká příležitost.

Myslím, že některé kostýmy máme někde uloženy. Musím se zeptat slečny Barstonové."

„Festival v opatství s mnišskými kostýmy, to muselo být opravdu vzrušující."

„Ach ano. Ty cisterciácké sutany... a vzpomínám si, že jsme měli louče. Těch jsem se děsila - ale musím říct, že přece jen scéně něco dodaly. Děvčata dokáží být tak neopatrná, mohlo dojít k nějaké nehodě. Bylo by bývalo lépe, kdybychom to byli předváděli za světla úplňku. Ale to až příště. Teď se musíme soustředit na Popelku. Doufám, že se Charlotta nebude předvádět. Ostatním rodičům by se to nelíbilo."

„Jsem si jista, že to zvládne. A Fiona Verringerová bude kouzelná Popelka." A tak to šlo dál.

Dny ubíhaly. Marcii Martindalovou jsem neviděla, ale asi dvakrát jsem potkala paní Gřttingsovou, jak veze holčičku v kočárku. Zastavila jsem se a promluvila s ní. Zdálo se, že je dítěti oddaná, a mně se líbila. Byla to růžolící prostá žena s jistou dávkou upřímnosti, úplný opak okázalé herečky a její jedovaté garderobiérky s londýnským přízvukem.

Hovořila jsem s ní a přiznávám se, že jsem byla zvědavá, jak zapadá do takové domácnosti. Nebyla typem ženy, která moc mluví o svých zaměstnavatelích, ale jeden dva postřehy jí unikly.

„Paní Martindalová hraje dvacet čtyři hodiny denně. Takže si nikdy nemůžete bejt jistá, jestli něco myslí vážně, nebo to je jen role, když chcete slyšet můj názor. Má Mirandu ráda, ale občas na ni zapomíná... a to není nic pro dítě." A o Maisii. „Ta je jiná. Ta stojí oběma nohama na zemi. No, nevím. Je to jako pracovat někde v divadle... víte, slečno Grantová, ne že bych já někdy v ňákym pracovala. Ale říkám si, Jane Gittingsová, tohle není žádnej tyátr, tohle je skutečná domácnost a skutečný živý dítě. A když na to zapomínaj ony, ty nesmíš."

Když jsme se potom ještě potkaly - bylo to těsně před vánočními prázdninami -, řekla mi, že se chystá na svátky ke své sestře na blata. „Paní jede do Londýna a Maisii bere s sebou. A tak já si můžu vzít tu malou. Sestra má pro děti slabost. Je to opravdu smůla, že nikdy neměla vlastní."

Nějak jsem si nedokázala představit Marcii Martindalovou jako paní na zámku. Ale nic mi do toho nebylo a měla jsem v té době spoustu jiných starostí.

Popelka byla nepřetržitým zdrojem zmatku a veselí. Fiona měla pěkný hlas, ale objevili jsme neukázněnou zlou macechu a dvě šeredné sestry, jejichž nadšení bylo obtížné zvládnout a které byly rozhodnuty - k zoufalství Eileen Ecclesové - přidávat vlastní variace. Pak Charlottě neseděl kostým ke spokojenosti slečny Barstonové a nastal úplný blázinec.

„Panebože!" ječela Eileen. „Na Drury Lane to nemůže vypadat hůř!"

Dalším úkolem byla výzdoba školy a umístění poštovní schránky, aby si děvčata mohla navzájem poslat vánoční pozdravy. Ráno před uvedením Popelky jsme měli vlastní roznášku pošty. Dvě mladší dívky si vzaly pošťácké čepice, slavnostně otevřely schránku, která stála v refektáři, a pohlednice byly doručeny jednotlivým třídám. Tam se ozývalo Oóo a Jéé a nastalo objímání a srdečné děkování.

Na Popelku se přijel podívat rekordní počet rodičů. Bouřlivě aplaudovali, tvrdili, že to bylo kouzelné a mnohem lepší než loňská pohádka Dick Whittington, a ani v nejmenším nevadilo, že jedna z ošklivých sester se rozplácla na jevišti a bota jí odletěla do hlediště a druhá ošklivá sestra zapomněla text a nápověda napovídala tak hlasitě, že musela být slyšet přes celý sál.

Všichni říkali, že to bylo nádherné, a Daisy přijímala gratulace.

„Vaše děvčata mají tak skvělé způsoby," řekl jeden z rodičů.

„Jsem ráda, že jste si toho povšiml," usmívala se Daisy. „Na chování klademe důraz. Více než ve většině těch módních soukromých škol."

Byl to skutečný triumf.

Dívky odjely a Tereza a já jsme měly jet druhý den do Moldenbury. Další čtvrtletí bylo za námi. Velmi zajímavé a příjemné, což bylo částečně i zásluhou faktu, že nebyl přítomen Jason Verringer. Tato skutečnost dodala okolí jistý poklid.

Vánoce dopadly úspěšně. Tereza se tak těšila, až jsem se bála, aby si neděla příliš velké naděje a nebyla pak zklamaná.

Ale všechno proběhlo skvěle.

Přijely jsme týden před Štědrým dnem. Byla jsem ráda, protože tak měla Tereza příležitost, aby se na Vánoce těšila, a čas ke všem přípravám, které mně osobně často připadaly zábavnější než samotné svátky.

Mohla pomáhat Violetě s pudinkem a vánočkou. Se vším, o čem Violeta prohlašovala, že už to mělo být dávno hotové. Tereza seděla na židli, zbavovala rozinky jadérek a loupala oříšky a pozorovala Violetu, která jako nějaká kněžka míchala pudink a na všechny volala, že musí také zamíchat, dokonce i na muže, který třikrát týdně pomáhal na zahradě.

„Každý musí zamíchat," tvrdila Violeta tajemně. „Jinak..."

Větu sice nedokončila, ale ticho bylo mnohem zlověstnější, než by mohla být slova.

Celým domem jako by prostoupila vůně, když pudink bublal v měděném kotli v malé prádelně. Tereza byla u toho, když Violeta zkušeně prostrčila dlouhou hůl, kterou používala k vytahování prádla, smyčkami na plátěnkách pudinku a triumfálně jej vytáhla ven, zatímco my jsme na ni zíraly v němém úžasu. Pak následovala

nanejvýš důležitá ochutnávka - malá miska s množstvím přesně pro nás čtyři. Měly jsme po večeři ochutnat a vydat nestranný verdikt.

Bylo nádherné pozorovat Terezino nadšení. Když před ni byla postavena její porce ochutnávky, tvářila se tak vážně. Ochutnaly jsme - všechny oči upřené na Violetu, znalce vánočních pudinků.

„Trošku příliš skořice," řekla Violeta. „Tušila jsem to."

„Nesmysl," odmítla teta Patty. „Je perfektní."

„Mohl by být lepší."

„Je to ten nejlepší pudink, jaký jsem kdy ochutnala," tvrdila Tereza.

„To jsi neochutnala ten loňský," namítla zase Violeta.

„No, já na něm nevidím nic špatného," trvala na svém teta. „Jenom doufám, že příští rok bude pudink aspoň zpoloviny tak dobrý."

„Já taky," připojila se Tereza.

Následovalo krátké ticho, které rychle vyplnila teta. Tereza našla cestu do tohoto domu a byla tady vítána. Myslím, že teta i Violeta byly vděčné a potěšené tím, jakou radost jí dělalo být s námi. Ale musely jsme připustit, že kdykoliv pro ni mohou poslat příbuzní nebo dokonce rodiče.

Doufala jsem, že Tereza si odmlky nevšimla, a zase jsme pokračovaly v ochutnávce.

Potom následovala výzdoba. Teta Patty s ní počkala na nás, takže se mohla podílet i Tereza. Natrhaly jsme cesmínu a břečťan, rozvěsily je po místnostech a vyrobily věnec nad dveře. Zúčastnily jsme se zpívání koled s kostelním sborem a půlnoční mše na Štědrý den, po níž jsme se vrátily zpátky k horké polévce na kuchyňském stole, a když jsme ji snědly, zahnala nás teta do postele.

„Jestli hned nepůjdete do postele, budete zítra vyspávat, a zkrátíte si tak sváteční den."

Navzdory ponocování jsme se na Boží hod vánoční probudily brzy. Dárky ležely pod stromečkem a po obědě, který měl být přesně v jednu, se budou rozdávat. Teta, Tereza a já jsme šly do kostela. Violeta zůstala doma, aby upekla husu. Po mši se většina přítomných shromáždila před vchodem do kostela, abychom si navzájem popřáli hezké Vánoce, a potom jsme já, teta a Tereza šly domů a broukaly si Come All Ye Faithful.

Všechny jsme tvrdily, že husa byla správně propečená, kromě Violety, která trvala na tom, že husa byla v troubě o pět minut déle, než měla. Pudink dopadl podle očekávání a nastalo rozbalování dárků. Teta Patty upletla Tereze rukavice a Violeta ladící šálu. Já jsem jí koupila štětce a barvy, protože k našemu překvapení se začala zlepšovat v malování. Nebyla tak dobrá jako Eugenie Verringerová, jak mi řekla Eileen, ale pokrok byl viditelný. Byly jsme dojaté, protože ona nám všem namalovala obrázky a nechala je v Colby zarámovat. Violetě namalovala vázu s fialkami - velmi vhodně, jak jsme všechny potvrdily. Teta Patty dostala zahradní výjev s dívkou sedící na židli a na hlavě mající obrovský klobouk, který jí zakrývá tvář, což byl dar nebes, protože jsem nepochybovala, že Tereza by nikdy něco tak náročného nedokázala. A já dostala krajinku v dálce s domem, který trochu vypadal jako zámek v Colby.

Odpoledne si teta a Violeta zdřímly, zatímco já a Tereza jsme šly na procházku do lesa, kde bledé zimní slunce pronikalo holými větvemi stromů. Šly jsme po cestě vedoucí přes strniště, vychutnávaly jsme vůni vlhké země a pozorovaly kavky a havrany, kteří hledali potravu na nerovné zemi.

Moc jsme nemluvily, ale kolem nás jako by se vznášela jakási spokojenost.

Večer přišla návštěva. Teta Patty již ve vesnici navázala hodně přátelství, a tak jsme hráli dětinské hry jako Země, město, věc, občerstvovali se sendviči a Violetiným pastinákovým a zázvorovým vínem.

Pak nadešel druhý vánoční svátek, kdy si listonoš a popelář přišli pro své vánoční balíčky, slavnostně zabalené, s obálkami s vánočními přáními. Odpoledne jsme absolvovali návštěvu na faře s vdolečky a čajem a vánočkou s polevou.

Violeta, kterou trochu potěšilo, že poleva byla maličko tvrdá, přemýšlela, zda by měla poradit farské kuchařce, aby do ní dala příští rok kapku - chápejte, ne příliš - glycerinu, aby změkla.

Tenhle problém ji trápil celou cestu domů. Měla, nebo neměla? A my všechny jsme k problému zaujaly stanovisko, ačkoliv s výjimkou Violety žádnou z nás to, myslím, tak či onak nezajímalo.

Ale bylo to tak. Bylo tu tolik radosti a potěšení z prostých věcí. Pozorovala jsem Terezinu živou tvář a styděla jsem se sama za sebe. Zažila jsem už tolik takových Vánoc, ale nikdy jsem si jich skutečně nevážila.

Prázdniny utekly a už nám teta mávala na rozloučenou na nástupišti, na jejím klobouku se pohupovaly třešně, a Violeta tvrdila, že sendviče, které nám zabalila na cestu, určitě vyschnou, než je sníme.

„Na shledanou na Velikonoce," zavolala teta Patty.

„V čase mazanců," dodala Violeta.

Podívala jsem se na Terezu. Smála se a očividně se těšila na Velikonoce a horké mazance.

Toto čtvrtletí školního roku se mi ve srovnání s ostatními zdálo jednotvárné. První bylo vzrušující, protože jsem se zabydlovala a několikrát se setkala s Jasonem Verringerem. Před Vánocemi jsem měla spoustu práce se

zkouškami pohádky a podobně. Nyní bylo všechno za námi a dny mi připadaly fádní. Za prvé, Jason Verringer byl stále pryč. Fiona a Eugenie byly o Vánocích pochopitelně na zámku. Přijela jedna starší sestřenice s manželem a postarala se o ně. Od Terezy jsem se dozvěděla, že si obě dělaly, co chtěly, a sestřenice rychle vzdala pokusy o kontrolu.

Když jsem se jich zeptala, jak strávily Vánoce, Eugenie se rozesmála a řekla s dosti potměšilým zajiskřením v očích: „Docela zajímavě, slečno Grantová!“ Fiona odpověděla rezervovaně: „Užily jsme si je moc hezky, děkujeme.“

Eugenie a já jsme byly ve stavu, který jsem nazývala ozbrojeným příměřím - a ovšem i Charlotta Mackayová. Nikdy mi neodpustily, že jsem jim zabránila, aby bydlely spolu, a věděla jsem, že kdyby se jim naskytla příležitost rozzlobit mě, využily by ji. Ale teď se zdálo, že respektují mou autoritu. A samozřejmě nad nimi visela hrozba omezení jízd na koni, pokud se nebudou dobře chovat.

S Fionou to bylo jiné. Byla poslušná dívka, velmi hezká a snadno zvládnutelná a já si byla jista, že kdyby byla sama, nevyhledávala by potíže. Tereza byla můj věrný spojenec a ostatní v mém oddělení byly normální dobrosrdečné dívky, které možná mohly být jinými svedeny na nesprávnou cestu, ale byly celkem ochotné - a skutečně tomu dávaly přednost - podřídit se. Myslím, že na všechny udělala dojem změna, která se udála s Terezou. Představovala jsem si, jak asi popisovala dům tety Patty, a měla jsem podezření, že v jejím podání návštěva vypadala jako výlet do zaslíbené země.

Nicméně, víc a víc jsem si uvědomovala, že mám ten zvláštní dar získávat respekt u svých žákyň bez nějakého velkého úsilí, což je jeden ze základních předpokladů pro každého, kdo chce učit.

Tak tedy čas ubíhal poklidně, snad až příliš, a já, stejně jako Tereza, jsem se těšila na návrat do Moldenbury.

V polovině ledna napadl sníh a navzdory velkým krbům bylo obtížné udržet v místnostech teplo. Ostrý severní vítr jako by pronikal dokonce i silnými zdmi opatství a ruiny, bíle zasněžené, byly fantasticky nádherné - a za svitu měsíce ještě tajuplnější. Děvčatům se to líbilo. Soupeřila ve stavbě sněhuláků, podnikala bitky sněhovými koulemi a sáňkovala na svahu, na němž opatství stálo. Silnice byly ošidné, a tak se k nám více než týden nikdo nemohl dostat. Daisy byla, samozřejmě, na takovou eventualitu připravena a měla zásoby jídla, ale děvčatům dělal radost pocit, že jsme odříznuté od světa, a hodně z nich doufalo, že doba ledová bude pokračovat. Služebnictvo říkalo, že Devon takové počasí nepamatuje, a kam to ten svět spěje?

„Katastrofa,“ poznamenala Eileen Ecclesová. „Když teplota v Devonshiru klesne pod bod mrazu, je to konec světa. Měli by je poslat do severního Skotska, tam by se naučili, co to je zima.“

Před koncem měsíce nastala obleva a já zajela do města. Poštmistrová paní Baddicombová mě zdržela na kus řeči, protože nikdo jiný v obchodě, kde kromě toho, že to byla pošta, prodávala i potraviny a spoustu jiných věcí, nebyl.

Eileen mě varovala, že paní Baddicombová je „městský zpravodaj“, protože ví všechno, co se kde šustne, a jejím životním posláním bylo zajistit, aby roztrousila novinky po obci tak rychle, jak jen bylo možné.

Byla to vysoká hubená žena s nevýraznýma tupýma očima a šedobílými vlasy, které nosila vysoko vyčesané, s nakadeřenou ofinou. Neustále mluvila, zatímco vážila balíčky a vytahovala známky nebo se zabývala zbožím v obchodě.

„A, slečna Grantová, to sem ráda, že vás vidim. Jakpak bylo ve škole za toho hroznýho počasí? Říkala sem Jimovi (Jim byl její manžel, který občas pomáhal v obchodě a byl znám svou poněkud pochmurnou mlčenlivostí. „Jeho útočiště před tou záplavou řečí,“ poznamenala Eileen.) počasí je hrozný. Neviděla sem v kšeftě živou duši kolik dní.“

Odpověděla jsem, že jsme to zvládly, ale slečna Hetheringtonová by uvítala, kdyby zboží bylo dodáno co nejrychleji. Mám objednávku.

„Jim to všecko přinese, jak jen bude moct. Všichni se teď zbláznili. Na trhu jim všecko došlo. Kdo by si byl pomyslel, že budeme tady v Devonu mít takovýdle počasí. Povídali mi, že bylo nejhorší za posledních padesát let. I ta z Havraního hnízda si dneska ráno poslala. Sama nepříde... kdepak... je moc vznešená. Posílá tu Londýňanku. Nemůžu jí vystát. Vypadá, jako by se vám furt vysmívala. No jo, Londýn. Myslí si, že je chytřejší než našinec. Kdepak madam, ta sem sotva kdy zajde osobně. Jeden by si myslel, že už je naší paní.“

„A... vy myslíte paní Martindalovou.“

„Přesně tu,“ naklonila se paní Badiccombová dopředu a snížila hlas: „Počítám, že brzy jí budeme mít na zámku. No... mluvením se nic nespraví. Paní hraběnka, to byla milá dáma. Ale pak sme jí moc nevídali... takhle odejít... a tamta na Havraním hnízdě, v jeho baráku... všecko je madam k službám, prosím. A má dítě a vůbec. Povídám vám, je to na mou duši vostuda. Jenže to víte, voni maj v sobě ďábla.“

Neměla jsem poslouchat. Bylo by mnohem důstojnější omluvit se, ale po pravdě řečeno jsem zjistila, že příležitost něco se dovědět byla neodolatelná.

„No, vy tady ještě nejste dlouho, slečno Grantová, a ste tam nahoře ve škole. A slečna Hetheringtonová je taková nóbl dáma, objednává pravidelně a s placením nejsou žádný problémy... Tak se mi to líbí. Ne že by na zámku neplatili účty. To bych nemohla říct - ale to chování! Vždycky bejvali takový divoký... maj v sobě ďábla. No, on odjel, aby poskytnul patřičnej odklad. Nemoh si jí přece vzít hned, že jo? Dokonce musí čekat ze slušnosti rok. Počítám, že na Velikonoce jim budou zvonit zvony. Naposled zvonily na pohřeb."

„Tak, paní Baddicombová, už bych raději měla jít..."

Byl to jen chabý pokus a paní Baddicombová se nedala tak jednoduše odradit.

Naklonila se ještě víc přes pult.

„A jakpak paní hraběnka umřela? No, stalo se to moc pěkně a příhodně, že jo? Madam má toho malýho bastarda a paní hraběnka si veme opium. Jenomže tohle je majetek Verringerů a s tím nic nenaděláte. Život jde dál... a ty dvě mladý slečinky ve škole. Slečna Eugenie má v sobě hodně z Verringerů. Ale počítám, že budou potíže, až si jí bude brát. Lidi hodně vydrží, ale vocaď pocad. Myslim, že by se měli na milostivou paní hraběnku jinak koukat."

Někdo vešel do obchodu a paní Baddicombová se odtáhla.

Slečna Barstonová chtěla známky a bavlněné nitě.

Počkala jsem, až bude obsloužena, a pak jsme se s paní Baddicombovou rozloučily a vyšly z obchodu společně.

„Ta ženská je samé pomluvy," řekla slečna Barstonová. „Já ji vždycky odradím, když na mě spustí."

Trochu jsem se styděla. Měla jsem udělat totéž, ale tak jsem dychtila zjistit, co se dá, o Jasonovi Verringerovi a Marcii Martindalové.

Po sněžení se počasí změnilo v mírné a téměř jarní. Potkala jsem ve městě Marcii Martindalovou. Na chvíli se zastavila a povídaly jsme si. Líčila mi, jak byla zoufalá, když napadl sníh, a vyčetla mi, že se na ni nepřijdu podívat. Domluvily jsme se na příští středu, pokud nebudu mít nějaké nečekané povinnosti.

Jela jsem na koni. Bylo vlhko, slunce jen tu a tam neochotně vykouklo mezi mraky. Zdvihla jsem hlavu k hnízdům na jilmech, projela pod terasou, po níž se plazil zlatý jasmín, a zazvonila jsem.

Dveře otevřela Maisie a řekla: „Pojďte dál, slečno Grantová. Čekáme vás."

Marcie Martindalová vstala, aby mě pozdravila. Byla v černém, jemném a těsně přiléhavém. Měla nádhernou postavu. Kolem krku jí visel těžký zlatý řetěz a měla zlaté náramky. Tři na každém zápěstí.

Vypadala jako postava z divadelní hry, ale nedokázala jsem přijít na to, z které. Vzala mi obě ruce do svých. „Slečno Grantová, je od vás hezké, že jste se zastavila."

„Řekla bych, že moje paní potřebuje trochu rozveselit," zazubila se na mě Maisie. „Má dneska smutek."

„Smutek?" opakovala jsem a srdce se mi rozbušilo strachem. Napadlo mi, že se něco stalo Jasonovi Verringerovi. „Kvůli..."

Maisie zamrkala. „Kvůli minulosti," řekla.

„Ale, Maisie, jsi hloupá," ozvala se Marcie. „Běž říct paní Gittingsové, ať přinese čaj."

„Už ho nese," namítla Maisie. „Slyšela, že slečna Grantová přišla."

„Posaďte se, slečno Grantová. Omlouvám se, že jste mě zastihla v takovém smutném rozpoložení. Je výročí." „Neměla bych raději přijít jindy?"

„Ne, ne. Je tak osvěžující mít vás tady. Nesnáším, když jsem zavřená uvnitř, což se právě stalo kvůli tomu sněhu. Zastesklo se mi po Londýně. Tady je takový klid."

Odpověděla jsem, že sníh sice omezoval, ale děvčata z něj měla radost.

Marcie si povzdechla. „Už je to pět let, co se to stalo."

„Eh?"

„Velká tragédie. Povím vám o tom... až přinesou čaj."

„Jak se má vaše malá?"

Zatvářila se poněkud neurčitě. „Ah... Miranda. Ta se má dobře. Paní Gittingsová je na ni tak laskavá."

„Myslela jsem si to. Jednou nebo dvakrát jsem je potkala venku. Měla ji s sebou na Vánoce, viďte?"

„Ano. Já jsem byla v Londýně a Maisii jsem musela mít s sebou. Člověk potřebuje služebnou. A přes všechny své nedostatky si Maisie poradí velmi dobře s účesem a šaty. Je mi oddaná, ačkoliv někdy vám to tak možná nepřipadá. A paní Gittingsová je tak ráda, když má Mirandu. Bere ji k nějakým svým příbuzným v Dartmooru. Říká, že vzduch na blatech dítěti prospívá."

„Tím jsem si jista."

„Á, tady je čaj."

Paní Gittingsová vjela do pokoje se servírovacím stolkem jako při předcházející příležitosti, pokývla mi a já se jí zeptala, jak se má a jak si užila Vánoce.

„Báječně,“ pověděla mi. „Mirandě se to líbilo a měla byste vidět sestru. Miluje malý děti. Vždycky mě zve, abysme zase přijely.“

„Slíbila jsem paní Gittingsové, že si zase brzy Mirandu vezme,“ vložila se Marcie.

Paní Gittingsová se usmála a odešla.

„Taková dobrácká,“ řekla Marcie. „Co se týká Mirandy, mohu jí absolutně věřit.“

Nalila čaj a pak pokračovala: „Takže, zastihla jste mě uprostřed smutku. Omlouvám se, pokud jsem trochu v depresi. Byla to taková tragédie.“

„Ano?“

„Dnes to je pět let, co jsem řekla sbohem Jackovi.“

„Jackovi?“

„Jackovi Martindalovi.“

„To byl váš...?“

„Můj manžel. Byli jsme tak mladí... velmi, velmi mladí... tak jsme se snažili, oba dva. Já jsem dosáhla úspěchu. V East Lynne. Tam jsme se potkali. On hrál Archibalda, já Isabelu. Mladá láska je nádherná, nemyslíte, slečno Grantová?“

„Nemohu mluvit z vlastní zkušenosti, ale předpokládám, že ano.“

„Musíte být pozdní začátečník.“

„Asi.“

„No, moje milá, buďte za to vděčná. Když je člověk mladý, umí být tak vznětlivý. Ale mezi Jackem a mnou to bylo od úplného začátku správné. Vzali jsme se. Bylo mi sedmnáct. Bylo to idylické. Hráli jsme hodně rolí společně. Obohacovali jsme své role. Každý to říkal. Ale pak jsem začala být lepší než on. Jack mě vášnivě miloval, ale trochu se ho to dotklo. Víte, diváci chodili kvůli mně. On beze mne nedokázal diváky přilákat.“

Vstala a postavila se zády k oknu, ruce zkřížila na prsou. Vypadala velmi teatrálně.

„A tak odešel. Nesnažila jsem se ho zadržet. Věděla jsem, že musí jít svou vlastní cestou. Naskytla se mu šance jet do Ameriky. Pouze on. Nějaký manažer ho viděl...“

„A vás nechtěl?“

Chladně na mne pohlédla. „Hledal představitele hlavní mužské role.“

„Aha.“

„Divadlu nerozumíte, slečno Grantová.“ Stále se chovala poněkud chladně. „Jack prostě jel.“ Chvilku napjatě stála. Jako na konci jednání, když užuž padá opona a nastává čas pronést poslední repliku.

„Loď narazila na ledovec... tři dny cesty od Liverpoolu.“

Spustila ruce a popošla k servírovacímu stolku.

„To byl smutný příběh,“ řekla jsem a míchala si čaj.

„Slečno Grantová, vy nemáte ani tušení. Jak byste mohla... když žijete tak poklidně... učíte... Nedovedete si představit, co cítí umělci... zavřeni tady... po takové tragédii.“

„Umím si docela dobře představit, jak se někdo cítí po takové tragédii. Člověk nemusí být nutně umělec, aby cítil bolest.“

„Jack byl ztracen. Já pokračovala v práci. Tomu nemohlo nic zabránit. A pak... asi o dva roky později, jsem se spřátelila s Jasonem. Měl hezký dům v Londýně. Na St. James... a vždycky ho zajímalo divadlo. Často se na mě chodil dívat. Je to velmi vzrušující muž... když ho trochu poznáte. Byl do mě blázen. Asi uhádnete, jak se to stalo. Samozřejmě, že nikdy nezapomenu na Jacka, ale Jason je tady a jeho domov je velmi lákavý. Připadal mi také trochu truchlivý. Ta jeho rodina, vždycky žili tady na zámku, po staletí, a najednou nejsou žádní dědicové. A to jeho katastrofické manželství. Jsou tu jen ty dvě dívky. Chápete, jak to myslím. Pochopitelně to ode mne byla oběť. Dítě vás tak omezuje. A ta doba, kdy čekáte, až se narodí, o nepohodlí ani nemluvě. A pak, když to přijde... Ale udělala jsem to... kvůli Jasonovi... a myslím, že budu šťastná, až bude všechno urovnáno.“

„Myslíte, až si vezmete sira Jasona?“

Usmála se na mne. „Nebude to hned, samozřejmě. Musí být nějaký časový odstup. V místě, jako je tohle, jsou lidé... no, víte, tak úzkoprsí. Povídají všechny ty kruté věci. Řekla jsem Jasonovi: Co nám na tom záleží? Ale on povídal, že musíme postupovat opatrně. Koluje tu spousta řečí, víte, a většinou nepříjemných řečí.“

„Pomluvy dokáží být nebezpečné,“ poznamenala jsem s mírnými výčitkami, protože jsem si je tak nedávno s paní Baddicombovou dopřála.

„Ničivé,“ řekla Marcie. „Hrála jsem kdysi ve hře o muži, jehož manželka zemřela... jako lady Verringerová. Byla to Another Woman.“

„Myslím, že to není tak neobvyklá situace.“

„Muži jsou muži.“

„A ženy jsou ženy,“ připojila jsem, možná maličko chladně.

„Souhlasím, souhlasím.“ Přešla od servírovacího stolku k oknu. Chvíli tam stála, a když se otočila, byla už v další roli. Už neoplakávala manžela. Stala se nevěstou jiného muže.

„Takže,“ řekla, otočila se ke mně a usmála se. „Kolo se točí dál. Teď musím udělat šťastného Jasona. Zbožňuje malou Mirandu.“

„Opravdu?“

„Když je tady. Samozřejmě, byl pryč takovou dobu. Ale až se vrátí, budou nám vyzvánět svatební zvony. To čekání je protivné. Ale musel odjet. Není to jednoduché tady, se mnou... tak blízko... a všechny ty řeči.“

„Nejspíš ne.“

„Možná se k němu připojím, ještě než se vrátí. Umí být velmi neodbytný a snaží se mne přesvědčit, abych přijela za ním.“

„Mohu vám jenom popřát všechno nejlepší.“ „Bude spousta hrozných řečí, ale člověk na takové věci zapomene, viďte?“ „Nejspíš ano.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a objevila se paní Gittingsová s Mirandou.

„Pojď sem, miláčku,“ promluvila Marcie jakožto milující matka.

Dítě se přiblížilo, ale všimla jsem si, že se velmi pevně drželo ruky paní Gittingsové. „Moje maličká, pojď a pozdrav slečnu Grantovou.“ „Ahoj, Mirando,“ řekla jsem.

Tmavé oči se na mne obrátily a Miranda promluvila: „Já mám kukuřičnou panenku.“ „Cože, miláčku?“

Paní Gittingsová to vysvětlila: „Ta panenka visí na zdi na chatě mý sestry. Miranda vždycky říká, že je její.“

„Kolik je jí let?“ zeptala jsem se.

„Skoro dva,“ pověděla mi paní Gittingsová. „Docela velké děvče, viď, beruško?“

Miranda se zasmála a přitiskla se k sukni paní Gittingsové.

Bylo celkem jasné, kdo v tomto domě má Mirandinu přízeň.

Pocítila jsem obrovskou touhu utéct. Byla jsem unavená poslouchánímpovídání o Jasonovi Verringerovi a jeho pletkách. Všechno to bylo spíš odporné a v domě vládlo ovzduší takové neskutečnosti, že jsem už nikdy nikoho z nich nechtěla vidět - snad s výjimkou paní Gittingsové a holčičky.

Ta po chvíli Mirandu odvedla a já odešla. Vymluvila jsem se, že se musím vrátit do školy. Cestou domů jsem si pomyslela, jaká je smůla, že škola stojí tak blízko u zámku a ve skutečnosti je jeho součástí. To znesnadňovalo únik. Ale Havraní hnízdo rozhodně hned tak zase nenavštívím.

Ani ne čtrnáct dní poté jsem narazila na paní Gittingsovou a Mirandu ve městě. Zarůžovělá tvář se jí rozjasnila, když mě zahlédla.

„Ale, slečno Grantová,“ řekla. „Krásnej den, viďte? Jaro je na cestě. Přijely jsme s Mirandou ve vozíku se psem. Mirandě se to líbí, viď, Mirando? Máme chvilku na nákup, než zase odjedeme.“

„Vy odjíždíte?“

„Jedu zase s Mirandou k sestře.“

„Ta bude ráda. A Miranda taky.“

„Ano. Uvidí zase svou kukuřičnou panenku, viď, beruško? A tetu Grace. To je moje sestra. Má Mirandu moc ráda a Miranda zase má ráda jí. Na blatech bude krásně. Vyrostla jsem tam. Říká se, že se vždycky chcete vrátit do svýho rodnýho kraje.“

„A jak se bez vás na Havraním hnízdě obejdou?“

„Nebudou tam. Dům se zavře, než se vrátím.“

„Takže paní Martindalová se chystá do Londýna?“

„Ona říká, že ještě dál. Moc o tom nemluví, ale občas něco vyjde najevo. Pojede za ním.“

„Za ním?“

„Za sirem Jasonem. Někam na kontinent. A Maisie pojede s ní.“

„Myslíte, že se vezmou tam... kde vlastně?“

„No, zdá se, že ona to má v úmyslu.“

„Aha.“

„Nemůžu se dočkat, až budu na blatech. Jsem ráda, že jsem vás viděla, slečno Grantová. Myslím, že Miranda si vás docela oblíbila.“

Rozloučila jsem se a cítila se poněkud sklíčeně.

Taková špinavá záležitost, myslela jsem si, když jsem se vracela na opatství.

Tereza ke mně přišla ve stavu naprostého zoufalství.

„Sestřenice,“ řekla mi. „Chtějí, abych k nim přijela na Velikonoce. Slečna Hetheringtonová si mě zavolala do pracovny. A pověděla mi to. Řekla jsem, že tam nechci, ale slečna tvrdí, že budu muset poslechnout.“

„Jéje, Terezo, teta Patty a Violeta budou tak zklamané.“

„Já vím.“ V očích měla slzy. „Violeta mi chtěla ukázat, jak se dělají horké mazance.“

„Možná bychom se mohli nějak domluvit. Zajdu za slečnou Hetheringtonovou.“

Ale Daisy rozhodně zavrtěla hlavou.

„Kolikrát jsem si říkala, zda je rozumné, že si berete Terezu domů. Znám Patience a Violetu a vím, jak musí na dívku, jako je Tereza, zapůsobit. Chudinka, byla téměř šílená, když jsem jí to řekla.“

„Jistě by se jim to mohlo nějak vysvětlit.“

„Nemyslím. Ne snad, že by o Terezu stáli. Ale umím číst mezi řádky. Mají pocit, že v očích rodičů vypadají nedbale, protože se o ni měly starat. A dvoje prázdniny jinde, to už je asi příliš. Bude tam muset na Velikonoce jet a pak by se možná dalo domluvit, že vy si ji vezmete na letní prázdniny, které jsou delší.“

„Bude nám smutno. Víte, tak rychle se stala součástí naší domácnosti.“

„To je právě problém. Člověk musí být u dívek jako Tereza opatrný. Jsou takové nadšené. Tereza si příliš rychle zvykla.“

„Právě o prázdninách měla u nás obyčejný domov.“

„Moje milá Cordelie, žádný dům, v němž žije Patience, není obyčejný.“

„Já vím. Je báječná. Byla jsem tak ráda, že Tereza se na tom všem podílela.“

„Jste moc sentimentální. Nechte jet Terezu na Velikonoce k příbuzným a jsem si jista, že na prázdniny to už bude v pořádku.“

„Nemohli bychom jim to vysvětlit?“

„Vysvětlování by mohlo vše jen zhoršit. Měli by větší pocit viny. Tohle gesto dělají, jen aby si před rodiči udrželi laskavou image. Tentokrát jim to dovolíme. A možná, že Tereza se bude chovat tak, že ji nebudou znovu chtít hezky dlouho.“ Daisy se neradostně pousmála. „Cordelie, není to taková tragédie. Jen pro tentokrát. Tereza se musí naučit, že život není žádný med. Prospěje jí to a příště bude mnohem vděčnější za Moldenbury.“

„Je vděčná už teď až dost.“

Daisy pokrčila rameny. „Musí tam jet,“ řekla pevně.

Chudák Tereza byla úplně zoufalá a její bolestný výraz dodal zbytku čtvrtletí nádech tragédie.

Když jsem jí s ostatními děvčaty mávala den před svým odjezdem na rozloučenou, obě jsme měly slzy na krajíčku.

Byla to v Moldenbury smutná domácnost. Tereza by měla radost, kdyby viděla, jak nám chybí.

Teta Patty řekla: „Co se dá dělat. Bude tu v létě, a to jsou delší prázdniny.“

„Už ji neuvidíme,“ prorokovala Violeta.

Všichni ve vesnici se na ni ptali. Ani jsem si neuvědomila, jak moc se stala součástí naší rodiny. Vyzdobili jsme kostel narcisy a mně bylo tak smutno při pomyšlení, jak by se to Tereze líbilo. Horké mazance nám nepřipadaly ani zdaleka tak báječné, jako kdyby tady byla i ona.

„Tak se jí tady líbilo,“ říkala jsem, „a způsobila, že jsme si uvědomily, jaké jsme šťastné, že máme jedna druhou.“

„To jsem já vždycky věděla, zlato,“ namítla teta Patty najednou vážně.

Chodila jsem na dlouhé vycházky a přemýšlela o Marcii Martindalové a Jasonovi Verringerovi. Představovala jsem šije v Benátkách na gondole, ve Florencii, jak se toulají podél Arnu, jak se projíždějí po Champs Elysees, prohlížejí si Koloseum v Římě... všechna místa, která jsem já toužila navštívit.

Poměrně škodolibě jsem si pomyslela: Hodí se k sobě a já jsem si jista, že budou mít tolik štěstí, kolik si zaslouží.

Stalo se to den po Velikonočním pondělí, uprostřed odpoledne. Byla jsem v salonu a četla si, když jsem zaslechla klapnutí branky. Vstala jsem a vyhlédla z okna. Po cestičce přicházela Tereza s kufrem v ruce.

Vyřítila jsem se ven. „Terezo!“

Vrhla se ke mně a objaly jsme se.

„Co tady proboha děláš?“ ptala jsem se.

„Právě jsem přijela,“ odpověděla. „Šla jsem na vlak a odjela jsem. Nemohla jsem to tam už vydržet.“

„Ale co sestřenice?“

„Nechala jsem jim vzkaz. Budou mít radost. Jen jsem je otravovala.“

„Ale Terezo,“ snažila jsem se promluvit přísně, avšak vyjadřovala jsem pouze svou radost.

Zavolala jsem: „Teto! Violeto! Pojďte hned dolů.“

Přiběhly. Několik vteřin na Terezu hleděly. Pak se k nim vrhla a všechny tři vytvořily jakýsi chumel. A já stála a dívala se na ně a smála jsem se.

„Je to vlastně spíš hrozné. Ona právě opustila příbuzné a nechala jim jen vzkaz.“

Teta Patty se snažila nesmát, ale dokonce i Violeta se usmívala.

„No tohle!“ řekla teta.

„Prostě si sbalila kufr a šla.“

„Celou tu cestu jela sama," řekla Violeta a vypadala vyděšeně.

„Vždyť už jí je skoro sedmnáct," připomněla jsem jim.

„Cestu jsem znala," prohlásila Tereza. „Nejdřív jsem musela jet do Londýna. To byla obtížná část. Ale průvodčí mi pomohl."

„A co ti příbuzní?" zeptala se Violeta. „Budou strachy bez sebe."

„Spíš úlevou," poznamenala Tereza.

„A tys přece nechala vzkaz," řekla jsem.

Tereza přikývla.

„Hned jim napíšu, že jsi v pořádku dojela. A požádám je o dovolení, abys tu mohla zůstat po zbytek prázdnin."

„Stejně nepojedu zpátky, i když to nedovolí," řekla Tereza rozhodně. „Nemohla jsem snést pomyšlení, že vy jíte mazance beze mne." Obrátila se k Violetě. „Jak se letos vydařily?"

„Ne tak pěkně jako minule," odpověděla Violeta podle očekávání. „Některým v peci zmizely křížky."

Tereza se zatvářila smutně a Violeta pokračovala: „Mohly bychom udělat další várku. Neznám žádný zákon, který by přikazoval, že je můžeš jíst jenom na Velký pátek."

„Jé, udělejme," řekla Tereza.

Byla zpátky. Bylo to nádherné a všechny jsme z toho měly radost.

Dostala jsem dopis od Tereziných příbuzných, které mi děkovaly za zájem o Terezu. Vědí, jak se Tereze u nás o prázdninách líbilo, ale měly velkou starost, aby neobtěžovala. Pokud bych zjistila, že mám Terezy dost, mám ji okamžitě poslat k nim zpátky. Požádala jsem také o svolení, aby s námi mohla strávit letní prázdniny, a to nám laskavě - a já měla pocit že i ochotně - dávají.

Když jsem ukázala dopis Tereze, byla úplně nadšená.

Šly jsme do vesnice, kde ji téměř všichni vřele uvítali a někteří ji pokárali, že promeškala velikonoční mše.

Tereza byla zrůžovělá radostí.

A tak to přece jen byly šťastné prázdniny. Ale brzy jsme se musely vrátit do školy - a to byl konec poklidných dnů.

Rubínová náušnice

Hned, jak jsem vystoupila z vlaku, věděla jsem, že tam je. Emmet na nás čekal, ale jakmile jsme vyšli před nádraží, spatřila jsem kočár Verringerů a jeho stojícího vedle.

Vyšel k nám, klobouk v ruce.

„Slečno Grantová, rád vás vidím. Trvalo to tak dlouho."

Byla jsem překvapená, protože jsem nečekala, že ho uvidím tak brzy. Ale přiznávám, že jsem byla zvědava, zda už bude, až se vrátíme do školy, zpátky.

„A... tak jste se vrátil," řekla jsem a pomyslela si, jak hloupě mu musí připadat takovéto konstatování očividné skutečnosti. Samozřejmě odkrylo i moje rozpaky.

„Mám tady kočár, udělejte mi tu radost a dovolte, abych vás odvezl do akademie."

„Jste laskav," odpověděla jsem. „Ale je tady Emmet se školní bryčkou."

„Taková stará rachotina. V mém to bude pohodlnější."

„My se spokojíme s Emmetem, děkuji."

„To nedovolím. Emmete, můžete naložit zavazadla a snad slečna..."

Zadíval se na Terezu, která jeho pohled vzdorně opětovala.

„Chtěl jsem říct, že mi snad prokážete tu čest a pojedete v mém kočáru," pokračoval s nepatrným náznakem výsměchu.

„Pojedu se slečnou Grantovou," prohlásila Tereza. „To je skvělý nápad. Emmete, odvezu obě dámy."

„Výborně, sire Jasone," řekl Emmet. Byla jsem rozzlobená, ale bylo by směšné rozčilovat se a dělat problém z něčeho, co ve skutečnosti není vůbec důležité. I když jsem cítila, že všechno, co mě k němu přibližuje, důležité je. Měla jsem na sebe zlost, že jsem ho nějak zdvořile a konvenčně neodmítla a zároveň mu nedala na srozuměnou, že si nepřeji být mu jakkoli zavázána.

„Je mi potěšením," řekl Jason. „Můžete se obě posadit vedle mne. Je tady dost místa a nejlépe se tak potěšíte pohledem na okolní krajinu. S radostí vám ukážu, co umí moji hnědáci. Jsem na ně dost pyšný."

A tak jsme byly usazeny vedle něho a vyjeli jsme od nádraží.

„Doufám, že jste měl příjemnou cestu," řekla jsem.

„No, člověka trochu unaví, když je pryč z domova. Nejspíš to je stesk. Dumáte o tom, co jste za sebou zanechal. A vy a slečna -“

„Hurstová,“ napověděla jsem.

„Slečna Tereza, ano, vzpomínám si. Jak vy jste si užily prázdnin?“

„Moc hezky, viď, Terezo.“

„Poslední část,“ odpověděla Tereza.

„Eh... až konec?“

„Poslední část jsem strávila se slečnou Grantovou, první se svými příbuznými. To byla část, která se mi vůbec nelíbila,“ vysvětlila Tereza.

„Dokážu pochopit, jak příjemně musí být se slečnou Grantovou. Závidím vám.“

Dívala jsem se přímo před sebe a řekla jsem: „Doufejme, že tady nepotkáme nějaký jiný kočár.“

„Á, vzpomínky se vracejí. Pokud potkáme...“

„Budete trvat na tom, aby vycouval.“

„Ale ovšem. Doufám, že nyní vás budu občas vídat. Dověděl jsem se od slečny Hetheringtonové, že se na letní slunovrat chystá nějaké představení. Mohli bychom se zapojit i my na zámku, pokud se to vztahuje k opatství.“

My? Kdo to je my? Má na mysli sebe a Marcii Martindalovou? Je už teď paní Verringerovou?

„Vzpomínám si na předposlední slavnost. Už před několika lety. Něco se oslavovalo. Máme někde schované kostýmy. Posledně tu byli herci a tyhle věci tu nechali. Mnišské oblečení. Musím o nich povědět slečně Hetheringtonové.“

„To bude zajímavé,“ poznamenala jsem ledově.

Projížděli jsme po úzké cestě.

„Bez obav,“ řekl a podíval se na mne úkosem. „Oddechla jste si, že vás neuvedu do rozpaků předváděním své arogance a sebejistoty.“

Náhle zastavil.

„Teď můžete na chvilku obdivovat. Vypadá to velkolepě, že? Musí to být hodně podobné jako před šesti sty lety. Tady odtud byste nevěřili, že to jsou ruiny, viďte?“

„Vidím školu,“ ozvala se Tereza.

„Žádné zříceniny, díky bohu. Nevím, co bychom dělali bez naší hodné slečny Hetheringtonové, jejích žaček a báječných učitelek.“

„Nemyslím, že by měly pro vás na zámku nějaký význam.“

„Ale ano. Dodávají koření životu. A jak jsou užitečné pro moje svěřenky. Kde jinde by získaly tak skvělé vzdělání? Kde jinde by se jim dostalo takového závanu kultury? Znamenalo by to poslat je do nějakého zařízení v cizině. O co příjemnější je, že jsou tak blízko domova.“

„Slečna Hetheringtonová by vám byla vděčná za vaše hodnocení.“

„Čas od času jí tohle říkám.“ Pohlédl na mne. „Ale až do nedávná jsem to nikdy necítil tak silně.“

„Troufám si tvrdit, že tyhle sentimentální myšlenky na vás přišly, když jste byl pryč. Říká se, že odloučením láska roste.“

„To přiznávám, odloučení mi prospělo.“ „Pojedeme dál? Slečna Hetheringtonová bude zvědavá, co*se děje, až uvidí, že se Emmet vrací bez nás.“ „Myslíte, že už tam je?“

„Jel zkratkou,“ upozornila Tereza. „Zatímco vy jedete oklikou, sire Jasone.“

Jeli jsme dál a zakrátko jsme dorazili do školy.

Slečna Hetheringtonová nás vyšla uvítat. Vypadala trochu znepokojeně.

„A, tady jste, slečno Grantová. Byla jsem překvapena. A Tereza...“

„Byl jsem na nádraží,“ vysvětloval Jason Verringer, „zahlédl jsem dámy a pomyslel si, že by ode mne bylo nezdvořilé nenabídnout jim svezení. Tak jsem vám je bezpečně dopravil a rozloučím se. Mimochodem, slečno Hetheringtonová, máme na zámku nějaké mnišské kostýmy. Zbyly od poslední slavnosti. Zařídím, aby je někdo prozkoumal nebo možná by to mohl udělat někdo od vás. Třeba zjistíte, že se dají použít.“

„Děkuji vám, sire Jasone. Určitě vaší laskavé nabídky využiji. Opravdu nepůjdete dál?“

„Teď ne, ale později se zastavím. Hezký den, dámy.“

Galantně smekl klobouk a pak už jeho koně uháněli pryč.

„Terezo,“ řekla slečna Hetheringtonová, „raději bys měla jít do svého pokoje. Potkaly jste se se slečnou Grantovou asi na nádraží, že?“

Tereza mlčela a já rychle řekla: „Vysvětlím vám to.“

„Emmet odnesl vaše zavazadla nahoru,“ řekla Daisy. „Pojďme do mé pracovny.“

Šla jsem za ní, a když se zavřely dveře, pověděla jsem jí o Tereze: „Odešla od nich a cestovala sama! Nepomyslela bych si, že Tereza by měla tolik kuráže.“

„V poslední době poměrně hodně vyspěla.“

„Očividně to u příbuzných nenávidí. Napsala jsem jim a všechno se po dobrém urovnalo. Skutečně se jim docela ulevilo. Myslím, že to bylo zřejmé. A dostala jsem jejich svolení, aby s námi Tereza strávila letní prázdniny.“

Daisy přikývla.

„Její cesta na vlastní pěst nespadá do naší odpovědnosti. Doufám, že Tereza na vás příliš nevisí, Cordelie. Musíte být opatrná s těmito přecitlivělými děvčaty.“

„Vlastně si myslím, že má radši Violetu než mě. Je obdivuhodné, jak si rozumějí.“

Daisy opět kývla a pak řekla: „A sir Jason... byla jsem překvapena, že vás vidím v jeho kočáru... a sedět vedle něho.“

„Bylo to, jak říkal,“ vysvětlovala jsem. „Byl na nádraží a tolik naléhal. Nemohla jsem jeho nabídku odmítnout, aniž bych vypadala nezdvořile... a necivilizovaně.“

„Rozumím. Dejte si však na něj pozor. Je to nebezpečný muž.“

„Nebezpečný... v jakém směru?“

„Mám na mysli, že pro mladou dámu ve vašem postavení by nebylo rozumné příliš se s ním přátelit.“

„To rozhodně nemám v úmyslu.“

„V to doufám.“

„Oženil se s Marcií Martindalovou, nebo se ožení?“

„Žádný sňatek nebyl... zatím. Koluje tu hodně domněnek už od doby, co se paní Martindalová nastěhovala na Havraní hnízdo.“

„Ona tady teď není, že?“

„Ale ano. Je zpět už asi tři týdny. Stejně jako on. A lidi čekají na další vývoj. Všeobecně se zřejmě míní, že se vezmou. Ty nepříjemné zvěsti, že pomohl své ženě do hrobu, aby se mohl s paní Martindalovou oženit, stále přetrvávají. Nemám ráda takové řeči týkající se někoho tak blízkého škole. Je to smůla, že tento objekt mu patří a on o něj projevuje zájem. Jsem si jista, že všechny ty řeči jsou nesmyslné. Může být kdovíjaký ničema, ale není vrah. Dokud se však neožení a neusadí, obávám se, že ty fámy neustanou. Prozatím je pro nás důležité držet se co nejvíce stranou.“

„Souhlasím,“ řekla jsem. „A o to se přesně snažím.“

Daisy spokojeně přikývla. „Není to jednoduché. Je to náš pán a navíc tu je spojení mezi zámkem a opatstvím.“

Později jsem zahlédla Eileen Ecclesovou v ohříváme, a tak jsem vešla, abych s ní prohodila pár slov.

„Vítej zpátky mezi mlýnské kameny,“ uvítala mě. „Co prázdniny?“

„Prima, díky. A ty?“

„Krásné. Do léta je tak daleko. Vždycky si říkám, že tenhle úsek školního rokuje nejtěžší. Nejspíš proto, že touha být pryč je naléhavější než jindy.“

„Ale jdi,“ zasmála jsem se. „Vždyť škola ještě ani nezačala.“

„Bude to hrůza. Právě myslím na tu otřesnou podívanou, kterou chystáme na letní slunovrat. Byla jsem tady posledně a neumíš si představit, dokud si to neprotrpíš, jaká to je příšerná dřina. Hudba, zpěv ve stínu hlavní lodi, pobíhání v bílém, oblečení našich zakladatelů... inscenace slavnostního představení... nějaké hry nejspíš - první dějství stavba opatství, druhé dějství rozpuštění řádu a třetí dějství povstání Fénixe z popela - naší vlastní Akademie pro mladé dámy.“

„V každém případě se tomu můžeš smát.“

„Smát, moje milá Cordelie, člověk musí buď plakat, nebo se smát.“

„Troufám si tvrdit, že bychom měli udělat víc než naši předchůdci.“

„A potom - nádherná svoboda. Měj to na paměti po celé ty týdny dřiny a problémů - světýlko na konci tunelu. Mimochodem, vrátila ses ve velkém stylu.“

„Ty o tom víš?“

„Milá Cordelie, o tom vědí všichni. Seděla jsi tam vedle něj a všichni to viděli. Tohle není jen kraj smetany a jablečného moštu, ale i skandálů a drbů. Což jsou jeho dvě nejdůležitější průmyslová odvětví.“

„Co se mě týče, není tu žádný důvod ke skandálu, to tě můžu ubezpečit.“

„To jsem ráda. Nelíbilo by se mi, kdybys byla propíchnutá dýkou a tvé hrozivé ostatky pohřbeny pod troskami oltáře... nebo možná by tvé tělo bylo vhozeno za temné noci do jednoho z rybníčků. Madam Martindalová mi připadá jako osoba, která by byla s to použít metod Borgiů a Medicejů, pokud by měla špatnou náladu.“

„Opravdu vypadá trochu teatrálně.“

„A je rozhodnuta dosáhnout svého cíle, kterým je, má milá Cordelie, zámek a titul, jenž k němu patří. Kvůli tomu je připravena také ulovit sira Jasona. A tak běda každé sokyni v téhle žádoucí partii.“

„Mluvíš hlouposti,“ namítla jsem se smíchem. „Můžu tě ujistit, že svezení v kočáru neznamená návrh manželství - ani náznakem.“

„Nicméně myslím, že by si tě mohl povšimnout. Nechybí ti osobní kouzlo.“

„Ah, děkuji! A že prý skandály a drby jsou produktem tohoto kraje. Podle mne někteří lidé trpí přemírou fantazie. Zahlédla jsem z toho Jasona Verringera jen málo, a co jsem viděla, se mi moc nelíbilo.“

„Tak se toho drž, Cordelie. Buď rozumná dívka.“

Smála jsem se s ní. Bylo docela prima být zase zpátky.

Navzdory ujišťování, že Jason Verringer mě ani v nejmenším nezajímá, v následujících dnech jsem si stále více a více uvědomovala, že tomu tak není. Kamkoliv jsem šla, hledala jsem ho. Jednou jsem ho zahlédla, jak přichází od zámku, a otočila jsem se a pádila odtud, jak nejrychleji jsem mohla. Určitě mě viděl, ale šel pěšky, a tak neměl šanci mě dohonit... kdyby byl takový blázen, aby se o to pokusil.

Když jsem vyjížděla ve volném čase ze školy, často jsem ho potkávala. Uvědomovala jsem si, že on tato setkání plánuje. Moje výlety přirozeně připadaly na pravidelnou dobu, což on rychle odhalil.

To mě vyděsilo, ale na druhou stranu i upoutalo. A kdybych měla být poctivá sama k sobě, musela bych přiznat, že jsem byla daleka toho, abych o něj neměla zájem. Což byl stav mysli, o nějž jsem usilovala.

Pronikl nejen do mých volných odpolední, ale i do mých myšlenek. Kdekoliv se zmínili o jeho jméně - a to se stávalo často, protože člověk nemohl vejít do obchodu, aniž by neslyšel něco o něm a jeho pletkách - předstírala jsem, že mě to nezajímá, i když jsem se celou dobu snažila nasbírat o něm co nejvíce informací.

Byla jsem velmi neznalá světa a mužů. Jediný muž, s nímž jsem se setkala, byl Edward Compton. A čím víc času od setkání uběhlo, tím víc mi připadalo jako sen. Možná kdybych byla víc do světa, dávala bych si větší pozor. Takhle se stalo, že jsem dovolila, abych podlehla jeho vlivu, a on - muž, který měl rozsáhlé znalosti o opačném pohlaví - pochopil moje pocity a rozhodl se jich zneužít.

Přitahovala jsem ho od okamžiku, kdy mě zahlédl vedle Emmeta. A nebyl typem muže, který by si, když ho nějaká žena zaujala, odepřel potěšení z úsilí získat ji.

Proto nyní pronásledoval mě.

Moje sarkastické chování ho ani v nejmenším nezastrašilo. Naopak, kdybych byla chytřejší, věděla bych, že hojen ještě víc povzbuzuje.

Od muže, který se co nevidět má oženit s jinou ženou, to bylo ohavné. Odmítala jsem ho chápat a říkala jsem si, že stejně jako ke mně by se choval ke kterékoliv mladé a průměrně hezké ženě. Není na tom nic zvláštního.

Ale pochopitelně to tak nebylo.

Jednou jsem zase vyjela na svou odpolední vyjížďku a on se objevil a klusal vedle mě.

„To je ale příjemné překvapení,“ řekl ironicky, protože bylo zřejmé, že na mě čekal. „Předpokládám, že nemáte nic proti tomu, abych jel s vámi.“

„Po pravdě řečeno, dávám přednost tomu jezdit sama. Člověk může jet svým tempem.“

„Já se přizpůsobím. Takové nádherné odpoledne! Pro mě tím víc, protože jsem vás potkal.“

Odbyla jsem to pokrčením ramen a řekla jsem, že se musím brzy vrátit do školy. „Je tam spousta práce,“ dodala jsem.

„To je smůla. To ty slunovratové orgie?“

Proti své vůli jsem se zasmála. „Nemyslím, že by se slečně Hetheringtonové líbilo, kdyby vás slyšela.“

„Chci, aby se někdo podíval na kostýmy, které mám, abychom věděli, jestli jsou k nějakému užitku. Nepřijdete na zámek? Rád bych vám je ukázal.“

„To je spíš doména slečny Barstonové. Ona učí ruční práce.“

„Není třeba je vyrábět. Jsou už hotové.“

„Ale možná potřebují trošku vyspravit a přizpůsobit tomu, kdo je bude nosit. Povím slečně Hetheringtonové, že chcete, aby se u vás slečna Barstonová zastavila.“

„Doufal jsem, že přijdete vy. Nakonec jde hlavně o to, jak se kostýmy budou nosit... a tak.“

„Kolik asi existuje způsobů, jak nosit cisterciácké sutany?“

„To byste měla vědět vy. Proto chci, abyste přišla.“

„Opravdu potřebujete slečnu Barstonovou.“

„Nepotřebuju slečnu Barstonovou, já potřebuju slečnu Grantovou.“

Pohlédla jsem na něj v chladném překvapení.

„Ano,“ pokračoval. „Proč jste tak rezervovaná? Bojíte se mě?“

„Bát se vás! Proč bych měla?“

„No, popisují mě jako velkou lidožravou obludu, nebo ne?“

„Opravdu? Myslela jsem, že jste vdovec, který se chystá znovu oženit.“

Dal se do smíchu. „Á, takhle to tedy je! Ty pohádky, které se vyprávějí o mé rodině, jsou skutečně docela zábavné. Teď už tu jsem jen já, a tak musím nést celé břemeno. Kdysi ho se mnou sdílel můj bratr.“

„Váš život je tak pestrý. Vy určitě vždy poskytnete sousedům něco, o čem mohou mluvit.“

„Mám své zvyky, Cordelie, ale proč nemůžeme být... přátelé?“

„Člověk se jen tak nerozhoduje, že bude přítel. Přátelství je něco, co musí vznikat.“

„Dobře, tak dejme tomu našemu šanci, aby vzniklo.“

Srdce mi bušilo rychleji, než by mělo. Měl na mě rozhodně silný vliv.

„Šance existuje vždycky,“ řekla jsem.

„Takže dokonce i já mám naději... u vás?“

Popohnala jsem koně a přešla do cvalu. Odbočila jsem a hnala se přes pole.

On byl stále vedle mě. Musela jsem zpomalit, když jsme se blížili zase k silnici.

„To bylo osvěžení,“ řekl.

Souhlasila jsem.

„Musím se už vrátit. Nesmím se opozdit. Vyučování mi začíná za hodinu a musím se ještě dostat zpátky a převléknout.“

Přikývl. Nejel se mnou až ke škole. Zajímalo by mě, zda si uvědomoval pomluvy a nechtěl, aby se to doneslo Marcii Martindalové, nebo si myslel, že by to bylo nepříjemné mně a příště bych odmítla s ním jet.

Šla jsem do školy, převlékla se do sukně a halenky a pospíchala do třídy.

Ale nedokázala jsem na něj přestat myslet.

O dva dny později jsem v odpolední přestávce nešla jezdit. Byla jsem si jista, že kdybych si vyjela, zase bych ho potkala. A tak jsem se šla projít ke zříceninám.

Bylo tam ticho a klid, a přece jsem si zároveň uvědomovala i jakýsi varovný pocit, jako vždy, když jsem tu byla sama. Nejspíš to bylo atmosférou starobylosti, která se všude vznášela, uvědoměním si, že tady kdysi žila vzkvétající společnost svatých mužů... a pak náhle přišel úder a místo vší té poklidné krásy a posvátnosti zbyly jen trosky. Byly stále krásné, samozřejmě. Nedalo se zničit úplně všechno. Krásná věc je věčným potěšením - dokonce i když se vandalové ze všech sil snaží ji poničit. Ale to, co z opatství zůstalo, bylo velmi působivé, ty kamenné zdi - bez střechy - strmící k obloze.

Procházela jsem příčnou a hlavní lodí a vzhlížela nahoru k modré obloze nade mnou. Minula jsem chrámovou předsíň na západní straně baziliky, a když jsem obešla kapli a opatův dům, nechala jsem ruiny za sebou a zamířila k rybníčkům.

Chvíli jsem stála a dívala se na vodu, která přetékala z jednoho rybníčku do druhého. Rybníčky byly tři, druhý níže položený než první a třetí zase níže než druhý, takže voda přetékala z jednoho do druhého jako vodopád. Byl to velmi krásný pohled.

Stála jsem u vody, hluboce zamyšlená, a vtom jsem zaslechla kroky. Když jsem se prudce otočila, uviděla jsem Jasona Verringera.

Blížil se ke mně s úsměvem a s kloboukem v ruce.

„Proč jste sem přišel?“ chtěla jsem vědět a pak jsem si uvědomila, jak nevhodná ta otázka je. Vždyť nakonec pozemek opatství patří jemu. Může si jít, kam se mu zlíbí.

Stále se usmíval.

„Hádejte,“ řekl. „Můžete jen jednou... ne třikrát jako obvykle ... protože odpověď je příliš jasná. Prozradím vám to. Přišel jsem, abych vás viděl.“

„Ale jak jste věděl...?“

„Úplně jednoduše, opravdu. Nejela jste na vyjížďku, takže další možnost byla, že jste se šla projít. Kam byste tady šla? No, trosky jsou neodolatelné, viďte. A tak jsem uvázal koně kousek odtud a šel se projít mezi ruiny, když vtom jsem vás zahlédl, jak obdivujete rybníčky. Zaslouží si pozornost, že?“

„Ano. Představovala jsem si, jak tu mniši sedí a loví ryby.“

„Jako ten bohabojný Emmet, který vás zásobuje ryba-mi.

„To je pravda.“

„Je to jedno z privilegií, které ze mne slečna Hetheringtonová vymámila.“

„Jsem si jista, že je za to velmi vděčná.“

„Vždycky se tak tváří. Skutečně jí jsem oddaný. Bez školy je v takovém místě doslova mrtvo.“

„To určitě ne, s takovým majetkem a... všemi vašimi zájmy“

„Stále tady něco chybí... něco velmi lákavého.“

Zasmála jsem se. „Vy přeháníte, samozřejmě. A ostatně většinu zimy jste byl v zahraničí.“

„Jenom tenhle rok. Okolnosti byly trochu jiné než obvykle.“

„Ano, ovšem. Vy jste tady v rybníčcích někdy rybařil?“

Zavrtěl hlavou. „Vím, že pár mých lidí ano. Jsem přesvědčen, že ryba je skvělá, a příležitostně nachází místo na našem stole.“

Přikývla jsem a podívala se na hodinky připnuté na halence.

„Ještě je čas,“ ozval se. „Proč se vždycky, když se potkáme,začnete hned zajímat, kdy se rozejdeme?“

„Život učitelky je řízen časem. To musíte vědět.“

„Mniši se řídili zvony. Vy jste jako oni.“

„Ano, nejspíš ano. A volno, které odpoledne mám, je mezi vyučováním.“

„Což usnadňuje zjištění, kdy jste dosažitelná. Měla byste přijít někdy večer na zámek a povečeřet se mnou.“

„Myslím, že slečna Hetheringtonová by to považovala za poněkud nepatřičné.“

„Nepozval jsem slečnu Hetheringtonovou. Ona vám organizuje život?“

„Ředitelka takovéhle školy má velký vliv na chování svých zaměstnanců.“

„I na výběr jejich přátel? I na rozhodování, která pozvání mají přijmout? Ale jděte, jste sice na opatství, ale jsou to jen trosky. Vy nejste jeptiška.“

„Je od vás laskavé, že mě zvete, ale pozvání nemohu přijmout.“

„Musí být nějaká možnost.“

„Nevidím žádnou.“

Kráčeli jsme podél rybníčků a on se náhle zastavil, otočil se ke mně a položil mi ruce na ramena.

„Cordelie, předpokládejme, že slečna Hetheringtonová bude souhlasit, přijdete a povečeříte se mnou?“

Zaváhala jsem a on pokračoval: „Ano.“

„Ne... ne... myslím, že by to nebylo... příliš vhodné. Ostatně, nepřichází to v úvahu, nevidím, proč bychom o tom měli mluvit.“

„Já vás skutečně mám rád, Cordelie.“

Chvíli jsem mlčela a zase jsem vykročila. Vzal mě pod paží. Přála jsem si, aby se mě nedotýkal. Způsobil, že jsem se cítila velmi rozpačitě a stísněně.

„Máte rád spoustu lidí, řekla bych,“ namítla jsem.

„To je mojí srdečnou povahou. Měl jsem ale na mysli, že mám rád obzvláště vás.“

Vysmekla jsem se a řekla: „Už se opravdu musím vrátit. Šla jsem jen na krátkou procházku.“

„Já vím, slýcháte o mně různé zvěsti, ale nesmíte dovolit, aby vás ovlivnily. Povídají se už stovky let. V téhle chvíli jsem tady já, a tak jsem ústřední postavou všech skandálů. Všichni moji předkové sdíleli stejný osud, jako zločinné nestvůry. Tak je všechny líčili. Vždycky jsme se smáli pověstem, které o nás kolovaly. Jen lidi nechte, ať se baví na náš účet, říkávali jsme. Mají tak nudný život. Nechrne je žít naším prostřednictvím. Dokonce existuje pověst i o těchto rybníčcích. Už jste slyšela, jak se o mém praprapradědečkovi povídalo, že zavraždil nějakého muže a jeho tělo hodil do těchto rybníčků?“

Pozorovala jsem rybníčky a zachvěla se.

„Rybníčky se stékají do řeky,“ pokračoval Jason, „a v tom bodě je proud řeky vlivem přívalu vody z rybníčků rychlý. Ukážu vám to. Pojďte tamhle na konec a uvidíte. Reka je jenom pár kilometrů od moře... a tak ubohá oběť byla unášena pryč a jeho kosti nyní leží někde na dně oceánu.“

Šli jsme k poslednímu rybníčku a Jason Verringer mi ukázal, co předtím vyprávěl. Řeka byla v tom místě skutečně prudká a valila se do moře.

„Tenhle zlolajný Verringer měl totiž zálusk na manželku onoho muže, a tak ho přivedl k rybníčkům, praštil do hlavy, shodil ho do vody a nechal tělo odplout přes rybníčky až do moře. Naneštěstí pro něj měl jeho ďábelský skutek svědka. Proto víme, jak se to stalo. Postaral se o to. Můj předek se oženil s tou dámou a jí se narodil jeden z nás. Vidíte, jsme hříšné plémě.“

„Náhodou máte nějaké zprávy o činnosti své rodiny, i když se dochovaly jen ústně. Kdybychom my znali historii naší rodiny tak daleko, je klidně možné, že bychom také našli nějaké hříchy.“

„To je od vás laskavé. Je příjemné předpokládat, že nejsme jediní padouši.“

Nad námi se ozval nějaký zvuk. Otočila jsem se a spatřila na svahu, který vedl dolů k rybníčkům, stát Terezu.

„Hledáš mě, Terezo?“ zeptala jsem se.

„Ano, slečno Grantová,“ odpověděla. „Slečnu Barstonovou bolí hlava a chce, abyste si dnes odpoledne, pokud máte volno, sedla do její třídy. Říká, že stačí, když na děvčata budete jen dohlížet. Uložila jim práci.“

„Samozřejmě. Hned přijdu. Sbohem, sire Jasone.“

Vzal mě za ruku, a když se uklonil Tereze, políbil mi ji. „Bylo to velmi příjemné odpoledne,“ řekl mi.

Došla jsem k Tereze. „Viděla jsem, že jste nejela na vyjížďku, tak jsem odhadla, že jste se šla projít sem,“ řekla.

„Zašla jsem dolů k rybníčkům a náhodou jsem potkala sira Jasona.“

„Musela jsem vás vyrušit. Slečna Barstonová říkala...“

„To je samozřejmé, Terezo.“

„Doufám, že vám to nevadilo.“

„Ovšem že ne. Stejně jsem už chtěla odejít.“

Tereza přikývla a vypadala docela spokojeně.

Jeho pronásledování začínalo být očividné a lidé si toho všimli. Měl tu drzost zastavit se ve škole a navrhnout slečně Hetheringtonové, abych přišla na zámek a podívala se na kostýmy. Pověděla mi, že když ho upozornila, že to je spíš úkol pro slečnu Barstonovou, odpověděl, že podle něj děvčata, která budou kostýmy nosit, by se měla naučit nosit je s úctou, a na to bych měla se svou odbornou průpravou dohlížet já.

„Taková nehoráznost,“ říkala Daisy. „On si to uvědomoval a věděl, že si to uvědomuji i já. Nemohla jsem se ubránit smíchu... a on se ke mně připojil. Rozhodně jsem trvala na tom, že to musí být slečna Barstonová, a on řekl, že mi tedy dá vědět, až se mu to bude hodit. Mám ten dojem, že už o tom neuslyšíme. Nevím, co vám mám říct, Cordelie. Je zřejmé, že o vás má zájem. Jste mladá a hezká a on je - upřímně řečeno - zhýralec. Ale opravdu by se měl věnovat své vlastní ženě a nehledat si jiné. Usadil si ji na Havraním hnízdě a jistě ví, že jenom to by - kdyby nebyl tím, kým je - stačilo, aby byl vyloučen z našeho prostředí. Naneštěstí je naším domácím. Mohl by nás odtud okamžitě vypovědět, pokud by se mu zachtělo. A navíc máme dvě žačky ze zámku. Ty jsou pro nás velmi výhodné. Je to znepokojivá situace. Myslíte, že ji dokážete zvládnout? Jste citlivá mladá žena.“

„Myslím, že ano. Občas na mě číhá, když jedu na koni, a onehdy jsem na něj narazila u rybníčků.“

„Ach... Má pochopitelně právo tady všude být. Nemůžeme mu zakázat přístup na jeho vlastní panství.“

Já sama jsem měla pocit, že planu vzrušením. Byla to spíš jakási bitva, v níž jsem byla silně zaangažovaná. Čestně jsem nemohla říct, že mi jeho pronásledování vadí. Bylo maximálně lichotivé a nebylo by normální, kdyby mi lichotky vadily.

Když jsem příště jela do města, přivedla mě paní Baddicombová do úzkých.

„No, počítám, že už brzy budou vyzvánět svatební zvony,“ řekla mi důvěrně. „Na Havraním hnízdě se prej už dělaj přípravy. Paní Gittingsová tady byla včera... říkala, že dneska se chystá s malou k sestře na blata. Měla opravdu radost. Z ničeho nemá takovou radost a je vám jasný proč. Musí to bejt tam na Hnízdě pěkně divná domácnost.“

„Vím, že se paní Gittingsová vždycky těší na návštěvu ke své sestře.“

„Počítám, že kdyby nebylo tý malý, tak by na Hnízdě nedělala. Žije jen pro to dítě. Chuděrka malá. Ještě že má někoho, kdo na ni myslí. Počítám, že jí chtěj dát z cesty kvůli svatbě. To dá přece rozum, že takový jako ona... no měla by se narodit až po obřadu... ne před ním.“

„Takže vy myslíte, když paní Gittingsová s malou odjíždí, že to znamená...“

„No jistě, moje milá. Bude svatba, nepochybně. Kaplanovi se takovej obřad pravděpodobně nebude zamlouvat, ale co může dělat. Jestli nechce přijít o živobytí.“

„Nemůžete si být jistá, že to je kvůli svatbě,“ začala jsem.

„Kvůli čemu jinýmu? A jestli není vhodná doba teď, tak kdy? Rok od smrti tý chudinky už utek. Rok si počkal a nezapomeňte, že Verringerové ještě nemaj žádnýho mužskýho dědice. Na to musíte myslet. Dejte na mý slova.“

Vyšla jsem z obchodu a cítila se hrozně. Mohla by mít paní Baddicombová pravdu? A kdyby byl jednou nohou v manželství, projevoval by takový zájem o mě?

Za pár dnů pro mě poslala slečna Hetheringtonová.

„Mám vzkaz od sira Jasona. Chce, abyste přišla na zámek a probrala s ním pokrok Fiony a Eugenie.“

„Já... na zámek! Jistě by o tom měl mluvit s vámi.“

„To jsem si také myslela, ale on tvrdí, že má v úmyslu uvést Fionu do společnosti. Příští rok, až od nás odejde. A podle něho, při vašem vzdělání v Schaffenbruckenu, si musí o těchto záležitostech a zvláštní výchově, kterou bude Fiona potřebovat, pohovořit s vámi.“

„Ale já o uvádění dívek do společnosti v Anglii nic nevím.“

„S mnišskými kostýmy neuspěl, jenže on se nikdy nevzdává. Nevím, co mu mám říct.“

„Nejspíš bych měla na zámek zajít.“

„Milá Cordelie, ptám se sama sebe, zda by to bylo rozumné.“

„Myslím, že to zvládnu. Domnívám se, že svatba je už na spadnutí.“ „Opravdu?“

„Podle paní Baddicombové.“

„Ona je skvělá zpravodajská agentura, ale obávám se, že pokaždé nevysílá pravdivé zprávy.“

„Podle ní paní Gittingsová odjela s tou holčičkou, která by za daných okolností mohla vzbuzovat rozpaky.“

Daisy pokrčila rameny. „Kéž by se choval úctyhodněji. Ale pokud to nemá špatný dopad na školu, nejspíš nám do toho nic není.“

„Nechápu, jak by škola mohla utrpět jeho chováním. Dejme tomu, že bych tam šla a vzala s sebou ta děvčata. Jako gardedámy.“

„Hm,“ zasmála se Daisy. „Je to opravdu legrační. Nepříjemné na tom je, že on to ví, a nepochybně se nám vysmívá.“

„Myslím, že si nás dobírá,“ uvažovala jsem. „Ostatně, předpokládám, že se brzy ožení, a pak se snad změní.“

„O tom velmi silně pochybuji. Říká se, že leopard nikdy nemění své skvrny.“

„Také se ale říká, že polepšení zhýralci jsou těmi nejlepšími manželi.“

„Ach, moje milá, je to skutečně poněkud absurdní. Myslíte, že to zvládnete, Cordelie?“

„Ano. Vezmu s sebou děvčata a budu trvat na jejich přítomnosti.“

„Jsem si jista, že se pokusí vás nějak přelstít.“ „Už to jednou nebo dvakrát udělal, ale myslím, že ho unaví, až mu dám jasně najevo, že o jeho společnost nestojím.“ Daisy na mě upřeně pohlédla. „A uděláte to, Cordelie?“ „Samozřejmě.“

„Říkají, že je velmi přitažlivý. Já sama se v těchto věcech moc nevyznám, ale vím, že v některých směrech jsou zhýralci velmi atraktivní.“

„To jsou romantické představy, slečno Hetheringtonová. Nedají se přenášet do skutečného života.“

„Zdá se, že jste si jista.“

„Ohledně jeho ano.“

„Dobrá, tak tedy jděte s děvčaty a uvidíme, co z toho vzejde. Nechápu, proč nemůže probrat jejich budoucnost se mnou.“

A tak jsem se onoho květnového odpoledne, které mělo být v budoucnu tak důležité, ocitla na zámku.

Vyjela jsem s Fionou a Eugenií brzy odpoledne a těch pár kilometrů mezi školou a zámkem jsme ujely rychle.

Fiona byla zdrženlivá, ale milá. Eugenie se chovala drze jako vždy - a byla trochu rozmrzelá, protože přišla o odpolední vyjížďku s děvčaty, mezi nimiž měla být i Charlotta Mackayová.

Když jsme dojely na zámek, zabočily jsme přímo ke stájím. Jason Verringer tam byl, jako kdyby nás netrpělivě očekával.

Pomohl mi sestoupit z koně. „Jste tu přesně. Mám rád přesnost a tuším, že slečna Grantová také.“

Jeden z podkoní se ujal koní. Eugenie svého poplácala a podkonímu řekla, co s ním má udělat.

„Mám dva nové koně,“ řekl Jason Eugenii. „Jsem na ně docela pyšný. Ukážu ti je, než odejdete.“

„Ráda bych je viděla,“ vykřikla Eugenie a celá náhle ožila, což jí slušelo.

„Uvidíš.“

Když jsem se otočila, zahlédla jsem něco ležet na dlaždicích a sklonila jsem se, abych to zvedla. Byla to náušnice - velká, poněkud bizarní, s kamenem, který snad mohl být rubín velikosti hrášku, obklopeným diamanty.

„Podívejte!“ zvolala jsem.

Držela jsem náušnici na dlani a děvčata se přiběhla podívat.

„Tu znám,“ řekla Eugenie. „Viděla jsem, jak je nosila. Jsou paní Martindalové.“ V jejích očích se objevila jakási zlomyslnost, která se k takové mladé dívce nehodila. „Je její, viď, strýčku Jasone?“

„Nejspíš by mohla být její,“ připustil Jason.

„Nebude ráda, že ji ztratila,“ mínila Fiona. „Jak může nosit jen jednu?“

„Mám ti ji dát, strýčku, abys ji paní Martindalové předal?“ zeptala se Eugenie se samolibým úsměvem. „Nebo bych jí ji mohla dát já, až si zítra vyjedu.“

„To udělej,“ řekl Jason Verringer. „Jestli je opravdu její, bude mít radost.“

„Komu jinému by mohla patřit?“ pronesla Eugenie. „Je vaše, slečno Grantová?“

„Určitě není. A nikdy předtím jsem ji neviděla.“

Eugenie vstrčila náušnici do kapsy. „Ukaž nám ty koně, strýčku.“

Jason na mě pohlédl a pokrčil rameny. „A, tady je paní Keelová. Paní Keelová, zaveďte slečnu Grantovou do salonu. Jsou tam ty knihy z knihovny?“

„Ano, sire Jasone.“

„Dobrá. Přijdeme za chvilku. Děvčata se nemohou dočkat, až uvidí nové hnědáky.“

Odešel přes dvůr s děvčaty v patách. Chtěla jsem jít také za nimi, ale paní Keelová na mě promluvila.

„Slečna Eugenie je blázen do koní. Vždycky byla. Račte se mnou, slečno Grantová.“

Cítila jsem se hloupě. Tušila jsem, že to naplánoval. Nicméně, děvčata se šla podívat na koně a mně nezbylo než následovat paní Keelovou do domu.

Vešly jsme do velké haly, jíž jsem procházela už při oné pamětihodné příležitosti, když jsem s ním večeřela a pak seděla venku na tlumeně osvětleném nádvoří.

Vystoupila jsem po velkém schodišti s vyřezávanými sloupky s nápadnými tudorovskými růžemi a stylizovanými květy lilií, a byla jsem uvedena do pokoje s nádhernými rudými koberci a těžkými sametovými závěsy. Pod zamřížovaným oknem stál velký vyřezávaný stůl a na něm leželo několik svazků knih. Na menším stolku byl stříbrný podnos se šálky a talířky.

„Račte se posadit, slečno Grantová. Nebudou tam dlouho a čaj přinesu, až zazvoníte."

„Děkuji," řekla jsem a ona odešla. Cítila jsem se stísněně. Byla jsem tady sama, a to jsem právě přišla.

Rozhlédla jsem se po pokoji. Byla to pracovna. Na zdech visely dva nádherné obrazy. Na jednom byla nějaká žena - očividně Verringerová. Obraz připomínal Gainsborougha. Měl takový nezaměnitelný ráz. Na druhém byla krajinka. Dále tu stála knihovna se zasklenými dvířky. Prohlížela jsem si knihy. Nějaké básně. Jak zvláštní! Nedovedla jsem si ho představit, jak čte básně. Zbylé knihy byly převážně historické.

„Hodnotíte moje čtenářské záliby?"

Neslyšela jsem ho vejít. Prudce jsem se otočila a ke svému zděšení jsem viděla, že je sám.

„Kde jsou děvčata?"

„Asi vás to trochu rozhněvá. Ale nezlobte se na ně. Víte, jaká jsou děvčata, když jde o koně."

„Myslela jsem, že jsme přijely, abychom probraly..."

„To jste chtěla vy. Já jsem vůbec nenavrhoval, aby také přijely. Vlastně myslím, že je lepší, když tady nejsou. Můžeme si o nich promluvit otevřeněji. Eugenie strašně chtěla ty koně vyzkoušet a strhla i Fionu. Dovolil jsem jim tedy, že je můžou vyvést a tak půlhodinku se na nich ve výběhu projet. Pak přijdou na čaj."

Usmíval se na mě s náznakem uličnického triumfu v očích.

Takže zase vyhrál.

Byla jsem rozhodnuta, že mu dám najevo svou nevoli. Kdybych ale byla upřímná, musela bych si přiznat, že jsem byla vlastně ráda, že dívky odjely. Eugenie uměla být pěkně nepříjemná a Fiona měla sklony také se tak chovat. Když byla sama, byla to docela hodná dívka, avšak ve společnosti Eugenie a Charlotty Mackayové byla taková poněkud méně.

„O čem si přejete hovořit?"

„Posaďte se. Chcete se podívat na moje knihy? Ukážu vám něco zajímavého. Nechal jsem je přinést z knihovny. Domníval jsem se, že tady je větší pohodlí, a protože se zajímáte o opatství, myslel jsem, že bych vám je mohl ukázat."

„Ráda bych je samozřejmě viděla, ale neměli bychom se nejdříve věnovat tomu, kvůli čemu jsem přijela? V čem si děláte starosti o Fionu?"

„Starosti? Určitě si nedělám starosti. Chtěl jsem jen požádat o pomoc, toť vše."

„Ale určitě máte něco na mysli."

Pohlédl na mne upřeně. „Moje mysl je plná nápadů."

„Tak mě nechte, ať je vyslechnu, a uvidíme, zdaje něco, s čím bychom mohli ve škole pomoci."

„Je pro mě těžké starat se o dvě děvčata. Obzvlášť teď, když přicházejí do let."

„To chápu."

„Pro muže... žijícího osamoceně... to není snadné."

„Takže kdyby vaše žena žila, nebyly by těžkosti."

„Moc toho nezmohla. Byla roky invalidní, jak víte."

„Ano, to jsem slyšela."

„Nepochybuju, že znáte můj kompletní kádrový materiál... od té nestydaté staré poštmistrové. Nechápu, proč ji tam pořád nechávám."

Byla jsem docela překvapena, když jsem si uvědomila, jak ošklivě se k němu paní Baddicombová chová, a přitom mu vděčí za své živobytí. Jako nejspíš většina lidí tady v okolí.

„Nebylo by možné..." začala jsem.

„Ustanovit novou poštmistrovou. Jistě. Tady je to jako malé království, Cordelie. Existuje tu téměř takový feudalismus jako za časů, kdy moji předci koupili pozemky opatství. Ty sahaly až k městu, které vlastně vznikalo během posledních sta let. Můj pradědeček se velmi zajímal o stavební projekty. Pronajal domy a zvětšil majetek. Vím, že ta stará bezbožná ženská zároveň se známkami prodává i pomluvy."

„Víte to a necháte ji?"

Rozesmál se. „Nechte jí radost ze života, chudince staré. Verringerové jsou kořením v její nemastné neslané dietě. Víte, ona má jistou dávku předvídavosti, a pokud jde o ostatní... bujná fantazie."

„Jak to že víte o všech těch řečech?"

„Myslíte si, že jsem bezstarostný budižkničemu, kterého zajímá jen zábava, což jsou podle vás plesy, herny a společnost ochotných dam. Tady je spousta zábavy, Cordelie. Jednou z nich je spravování majetku, další je pátrání v minulosti. Vidíte, můj charakter má spoustu aspektů. Umím se bleskově proměnit. Můžete se toho o mně ještě hodně dozvědět, ujišťuji vás.“

„O tom jsem nikdy nepochybovala. Mohli bychom se teď vrátit k záležitosti, kvůli které jsem přišla? Povězte mi, jakou zvláštní výchovu byste si pro Fionu představoval?“

„Chci, aby akademii opustila jako mladá dáma připravená pro vstup do společnosti.“

„Myslíte, že to umíme?“

„Myslím, že vy ano.“

„Jak?“

„Byl bych rád, aby byla... přesně jako vy.“

Cítila jsem, že se červenám. „Já skutečně nechápu...“

„Klidná, pohotová, chladná, vzbuzující zájem. Vtipná... prostě ohromně přitažlivá.“

Začala jsem se smát, ale věděla jsem, že mi září oči. Už jsem se zmínila o tom, že mám ráda lichotky, a je to naprostá pravda.

„Proč se smějete?“ zeptal se Jason.

„Protože se mi vysmíváte.“

„Já jsem smrtelně vážný. Kdybych měl do společnosti uvádět vás, věděl bych, že mám snadný úkol.“

„Nesouhlasím. Chudá učitelka by to ve vaší společnosti nikam nedotáhla.“

Přišel ke mně, vzal mě za ruku a políbil ji.

„To je bláhové. Pokud se budete chovat takhle, budu muset okamžitě odejít.“ Uličnicky na mě pohlédl. „Musíte počkat na děvčata.“ Schovala jsem ruce za záda, protože se mi trochu chvěly.

„Myslela jsem, že jste mne sem pozval z vážných důvodů.“

„Já jsem velmi vážný.“

„Vaše jednání je tedy poněkud zvláštní.“

„Domníval jsem se, že jsem velmi zdrženlivý.“

„Já mám na mysli vaše směšné komplimenty a narážky. Prosím, už toho nechte, připadají mi urážlivé.“

„Jen říkám pravdu. Copak to neučíte své žákyně?“

Posadila jsem se s náznakem důstojnosti.

„Mám podezření, že rozhovor o Fionině budoucnosti je výmysl.“

„Přiznávám, že mi nepřipadá jako příliš zajímavý.“

„Tak proč jste mě požádal, abych přišla?“

„Protože jsem s vámi chtěl mluvit.“

„Proč jste tedy neřekl pravý důvod?“

„Protože kdybych to udělal, moje přání by nebylo vyslyšeno.“

„Takže jste lhal.“

„Byla to jen nevinná lež. Kdo z nás se někdy v životě nemusel k takové lži uchýlit? Dokonce možná i vy.“

„Povězte mi, co chcete.“

„Být s vámi.“

„Ale proč?“

„Musíte přece vědět, že mi připadáte neodolatelně přitažlivá.“

„Takhle tedy hovoří nastávající ženich s jinou ženou. Chudák paní Martindalová.“

„Tu nemusíte litovat. Je to žena, která se nepochybně umí o sebe postarat. Vy si myslíte, že se s ní chci oženit. Je to tak? Horká novinka od neúnavné paní B. z poštovního úřadu. Cordelie, nemám a nikdy jsem neměl v úmyslu oženit se s paní Martindalovou...“

„Ale co to dítě...“

„Máte na mysli její dceru. A, tak ono se povídá, že je moje dcera? Opět paní B. Měla by psát romány.“

„Tak ale... Vlastně, nic mi do toho není. Musíte si myslet, že jsem drzá, když takhle mluvím. Prosím, odpusťte mi.“

„Velmi rád.“

„Nechcete tedy už mluvit o Fioně a jste spokojen s výchovou, které se jí v téhle chvíli dostává?“

„Fiona mi připadá trochu nevýrazná, ale to není chyba školy. Je prostě taková. A Eugenie má sklony k agresivitě. Ani jedna nemá příliš kouzla - ale možná že je srovnávám... s jinými. Opravdu jsem chtěl mluvit o opatství a nadcházející slavnosti. Kostýmů není mnoho, ale předpokládal jsem, že byste se mohla zajímat o některé staré zprávy o opatství a že byste o tom mohla třeba poučit děvčata. Byl jsem vyděšen, jaký nezájem o tuto záležitost Eugenie a Fiona projevily. A teď je tu představení. Ponořil jsem se do archivů a objevil jsem

tohle. Máme spoustu zpráv o dávných časech. A když moji předkové opatství získali, zřejmě byla většina neporušena, včetně spousty listin, které jsme nezničili, ale uložili do naší knihovny. Myslel jsem, že byste se na ně chtěla podívat.“

„Moc ráda.“

„Tak pojďte ke stolu a já vám ukážu nějaké staré plány. Je tam pár velmi dobrých kreseb namalovaných mnichy asi tak sto let před rozpuštěním řádu.“

Přisunul ke stolu dvě židle. Posadila jsem se a on k nám přitáhl obrovský svazek.

„Co víte o mniších v Colby?“ zeptal se mě.

„Ze tu byli cisterciáci... jinak nic.“

„Potom vám tedy o nich něco řeknu. Rád vznikl někdy na začátku dvanáctého století a naše opatství bylo postaveno v r. 1190. Víte, kde má původ jejich jméno?“

„Ne.“

„Je to z Citeaux, což byl opuštěný a téměř nepřístupný les na hranicích Champagne a Burgund. Máme tu starou mapu. Ukážu vám ji. Svatý Bernard, zakladatel řádu, byl opatem v Clairvaux. Tam byl první klášter.“

Pohlédla jsem na něj. Skutečně se změnil. Bylo zřejmé, že se o opatství nesmírně zajímá, protože odhodil své znuděné světácké chování. Vypadal v tom svém nadšení mladší, téměř jako kluk.

„Byli to samí vznešení muži. Jejich cílem bylo zasvětit život skutečně svému řádu. Možná je ale šlechetnější jít do světa a snažit se jej zlepšit, než se někde zavřít a meditovat a modlit se. Co si myslíte vy?“

„Ano, myslím, že statečnější je jít do světa. Ale jen málo lidí při tom uspěje a mezi ně a jejich ctižádost se postaví touha po moci.“

„Ctižádost,“ řekl Jason. „Kvůli tomuto hříchu padají andělé. Satan byl pyšný a ctižádostivý, a jak jsem vám vyprávěl, přece jej přesvědčili, aby se stal členem naší rodiny. Zeptejte se paní Baddicombové.“

Zasmála jsem se. „Prosím, pokračujte. Je to fascinující.“

„Cílem cisterciáků bylo žít tak prostě, jak jen to jde. Všechno bylo prosté. Stavěli vždy na odlehlých místech, daleko od měst. Tady kdysi musel být konec světa. Dovedete si to představit? Posvátné místo bylo obehnáno mohutnou zdí a vždycky blízko vody. Některé kláštery byly budovány na březích řek. Tady je také blízko řeka, která pomohla vytvořit naše veledůležité rybníčky. Mniši museli mít přísun čerstvé potravy. Ve zdech byly strážní věže. Nejspíš museli dávat pozor na zloděje. Podívejte, tady je mapa. Hodně z ní poznáte. Zde jsou chlévy, sýpky, jatka, dílny. Tohle je vnitřní obranný val, tohle vnější.“

„Aha. Je to opravdu poznat.“

„Tady je opatův dům, vedle ubytovna pro hosty. Lidé vždycky opatství navštěvovali a nikdo, kdo potřeboval jídlo a úkryt, nebyl odmítnut. Podívejte se na hlavní chrámovou loď. Bylo tam jedenáct arkýřových oken. Můžete je jasně vidět na téhle mapě. Vidíte, vejdete chrámovou předsíní. A tady je příčná chrámová loď. Podívejte, jak jsou sedadla oddělena zdí... mniši na jedné straně a fratres conversi na druhé. To byli novicové... Části zdi pomohly ke stavbě akademie. Nebyly tak poničené jako zbytek opatství.“

„To je ale báječná mapa!“

„Takhle tedy vypadalo opatství tehdy. A mám i mapu, jak vypadalo po rozpuštění řádu. Pořídila ji moje rodina. Podívejte, tady je ohřívárna, společenská místnost.“

„Naše dnešní společenská místnost.“

Otočil se ke mně a řekl: „Jsem rád, že vás to tak zajímá.“

„Připadá mi to vzrušující.“

„Tolik lidí je zamilováno do přítomnosti a nikdy netouží ohlížet se do minulosti. A přece studiem toho, co bylo, dokážeme se často vypořádat s dnešními událostmi.“

„Ano, myslím, že máte pravdu. Díky bohu, že se tady teď nikdo neobjeví a nezboří nám školu.“

„Docela rád bych viděl, jak se někdo snaží rozkazovat slečně Hetheringtonové.“

Zasmála jsem se. „Je to moc jemná dáma.“

„Společně se nad tím představením zamyslíme a dodáme mu skutečně autentický ráz.“

„Myslím, že byste to měl konzultovat se slečnou Hetheringtonovou.“

Podíval se na mě vyděšeně a oba jsme se zase začali smát.

„Bylo to velmi poučné,“ řekla jsem.

„A vy jste překvapená, že já bych se mohl zajímat o tak vážný problém.“

„Nepochybuji, že umíte být velmi vážný. S majetkem musí být hodně práce.“

„Vyžaduje neustálou pozornost.“

„A přece jste klidně odjel na tak dlouhou dobu.“

„Ano, odjel jsem, viďte. Nedělám to často. Mám schopné lidi... jednoho moc schopného muže, Geralda Coverdala. Měla byste se s ním seznámit.“

„Pochybuji, že by si měl se mnou o čem povídat.“

„Mohlo by vás zajímat vyprávění o statku. Je to malá společnost, samostatná, jako město... víc než to, jako království.“

„A vy jste král.“

„Nejistě sedí hlava nosící korunu.“

„Vy určitě nikdy nebudete nejistý.“

„Mýlíte se ve mně. Je toho tolik, co se musíte o mně dozvědět. Odmítla jste mne jako lehkomyslného, nemorálního člověka, který se zajímá jen o zábavu. To je ale jen jedna moje stránka. Když o tom tak přemýšlím,myslím, že mám i některé kladné vlastnosti.“

„Říká se, že klady by měli odhalit ostatní, ne vy sám.“

„Kdo to říká? Vsadím se, že slečna Cordelie Grantová. Zní to jako nějaká vaše přednáška ve třídě.“

„Opravdu se povídá, že učitelé se poznají, kamkoli přijdou.“

„Asi na tom něco bude.“

„Máme sklony být vychovatelé a tvářit se, že všechno víme.“

„Někdy to může být milé.“

„Vidím, že jste rozhodnut mi dnes odpoledne lichotit. Vyprávějte mi o svém statku, o tom malém království a králi s nejisté sedící hlavou.“

„Musíme ho udržovat v provozu. Je tady farma a továrna.“

„Továrna? Jaká továrna?“

„Na výrobu jablečného moštu. Zaměstnáváme většinu lidí tady v okolí.“

„Takže na vás závisí jejich živobytí?“

„Spíš na statku než na mně. Já jsem ho jen náhodou zdědil. Verringerové vždycky brali své povinnosti k majetku vážně, a i když to tvrdím o své vlastní rodině, byli jsme dobří vlastníci. Považovali jsme za svou povinnost postarat se o své lidi. Proto asi před sto lety vznikla moštárna. Měli jsme několikrát špatnou úrodu a spousta farem se nevyplatila. Zdálo se, že nebude dost práce pro lidi. A továrna na mošt se zdála jako dobrý nápad. Většina lidí ho stejně vyráběla podomácku, tak jsme se do toho pustili a zaměstnáváme asi sto lidí z okolí.“

„Vy jste vlastně dobrodinci.“

„Vždycky se nám líbilo považovat se za dobrodince.“

„Lidé by měli být vděční.“

„Vděčnost. Tu očekává jenom hlupák.“

„Vidím, že cynik se vrací.“

„Pokud je pravda cynismem, tak cynik není nikdy daleko. Vždycky se rád smířím se skutečností. Je typickým znakem lidské povahy, že lidé nemají rádi ty, kdo jim pomáhají.“

„Ale ne.“

„Ale ano, má milá Cordelie. Jen se zamyslete. Kdo byli vždy největší nepřátelé Verringerů? Naši vlastní lidé. Kdo nás obdařil ďábelskými vlastnostmi? Rovněž oni. Víte, netvrdím, že ty ďábelské vlastnosti nemáme, ale našimi nejjízlivějšími kritiky jsou naši vlastní lidé, a když naše pozoruhodné činy nejsou dostatečně hrozivé, zveličí je. Je prostě realitou, že lidé nenávidí pocit, když jsou někomu něco dlužni. A ačkoliv pomoc přijímají, nenávidí sami sebe za to, že jsou v postavení, aby ji přijmout museli. Protože nejtěžší věcí na světě je nenávidět sám sebe, přenáší se nenávist na toho, kdo pomáhá.“

Mlčela jsem. Myslela jsem na paní Baddicombovou, která vděčí za své živobytí tomu, že je poštmistrovou na panství Verringerů, a přitom nedokáže skrýt nenávist ve svém hlase, když o nich mluví.

„Asi máte pravdu... v některých případech,“ připustila jsem. „Ale ne obecně.“

„Nikdo nemá nikdy pravdu v každém případě. Výjimky musí být.“

Usmáli jsme se na sebe a já měla pocit pohody. Byla jsem ráda, že děvčata šla vyzkoušet koně, a doufala jsem, že se hned tak nevrátí.

„Je příjemné, když s vámi mohu mluvit rozumně... vážně. Při našich předcházejících setkáních to byly slovní bitvy. Zábavné, povzbudivé, ale tohle je mi velmi příjemné. Chci vám vyprávět o statku. Jak jej chci vylepšit. Jaké s ním mám plány.“

„Pochybuji, že bych jim porozuměla.“

„Proto vám o nich chci vyprávět... vysvětlit vám je... a povědět vám o sobě a o svém životě. Víte, tohle je jedno z nejšťastnějších odpolední, jaké jsem kdy zažil.“

Zasmála jsem se. Porušil to kouzlo. „Zacházíte snad příliš daleko.“

„Vy se smějete. Ale nemáte pravdu. V minulosti byly chvíle, kdy jsem byl šťastný. Jenže štěstí je jen okamžik, viďte? Od chvíle, kdy jsem vešel do tohoto pokoje a našel vás tady, jsem šťastný. A to už musí být dobrých dvacet minut. To je docela dlouho.“

„Mně to připadá jako velmi krátká doba.“

„Věděl jsem, že se s vámi bude dobře povídat a že mi porozumíte. Nutíte mě dívat se na život jinak. Kéž bychom se mohli setkávat často.“

„To není tak jednoduché. Slečna Hetheringtonová by to určitě neschvalovala.“

„Proboha, proč?“

„Jsem u ní zaměstnána a pro její učitelku se nehodí, aby se příliš spřátelila s někým opačného pohlaví, kdo žije v sousedství, obzvláště...“

„S mužem mé pověsti. Pochybuju, že by to schvalovala i paní Baddicombová. Ale jaký by to pro ni byl sólokapr!“

Zase jsme se rozesmáli.

„Cordelie,“ řekl vážně, „víte, jsem do vás zamilovaný.“

Vstala jsem, ale on byl hned u mne. Objal mě a políbil. Snažila jsem se přinutit, abych se mu bránila, a neohlížet se na skutečnost, že jsem u něj chtěla zůstat.

„To nesmíme,“ začala jsem.

„Proč ne?“

„Protože já...“

„Miluju vás, Cordelie. Od okamžiku, kdy jsem vás spatřil sedět vedle Emmeta.“

„Musím jít. Kde jen jsou ta děvčata?“

Jakoby v odpověď na svou otázku jsem zaslechla jejich hlasy. Odtáhla jsem se od něj a popošla k oknu. „Už jdou,“ řekla jsem.

„Ještě si o tom promluvíme,“ řekl Jason.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Přemýšlejte o mně.“

„Tomu se sotva dokážu vyhnout.“

„Snažte se mě pochopit. Chci mít šťastnou rodinu. Nikdy jsem ji neměl. Pocit marnosti, zklamání ze mne udělaly to, co jsem. Chci se změnit.“ Mluvil nyní naléhavě. „Chci prožít svůj život tady, se svou ženou a našimi dětmi. Chci z tohoto statku udělat ten nejlepší v zemi a ze všeho nejvíc si přeju žít v klidu.“

„Myslím, že vaše touhy jsou naprosto přirozené, ale...“

„Tak mi jich pomozte dosáhnout. Vemte si mě!“

„Vzít si vás! Ale před nedávnem jste se chystal oženit s Marcií Martindalovou.“

„Ne. To byla verze paní Baddicombové.“

„Nemůžete to myslet vážně. Bavíte se na můj účet.“

„Jsem naprosto vážný.“

„Ne... ne když paní Martindalová bydlí tak blízko... já moc dobře vím, že vy a ona...“ Do místnosti vrazily dívky.

Eugenie zářila. „Jsou nádherní, strýčku,“ volala. „Vyzkoušela jsem je oba.“

„Byly jsme tam asi dlouho,“ pronesla Fiona.

„Ne, klidně jste tam mohly zůstat ještě déle,“ poznamenal Jason suše.

„Umírám žízní,“ řekla Eugenie.

„Tak zazvoň,“ pobídl ji Jason.

Přinesli čaj. Fiona nalila. Eugenie celou dobu mluvila o koních, ale já neposlouchala a byla jsem si jista, že ani Jason neposlouchá.

Byla jsem nadšená i skeptická, když jsme se vracely do školy. Eugenie stále mluvila o koních a říkala, že musí vzít Charlottu Mackayovou, aby se na ně podívala.

V ďáblově doupěti

Strávila jsem bezesnou noc a snažila se vzpomenout na vše, co mi pověděl. Skutečně to myslel vážně? Stále jsem viděla jeho tvář hořící nadšením. Myslela jsem na to, jak má obočí na koncích jemně zvednuté, jak mu tmavé vlasy padají do vysokého čela, vzpomínala na lesk v jeho očích, když mluvil o lásce.

Co jsem cítila já? Nedokázala jsem to přesně vyjádřit. Věděla jsem pouze, že chci být s ním a že jsem ještě nikdy v životě nebyla tak rozrušená, jako když jsem seděla vedle něj a naslouchala jeho nadšenému vyprávění o opatství. Ale když mě políbil, nebyla jsem na to připravena.

Byl zkušený a dobře věděl, jak na mne zapůsobit. Zatímco já jsem ještě nikdy předtím nic podobného nepoznala.

Dokázala jsem se mu postavit ve slovních soubojích, protože pro mne vždy bylo snadné srozumitelně se vyjadřovat. Nakonec, copak jsem nebyla učitelka angličtiny? Ale když došlo na chápání pocitů, byla jsem nováček.

Musím své radostné vzrušení držet na uzdě. Musím si opakovat, že tak jako se mnou pravděpodobně hovoří s každou ženou, kterou se snaží svést. Velmi dobře jsem si uvědomovala jeho úmysly. Musím být opatrná.

Následující den si mě zavolala Daisy, která chtěla vědět, jak setkání proběhlo.

„Včera večer jsem neměla možnost s vámi promluvit, ale soudím, že vše dopadlo dobře."

„Ale ano, velmi dobře. Sir Jason se opravdu chce podílet na slavnosti v opatství. Ukázal mi zajímavé mapy a má nepochybně velké znalosti o jeho dějinách."

„Říkal něco o kostýmech?"

„Možná se o nich zmínil. Myslím, že nám je rád půjčí."

„Takže jsme ho posuzovaly nesprávně."

„No, děvčata se byla podívat na koně."

„Takže jste s ním byla sama?"

„Dlouho ne. Ukazoval mi zatím ty mapy a knihy."

Daisy přikývla. „Mimochodem, stalo se něco docela zajímavého. Víte, že jsem hledala služebnou za Lizzii Garnettovou."

„Ano. Už někoho máte?"

„Ano, a zvláštní je, že ta dívka byla i v Schaffenbruckenu."

„Jéje!"

„Proto jsem si ji vybrala. Víte, dala jsem inzerát do časopisu pro ženy. Nedostala jsem mnoho nabídek. Většina z těch děvčat by nedovedla dát dohromady kloudnou větu, kdyby se o to pokusila. Možná ale, že ty, co umějí psát, nejsou nejlepší služebné. Nicméně, zalíbil se mi její dopis a skutečnost, že pracovala v Schaffenbruckenu, mě - musím přiznat - zaujala, a proto jsem se rozhodla pro ni. Zajímá mě, zda ji znáte."

„Jak se jmenuje?"

„Elsa něco. Ano... Elsa Krackenová."

„Elsa," opakovala jsem. „Byla tam služebná jménem Elsa. Ale to je docela běžné jméno. Myslím, že jsem nikdy nezaslechla její příjmení."

„Bude to zvláštní, pokud ji znáte ze Schaffenbruckenu."

„Je Angličanka?"

„Napsala anglicky, ale jméno moc anglicky nezní..."

„Elsa, ano, byla dost... upovídaná... jako služebná nic moc, ale každý ji měl rád."

„Napsala docela pěkné psaní."

„Kdy přijede?"

„Koncem týdne."

Zamyslela jsem se. Rozhovor ve mně vyvolal vzpomínky na Schaffenbrucken. Vždyť Elsa nám vyprávěla pověst o Pilcherově skále a tvrdila, že když tam půjdeme za úplňku, mohly bychom potkat naše budoucí manžele.

Byla by docela náhoda, kdyby šlo právě o ni. Ale může to být klidně i jiná Elsa.

Zanedlouho jsem ji potkala. Šla jsem nahoru po schodech a ona scházela dolů.

„Elso!" zvolala jsem. „Tak jsi to přece jen ty."

Zbledla tak, až jsem si myslela, že omdlí. Křečovitě se chytila zábradlí a zírala na mě. Jako bych byla duch.

„Jsem Cordelie Grantová. Potkali jsme se v Schaffenbruckenu."

„Cordelie Grantová," zašeptala moje jméno. „Jak... aha, ovšem."

„Přiznávám, že já nejsem tak překvapená. Slečna Hetheringtonová mi totiž pověděla, že přijede služebná jménem Elsa, která pracovala v Schaffenbruckenu. Vzpomněla jsem si na tebe, ale vlastně jsem ani nevěřila, že bys to mohla být ty."

Do tváří se jí vrátila barva. Usmála se a už se podobala víc té veselé dívce, kterou jsem znala.

„No, to jsou věci. Zázraky se dějí. Co tady děláte?"

„Pracuji. Jsem učitelka."

„Ale já myslela..."

„Všechno se změnilo. Když jsem skončila školu, musela jsem si najít místo. Moje teta se zná se slečnou Hetheringtonovou, a tak jsem tady.“

„No tohle!“

Začala se smát. „Byly to hezký časy v Schaffenbruckenu.“

„Ano, pamatuješ si ještě na děvčata...“

„Na vaše kamarádky. Ta Francouzka a Němka a Lydie... že se tak jmenovala?“

„Ano. Myslím, že Frieda a Monika tenhle rok končí. Pravděpodobně teď odcházejí. Napsala jsem Lydii, ale nemám o ní žádnou zprávu.“

„Asi má svejch starostí dost.“

„Zjistila jsem, že odešla ze Schaffenbruckenu brzy po mně.“

„Opravdu?“

„Ale kde ses tu vzala ty, Elso?“

„Přijela jsem do Anglie. Odešla jsem nedlouho po vás. Měla jsem tady nějakou práci... ale netrvala dlouho. A pak jsem požádala tady o to místo.“

„Slečna Hetheringtonová je poměrně pečlivá. Budeš muset dělat svou práci pořádně.“

„Chcete říct, že v Schaffenbruckenu jsem ji nedělala?“

„Já si jen pamatuju, že jsi hlavně hodně povídala.“

„Jé, to je jako za starých časů. Řeknu vám, mám radost, že vás vidím.“

„Před chvilkou jsi vypadala, jako bys spatřila ducha.“

„Byla jsem z toho úplně vedle, jak se říká. Takový překvapení. Teď si uvědomuju, že je příjemný.“

„No, uvidíme, Elso.“

„Už se těším, až se poznám s děvčatama. V Schaffenbruckenu jsem měla ráda právě vás děvčata.“

„Slečna Hetheringtonová nebude chtít, aby ses s nimi příliš přátelila.“

Elsa na mě zamrkala a odcházela.

Sir Jason vzkázal, že objevil nějaké velmi zajímavé informace, které by podle něj mohly být využity při přípravě slavnosti. Pokud by slečna Grantová měla zájem přijet, s potěšením jí je ukáže.

Daisy si mě zavolala, aby mi to vyřídila. Okamžitě si povšimla mých rozpaků.

„Myslím, že byste tam měla jet, ale vemte s sebou slečnu Barstonovou. Skutečně si myslím, že se snaží s vámi příliš spřátelit, a člověk musí být opatrný. Ještě jsem vám neřekla o slečně Lyonsové, viďte? To bylo před lety. Byla to taková hezoučká křehká dívenka. Učila tanec - ještě před panem Bathurstem. Sir Jason si jí všiml. Nevím, co se stalo. Pronásledoval ji trochu a ta chudinka byla tak naivní. Musela věřit všemu, co jí napovídal. Byla hrozně nešťastná, když zjistila, o co mu šlo. Pochopitelně, že jeho náklonnost k ní byla pouze přechodná. Vy a já víme, jací muži jsou, ale chudinka Hilda Lyonsová uvěřila v nádhernou romanci. Byla v depresi a téměř na prahu sebevraždy. Musela jsem ji poslat pryč - a to uprostřed školního roku! Vy jste ale jiná.“ Daisy se pousmála. „Vím, že budete opatrná. Líbíte se mu, ale vy nejste ani v nejmenším jako chudinka Hilda... nebo ta Martindalová, pokud jde o to. On má evidentně rád změnu a vždycky má nahozeno víc udiček... pokud víte, co mám na mysli.“

„Myslím, že chápu velmi dobře,“ řekla jsem. „A vím také, jak se sirem Jasonem jednat.“

„Mrzuté ovšem je, že si to s ním nesmíme, jak se říká, rozházet. Kdyby se urazil... představte si, co by mohl udělat.“

„Navzdory jeho mnoha nedostatkům si nemyslím, že by se tak zachoval.“

„Ano?“

„No, přemýšlela jsem o všech těch pomluvách, které se šíří ve městě o smrti jeho ženy a o vztahu k paní Martindalové. On o nich ví, a přece se k těm lidem chová velmi shovívavě. Kdyby chtěl, myslím, že by je mohl pěkně vyděsit.“

„Dobrá, má milá,“ řekla Daisy. „Dost dobře nemůžete jeho pozvání odmítnout. A slečna Barstonová bude dobrá gardedáma.“

„Zajedu tam dnes odpoledne.“

„V pořádku. Jestliže vyjedete kolem druhé, ve čtyři můžete být zpátky. Mám dojem, že vyučování máte od půl páté.“

„Ano. Poslední dnešní hodinu.“

Pokud šlo o Daisy, byla záležitost vyřízena. Musím přiznat, že celkem vzato mi nevadilo jet na zámek, ačkoliv mi připadalo, jako bych se o něm každým dnem dovídala nové a nové věci, a to převážně záporné. Teď se objevila líbezná hezoučká Hilda Lyonsová.

Paní Keelová nás uvítala. Nepochybně měla své instrukce.

„Zavedu vás do pokojů, které máte podle přání sira Jasona vidět především. Přijde za vámi za pět, deset minut.“ „Děkuji, paní Keelová.“

„Bude rád, že přišla i slečna Barstonová. Má pro ni něco speciálního. V knihovně. Zavedu vás tam, slečno Barstonová, a potom se můžete připojit ke slečně Grantové.“

„Jsem moc zvědavá, o co jde,“ řekla slečna Barstonová.

Paní Keelová nás zavedla do knihovny, kde na stole leželo několik rukopisů. Slečna Barstonová se do nich okamžitě pohroužila.

„Jen odvedu slečnu Grantovou nahoru a pro vás přijdu později, slečno Barstonová, abyste měla čas prohlédnout si tyhle papíry. Jsou tam nějaké nákresy kostýmů... sir Jason se, myslím, zmínil, že jsou z minulého století. Půjdete se mnou, slečno Grantová?“

Vyšla jsem za ní z knihovny. Prošly jsme chodbou a došly ke kamennému schodišti.

„Nevím, jestli jste už byla v této části domu, slečno Grantová.“

Řekla jsem, že ne.

„Tohle schodiště vede ke komnatám, které nepoužíváme. Sir Jason říká, že mají historickou hodnotu.“

„To je zajímavé.“

Paní Keelová otevřela dveře. Ocitla jsem se v dlouhé místnosti s těžkými trámy v nízkém stropu. Okna byla malá, ale nacházeli jsme se v nejvyšším patře domu, a tak tu bylo docela světlo.

„Je to jakýsi byt,“ říkala paní Keelová. „Trochu oddělený od zbytku domu. Až slečna Barstonová skončí s těmi kresbami, přivedu ji nahoru.“

Odešla a mě tu nechala trošku znepokojenou. Slečna Barstonová přišla jako moje gardedáma a najednou jsem od ní byla odloučena.

Co mi tak mohl chtít tady nahoře ukázat?

Obešla jsem místnost. Byl to asi salon s těžkými vyřezávanými židlemi a dřevěnou lavicí. Spatřila jsem spojovací dveře. Vedly do ložnice. Tam byla postel se čtyřmi sloupy, skříň a pár židlí. Překvapilo mě, že okna jsou zamřížovaná. Připomínalo to vězení.

Napadlo mě, že bych se měla vrátit dolů ke slečně Barstonové, a to, co tady máme vidět, měly bychom vidět společně.

Vyšla jsem z ložnice a tam stál on a usmíval se na mne.

Řekla jsem tak klidně, jak jen jsem dokázala: „Dobré odpoledne. Paní Keelová mě sem zavedla.“

„Já vím. Viděl jsem vás přicházet s vaší průvodkyní, a tak jsem zařídil, aby šla do knihovny.“

„Co mi chcete ukázat?“

„Všimla jste si tady něčeho zvláštního?“

„Jenom toho, že okna jsou zamřížovaná.“

„Kdysi tu bylo něco jako vězení. Pojďte se posadit.“ Dovedl mě k dřevěné lavici. Posadili jsme se vedle sebe, což samo o sobě vytvářelo zvláštní atmosféru. Uvědomovala jsem si, jak jen jsem byla hloupá, že jsem dovolila, aby mě oddělili od slečny Barstonové. Vběhla jsem přímo do pasti, byť jsem celou dobu tušila, že je na mě připravená. Na paní Keelové bylo něco, co způsobilo, že všechno vypadalo tak normálně. Udělala to už jednou. „Tak, proč jste mě sem zavedl?“

„Věděl jsem, že to budete chtít vidět. Tak vás zaujalo, když jsem vám vyprávěl ten příběh.“

„Jaký?“

„O mých ďábelských předcích. Povídá se, že tohle je pokoj, kde byl držen náš satanský vězeň, když se ho ten strašný Verringer snažil přinutit, aby se oženil s jeho dcerou. Říká se tomu ďáblovo doupě.“

„Zajímavé,“ poznamenala jsem. „To je všechno, co jste mi chtěl ukázat?“

„Ještě toho mám spoustu.“

„Jsem si jista, že to bude zajímat i slečnu Barstonovou. Neměla by přijít nahoru?“

„Přece byste jí nezkazila potěšení z těch velkolepých kreseb. Tyto místnosti se užívají jen při jistých příležitostech. Chtěla byste, abych vám o tom vyprávěl?“

„Ano.“

„Říká se o nich, že se vyznačují jistým charakteristickým rysem... jakousi aurou. Možná to sama cítíte.“

Rozhlédla jsem se po místnosti. Měla jsem pocit izolace a mříže v oknech ložnice dodávaly místu zlověstnou atmosféru.

„Říká se, že v těchto pokojích je jakési afrodiziakální ovzduší... něco, co tady zanechal satan, když nás odměňoval.“

Zasmála jsem se, abych zakryla své znepokojení. Uvádělo mě do rozpaků, že se mnou takhle mluví, a tušila jsem, že směřuje k něčemu, čeho jsem se obávala, ale na druhou stranu mě to i vzrušovalo. Měl v sobě cosi, co ho odlišovalo od všech lidí, které jsem dosud poznala, a ačkoli mě děsil, zároveň mě i fascinoval.

„Povídá se, že když tady spal bezdětný pár, mohli si být jisti... plodností. Tak důležitá osoba jako satan přece nemůže někde - byť krátkou dobu - bydlet, aniž by po sobě nezanechal nějakou stopu, ne?“

„No, pokud věříte na takové historky.“

„Vy věříte?“

„Ne.“

„A co ten tajemný cizinec v lese? Vidíte, občas všichni zažijeme něco nevysvětlitelného. Paní Keelová sem nahoru vždycky chodí se služkami uklízet. Povídá, že ta hloupá děvčata si představují pěkné věci. Jedna tvrdila, že viděla satana a že ji nutil, aby s ním šla do postele. Vyšlo najevo, že laškovala s jedním chlapcem ze stájí, a když s ní nechtěl nic mít, satan jí připadal jako dobrá náhrada.“

„Víte, lidé si tyhle legendy přizpůsobují.“

„Bratr a já jsme sem občas chodívali. Zůstali jsme tady přes noc... jen abychom ukázali, že se nebojíme. Potom se se mnou vsadil, že sám bych tu nespal.“

„A VY jste to samozřejmě udělal a uviděl jste satana.“

„Ano i ne. Já jsem tu byl, ale jeho satanské Veličenstvo té noci neuznalo za hodna se objevit.“

„Jsem si jista, že slečna Barstonová by to také ráda viděla. Nepůjdeme za ní dolů?“

„Pověřil jsem paní Keelovou, aby na slečnu dohlédla.“

„Nezdá se, že tady nahoře je ještě něco k vidění. Kromě té pověsti to může být docela obyčejný byt.“

„Tady je toho ještě hodně, co chci, abyste viděla.“

„Tak mi to ukažte.“

„Je to záležitost porozumění. Vy víte, jak moc mě přitahujete.“

„Povšimla jsem si, že máte sklony zjevovat se docela často.“

„Jak jinak bych vás mohl přesvědčit, jaký jsem dobrý člověk?“

„Nemusíte se zjevovat tak často, abyste mě o tom informoval. Já o vás slyším nepřetržitě. Už jsme mluvili o tom, že jste hlavním tématem hovorů v okolí. Ale takovéhle číhání a uskoky mě spíše uvádějí do rozpaků. Musíte pochopit, že já nejsem jedna z vašich paní Martindalových nebo slečen Lyonsových...“

„Nebesa!“ zvolal. „Tak daleko to zašlo.“

„Můžete si být jist, že všechny vaše činy byly náležitě zaznamenány.“

„Pochopitelně. Hilda Lyonsová, hezký drahoušek, ale špatná společnice.“

„Mám dojem, že byla učitelka, takže pochopitelně postrádala osobní kouzlo někoho, jako je například paní Martindalová.“

„Ne nevyhnutelně. Vemte si například slečnu Grantovou.“

„Její budoucnost mě velmi zajímá.“

„I mě,“ řekl a vypadal najednou vážně.

Vstala jsem, ale on byl hned u mne. Objal mě.

„Prosím... nedotýkejte se mě.“

Vzal mě za ramena a otočil tváří k sobě.

„Chvějí se vám rty,“ řekl. „To vás prozrazuje.“ Potom mě políbil. Vyděsil mě. Měla jsem pocit, že mě rozmačká. Tak silné bylo jeho objetí.

Odstrčila jsem ho.

„Jste nesnesitelný...“ sotva jsem popadala dech. „Což je docela milé, ne?“

„Prosím, nezkoušejte na mne takovou taktiku.“

„Vím, že nejste paní Martindalová ani slečna Lyonsová. Jste daleko přitažlivější... daleko vášnivější... daleko žádoucnější než ty dvě.“

„Vaše milenky mě nezajímají.“

„Neříkáte vždycky pravdu, viďte? Myslel jsem, že to se od učitelek očekává. Něco vám povím. Zajímají vás až moc.“

„Vždycky říkáte lidem, co si mají myslet a co mají dělat?“

„Vždycky.“

„Mně to říkat nebudete.“

„Uvědomuji si, že to bude těžké.“

‚A bezvýsledné. Teď jdu dolů. A prosím vás, abyste mě sem už nelákal pod falešnými záminkami. Nepřijdu. Pomstěte se, jak je libo. Já nepřijdu na vaše kývnutí.“

„Pak se budu muset uchýlit k prosbám.“

„Nic mě nepřiměje, abych sem znovu přišla.“

„Nedělejte ukvapené závazky, Cordelie, protože jste z těch žen, které sliby nerady porušují. Pojďte a posaďte se. Slibuji, že vás nebudu líbat, ani se vás dotýkat či dělat cokoliv, co by vás mohlo pohoršovat.“

„Prosím, řekněte, co chcete, a to rychle.“

„Jste velmi přitažlivá dívka. Máte vybrané společenské chování. Nakonec, nestrávila jste - kolik let to bylo? - v tom místě ve Švýcarsku? Možná vám to opravdu k něčemu bylo. Nevím. Myslím, že ta pevnost charakteru a neotřesitelná touha dělat, co je správné, ve vás byly odjakživa. Je z vás mladá dáma, která by byla ozdobou jakékoliv společnosti.“

„Ale, ale?“

„Dokonce i místa, jako je toto.“

„Vskutku?“ pronesla jsem sarkasticky.

„Myslím to vážně.“

„To jsem tedy skutečně polichocena a s tím se rozloučím a půjdu.“

„Já jsem ještě neskončil, a jak vás učili v tom skvělém místě, jehož jméno mi teď právě vypadlo, mladé dámy neodcházejí, když s nimi jejich hostitel hovoří. Zůstanou a poslouchají a dávají najevo, že jsou živé. Vlastně působí dojmem, že mu věnují pozornost, dokonce i když jsou myšlenkami daleko. Je to tak správné?“

„Je.“

„Tak se držte školních pouček. Možná se s vámi dokonce ožením.“

„Opravdu, sire, vaše blahosklonnost mě ohromuje. Ale budu muset odmítnout.“

„Proč?“

„Řekla bych, že to je očividné, a slušné mladé dámy nikdy nehovoří o nepříjemných záležitostech.“

„Pohleďte na tohle místo. Byla byste ve svém živlu. Nakonec, o co jiného šlo v Schaffenbruckenu, než připravit vás, abyste zaujala místo v čele stolu nějakého bohatého muže?“

„Tak vy si pamatujete název místa, kde jsem studovala. To jsem ráda. Takový byl opravdu záměr Schaffenbruckenu, ale vždycky se vyskytnou i žačky, které jsou určeny k jinému údělu.“

„Máte na mysli učení ve škole?“

„V některých případech zřejmě ano.“

„Nebuďte blánová, Cordelie. Nemáte přece v úmyslu celý život učit pitomé holky, nebo ano? Chystáte se být druhou slečnou Hetheringtonovou?“

„Slečna Hetheringtonová je velká osobnost. Kdybych byla jako ona, řekla bych si, že jsem dopadla velmi dobře.“

„Nesmysl. Vy nejste ve své podstatě kantorka. Nemyslete si, že neznám ženy.“

„Myslím, že o nich víte hodně... po fyzické stránce. Ale po duševní jenom velmi málo. A zcela určitě toho příliš nevíte o mně.“

„Byla byste překvapena. Teď jste právě neposkvrněná učitelka... upjatá, lpící na konvencích, absolutně neznalá světa. Ale, má drahá Cordelie, pod tou učitelkou je vášnivá žena toužící uniknout... do života.“

Zasmála jsem se a on také, ale s hranou výčitkou se zeptal: „Připadám vám legrační?“

„Velmi. A vím, že váš zájem je zaměřen k jedinému cíli.“

„Máte pravdu.“

„A to je svést mě. Máte na to recept? Jeden pro Marcii Martindalovou, druhý pro slečnu Lyonsovou a teď pro Cordelii Grantovou. Jaký máte pro ni?

„Jste velmi cynická. Nepřiznáte mi schopnost hlubokých citů?“

„Ne.“

„Děvče drahé, opravdu mi děláte radost. Skutečně, musím se s vámi oženit.“

„Nebuďte tak ukvapený. Učitelka bez krejcaru...“

„Nepotřebuju peníze.“

„Ani já ne. Jsem spokojena s tím, co mám. Takže vidíte, že nemá význam lákat mě sem a ukazovat mi bohatství, které by mohlo být moje.“

„Každý má rád bohatství.“

„Ano, s penězi člověk dokáže víc. Ale v tomto případě je cenou, kterou za to musí zaplatit, stát se lady Verringerovou a ozdobit váš zámek. Váš!“

„Jste nepřesvědčivá. Třesete se při té představě vzrušením.“

„To není vzrušení,“ odsekla jsem, „ale zlost.“ Vstala jsem, ale on sevřel pevně mou paži a přinutil mě opět se posadit.

„Znáte můj problém. Potřebuju dědice. Syna...“

„Slyšela jsem.“

„Chci syna. Oženil bych se s vámi, kdybyste mi dala syna.“

Nevěřícně jsem na něj zírala a pak jsem řekla: „Ah... teď už rozumím. Vy chcete důkaz, než se zavážete. Jak moudré! Jiní se vezmou a doufají, že budou mít děti, ale to není nic pro Verringery. Nemám pravdu?“ Dala

jsem se do smíchu. „Nemůžu si pomoct," pokračovala jsem. „Právě jsem si představila, jak vybrané ženy... držíte na Havraním hnízdě, dokud nepředvedou, co dokážou. Jako harém nebo nějaká hra z doby restaurace Stuartovců. Jen si to představte."

Snažil se nesmát, ale neovládl se, a tak jsme na okamžik propadli veselí oba.

„Bude to nanejvýš zábavné. Teď tam máte jen jednu. Nuda. Vidím je všechny v různých etapách. Která porodí syna a získá tak hlavní cenu? Chudák Marcie. Má jen dceru. Jaký podvod!"

Využila jsem příležitosti a zamířila ke dveřím. Byl tam dřív a postavil se zády ke dveřím čelem ke mně.

„Cordelie, toužím po vás. Po každém setkání jsem do vás víc a víc zamilovaný. Je to pro mne důležité."

„Měla bych jít za slečnou Barstonovou."

Poodstoupil a já se pokusila otevřít dveře, ale byly zamčené.

Otočila jsem se k němu. Usmíval se a já si pomyslela: Ano, skutečně, jsou synové ďábla. Teď jsem byla opravdu vyděšená, protože jsem v jeho tváři spatřila úmysl a věděla jsem, že je schopen... to udělat.

„Tak," pronesl posměšně, „a co teď?"

„Odemknete tyhle dveře," snažila jsem se, aby můj hlas zněl pevně, ale obávám se, že to nebylo přesvědčivé.

„Ne, slečno Grantová, neodemknu."

„Okamžitě mě nechte odejít."

„Ne, slečno Grantová."

„Vylákal jste mě sem."

„Přišla jste dobrovolně s mou hospodyní."

„A ona je co... kuplířka?"

„Ona je jen poslušná mých přání, což očekávám od všech svých zaměstnanců. Teď už nejste tak klidná, viďte, Cordelie? Necítím slabý záchvěv očekávání? Ukážu vám, jaká byste si přála být. Vyvoláme tu vášnivou nádhernou ženu, v niž se přemění upjatá učitelka."

„Okamžitě mě pustíte ven."

Zavrtěl hlavou. „Toužím po vás už dlouho. Chci vás... dobrovolně."

„Dobrovolně? Vy myslíte...?"

„Jakmile pochopíte, jak vás dokážu udělat šťastnou. Ale jste dost tvrdohlavá, že. Ta fasáda učitelky je hrozivá. Začínám si myslet, že vám budu muset pomoct se jí zbavit."

S třesoucíma se rukama jsem pohlédla na hodinky připnuté na mé halence.

„Zase ten čas!" zvolal. „Co je nám po hodinách v situaci, jako je tato?"

„Už bych měla jít."

„Ještě ne."

„Copak si neuvědomujete...?"

„Uvědomuju si jedinou věc. Jsem posedlý. Toužím po vás, a jestli jste tak tvrdohlavá a otáčíte se zády k tomu, co je pro vás nejlepší, musím vás přivést k rozumu."

„Nenávidím vás," řekla jsem. „Čekáte, že vám každá žena padne do náruče. Tahle ne. A jestli se mě odvážíte dotknout, zachováte se jako kriminálník a já se postarám, abyste byl za to potrestán."

„Ten oheň!" posmíval se. „Ta zloba! Cordelie, vy a já jsme milenci..."

„Pokud jde o mne, jsme nepřátelé," vychrlila jsem ze sebe.

„Když chcete bojovat... bojujte. Ale brzy zjistíte, o kolik jsem já silnější. Ukažte, sundám vám plášť. Jste celá rudá a rozpálená. Má lásko, Cordelie, budete tak šťastná... Oba budeme."

Pokusil se mi svléknout plášť. Odstrčila jsem ho a on se dal do smíchu.

„Jste toho skutečně schopen?" zajíkla jsem se. „Nejsem jedna z vašich služek, víte, ani vaše poddaná, která by se vám bála postavit. Moje rodina se za to pomstí a já také. Znásilnění není v mezích zákona, Jasone Verringere, dokonce ani pro muže, jako jste vy."

Vzal mě za ramena a smál se.

„Trval bych na tom, že jste sem přišla dobrovolně, že jste mě provokovala, uváděla v pokušení, což je pravda."

„Vy jste ďábel."

„Varoval jsem vás před svým velkým předkem."

Protože na okamžik nedával pozor, vytrhla jsem se mu a běžela k oknu. Na tomto nebyly žádné mříže. Jason byl hned u mne a já v zoufalství holýma rukama udeřila do skla.

Roztříštilo se. Krev mi začala stékat po ruce do rukávu šatů a postříkala mi živůtek.

„Pane bože," vzkřikl Jason. Vystřízlivěl. „Ach, Cordelie," pokračoval téměř nešťastně. „Tolik mě nenávidíš?"

Byla jsem zaražená. Moje pocity byly tak zmatené, že jsem nevěděla, co vlastně cítím. Bála jsem se ho, to ano, ale zároveň jsem chtěla být s ním. Nikdy bych to nepřiznala, ale cítila jsem, že jedna má část toužila, aby

mě odnesl do pokoje se zamřížovanými okny. A přece jsem učinila ten marný pokus rozbít okno a utéct. Stála jsem najednou tváří v tvář skutečnosti, že nepoznávám sama sebe.

Jason se díval na mé krvácející ruce a jeho chování se změnilo. Teď byl úplné něžný. „Ach, Cordelie, moje drahá Cordelie," řekl a přitiskl mě k sobě na pár vteřin. Odtáhla jsem se. Cítila jsem slzy na tváři. Toužila jsem, aby mě pevně sevřel a pověděl mi, že mě zná lépe, než se znám já sama. Nebyla jsem ta praktická učitelka, jak jsem předstírala. Bylo ve mně něco, co se snažilo proklubat ven.

Vzal moje ruce do svých. „Musíme vás okamžitě ošetřit," řekl.

Vzal mě kolem ramen a vedl ke dveřím. Z kapsy vytáhl klíč a odemkl.

Šli jsme dolů. Paní Keelová vycházela se slečnou Barstonovou z knihovny.

Slečna Barstonová řekla: „Přijedeme pozdě, slečno Grantová. Ach..." Spatřila moje zranění.

„Stala se nehoda," vysvětloval Jason Verringer. „Slečna Grantová si pořezala ruce o okno. Paní Keelová, přineste na to něco... obvazy... určitě máte nějakou tinkturu..."

„Ano, sire Jasone."

Posadila jsem se do křesla. Vnímala jsem zkoumavý pohled slečny Barstonové. Jason byl docela klidný. Ohromilo mě to a zase se mi vrátila zlost.

„Nevypadáte dobře, slečno Grantová," poznamenala slečna Barstonová. „Musela jste se pořezat vážně..."

„Myslím, že to není tak zlé, jak se zdá," namítl Jason. „Až umyjeme krev, uvidíme, jaké škody vznikly. Nezdá se, že by rány byly příliš hluboké. Hlavní je rány očistit.

Paní Keelová se v tom vyzná. Takové nehody se často stávají v kuchyni a ona se s nimi vždycky dokáže vypořádat. Jak se cítíte, slečno Grantová? Už vypadáte lépe. Paní Keelová tady bude hned." Pak se Jason otočil ke slečně Barstonové. „Ukazoval jsem slečně Grantové pokoje, ke kterým se vážou naše rodinné legendy... Říkali jsme si, že by vás to určitě také zajímalo. A pak se to stalo. Pošlu někoho ke slečně Hetheringtonové se vzkazem, že se opozdíte. Počkáte a vrátíte se se slečnou Grantovou kočárem. Slečna Grantová je určitě trochu rozrušená. Štolba může odvést vaše koně, až pojede se vzkazem ke slečně Hetheringtonové."

Jak elegantně všechno vysvětlil a jak snadno vnesl do téhle nehody dojem normálnosti. Obdivovala jsem ho, i když jsem odsuzovala jeho schopnost vyvést nás z choulostivé situace. Nepochybně v tom měl značnou praxi. Nenáviděla jsem ho za návrhy a pokus znásilnit mě, ale byla jsem skutečně ohromená, že na své úmysly tak rychle zapomněl při pohledu na mou krev.

Nenáviděla jsem ho, ujišťovala jsem se vehementně... až příliš vehementně.

Byla jsem z toho zážitku naprosto otřesena a nedokázala jsem o něm hovořit. Na otázky jsem odpovídala jen stručně. Sir Jason mi ukazoval nějaké pokoje, já jsem bezmyšlenkovitě rozhodila ruce, rozbila sklo a pořezala jsem se. Ano, samozřejmě, že jsem byla v rozpacích. Nevěděla jsem, zda se nejedná o nějaké vzácné sklo. Ano, musela jsem ruce rozhodit s velkou vervou. Ne, sir Jason nevypadal, že by se zlobil. Především se zajímal o újmu, kterou jsem způsobila sobě. Jeho hospodyně mi ovázala rány, ale nejdřív je opatrně omyla a něčím ošetřila. A sir Jason nás poslal zpátky ve svém kočáře.

Daisy se na mě dívala tázavě, ale nic nezjišťovala. Měla nejspíš pocit, že kdyby se pokusila, mohlo by vyjít najevo něco nepříjemného, a proto to rozumně nechala být.

Jeden den jsem byla omluvena z vyučování.

„Takový zážitek je jistě šokující," zdůvodnila to Daisy.

A tak jsem ležela ve svém pokoji a vyrovnávala se se vším, co se stalo. Ten muž byl netvor, to bylo jasné. Nesmím s ním už nikdy zůstat sama. Zachránila jsem se před tím, čemu se říkalo „osud horší než smrt". Ta fráze mě vždycky rozesmála, ale nyní jsem trochu vystřízlivěla. Moje představivost mi nedopřála klidu. Stále jsem přemýšlela, co by se stalo, kdybych neprorazila rukama okno. Děsila jsem se toho... opravdu?

Co to říkal o upjaté učitelce? Byla jsem taková? Do určité míry asi ano. Moje povolání se na mně tak projevilo. Viděla jsem se v příštích letech - bílé vlasy, důstojná jako Daisy Hetheringtonová... a tak schopná. Tím jsem si mohla být jista, dokonce i kdybych občas měla špatné okamžiky. Jestlipak Daisy...?

Sama se svými myšlenkami jsem mohla být upřímná. Měl pravdu. Pod rouškou učitelky se skrývala jiná žena. On věděl, že existuje, a udělal, co mohl, aby ji osvobodil. A přece se zarazil při pohledu na trošku krve. Ukázal tolik zájmu, tolik něhy... Ach, taková hloupost. Já se ho snažím ospravedlnit.

Přestaň na něj myslet, napomenula jsem se. A nikdy mu už neposkytni takovou příležitost.

Bylo to tři dny po oné události. Rány jsem už měla díky okamžitému ošetření od paní Keelové zahojené. Cítila jsem se klidnější, více jsem se ovládala a namlouvala si, že jsem podlehla hloupým emocím, protože jsem byla přepracovaná.

Nyní jsem ho viděla takového, jaký byl - arogantní smyslný zhýralec, který si myslel, že každá žena, která se mu zamlouvá, je snadnou kořistí.

Tahle tedy ne, řekla jsem si pevně pro sebe.

Jela jsem do města a zastavila se na poště pro známky. Paní Baddicombová někoho obsluhovala, ale vzhlédla ke mně s potěšením.

Počkala, až zvonek nad dveřmi zazvoní na znamení, že zákazník odešel.

„Slečno Grantová, to sem ráda, že vás vidim. Copak ručičky? Doslechla sem se o tý nehodě. Nepříjemný, viďte."

Slabě jsem se začervenala. Ví snad ta ženská něco?

„Už je to lepší," řekla jsem. „Nebylo to nic vážného."

„A mladý slečinky sou v pořádku? Už ste slyšela ty novinky?"

„Novinky? Jaké?"

„Odešla...zmizela... dočista se vypařila."

„Ale kdo?"

„Ta Martindalová, přece."

„Kam šla?"

„To bysme taky rádi věděli."

„Ona často jezdívá do Londýna."

„No, tentokrát odjela nadobro."

„Jak to víte?"

„Dům zavřeli a paní Keelová ze zámku tam poslala služky uklidit. Říkají, že se tam má nastěhovat Gerald Coverdale. Jeho dům není dost velkej teď, když se ožení s dvěma dětma. Povídá se, že se o to zajímal už nějakou dobu. Takže to znamená, že odešla nadobro."

„Ale jak si můžete být jista?"

„Mluvila sem s tou, co dělá u Coverdalových, zrovinka dneska ráno. Prej jim sir Jason pověděl, že se můžou nastěhovat, kdy budou chtít. Copak se asi stalo s ní... s tou Martindalovou."

„Nemyslím, že by mohla jen tak zmizet."

Paní Baddicombová pokrčila rameny. „Člověk nikdy neví. Zbavil se jí rychle."

Ve zvědavých očích paní Baddicombové se zračily dohady a já měla pocit, že už nemůžu v obchodě zůstat. Chtěla jsem pryč, abych přemýšlela o tom, co mi pověděla. Na co narážela?

Klidně a rychle jsem řekla: „Předpokládám, že se to v patřičné době dovíme. Chtěla jsem jen známky, paní Baddicombová. Musím se rychle vrátit."

Vyšla jsem ven na slunce. Zmocnil se mě náhlý strach. Proč? Pokud chtěla paní Martindalová spěšně odejít, nebylo na tom jistě nic, co by mě mělo zajímat.

Slečna Hetheringtonová svolala schůzi k tomu, čemu ona nabubřele říkala mirákulum. Připomněla nám všem, že čas se krátí a že nejpůsobivější by bylo, kdyby se slavnost konala o svatojánské noci. Zbývá nám tudíž ještě asi měsíc na přípravy, což není mnoho, ale ona nemá zájem, aby trvaly příliš dlouho, protože pak překážejí práci ve škole, jak jsme viděli nedávno v případě Popelky.

„Máme nějaké kostýmy," řekla. „Ty, které jsme použili při předcházejícím mirákulu, a další nám slíbil zapůjčit sir Jason Verringer. Přirozeně musíme mít mnichy... těchto rolí by se mohly ujmout některé starší žačky. Menší děvčata by v sutanách vypadala nevhodně. Provedeme jako obvykle třídílný kus. Od založení až k rozpuštění řádu, pak alžbětinská doba a renesance a nakonec současnost a škola. Všechny dívky se mohou podílet na zpívání školních písní atd. Bude-li teplo a příjemně, bude se slavnost konat venku. Bude úplněk, což je ideální. Zříceniny poskytnou nádherné prostředí. Doufám, že nebude pršet. Jinak bychom se museli přesunout do refektáře, nebo by nám snad mohl sir Jason nabídnout sál na zámku. Tam je to opravdu ideální, ale musím vyčkat, až nám to sám nabídne. Pane Crowe, vy byste se mohl dát do práce na písních. Mělo by jich být dost, aby se mohl každý zapojit. Slečno Ecclesová, vy se postaráte o výpravu, a slečna Grantová pochopitelně vybere recitaci a dohlédne na herce. Slečno Parke-rová, myslím, že v poslední části bychom mohli předvést nějaká atraktivní prostná cvičení. A pár lidových tanců, pane Bathurste. Musíme připravit zajímavý večer, a pokud bude úspěšný, mohli bychom nejlepší věci zopakovat před koncem čtvrtletí, až přijedou rodiče. Nyní jich jistě mnoho nebude mít chuť vážit dlouhou cestu, i kdyby to mělo být proto, aby viděli předvádění svých potomků. Takže bez prodlení se dejme do práce. Nějaké dotazy?"

Několik se jich vyskytlo a ve škole se nemluvilo o ničem jiném než o slavnosti. Vrhla jsem se horlivě do příprav, snažíc se zapomenout na ty děsivé, a přece vzrušující chvíle v ďáblově doupěti. Uvědomovala jsem si, že Jason měl blízko k tomu, aby se mnou zacházel jako barbar, a stále jsem byla ohromena, že na něj tak okamžitě zapůsobil pohled na mé zranění a odhalil tu trochu slušnosti, která v něm musí být. Snad skutečně až do toho okamžiku věřil, že chci, aby se mě zmocnil, aby si mě vzal, jak vyhrožoval. Možná jsem opravdu chtěla. A přece jsem udělala to zoufalé gesto, téměř bez přemýšlení, protože by stejně nebylo možné oknem uniknout.

Nemohla jsem na to zapomenout. Stále mě to pronásledovalo ve snech.

A teď zmizí Marcie Martindalová. Co to mělo znamenat?

Jason se zastavil ve škole a zavřel se se slečnou Hetheringtonovou v její pracovně. Já a Eileen Ecclesová jsme byly přivolány. Vyhýbala jsem se pohledu na něj, jak jen jsem mohla. Zeptal se mě na ruce a já mu pověděla, že se rychle hojí. Hovořili jsme o slavnosti a mám dojem, že jsem byla docela chladná a určitě lhostejná. Snažil se zachytit můj pohled a pokaždé jako by mě prosil za odpuštění.

Daisy ho šla vyprovodit. V příštích dnech jsem nevyjížděla sama. Bála jsem se, že ho potkám, a stále jsem si připomínala, že už s ním nikdy nesmím být sama.

Od Terezy jsem se dozvěděla, že novou službu Elsu většina děvčat považuje za „velmi zábavnou“. Nebyla jako ostatní. Nikdy si nestěžovala na neuklizené pokoje, a když věděla, že slečna Hetheringtonová se chystá na kontrolu, pospíšila do Charlottina pokoje a uklidila tam. Říkalo se, že to bylo „velmi férové“.

Zřejmě měla tu trojici obzvláště ráda a stále s Fionou, Eugenií a Charlottou klevetila. Byla jsem překvapena, protože Charlotta nepatřila k těm, kdo by mluvili se služebnictvem, ale Elsa si ji očividně získala.

„Dobře si na ni pamatuji,“ řekla jsem Tereze. „Byla taková i v Schaffenbruckenu, velká oblíbenkyně děvčat.“

Pověsti se začaly šířit asi týden po odjezdu Marcie Martindalové. Paní Baddicombová, tím jsem si byla jista, nepřestala se svými poznámkami o podivnosti té situace, a když jí jeden chlapec z pekařství dodávajícího poště řekl, že jel s vozíkem kolem Havraního hnízda a viděl tam ve dveřích stát nějakou ženu s dítětem, rozhodla se paní Baddicombová vytěžit z té situace, co se dá.

Žena, kterou chlapec viděl, byla nejspíš paní Coverdalová, jež měla malé dítě. A bylo celkem přirozené, že mohla stát u dveří s nejmladším dítětem v náručí.

Paní Baddicombová však takové jednoduché vysvětlení nemohla přijmout.

„Chudák Tom! Byl z toho úplně vedle. Říkal, že mu z toho vlasy vstávaly hrůzou. Kolem ní se třepotalo jakoby zamlžený světlo a vztahovala ruce, jako kdyby prosila o pomoc.“

„Doufám, že neupustila dítě,“ poznamenala jsem.

„A proč jí tedy Tom nepomohl nebo se aspoň nezeptal, co chce?“

„Ježíšmarjá, slečno Grantová, už ste někdy stála tváří v tvář něčemu nadpřirozenýmu?“

„To ne,“ připustila jsem.

„Kdyby jo, pochopila byste. Chudák Tom, jen popohnal koně a uháněl pryč, jak nejrychlejc moh.“

„Ale Coverdalovi se tam už nastěhovali, nebo ne?“

„Ještě ne. A teď tam nejspíš nebudou chtít.“

„Jak to myslíte, paní Baddicombová?“

„No, ona odešla dost nahonem, nezdá se vám?“

„Paní Baddicombová,“ řekla jsem vážně, „měla byste si dávat pozor.“

Důstojně se narovnala a pohlédla na mě podezřívavě. „Já? Copak si nedávám vždycky pozor?“

„Ráda bych věděla, kam tím míříte.“

„Je to jasný jak facka, slečinko. Přídě sem... a pak, když už tu není vítaná... odejde.“

„Není vítaná?“

Paní Baddicombová se zaculila. „Já čtu mezi řádkama...“

„A sestavujete scénáře,“ dodala jsem rozhořčeně.

Nepřítomně na mě pohlédla.

„Na shledanou, paní Baddicombová.“

Když jsem vyšla z obchodu, celá jsem se třásla. Uvědomila jsem si, jak jsem hloupá. Takhle jsem si odřízla zdroj informací. A ačkoliv polovina z nich mohou být výmysly, chtěla jsem je slyšet.

Rozsah mé hlouposti se ukázal, když mě v ohříváme potkala Eileen Ecclesová a řekla mi: „Stáváš se součástí dramatu v Colby, Cordelie. Ta Sybila z pošty mi pošeptala, že podle ní jsi ‚celá pryč' do sira Jasona Verringera, a ona už nějakou dobu ví, že on po tobě pokukuje, a tak není žádný div, že chudinka paní Martindalová, která si tak dlouho dělala naděje, jakoby zázrakem zmizela, když už není vítaná.“

„Takový nesmysl!“ namítla jsem a celá jsem zrudla.

„Problém s takovými řečmi je, že často na nich je zrnko pravdy. Myslím si, že chlípný sir J. po tobě určitě pokukuje. A není pochyb, že paní Martindalová byla jednu dobu

Jeho velmi dobrou přítelkyní. Až potud je všechno pravda. Na tomto chatrném základě paní B. konstruuje své fantazie. Nesmysl, ano, ale založený na faktech, a v tom je právě nebezpečí.“ „Varuješ mě,“ řekla jsem.

Eileen naklonila hlavu na stranu a s hranou vážností mě pozorovala. „Ty víš nejlíp, co chceš. Jediné, co můžu říct, je, že on nemá nejlepší pověst. Kolovaly tu zvěsti o zdraví jeho ženy. Teď zase fámy o zmizení jeho, jak říkají, spřátelené dámy. On je přímo přitahuje a v naší profesi dokážou řeči zničit kariéru. Něco ti poradím... ale

předpokládám, že stejně jako já víš, že rada je něco, co se má dávat zdarma a přijímat pouze, pokud příjemci vyhovuje. Držela bych se od něj co nejdál a po letních prázdninách možná řeči ustanou.“

Pohlédla jsem na Eileen s vděčností. Byla dobrá přítelkyně a citlivá žena. Chtěla jsem jí povědět, že žádné varování nepotřebuju. Už jsem se rozhodla, že nikdy nebudu s Jasonem Verringerem o samotě.

Slečna Hetheringtonová si mě zavolala do pracovny. Byla tak rozčilená, že to nedokázala skrýt.

„Taková hanebnost! Poslala jsem pro vás, protože Tereza je vaše chráněnkyně.“

„Tereza! Co udělala?“

„Napadla jinou dívku.“

„Napadla!“

„Ano, fyzicky ... napadla!“

„Koho? Proč?“

„Charlottu Mackayovou. Důvod nechce ani jedna povědět. Předpokládám, že jde o nějakou banální neshodu, ale že by se některá z mých žaček skutečně mohla uchýlit k násilí...“

„Nemůžu tomu uvěřit. Tereza je poměrně mírná.“

„V poslední době je troufalejší. Hodila po Charlottě Mackayové botu a zasáhla ji pár centimetrů nad spánkem. Docela hluboká rána. Děvčata se bála, když spatřila krev, a tak zavolala slečnu Parkerovou, která šla náhodou okolo.“

„Kde jsou teď?“

„Charlotta leží. Naštěstí nebylo zasaženo oko. Bůhví, co se mohlo stát. Díky bohu, že to dopadlo takto. Tereza je zamčená v kázeňském pokoji. O jejím trestu rozhodnu později. Ale šokuje mě, že tady k něčemu takovému došlo. Jenom doufám, že se o tom nedoslechnou rodiče.“

„Mohu jít za Terezou?“

„Je velmi zatvrzelá a odmítá cokoliv říct. Sedí tam s pevně sevřenými rty, pověděla jen, že Charlotta si to zasloužila.“

„Charlotta je, samozřejmě, velmi popuzující dívka. Nemá právě nejpříjemnější povahu a já vím, že v minulosti Terezu hodně trápila.“

„Nikdy předtím se dívky nenapadly.“

„Ne...“

„Tereza má mnohem více elánu než předtím a já myslela, že to je dobře. Ale nyní... nejsem si tak jistá. Ano, jděte za ní a pokuste se zjistit příčinu toho nezvyklého a nepřijatelného chování.“

Odemkla jsem školní „trestnici“. Byla to malá cela, kterou mniši užívali jako skladiště. Stály tam tři psací stoly, stoleček, židle. Děvčata sem byla posílána, aby se učila nebo psala tresty, a místnosti se užívalo, až když byl hřích považován za neodpustitelný.

Tereza seděla u jednoho psacího stolu.

„Terezo!“ zvolala jsem.

Nejisté vstala a pohlédla na mě téměř vzdorovitě.

„Pověz mi, co se stalo,“ vyzvala jsem ji. „Určitě existuje nějaké vysvětlení.“

„Nenávidím Charlottu Mackayovou,“ řekla Tereza.

„Ale kdepak. Je to jen hloupá namyšlená holka.“

„Nenávidím ji,“ opakovala Tereza. „Je zlá.“

„Tak mi přesně pověz, co se stalo.“

Tereza mlčela.

„Slečna Hetheringtonová chce vysvětlení.“

Tereza stále mlčela.

„Musí být nějaký důvod. Byla to možná jen maličkost a ty sis vzpomněla na všechen ten vztek, cos na ni měla v minulosti...? Byla to ta poslední kapka?“

„Nebyla to maličkost,“ řekla Tereza.

„A co tedy?“

Zase ticho.

„Kdybys nám to vysvětlila, slečna Hetheringtonová by to pochopila. Je spravedlivá, vždyť víš. Pokud jsi měla dostatečný důvod, uvědomí si, žes v té chvíli ztratila sebeovládání. Všichni přece víme, jaká Charlotta je.“

Ale Tereza mi nic neřekla. Snažila jsem se znovu a znovu, ale ačkoliv jsem si byla jista její náklonností, nic jsem x ní nedokázala vypáčit.

„Je zlá,“ bylo jediné, co řekla. „Je zlá a lhářka a já ji nenávidím. Jsem ráda, že jsem to udělala.“

„Tohle slečně Hetheringtonové neříkej. Musíš se kát, říct, že toho lituješ, a nikdy už nesmíš takovou věc udělat. Myslím, že budeš muset napsat nějaký trest a pravděpodobně celý zítřek strávit tady.“

„To je mi jedno. Jsem ráda, že jsem jí ublížila.“

Povzdechla jsem si. Nebyl to správný postoj a já byla velice znepokojená tím, že mi Tereza odmítla povědět, co se stalo.

Vrátila jsem se k Daisy a přiznala svou porážku.

Neklidné dny míjely. Charlotta své zranění zveličovala. Jednou jsem vešla do její ložnice a našla jsem tam Fionu a Eugenii s Elsou. Seděly na postelích a smály se.

Bylo těžké je pokárat, když jsem si uvědomila, že vlastně před krátkou dobou jsem já možná byla účastnicí podobné scény v Schaffenbruckenu.

Stále jsem se vyhýbala siru Jasonovi, ale občas jsem si sama vyjela. Do města jsem jezdila velkou oklikou, abych nejela okolo zámku. Tak mě cesta zavedla k Havranímu hnízdu. Spatřila jsem tam důkazy nějaké činnosti a pomyslela si, že Coverdalovi se už stěhují.

Váhala jsem, zda mám jít na poštu, ale protože jednoho dne bych to stejně musela udělat, směle jsem vešla. Paní Baddicombová měla velkou radost, že mě vidí. Neprojevovala žádnou zahořklost kvůli mému chladnému chování při minulém setkání. Nechala mě čekat, až obslouží dva zákazníky, a pak na mě zvědavě pohlédla a naklonila se přes pult s náznakem důvěrnosti.

„To jsem ráda, že vás vidim, slečno Grantová. Doslechla jsem se, že máte ve škole spousty práce s tou slavností.“

„Ano,“ odpověděla jsem. „Výročí založení opatství je zvláštní příležitost.“

„No tohle! Těch let. Říkala jsem pani Taylorové, když tu ráno byla, že bych ráda věděla, jak se daří malý Mirandě. Vsadila bych se, že moc dobře. Jane Gittingsová jí zbožňuje a Ada Whalleyová jakbysmet.“

„Kdo je Ada Whalleyová?“

„Janeina sestra. Whalleyovi bydleli roky tady v Colby. Starý Billy Whalley byl správce moštárny. Měl se dobře. Vyrostl na blatech a děvčata tam žily s babičkou, když byly malý. A když šel Billy na odpočinek, odstěhoval se na blata. Jeho matka pak zemřela. Jane si vzala Gittingse a Ada šla s otcem, aby se mu starala o domácnost. V Bristonleigh, přímo na kraji Dartmooru. Tihle Whalleyové vždycky mluvili jen o blatech. Percy Billings byl jednu dobu do Ady blázen, ale nic z toho nebylo, protože ona se musela starat o toho starýho pána. A Percy se pak najednou oženil s Jenny Markeyovou.“

„Úplná sága.“

„Tak to bejvá, moje milá. Ada by bejvala byla dobrá máma. Myslim, že se bude starat o tu malou Mirandu, ona a Jane. Ta taky nemá žádný děti. Divný, někdo je má a někdo ne... je víc pravděpodobný, že ty, co je nechtěj, k nim spíš přídou. Koukněte na Sofii Prestwickovou. Je jasný, po čem de. Dejte na mý slova, brzy bude veselka. Takže Sofie si zadováděla a už je v tom... a ty, co chtěj, ne a ne. Vemte si například sira Jasona...“

Lišácky na mě pohlédla.

Pověděla jsem jí, jaké známky chci, a ona mi je téměř neochotně podala.

„No, teď se dočkáme věcí, když ta dáma zmizela, jak by se řeklo.“

„Zmizela?“

„Nevíme kam, že ne? Jediný, co víme, je, že už není s námi. Jedno vám povim, slečno Grantová, nic netrvá věčné, že jo? Život je změna. Často si říkám, copak asi bude dál?“

„Zdá se, že jste dobře informovaná o všem, co se děje,“ poznamenala jsem ironicky.

„To je na poště přirozený, abych tak řekla. Jak vždycky říkám Baddicombovi: Tahle práce není nic moc... tvrdě pracuješ a moc z toho nemáš... ale jsou tu lidi... a kvůli tomu to stojí za to.“

Zvedla oči a s výrazem dobroditelky lidstva zastrčila desky se známkami do zásuvky.

Vyšla jsem s pocitem úlevy, že nedala najevo nějakou nelibost, a říkala jsem si, zda při našem minulém setkání vůbec pochopila můj nesouhlas.

Odpoledne jsem si vyšla na procházku mezi zříceniny A dávala pozor, zda někde nespatřím Jasona Verringera. Klidné by se tu mohl objevit, protože jsem tušila, že se snaží mě zastihnout, a dříve nebo později se mu to podaří.

Došla jsem k rybníčkům a pozorovala vodu proudící k vodopádu a padající do hlubiny. Voda vydávala příjemné zvuky. Kráčela jsem okolo rybníčků k řece a pak se vydala podél jejího břehu.

Uvědomila jsem si, že se musím vrátit, abych se neopozdila, a tak jsem zamířila zpět. Když jsem byla nadohled rybníčků, spatřila jsem Terezu.

Zavolala jsem na ni a ona se ke mně rozeběhla.

„Jsi taky na procházce?“ zeptala jsem se.

„Ano. Viděla jsem vás, že jdete sem.“

„Teď se už musíme vrátit. Nesmím přijít pozdě na hodinu, stejně jako ty. Už jsi zvládla trest?“

„Ano. Měla jsem se naučit ‚Ještě jednou až k linii' až k ‚Bůh ochraňuj Harryho, Anglii a svatého Jiřího'.“

„Docela dlouhá část.“

„Už jsem většinu znala.“

„Terezo, je mi líto, že se to stalo. Jseš si jistá, že o tom nechceš mluvit?“

Důrazně přikývla.

Povzdechla jsem si. „Domnívala jsem se, že snad víš, že mně můžeš důvěřovat.“

Tereza mlčela a po tváři jí přeběhl výraz tvrdohlavé zatvrzelosti.

Šly jsme mlčky.

„Zúčastníš se slavnosti?“

„Ne. Vlastně jen na konci... při cvičení a zpívání. Slečno Grantová... na něco bych se vás chtěla zeptat.“

„Ano?“

„Těžko se o tom mluví, protože myslím, že ho máte ráda... myslím, že ho máte ráda docela hodně.“

„Koho? O čem to mluvíš?“

„Týká se to paní Martindalové.“

Cítila jsem, že se mi trochu chvěje hlas, když jsem říkala: „A co s ní je?“

„Já - já myslím, že je mrtvá. Myslím - myslím, že byla zavražděna.“

„Terezo! Jak můžeš něco takového říct. To skutečně nesmíš!“

„Nikomu jinému jsem to neřekla.“

„To doufám.“

Tereza se zastavila, strčila ruku do kapsy a pak ji ke mně napřáhla. Když rozevřela prsty, spatřila jsem náušnici. Byla tak bizarní a barevná, že jsem ji okamžitě poznala.

„Byla její,“ řekla Tereza. „Viděla jsem, že ji nosila.“

„No a?“

„Našla jsem ji tady... u rybníčků... Musela jí spadnout... v nějakém zápase.“

„Milá Terezo, máš moc velkou fantazii. Jsi jako paní Baddicombová.“

„Je to její náušnice. Vím to, protože před nedávnem ji jí měla Eugenie vrátit. Ukazovala nám ji. A já ji našla... tam dole u vody... Musela ji upustit.“

„Dobrá, tak ji upustila. Ztratila ji. Lidé ztrácejí náušnice. Fakt, že ona tuhle ztratila už jednou, ukazuje, že s ní něco nebylo v pořádku.“

„Já myslím, že jí spadla, když ji házeli do vody.“

„Terezo! Co to do tebe vjelo? Nejdřív napadneš Charlottu Mackayovou a teď vznášíš taková obvinění vůči... vůči komu vlastně, Terezo?“

„Vůči němu. Bojím se, že ho máte ráda, slečno Grantová. Já vím, že se to od žen očekává. Ale ne... já - já nemůžu snést, že by mohl... s vámi mluvit... a zatáhnout vás do toho všeho. Tím by se všechno pokazilo... všechna ta radost, co máme s tetou Patty a Violetou. Slečno Grantová, prosím vás, nevšímejte si ho. Je to zlý člověk. Eugenie říká...“

„Pověděla jsi o tom někomu, Terezo?“

Zavrtěla prudce hlavou.

„Slib mi, že to nikomu nepovíš.“

Rázně přikývla.

„Ale to nesmysl,“ pokračovala jsem. „Koluje tu spousta ošklivých řečí. Paní Martindalová odjela, protože už měla dost venkova.“

„Proč neřekla, že se chystá odjet?“

„A proč by měla? Byla to jen a jen její věc. Nepochybně to pověděla někomu, koho to zajímalo.“

„Slečno Grantová, nemíchejte se do toho. Nechtěje, ať si říkají, co chtějí, ale my zůstaňme mimo. Pomyslete na léto a na včely a kytky a klobouky tety Patty a na Violetiny jablkové koláče.“

„Terezo, uklidni se. Všechno sis jen vymyslela. Nepřekvapilo by mě, kdyby se paní Martindalová vrátila.“

„Nemůže. On už by ji nechtěl. Skončil s ní. Takový on je. Zapudí lidi, když s nimi skončil,... a zabije je. Jako svou ženu.“

„To jsou všechno jen pomluvy.“

„Je to pravda.“

„Ne.“

„Je to pravda,“ opakovala Tereza. „A já se bojím. Nechci, abyste i vy -“

Vzala jsem ji kolem ramen. „Já do toho nejsem zapletená,“ promluvila jsem utišujícím hlasem. „Ten muž s námi nemá nic společného. Prostě jen náhodou vlastní pozemek opatství, to je celé. Všechno je jako dřív. Pojedeš se mnou domů na letní prázdniny a užijeme si nádherné chvíle.“

„Ach ano...ano.“

„Nesmíš ale udělat nic, co by mohlo slečnu Hetheringtonovou rozzlobit. Jinak by mohla rozhodnout, že tě potrestá tím, že zůstaneš ve škole.“

Tereza zbledla.

Rychle jsem pokračovala: „Neudělala by to. Ale raději neriskuj. A o tomhle, Terezo, nikomu ani slovo. Není to pravda... a bylo by špatné o tom mluvit. Nebudeš, vid?“

„Ne, ne.“

„A tu náušnici...“

Natáhla ruku. Jasná rubínová červeň se třpytila ve slunečních paprscích. V duchu jsem si říkala, co by s ní asi Tereza udělala a co by se mohlo stát, kdyby se lidi dozvěděli, že náušnice byla nalezena u rybníčků.

Ale dlouho jsem o tom nemohla přemýšlet, protože Tereza najednou rychlým pohybem ruky náušnici hodila do vody.

Šokovaně jsem se k ní otočila a zvolala jsem: „Terezo, proč jsi to udělala?“

„Je pryč. Už o tom nemluvme. Já o tom mluvit nebudu... když nebudete ani vy.“

Cítila jsem znepokojení, ale zároveň i úlevu, že jsem nemusela kvůli náušnici nic podnikat.

Mlčky jsme se vrátily do školy. Pomyslela jsem si, že Tereza vypadá mnohem klidněji a šťastněji, než po té aféře s Charlottou.

Letní slunovrat

Byla jsem pronásledována pochybnostmi. Nemohla jsem spát. Jak se mohla náušnice dostat k rybníčkům? Jedině tsk, že tam byla její majitelka.

Možná šla k rybníčkům na procházku. Od Havraního hnízda to ale byl kus cesty a já ji nikdy neviděla se procházet. Nebyla typ, který by podnikal dlouhé túry po okolí.

Předpokládejme, že je mrtvá. Předpokládejme, že byla zavražděna. A co Maisie? Co je s tou? Copak si ty drbny myslí, že byla také zavražděna? Představa, že někdo háže do rybníčků nejen jedno tělo, ale dokonce dvě těla, byla nesnesitelná. Vzpomněla jsem si, že mi Jason Verringer vyprávěl, jak se jeden jeho předek kdysi zbavil svého soka tím, že jeho tělo, když ho nejdřív zabil, svrhnul do rybníčků. „Tok řeky je prudký a k oceánu je to jen pár kilometrů,“ tak nějak to říkal.

A co je s dítětem? Starala se o ni paní Gittingsová v Dartmooru, ale tam přece nemůže zůstat jen tak navždy.

Celé to byl nesmysl. Původ měl určitě na poště a rozrostl se díky dalším klepnám. Ale Jason Verringer byl bezohledný. Jasně mi to ukázal. Ostatní pro něj měli význam, jen pokud mu mohli dát, co chtěl. Mohl se klidně dopustit znásilnění. Proč tedy ne vraždy? Jistou dobu ho Marcie Martindalová zřejmě přitahovala, a proto jí nabídl domov na Havraním hnízdě. A pak tam bylo dítě. Určitě se k ní choval poněkud lhostejně, ale alespoň je tam nechal bydlet.

Přemýšlela jsem o dítěti, a čím více jsem uvažovala, tím více jsem docházela k přesvědčení, že musím zjistit všechno, co se dá, a že bych se mohla hodně dovědět, kdybych promluvila s paní Gittingsovou, která podle mne byla velmi rozumná a praktická žena. Jestliže přijdu na to, že všechno je nesmysl, mohla bych spolehlivě zařídit, aby se to všichni v okolí dozvěděli, a zarazím tak ty zhoubné pomluvy.

Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím proveditelnější mi můj záměr připadal. Sestra paní Gittingsové se jmenovala Ada Whalleyová a žila v Bristonleighu v Dartmooru. Nebylo to daleko odtud, tak dvacet kilometrů.

Proč ne? Ten nápad mi připadal stále lepší.

Oznámila jsem Daisy: „V neděli bych ráda zajela za svými přáteli, kteří žijí v Dartmooru.“

„V neděli, myslím, můžete bez problémů odjet. Jsem si jista, že se dohodnete s ostatními, aby převzali vaše případné povinnosti.“

„Ano, to určitě. Chtěla jsem se zeptat, zda máte mapu. Ráda bych se podívala, kde to přesně je.“

„Je jich tu několik. Ukáži vám je.“

Na první mapě Bristonleigh nebyl, ale Daisy měla i mapu Dartmooru a okolí - a tam jsem Bristonleigh našla. Byla to malá víska právě na okraji blat. Poznamenala jsem si nejbližší město.

Nejspíš budu muset jet tam a odtud se nějak dostat až na místo.

„Jeden vlak jede v deset třicet,“ řekla mi Daisy. „A nazpátek nejede před čtvrtou, takže byste mohla se svými přáteli chvilku pobýt.“

„Zkusím to. Bude to experiment.“

A tak jsem toho nedělního rána projížděla svěží devonskou krajinou.

Cesta trvala jen půl hodiny. Když jsem se na nádraží zeptala nosiče, jak bych se mohla dostat do Bristonleighu, zaváhal, ale jen na okamžik. „Je to odtud asi pět kilometrů... trochu do kopce. Ale počítám, že

Dicku Crammovi by vůbec nevadilo něco si v neděli přivydělat. Bude hned jak rybička. O nedělích si sice rád přispí, ale je připravenej v případě potřeby, což bejvá často.“

„Kde ho najdu?“

„Jděte přes dvůr a pak doprava. Uvidíte jeho dům. Dům u planý jabloně. Dostal název podle velký planý jabloně, co roste vedle.“

Poděkovala jsem a vydala se hledat Dicka Cramma, který byl naštěstí vzhůru a ochoten odvézt mě do Bristonleighu.

„Chci navštívit slečnu Adu Whalleyovou,“ řekla jsem.

„Jo, to je báječná dáma, slečna Whalleyová.“

„Vy ji znáte?“

„Jestli ji znám? Kdopak by tady neznal slečnu Whalleyovou! Pěstuje nejlepší zeleninu v okolí. Moje žena taky nějakou pěstuje... jako většina. Některou posílá až do Londýna. Jezdím pro ni a dávám jí to na vlak. Jojo, znám slečnu Whalleyovou.“

Měla jsem štěstí. Už jsem si představovala, jak bloudím Bristonleighem.

„Teďko tam s ní bydlí její sestra,“ pokračoval Dick Cramm. „To je ráda. Říkala mi to onehdá, když jsem tam nakládal zeleninu. Chudinka. Počítám, že byla předtím osamělá.“

Dojeli jsme do Bristonleighu. Byla to krásná vesnička, typicky anglická a obzvlášť devonská, kde rostlinstvo vypadá mnohem svěžejší než kdekoliv jinde v zemi. Starý kostel, náves, pár domků, většinou z osmnáctého století kromě zámečku v alžbětinském stylu na návsi. Kostelní hodiny odbíjely dvanáct, právě když jsme vjížděli do vesnice.

„Slečna Whalleyová bydlí stranou od ostatních. Má velkej kus půdy pro svou zeleninu, víte. Budem tam za pár minut.“

„Musím chytit vlak zpátky. Odjíždí v půl čtvrté, viďte.“

„Ano, slečno.“

„Přijedete a vezmete mě na nádraží?“

„Přijedu. Počítám, že bych tu měl bejt tak před třetí. Bude vám to vyhovovat, slečno?“

„Ano, výborně. Moc vám děkuju. Jsem tak ráda, že jsem vás našla.“

Poškrábal se na hlavě a díval se přímo před sebe, ale já jsem věděla, že byl potěšený.

„Tady to je. Radši počkám. Zjistěte, jestli jsou doma. Ne že by bylo pravděpodobný, aby byly pryč a my o tom nevěděli.“

Pomyslela jsem si, jak málo toho asi lidé na vesnici nevědí jeden o druhém. Samozřejmě, někdy si vytvářejí nesprávné úsudky, ale nikdo je nemůže obvinit z nedostatku zájmu o sousedy.

Zaplatila jsem a dala mu spropitné, což ho trochu uvedlo do rozpaků, ale zároveň i potěšilo.

„Vyšel jste mi mimořádně vstříc.“

„To nic není. A, tady je paní Gittingsová s tou malou.“

A paní Gittingsová, jako kdyby mi můj riskantní čin chtěla usnadnit, se vynořila z domu a za ruku držela Mirandu.

„Slečno Grantová!“ vykřikla.

Rychle jsem k ní vykročila. Uvědomila jsem si, že vozka nás napjatě pozoruje, a tak jsem mu řekla: „Děkuji vám, uvidíme se těsně před třetí.“

Dotkl se bičem čepice a otočil koně.

„Musím vám to vysvětlit,“ řekla jsem paní Gittingsové.

„Slečno Grantová, to je ale překvapení. Jela jste celou tu dálku, jen abyste viděla mě a Mirandu?“

„Doslechla jsem se, že jste u své sestry, a paní Baddicombová mi pověděla její jméno a kde bydlí. Tak sem jste vždycky s Mirandou jezdila?“

„Ano. Chtěla jste...?“

„S vámi mluvit.“

Miranda se na mě zvědavě dívala.

„Vypadá moc dobře,“ řekla jsem.

„Prospívá jí to. Je tady šťastná.“

Paní Gittingsová musela vytušit, že si před dítětem dávám pozor. Miranda byla určitě schopná porozumět některým věcem a já nechtěla říct něco, co by ji mohlo poplést.

„Pojďte dál a seznamte se s mojí sestrou. Kvůli Mirandě obědváme dřív, protože ona pak pár hodin spí. Sestra bude ráda, že vás pozná. A pak... si můžeme promluvit.“

Tušila jsem, že má na mysli, až bude Miranda spát, a byla jsem jí vděčná za ohleduplnost.

Slečna Ada Whalleyová se objevila, protože zaslechla hlasy, aby se podívala, kdo přijel. Byla to kostnatá žena se svalnatými rameny a tváří osmahlou zdravým vzduchem.

„Ado, to je slečna Grantová ze školy," řekla jí paní Gittingsová. „Víš... ze školy v opatství."

„Aha, to je hezké," řekla Ada.

„Přijela si promluvit..." paní Gittingsová kývla směrem k Mirandě a Ada kývnutí opětovala.

„Řekla bych, že slečna Grantová by si dala něco k obědu," navrhla paní Gittingsová.

„Omlouvám se, že jsem přišla neohlášená. Nevěděla jsem, co mám dělat, a myslela jsem, že paní Gittingsová by mi mohla pomoct."

„To je v pořádku," řekla Ada. „Jsme zvyklé, že sem nenadále chodí lidi z vesnice. Říkají, že rádi zkoušejí moje suroviny. A já nemám námitky. Všechno je domácí."

„Dokonce i prase," poznamenala paní Gittingsová.

„To je malý Čuník," oznámila Miranda.

„Kdepak, miláčku, malý Čuník je se svou mámou a rychle polyká. Je to ten největší nenažranec."

Miranda zachrochtala jako prasátko a plaše na mě pohlédla, jako by čekala obdiv.

„Ale zlato," řekla jí Ada, „mě se zdá, jako by tady někde pobíhal Čuník."

Miranda zase zachrochtala a Ada předstírala, že se vyděšeně rozhlíží. Podle Mirandy to byla očividně velká legrace. Jedno však bylo okamžitě jasné. S těmito dvěma se jí po mamince stýskat nebude.

„Zavedu slečnu Grantovou umýt si ruce," řekla Ada. Šla jsem za ní po dřevěném schodišti do místnosti, v níž bylo umyvadlo a džber. Všechno bylo tak čisté, úplně jako nablýskané.

„Tady odsud pěkně uvidíte na zahradu," upozornila mě Ada a já vyhlédla ven na záhony rostlin. Byly tam rovněž dva skleníky a kůlna na nářadí.

„A tohle všechno obstaráváte sama?"

„Pomáhá mi jeden člověk. A přiberu ještě jednoho, protože obchody rostou. Teď je tu Jane. Udělá spoustu práce v domě. Ale vy jste přijela za ní. Doufám, že ji nechcete odlákat. Dělá mi společnost a já jsem si vždycky přála, abychom žily spolu."

„Nepřišla jsem ji odlákat. Chci si s ní jen promluvit, abych vyjasnila pár záhad."

Když jsem si umyla ruce, zavedla mě Ada zase dolů. Paní Gittingsová prostírala stůl a Miranda dělala, že jí pomáhá. Z trouby vycházela lahodná vůně pečeného masa a v místnosti, kde jsme usedly k jídlu, vládlo ovzduší nejvyšší spokojenosti. Zelenina byla vynikající.

„Vytažená přímo ze záhonu," připomněla Ada. „Tak se má zelenina jíst."

„Jestliže máte to štěstí a umíte to," dodala jsem já.

„Vemte si ještě trochu brambor, slečno Grantová. Letos byla dobrá úroda a Jane, musím přiznat, ta ví, jak je uvařit. Já je obvykle mírně odbydu. Ale Jane ne. Ta je na to jako dračice, viď, drahoušku?"

Měla ve zvyku hledat potvrzení u Mirandy a dítě odpovídalo vážným přikývnutím.

Miranda seděla na vysoké dětské židli zahalená do obrovského bryndáku, krmila se sama, a to bez vážnějších následků. Když lžíce s jídlem minula její pusinku, Ada se zasmála a pomohla jí. „Tahle malá lžička trošku zabloudila. Nevěděla, že má jít po červené cestičce, viď, zlatíčko."

„Nevěděla, vid?" opakovala Miranda vesele.

Oběd skončil a Miranda byla bleskurychle uložena ke svému odpolednímu spánku. Ada taktně oznámila, že se chce podívat do skleníků, a nechala mě s Jane samotnou.

„Doufám, že vám nevadí, jak jsem sem vpadla," řekla jsem. „Vypadá to jako zneužívání."

„Mám radost. Ada má návštěvy ráda. Těší ji, když lidem chutná, co ona vypěstuje."

„Je báječná. Paní Gittingsová, v Colby koluje spousta řečí. Lidé říkají ty nejpodivnější věci."

„To ta pošťačka."

„Myslím, že ona je původcem. Byla to trochu záhada, nebo ne? Chci ty řeči zarazit, ale nevím jak. Kdybych tak zjistila, co se doopravdy stalo... nebo kde je paní Martindalová, a přiměla ji, aby se vrátila a ukázala se osobně nebo tak..."

„Těžko říct, slečno Grantová, protože já nevím o nic víc než vy, kde je."

„Ale co holčička."

„Stará se o ni sir Jason."

„Sir Jason..."

„Vždycky se o ni staral. Požádal mě, abych vzala holčičku k sestře a dohlídla na ni. Bude mi za její opatrování platit a taky hradit její obživu... chtěl jen, abysme jeli k sestře. No, věděla jsem, co na to Ada řekne. Vždycky chtěla, abych šla bydlet s ní, a Mirandu miluje. Pověděla jsem siru Jasonovi, že s Adou nebudou problémy."

„Takže on vás požádal, abyste ji odvezla. Muselo to být pár dnů předtím, než paní Martindalová odjela."

„Asi tak. Vždycky když odjela, brala jsem Mirandu k Adě. To se rozumělo samo sebou. Bylo to den po tom, co odešla Maisie.“

„Co odešla Maisie...?“ opakovala jsem.

„Ano, odešla. Byl tam hrozný kravál a... druhý den byla Maisie pryč. Vzala s sebou spoustu věcí paní Martinlalové, šaty a tak. Moc tam toho nezůstalo. Neznala jsem pravé vysvětlení a nejsem z těch, co mají uši přilepený ni klíčový dírce. Jediný, co jsem věděla, bylo, že na sobě byly závislý. Pak Maisie odešla a sir Jason mě požádal, abych vzala Mirandu k Adě.“

Naplnila mě hrozná předtucha. „Takže Maisie odešla... a pak i vy.“

„Správně. Vidíte tedy, že vám nemůžu povědět, co se stalo potom. Byla jsem opravdu ráda, že se dostanu pryč.Jednomu mohlo připadat, že se paní Martindalová a ta Maisie chovají poněkud šokujícím způsobem. Myslela jsem, že Miranda by mohla něco zaslechnout. Opravdu jsem měla radost, že odejdu, a paní Martindalové to nevadilo. Na hrubou práci měla jedno děvče ze vsi. Já jsem stejně nic z toho nedělala. Já se měla jen starat o dítě, ačkoliv jsem přiložila ruku k dílu v domě, protože nejsem z těch, co nic nedělají, když je to potřeba.“

Neposlouchala jsem ji. Hlavou se mi honila jediná myšlenka. Maisie odešla a poté on požádal paní Gittingsovou, aby odvezla dítě.

Slyšela jsem se, jak říkám: „Ti Coverdalovi... pamatujete se na ně... bydlí teď na Havraním hnízdě, takže je zřejmé... že ona se už nevrátí.“

„Á, myslela jsem si, že by to tak mohlo být, protože sir Jason chtěl, abych Mirandu odvezla, a až jí bude pět, což ještě hned tak nebude, že se domluvíme o její školní docházce. Ale že má být výhradně v mojí péči. A já jsem si pomyslela, tak madam se stěhuje. To znamená, že s ní skončil. No, zvláštní věci se tam děly a já jsem opravdu ráda, že jsem pryč. Sir Jason mi povídal: Vím, že vám můžu důvěřovat, paní Gittingsová. Není tu nikdo, kdo by se o dítě uměl postarat tak jako vy. To je pro ni urážka, ale ona opravdu o to dítě nikdy neukázala ani za nehet zájmu. Nechtěla ji. Chtěla mu jenom ukázat, že může děti mít. Pořád se mluvilo o tom, že on nemá žádnýho dědice a tak. Takhle se ale děti na svět nepřivádějí, slečno Grantová.“

„Já si ani v nejmenším nedělám o Mirandino blaho starosti,“ řekla jsem. „Jsem přesvědčena, že je v dobrých rukách, a jsem si jista, že sir Jason má pravdu. Miranda je s vámi nejšťastnější a vaše sestra ji miluje. To je vidět.“

„Jsem ráda, že si to myslíte, slečno Grantová. Když jsem vás zahlídla, bála jsem se, že mi nesete zprávu, abych Mirandu přivezla zpátky. Povíte siru Jasonovi, jak šťastná tady je, viďte?“

„Pokud ho uvidím, určitě ano. Skutečně jsem přijela, abych se dozvěděla, jestli nemáte tušení, proč paní Martindalová tak náhle odjela.“

„U ní člověk nikdy neví... a po tom, co Maisie zmizela v takový špatný náladě se všema jejíma šatičkama, počítám, že už nemohla venkov vystát. Pořád mluvila jen o Londýnu.“

Rozhodla jsem se zachovat naprosto šíleně.

„Vyskytly se pověsti... narážky. Nejsou pravdivé, samozřejmě, ale lidi uvažují, proč odešla tak najednou. Říkala něco o tom, že z Havraního hnízda odjede?“

„Ona pořád mluvila o odjezdu. Nebylo to nic neobvyklýho.“

„Navštívil ji někdo?“

„Sir Jason. Vzpomínám si. Byla to hrozná scéna. Pár dní předtím, než odešla Maisie. Paní Martindalová ječela a on ji uklidňoval. Maisie poslouchala za dveřma. Přistihla jsem ji. Řekla jsem jí: To není správný. A ona na to: Nebuďte hloupá. Jak se mám jinak dovědět, co se děje. A smála se a ještě říkala: Počítám, že tahle útulná díra už víc nebude naše. Já šla pryč. A brzy potom jsem potkala sira Jasona. Jel jakoby náhodou okolo na koni. Já šla s Mirandou zrovna na procházku. Zavolal na mne a povídá mi: Paní Gittingsová, připravte se, že odvezete Mirandu ke své sestře a zůstanete tam na neurčito. To mnou otřáslo. A on seděl na koni, díval se dolů na mě a dělal všechny ty plány. Hnedka jsem všechno domluvila. Peníze mi budou chodil pravidelně každej měsíc a předem. Kdyby Miranda něco potřebovala, mám to říct rovnou jemu. Jestli si prý myslím, že moje sestra bude souhlasit? Povídám mu, že moje sestra bude skákat radostí. Vypadal moc potěšené a povídá: Jsem vám moc vděčný, paní Gittingsová. Zbavila jste mne velkého břemene.“

„A co říkala paní Martindalová, když jste jí to pověděla?“

„Pokrčila rameny a nijak neprotestovala. Tak jsem sbalila a odjely jsme. Měla byste vidět, jak se Ada tvářila - protože já neměla čas jí dát vědět. Pořád jen říkala: No tohle, no tohle! Znova a znova. Pak Mirandu k sobě přivinula n povídá: Zázraky se dějí, viď, zlatíčko. A napůl brečela radostí. Ada žila od otcovy smrti sama.“

„Myslím, že Miranda je šťastná, že vás dvě má. Já to znám. Sama mám milovanou tetu, která mi věnovala lásku, jež dítě potřebuje, když vyrůstá. Ale co jsem chtěla opravdu vědět, bylo, co se stalo s paní Martindalovou.“

„Musela asi odjet brzy po nás.“

„Neříkala, že odjede? Nedělala nějaké přípravy?“

„Ona mi nikdy neříkala, že se někam chystá. O žádných plánech nemluvila.“

Začínalo mi být špatně od strachu. Setkání s paní Gittingsovou jenom posílilo moje podezření.

„Nemůžu vám ani vypovědět, jak jsem šťastná, že jsem tudy, slečno Grantová,“ pokračovala paní Gittingsová. „U paní Martindalové to nebyl žádný med. Někdy to byla moc divoká dáma. Byli jsme z ní všichni spíš nervózní, dokonce i Maisie, která se jí dokázala postavit. Kolikrát jen na Maisii křičela, aby táhla. Ale zdálo se, že Maisie na ni má nějaký vliv. Jsem překvapená, že odešla, protože i když se hodně hádaly, vždycky se zase smířily. Nejspíš toho naposled bylo už příliš. Maisie vždycky říkávala, že připravují dobrou věc. Sir Jason a tak...“

„Vypadá to podivně, že by zmizela tak najednou.“

„Je tady a pak je pryč. U paní Martindalové jste si nikdy nemohla být ničím jista.“

Pokračovaly jsme v rozhovoru, ale nic víc jsem už nezjistila. Dick Cramm mě vyzvedl a Ada přišla ze skleníku a řekla mi, jak je ráda, že mě poznala.

Na zpáteční cestě jsem o všem přemýšlela a cítila se velmi stísněně.

Věděla jsem, že bude nemožné stále se Jasonovi vyhýbat. Byl rozhodnut se se mnou setkat a bylo zřejmé, že se mu to nakonec podaří.

Stalo se to asi čtyři dny po mé návštěvě v Bristonleighu.

Měla jsem dvouhodinovou přestávku, a tak jsem si vyjela na koni. Dohnal mě blízko lesa nedaleko Havraního hnízda. Vlastně myslím, že musel jet právě odtud.

„Vyhýbáte se mi, Cordelie,“ řekl vyčítavě.

Jeho drzost byla obdivuhodná a já se neudržela, abych se nezasmála.

„Představoval jste si něco jiného?“

„Ne... po tom, jak strašně jsem se choval, když jsme naposled byli spolu. Snažil jsem se vás zastihnout a požádat o odpuštění.“

„Překvapujete mě.“

„Takže, je mi odpuštěno?“

„Nechci vás už vidět. Copak si neuvědomujete, že jste mě urazil?“

„Urazil? Právě naopak, projevil jsem vám největší poctu, jakou může muž ženě projevit.“

„Nemluvte nesmysly,“ řekla jsem a popohnala koně.

Ale on byl pochopitelně hned u mne.

„Dovolte, ať vám to vysvětlím, prosím. Prostě jsem vás požádal, abyste si mě vzala.“

Zase jsem se zasmála.

„Aniž jste si mě ověřil. Vy jste ale nerozvážný.“

„Ale vůbec ne. Hodně jsem o tom přemýšlel. Chci vás... a jen vás.“

„To máte smůlu. Sbohem.“

„Ne jako odpověď nepřijímám.“

„Nezapomínejte, že k svatbě jsou potřeba dva. Možná vaši předkové, na něž jste tak pyšný, měli ve zvyku své nevěsty k oltáři dovléci a nožem je přinutit, aby vyslovily slib... ale dneska to už nezabírá.“

„Takové věci jsme nikdy nedělali. Jak jste na něco takového přišla? My jsme vždycky byli ty nejvhodnější partie v okolí a ženy kuly pikle, aby nás do manželství vlákaly.“

„To je všechno nesmysl. Nemám vás ráda. Nevěřím vám. Choval jste se ke mně jako surovec a jediný způsob, jak můžete získat mé odpuštění, je, když se mi ztratíte z dohledu a nikdy už nedovolíte, abych vás spatřila.“

„Běda, zdá se, že se budu muset obejít bez vašeho odpuštění.“

„Nechci s vámi nic mít. Nestojím o to, aby si o mně mysleli, že k vám mám nějaký vztah. Budu vám vděčná, necháte-li mě na pokoji.“

„To není snadné ze dvou důvodů. Jednak kvůli školní slavnosti a skvělé slečně Hetheringtonové. A druhým důvodem, a dokonce ještě nepřekonatelnějším, je, že jste mi popletla hlavu.“

„Tak si najděte rychle někoho jiného, koho zahrnete svou oddaností. Kde je paní Martindalová?“

„Myslím, že v Londýně.“

„Copak jste naprosto necitelný? Vy nevíte, co se o ní povídá... a o vás?“

„Budu hádat. Zavraždil jsem ji. Je to tak?“

„Vypadá to tak. Udělal jste to?“

Začal se smát. „Dobrý bože! To je ale otázka. Tak vy si myslíte, že jsem vrah, viďte?“

„Poznala jsem před nedávnem velmi ošklivou stránku vaší povahy.“

„Drahá Cordelie, já vás miluju. Snažil jsem se vás učinit šťastnou.“

„Vy se bavíte. Mně ale to, co se stalo, nepřipadalo jako legrace.“

„Byla byste tak šťastná. Zapudili bychom tu upjatou učitelku. Spřádali bychom plány. Bylo by to nádherné. Ukázal bych vám novou Cordelii.“

„Vy o sobě máte vysoké mínění. Já je nesdílím. A nevěřím, že jiní ano.“

„Kéž byste si dala šanci poznat mě.“

„Z toho, co už znám, neusuzuji, že by to byl příjemný zážitek.“

„Poslyšte, nevím, kde je. Odešla. A to je jediný, co mě zajímá. Jste ke mně moc tvrdá. Stále si o mně myslíte jen to nejhorší. Na začátku jste měla pravdu, když jsem poručil, abyste couvali s bryčkou.“

„To bylo typické gesto. Tak jednáte s lidmi pokaždé.“

„Cordelie, dovolte mi, ať se pokusím vás přesvědčit, abyste mě pochopila. Já vím, že působím dojmem arogantního a sebevědomého člověka. Jsem takový. Ale s vámi bych dokázal být jiný. Vy byste mě mohla změnit. Spolu by nám bylo dobře... protože já bych zase změnil vás. Otevřel bych vám oči, Cordelie. Cítím, jak ožívám, jen když s vámi mluvím. Miluju, jak po mě šleháte jazykem. V Schaffenbruckenu vás rozhodně naučili pohotově odpovídat. Já jsem takový, jaký jsem, díky vnějšímu prostředí. Tak jsem byl vychován. Chci mít děti, abych měl dědice svého majetku. Copak to není přirozené? Nechci už dál žít tak jako dosud. Chci někoho, kdo by mi pomohl stát se tím, čím chci být. A vím, že to jste vy. Pověděl jsem vám už něco o svém dětství. Nebylo šťastné. Já a můj bratr jsme byli vychováváni přísně. Když se oženil, žil pořád tady pod touto střechou, a tak jsou děvčata teď mými svěřenkami. Moje manželka byla hodná, ale mě nikdy moc nezajímala... dokonce ani před tou nehodou. Pak byla zahloubaná do svých zdravotních problémů. Ale hlavní bylo, že jsme ve skutečnosti neměli absolutně nic společného... neměli jsme si o čem povídat. Umíte si asi představit tu nudu. Ona byla stoik a já byl občas netrpělivý. Nenáviděl jsem osud, který mi ji pověsil na krk. Nemohla se mnou žít jako manželka. To mi bylo jedno. Přirozeně, že byly jiné... spousta jiných. Ale nebyla žádná zvláštní... možná proto jich bylo tolik. Dokážete to pochopit?“

„Ano, ovšem.“

„A stále mě odsuzujete?“

„Neodsuzuji vás. Jen nechci být s vámi spojována.“

„Umřela... na předávkování opiem. Často říkala, že si vezme život, pokud se bolest stane neúnosnou. Byla to zbožná žena a bolest musela být jistě nesnesitelná. Jinak by to neudělala. Byli jsme přátelé. Věděla, že si hledám útěchu někde jinde... a umřela.“

„A vy jste si přivedl na Havraní hnízdo Marcii Martindalovou. Proč?“

Chvíli mlčel. Ptala jsem se sama sebe, proč s ním ještě mluvím. Měla bych otočit koně a uhánět pryč. A přece jsem měla neodolatelné nutkání zůstat.

„Marcie mě bavila. Dokázala být tak neskutečná. Stále hrála nějakou roli... na jevišti i mimo ně. Byla těhotná a já jí z nějakého popudu nabídl Havraní hnízdo, aby mohla zmizet a v klidu porodit dítě. Potom zjistila skutečný stav věcí... invalidní manželka, jako dědičky majetku jen dvě dívky... konec jména Verringer. Připadalo jí to jako hra. Proto se rozhodla, že dítě je moje, aby mi ukázala, že není neplodná, a že jestli budu volný, měl bych se oženit s ní. Bavilo mě to. Možná jsem nebyl dost uvážlivý. Ona si dělala plány, přehrávala si je, a když sejí líbily, uvěřila jim.“

„A pak vaše žena umřela.“

„Ano. A nastaly problémy.“

„To vidím.“

„Marcie opravdu věřila, že bych se s ní oženil. Odjel jsem v naději, že ji venkov omrzí a ona se vrátí do Londýna.“

„Jenže ona místo toho jela za vámi.“

„Nejela. Možná by to udělala, kdyby věděla, kde jsem. Jenže já se rozhodl, že by to vědět neměla.“

„Ale ona odjela a říkalo se...“

„Říkalo se! Vy jste si něco vykonstruovala na základě toho, co se říkalo!“

„Opravdu si myslíte, že po všem, co o vás vím, musím poslouchat názory jiných? Nemám své vlastní zkušenosti?“

„Musíte pochopit, že jsem se choval, jak jsem se choval, protože vás zoufale potřebuju. Vím, že kdybych býval uspěl, otevřel bych vám nový život... nám. Cordelie, přestaňte být ta pokrytecká učitelka. Nejste taková. Je to jen fasáda, za níž se skrýváte.“

Otočila jsem se, ale uchopil uzdu mého koně.

„Musíte mě vyslechnout. Musíte se snažit pochopit. Miluju vás. Toužím po vás. Žádám vás, abyste si mě vzala.“

„Taková pocta,“ poznamenala jsem ironicky.

„Pro mě ano,“ řekl vážně. „Miluju vás, Cordelie. Cokoliv uděláte, stále vás budu milovat. I kdybyste zavraždila slečnu Hetheringtonovou a hodila ji rybám do rybníčku, stejně vás budu milovat. A to je skutečná láska.“

„Dojemné,“ odpověděla jsem, ale měla jsem podivný pocit, že je mi ho líto. Nedokázala jsem pochopit proč. Zdál se tak silný, bezcitný, arogantní, všechno, co jsem nenáviděla, a přece když hovořil o své lásce ke mně, téměř bych uvěřila, že mluví pravdu. Byl jako chlapec, který tápe ve tmě a hledá někoho, kdo by ho miloval a rozuměl mu tak, jak ještě nikdy milován nebyl a jak mu ještě nikdo nerozuměl.

„Povězte mi, co víte o Marcii Martindalové, kde je.“

„Nevím nic. Nejspíš je v Londýně s Jackem Martindalem.“

„S Jackem Martindalem! Svým manželem?“

„Něco jako manželem.“

„Zahynul přece v Atlantiku.“

Jason se rozesmál. „A, tak vy jste slyšela tuto verzi. Ještě je jedna, podle níž padl v souboji, když bojoval za Marciinu čest, pochopitelně. A další verze říká, že zahynul při požáru, když předtím zachránil životy spoustě lidí, včetně Marcie. Asi se vracel pro jejího psího mazlíčka. To bylo zvláště dojemné.“

„Podle vás to jsou všechno lži? Chcete říct, že její manžel je naživu?“

„To nemůžu tvrdit. Já jen říkám, že se možná k němu vrátila.“

„A zmínila se o tom, že se vrátí? Nebylo to poněkud nečekané?“

„Ne podle jejích zvyklostí. Poslyšte, Cordelie, nebylo rozumné, že jsem dovolil, aby se sem nastěhovala. Ale byla v nesnázích... přišla o práci, protože čekala dítě. Neměla kam jít. Havraní hnízdo bylo prázdné, tak jsem ji sem přivedl. Byl jsem na tom špatně. Sylvii, mou ženu, sužovaly velké bolesti. Sotva jsem ji zahlédl. Nemyslel jsem si, že Fiona bude na statku co k čemu, a já stárnu... a po pravdě řečeno jsem rozladěný životem. V Londýně jsem žil způsobem, kterému se říká divoký, a myslel jsem si, že by to mohlo být zábavné... tak jsem ji v pohnutí mysli přivedl sem. Byla to hloupost, protože ona mě okamžitě zahrnula do svých fantazií. A pak když Sylvie vzala opium, byl jsem z toho pěkně vedle... a v den pohřbu jsem uviděl vás. Okamžitě jsem si uvědomil, že se objevil někdo úplně jiný než všichni ostatní... někdo, kdo mě vzrušuje, nejen fyzicky, ale ve všech směrech. A začal jsem dělat plány. Zdálo se mi, že nastává nový začátek. Všechno ostatní bylo vedlejší. Ale byla tu ta zatracená ženská na Havraním hnízdě.“

„Ano, pokračujte.“

„Rozumíte mi? Chápete moje city?“

„Ne. Jen si uvědomuji, že ve vašem životě byla spousta žen, a myslíte si, že by bylo docela zábavné přiřadit mě k nim.“

„Jste pravdomluvná sama k sobě, Cordelie? Vím, ovládáte své city, jste slušná slečna učitelka.“

„Žádám vás, abyste se přestal vysmívat učitelkám.“

„Vysmívat se jim? Mají můj nejhlubší obdiv. Je to nejčestnější profese. Ale já jsem vám naplánoval jiný osud.“

„O svém osudu budu rozhodovat jen já sama. Ale ráda bych věděla, co se stalo s Marcií Martindalovou.“

„Určitě odjela do Londýna. Byla pěkně povýšená. Několikrát mě poslala k čertu, tak jsem vytušil, že má něco v plánu. Došlo jí, že její malá fantazie skončila.“

„A vy jste přesto cítil zodpovědnost za její dítě.... ačkoliv jak se zdá, jste si jistý, že není vaše.“

„Možná že je moje.“

„Byla jsem v Bristonleighu za paní Gittingsovou.“

Udiveně na mě hleděl.

„Myslela jsem, že bych mohla vypátrat něco o záhadě, o níž se ve městě šušká.“

„Jet takovou dálku!“ Usmíval se. „A co jste zjistila?“

„Jenom to, že paní Gittingsová odjela podle vašich příkazů pár dní předtím, než Marcie Martindalová opustila Havraní hnízdo, že jste ji tam poslal vy a slíbil, že se budete o Mirandu starat.“

‚A co z toho vyvozujete?“

„Že jste věděl, že Marcie se chystá... zmizet, a rozhodl jste se dát dítě z cesty.“

„Aha. Všechno jste to vyřešila. Vy můj malý milý chytrý detektive. A co udělám teď? Přiznám se? Uškrtil jsem ji... ne, praštil jsem ji do hlavy nějakým tupým předmětem. A její tělo jsem zahrabal na zahradě... Kdepak, odtáhl jsem ji k rybníčkům a shodil ji tam.“

Pohlédla jsem mu přímo do tváře. „U rybníčků byla nalezena její náušnice.“

Zíral na mě.

„Ano," pokračovala jsem, „její náušnice. Vím, že byla její. Byla to ta, kterou ztratila u vás ve stájích, takže jsem ji už viděla. Snad si vzpomínáte."

Přikývl. „Proč by tam... měla být její náušnice?"

„Protože tam byla ona."

„Kde je ta náušnice?"

„V rybníčku. Našla ji Tereza Hurstová. Ukázala mi ji a pak ji hodila do vody."

„A proč?"

„Protože se bála... o mě. Myslela si, že já a vy... Nemá o vás moc dobré mínění, víte, a varovala mě před vámi..."

Jason se zasmál. „To je ale zamotaná síť. Terezu mám rád. Asi bych neměl mít rád své nepřátele, samozřejmě, ale ona je hodná a chytrá holka. Mám ji rád, protože je vám tak oddaná."

„Snad tedy chápete, proč s vámi nechci mít nic společného kromě školních záležitostí. Pokud se potkáme, prosím, nepokoušejte se mi věnovat zvláštní pozornost. Dlužíte mi to."

Stále vypadal zděšeně. „Poslal jsem Mirandu pryč, protože po té scéně jsem tušil, že Marcie něco plánuje. Myslel jsem, že by mohla jet do Londýna. Paní Gittingsovou by nemohla vzít s sebou. Věděl jsem, že s dítětem se musí něco udělat."

Odvrátila jsem se. Byl šokován mým sdělením o náušnici. To jsem viděla. Když jsem tryskem uháněla pryč, nejel za mnou.

Ve škole se nemluvilo o ničem jiném než o slavnosti. Daisy definitivně rozhodla, že se bude konat o svatojánské noci. Večery budou jasné. Když budeme mít dost štěstí, bude úplněk. Chtěla vědět, jak jsme daleko s přípravami.

Rozhodla jsem se pro formu kroniky, kterou by předčítaly tři čtyři starší dívky, a na vhodných místech bychom zařadili krátké scénky. Napsala bych je podle záznamů začínajících příchodem poselstva z Clairvaux s příkazy od svatého Bernarda vybrat místo daleko od měst a obydlí a zřídit tam opatství.

Dívky oblékneme jako mnichy monotónně recitující, když procházejí zříceninami. A kronika by vysvětlovala, jak prováděli různé úkony. Pak bychom přešli k rozpuštění řádu.

Druhá část by mohla být z alžbětinské doby, kdy venkov prosperoval a za použití kamenů z trosek opatství byl postaven zámek a obnoven dormitář řeholních bratrů. Děvčata by měla mít tudorovské kostýmy, zpívat madrigaly a tančit.

Třetí dějství se bude odehrávat v současnosti a dívky předvedou, jak pracují ve škole, zpěv, tanec, prostná cvičení a na závěr zazpívají školní hymnu.

Podle Daisy to byl skvělý plán, a mě také rychle chytil. Byl to ten nejlepší způsob, jak odvést myšlenky od pochybností a strachu, které jsem se snažila tak usilovně zahnat a nedařilo se mi to.

Daisy vešla do ohřívárny, kde jsme byli shromážděni, a vypadala velmi potěšené.

„Na zámku má být večírek," oznámila. „Vždycky tam v téhle roční době bývá - ačkoliv někdy ne. Když byla lady Verringerová nemocná, zábavy bylo málo. No, už uplynul rok od té smutné události a teď odjela i paní Martindalová, tak se snad zase můžeme vrátit do normálních kolejí. Rozhodla jsem se pozvat na slavnost hosty. Rodiče o událostech tohoto typu rádi slyší. Na zámku má také být hudební vystoupení. Přijede nějaký slavný houslista či klavírista, jako za starých časů. Sir Jason poslal pozvánky celému učitelskému sboru. Přijala jsem je vaším jménem. Bude to den po slavnosti. Přirozeně, že nemůže jít celá škola, ale Fiona a Eugenie půjdou a mohou si vzít pár hostů - svých kamarádek... každá dvě nebo tři. Tak jsme se se sirem Jasonem domluvili. Myslím, že to bude pozoruhodný večer."

Styděla jsem se za radost, kterou jsem z toho měla, ale cítila jsem ji.

Přípravy pokračovaly. Zkoušely se kostýmy a neustále se kritizovaly. Ozývalo se hodně chichotání, jak děvčata pobíhala kolem v bílých cisterciáckých sutanách. Nejpůsobivější byly na těch nejvyšších děvčatech.

Fiona a Charlotta měly také být ve sboru mnichů. Obě měly krásné hlasy. Pan Crowe chtěl, aby zpívaly i madrigaly, ale Daisy prohlásila, že šanci nějak se zapojit musí dostat všechna děvčata. „Nechceme, aby veškerou slávu získaly jen určité dívky. Pokud se představení bude opakovat na konci čtvrtletí, rodiče budou chtít vidět své děti... takže part pro každou, prosím."

Scény z opatství jsme zkoušeli pod širým nebem a mezi zříceninami působily velmi dojemně. Možná jsem byla zamilovaná do libreta, ale když jsem slyšela, jak Gwendoline Greyová - měla nádherný hlas - čte svůj text, hluboce mě to dojalo a byla jsem si jista, že slavnost bude mít velký úspěch.

Pan Crowe se velmi rozčiloval kvůli zpěvu a já neustále slyšela z učebny hudby trylkující hlasy. Zkoušky byly nepřetržité a všichni čekali na den D.

Bylo nádherně, a ačkoliv do představení zbývaly ještě nejméně tři týdny, děvčata už úzkostlivě sledovala oblohu a předpověď počasí. Jako kdyby se nemohlo změnit během půl hodinky! Nicméně, všechno bylo součástí všeobecného vzrušení.

První týden v červnu jsme zažili velké leknutí. Slečna Barstonová byla jediná, kdo mohl toho dne jet s děvčaty na projížďku. Odjely asi ve dvě odpoledne a vrátit se měly ve čtyři na čaj.

Ve čtyři se nevrátily. Děvčata byla tak zaujata svými starostmi - týkajícími se převážně slavnosti - a my ostatní také, že jsme si nevšimli, že chybějí, dokud se jedna z mladších studentek neptala po slečně Barstonové, protože se jí měla hned po čaji hlásit.

„A kde jsou Fiona a Charlotta?“ zeptal se pan Crowe. „Chci s nimi projít sbor mnichů.“

Tak jsme zjistili, že jezdecká skupina se ještě nevrátila.

Bylo půl páté.

Pak slečna Barstonová vrazila do haly. Byla velmi rozčilená. Některé dívky byly s ní. „Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Ztratily jsme Verringerovic děvčata a Charlottu Mackayovou.“

„Ztratily?“

„Najednou jsme zjistily, že s námi nejsou.“

„Máte na mysli... že zmizely?“

„Nevím, zda někdo ví, kde jsou. Ony to neřeknou.“

Disciplina nikdy nebyla silnou stránkou slečny Barstonové, a tak jsem řekla: „Někdo je musel vidět. Některá z vás, děvčata?“

„Ne, slečno Grantová,“ zaznělo sborově.

Nevěřila jsem, že by všechny mluvily pravdu.

„Pokud ty dívky úmyslně odjely, měly by být potrestány,“ prohlásila jsem. „Velmi dobře vědí, že nemají dovoleno skupinu opouštět. Jste si jisté, že je nikdo neviděl odjíždět?“

Stále se neozvala žádná odpověď. Samozřejmě, bylo otázkou cti nežalovat a já si byla jista, že tohle je právě situace, kdy je tato zásada uplatněna.

„Ty tři jsou spolu. Nic se jim nestane,“ řekla jsem.

„Myslím, že bychom to měly oznámit slečně Hetheringtonové,“ navrhla slečna Barstonová.

Daisy však nebyla k nalezení, a tak dívky nebyly nahlášeny. Muselo být už pět, když se vrátily.

Šla jsem se slečnou Barstonovou do stájí.

„Děvčata... děvčata...“ křičela hystericky. „Kde jste byly?“

Promluvila Charlotta. „Jely jsme do lesa. Chtěly jsme se podívat, jestli tam ještě jsou nějaké zvonky.“

„Neměly jste dovoleno opustit skupinu,“ řekla jsem. „Ne, slečno Grantová,“ přiznala Charlotta drze. „Přesto jste to udělaly.“

„Tolik jsme chtěly vidět ty zvonky a zapomněly jsme na čas,“ řekla Fiona omluvně.

Všimla jsem si na ní jakési změny. Celá hořela. Byla to jedna z nejhezčích dívek ve škole, ale nyní vypadala nádherně a ani v nejmenším zkroušeně, což bylo divné, protože Fiona byla dívka, která pokud je sama, je velmi hodná.

„Bylo to od vás moc špatné,“ prohlásila slečna Barstonová.

„Bezohledné a zlé,“ dodala jsem a odvrátila se. Byla to záležitost slečny Barstonové a já jsem nechtěla, aby to vypadalo, že ji přebírám.

Myslím, že slečna Barstonová slečně Hetheringtonové nic neoznámila, protože jsem už o té záležitosti neslyšela. A zapomněla jsem na ni, až do chvíle, kdy nabyla zvláštní důležitosti.

Nadešel den D. Měli jsme týden velké sucho a teplo a zdálo se, že by mohlo ještě vydržet. A to jsme právě potřebovali. Zkoušky skončily a všichni účinkující by teď měli vědět, co mají dělat. Všude bylo cítit značné napětí. Slečna Barstonová prováděla ještě poslední stehy na oděvech. Ze zámku nám poslali nějaké alžbětinské kostýmy, kterých měli malou sbírku, a bylo zapotřebí nalézt děvčata, kterým kostýmy padnou. Přesto slečna Barstonová rychle spíchla i vlastní kostýmy, které byly velmi působivé.

Dopoledne jsme uspořádali sedadla. Naštěstí trosky tvořily přirozené jeviště, protože před hlavní lodí byl velký prostor ve tvaru jakéhosi travnatého čtyřúhelníku. Kolmo na hlavní loď byl dormitář řeholních bratří a volný prostor byl ohraničen na jedné straně ubytovnou pro hosty a nemocnicí a na druhé stájemi.

Z tohoto výhodného místa byl nádherný pohled na zbořený kostel, raně gotickou věž a severní příčnou loď. A přes vnější hradby bylo vidět na volnou přírodu s rybníčky a řekou.

Jason se krátce zastavil dopoledne. Počítala jsem sedadla, která měla být rozmístěna venku, když se vynořil ze stájí.

„Cordelie!“ zavolal. „To mám ale štěstí!“

Chtěla jsem utéct, ale byli jsme na nekrytém místě a já nevěděla, jestli se někdo nedívá. Musela jsem se pokusit chovat, jako kdyby mezi námi nebylo nic než běžná známost.

„Předpokládám, sire Jasone, že jste přijel za slečnou Hetheringtonovou kvůli dnešnímu večeru.“

„Když sem přijdu, tak proto, abych viděl vás.“

„Dověděla jsem se, že si dnes večer přivedete nějaké hosty. Rádi bychom věděli, kolik jich bude.“

„Vyhledám vás. Od chvíle, kdy Daisy mne a mé hosty pozvala, se nemohu dočkat.“

„Rodiče s dětmi ve školním věku budou obzvlášť vítáni.“

„Pár takových tam je a já se ze všech sil vynasnažím, abych Daisy zajistil dnes večer dobrý obchod. Hlavně však doufám, že budu s vámi.“

„Pochopitelně že tady budu, ale -“

„Příležitost se najde. Nebylo by dramatické dnes večer veřejně oznámit naše záměry? Co kdybych vstal tady mezi všemi těmi mnichy a pověděl jim, že škola a zámek budou spojeni ještě pevněji než dřív, protože jejich slečna Grantová se stane mou ženou?“

„To by tedy opravdu bylo dramatické! Také směšně absurdní. Popřeji vám dobré ráno. Mám spoustu práce, a tamhle je slečna Hetheringtonová. Musela vás vidět, jak přijíždíte. Slečno Hetheringtonová, sir Jason se přijel ujistit, že můžeme přijmout všechny hosty, které dnes večer přivede.“

„Určitě ano,“ prohlásila Daisy srdečně. „Není nádherně? A večer bude úplněk. Kéž bychom ale nemuseli začínat tak pozdě. Nemám ráda, když jsou mladší dívky vzhůru déle než obvykle.“

„Jednou jim to neuškodí,“ řekl sir Jason.

„Ne, nejspíš ne. Všechno je v pořádku, slečno Grantová?“

„Myslím že ano. Při včerejší zkoušce se zjistily jen jeden či dva nedostatky.“

„I v těch nejprofesionálnějších představeních se to pokaždé stane,“ upozornil sir Jason. „Říká se, že hladká kostýmová zkouška znamená nepovedenou premiéru.“

Daisy se trochu zasmála. „Sotva se můžeme srovnávat s profesionály, sire Jasone. Ale doufám, že vaše hosty pobavíme a že to pro ně bude neobvykle strávený večer.“

„Bude se jim stoprocentně líbit.“

„A zítra je u vás ten klavírista z Londýna.“

„Ano, Serge Polenski nám přijede zahrát. Doufám, že vy i vaše slečny učitelky se k nám připojíte. Potom bude občerstvení a... tanec.“

„Nepochybuji, že vaše pozvání přijmou s nadšením. Jedna nebo dvě budou muset pochopitelně zůstat tady kvůli děvčatům. Vzpomínám na podobné události za starých časů. Obvykle společnost bavil nějaký slavný hudebník.“

„To je tradice z časů, kdy na galerii hráli muzikanti.“

„Ano. Verringerové byli vždycky mecenáši hudby.“

„Snažili jsme se, ačkoliv nikdy se nám nepodařilo zplodit nějakého vlastního génia.“

„Fiona zpívá moc hezky a Eugenie má zase výtvarný talent. Slečna Ecclesová říká, že je moc šikovná. Pojďte do mé pracovny, sire Jasone, probereme zasedací pořádek. Slečno Grantová, slečna Barstonová by s vámi prý chtěla mluvit kvůli kostýmům mnichů. Něco se snad ztratilo.“

Propustila mě, takže jsem řekla: „Okamžitě za ní půjdu.“

Jason na mne žalostně pohlédl a já jsem odešla a nechala je spolu samotné.

Slečna Barstonová byla úplně zoufalá. „Chybí jeden mnišský kostým.“

„Někde tu jistě bude.“

„Už jsem ho všude hledala. Ptala jsem se děvčat. Nikdo o něm nic neví.“

„Měla jste jich dvanáct, že?“

„Ano a teď jich je jen jedenáct. Spočítejte je.“

Měla pravdu. Bylo jich jen jedenáct.

„Nevím, co budeme dělat. To bude jen jedenáct mnichů. Teď už je pozdě...“

„Musí někde být,“ řekla jsem. „Nemůže přece jen tak zmizet.“

„Ale zmizel, slečno Grantová. Nechápu to.“

„Myslíte, že si z nás někdo vystřelil?“

„Vystřelil! V tuhle pokročilou hodinu! Jestliže kostým nenajdu, bude muset být jen jedenáct mnichů.“

„To zas nebude takový rozdíl.“

„Ale to znamená jednu dívku vyřadit. Kterou? Ovšem, Jane Millsová nemá moc hezký hlas. Vzala jsem ji jen proto, že je vysoká a kostýmy mají mužské velikosti.“

„Raději bychom se měli podívat, zda kostým někde nenajdeme.“

„Slečno Grantová, pokud vás ještě napadne, kde hledat, prosím, povězte mi. Já už prohledala všechno.“

„Když ho nenajdeme, bude jich prostě jen jedenáct. Musíme se s tím smířit.“

„Ach, moje milá, takové zklamání.“

„Řekla bych, že se ještě někde objeví.“

Nechala jsem slečnu Barstonovou s jejím zklamáním a šla jsem za svými povinnostmi.

Později si mě Daisy zavolala do své pracovny, abychom probraly některé záležitosti.

„Týká se to večera na zámku. Fiona a Eugenie si mohou vybrat, které kamarádky chtějí vzít s sebou. Slečny Barstonová a Parkerová tady zůstanou a budou mít službu. Společenský život je vůbec nezajímá. Cordelie, stále tu kolují nepříjemné fámy. O té zmizelé ženě. Vím, že vám nemusím připomínat, abyste si dala na sira Jasona zvláště velký pozor.“

„Rozumím.“

„Je to smůla, že má takovou reputaci. Slušný postarší venkovský šlechtic by byl pro školu mnohem lepší. Nezdá se, že se s ním nyní příliš přátelíte. Jsem ráda. Musím říct, že jsem měla jakési obavy. A také ta záležitost s rozbitým oknem.“

„Mrzí mě to, slečno Hetheringtonová.“

Daisy mávla rukou. Nechtěla slyšet žádné nepříjemné odhalení. Jediné, co si přála, bylo, aby všechno probíhalo hladce a co nejvýhodněji pro školu.

„Slibuji vám, slečno Hetheringtonová, že se nestane nic, co by vás znepokojilo - pokud to dokáži ovlivnit,“ dodala jsem.

Měli jsme štěstí. Počasí bylo dokonalé. Všechno klapalo a to, co mělo být obyčejným amatérským představením, získalo díky měsíčnímu světlu nad zříceninami zvláštní kouzlo.

Dívčí hlasy zněly v noční atmosféře mladě a nevinně nádherně. Vyvolávaly představu budování, vzkříšení opatství i dunící katastrofy. Královu roztržku s Římem, jeho potřebu peněz, vymáhání poplatků z opatství a nakonec rozpuštění řádu.

Rozhlédla jsem se po posluchačích. Velmi impozantní. Dámy ze zámku v třpytivých večerních toaletách, muži v černobílé důstojnosti a v jejich středu Jason. Pomyslela jsem si, že je mnohem elegantnější než všichni ostatní. A naše slečny učitelky v šatech ušitých k této příležitosti, které možná nevypadaly tak skvěle jako šaty dam ze zámku, ale přesto byly půvabné. A uprostřed první řady - s Jasonem po pravici a lady Sowerbyovou po levici (lady Sowerbyová měla dvě dcery, které právě přicházely do věku, kdy by pro ně akademie mohla být tím nejlepším místem) - seděla Daisy, v šatech ze světle šedého saténu, se zlatým řetězem kolem krku a malými perleťovými hodinkami přichycenými na hrudi. A působila velkolepě a dokonale.

Na trávě seděla se zkříženýma nohama mladší děvčata, protože jsme neměli dost židlí pro všechny, a takhle určitě lépe viděla a byla dost mladá na to, aby jim nevadilo trochu nepohodlí. Dojalo mě, když jsem viděla jejich nadšené tváře, jak poslouchají vyprávění o počátcích kláštera, a viděla jsem, jak zadržují dech, když se mniši procházeli zřícenou chrámovou lodí.

Pozorovala jsem mnichy, jak pomalu procházejí ruinami, a najednou jsem si vzpomněla na příhodu se ztraceným kostýmem a spočítala jsem je. Dvanáct. Takže slečna Barstonová musela kostým najít.

Byl to vskutku působivý výjev. Tak realistický. Jako kdyby opravdu minulost ožila. Člověk zapomněl na zříceniny. Opatství zase žilo a tohle byli jeho obyvatelé, kteří kráčeli na večerní pobožnost. Dokonce i většina z Jasonových blazeovaných hostů byla dojata a potlesk po prvním dějství byl upřímný.

Pak následovala část z alžbětinské doby s panem Crowem hrajícím na loutnu a děvčaty tančícími tudorovské tance a zpívajícími k tomu madrigaly. A do toho hlasy vysvětlovaly, že toto byl věk obrody. Bylo vybudováno panské sídlo a k jeho stavbě použity kameny z opatství. Takže zámek a opatství byly spojeny, tak jako byly spojeny již věky a jak se i dnes večer jasně ukázalo.

Následoval ještě větší potlesk.

A pak přišla poslední scéna. Rekonstrukce refektáře a dormitáře řeholních bratří, založení akademie. Pak následovaly tance, v nichž mohly účinkovat všechny dívky, které nehrály v částech o mniších a alžbětinské době. A nakonec školní hymna...

Během prvního tance jsem si všimla, že na trávě sedí Janet Millsová. Upřeně jsem na ni hleděla. Ale mnichové ještě stále byli ve svých kostýmech a čekali na konec, aby se mohli poděkovat. Napočítala jsem jich dvanáct. Musela jsem se asi splést. Nikdo jiný by nemohl převzít Janetino místo v tak krátké době. Byla vyřazena jedině proto, že pro ni neměli kostým. Musela jsem se splést. Mohlo jich být jenom jedenáct.

Školní hymna skončila. Ozval se potlesk a všichni účinkující se přišli poděkovat. Nejdřív alžbětinská část - těch bylo osm, pak vyšli z hlavní lodi mnichové a povídali si jako při představení. Zastavili se na trávě tvářemi k nám. Spočítala jsem je. Jedenáct. To je ale zvláštní! Předtím jsem jich napočítala dvanáct. Musela to být nějaká fáta morgána.

O úspěchu večera nebylo pochyb. Podávalo se malé občerstvení a víno a hosté se procházeli mezi zříceninami a smísili se s mnichy a Alžbětinci, kteří byli celí rozpálení a nadšení z předchozího úspěchu. A všichni tvrdili, že takový večer tu ještě nezažili.

Zaslechla jsem jednu klenoty ověšenou dámu prohlásit dosti nahlas, že to bylo nádherné, úplně kouzelné. Ještě nikdy nic takového neviděla a není ten Jason anděl, že jim všem připravil tak kouzelné překvapení?

Daisy byla ve svém živlu. Večer měl ještě větší úspěch, než očekávala. Byla potěšena společností a věřila, že to bude mít za následek více žaček, protože Jason jí pověděl, že pozval pár laskavých rodičů. A Daisy musela vidět z příznivé kritiky a potlesku, že byli nadšeni tím, co se odehrálo.

Daisy mi přišla poblahopřát k popisným pasážím. „Tak dojemné, tak podnětné.“ Zářila jsem radostí. A Daisy pokračovala: „Ráda bych, aby se dívky dostaly brzy do postele. Nepřeji si, aby pobíhaly mezi hosty. Člověk nikdy neví. Jsou v takovém problematickém věku... některé. Myslím, že by bylo dobré, kdybyste vy a někdo další dívky shromáždili a oznámili jim, že si přeji, aby šly do svých pokojů. Nepochybuji, že se budou dívat z oken, ale nad tím budeme muset přimhouřit oči. Některé mladší dívky jsem už do postele poslala. Ted chci, aby šli spát i mnichové a Alžbětinci.“

„Udělám, co budu moci.“

Našla jsem tři Alžbětince, kteří poslušně odešli. Mnichy byly starší dívky a nebylo tak snadné je objevit. Jednu nebo dvě jsem zahlédla, jak si povídají s hosty ze zámku, a rozhodla jsem se zatím je nechat. Pak jsem spatřila jednoho z mnichů mířícího k hlavní lodi. Vydala jsem se za ním, ale jakmile dívka zmizela z dohledu společnosti, dala se do běhu. Mířila k presbytáři a kapli pěti oltářů.

Zrychlila jsem. Nyní dívka opatrně kráčela po kamenech, a jakmile vstoupila do kaple, vyšla jí vstříc vysoká postava v mnišském kostýmu.

Zavolala jsem na ně: „Vy dvě. Musíte jít do svých pokojů. Nařídila to slečna Hetheringtonová.“

Na okamžik obě stály, jako kdyby zkameněly. Klidně by mohly být součástí kamení kolem sebe. Pak náhle ta vyšší uchopila druhou za ruku a táhla ji pryč. Nemusely běžet kolem mě, protože kaple neměla žádné zdi. Jediné, co musely, bylo opatrně skákat po kamenech. „Pojďte sem,“ zavolala jsem.

Ale postavy utíkaly dál, jako by jim šlo o život. Jedné z nich spadla kápě a odhalila vlasy barvy lnu Fiony Verringerové.

„Fiono,“ volala jsem. „Vrať se. Vraťte se obě.“ Běžely dál. Vběhly do kuchyní.

Povzdechla jsem si. Fiona se měnila. Bývala to klidná hodná dívka. Mohla by ta druhá být Charlotta Mackayová? Zdálo se, že to je někdo vyšší, ačkoliv i Charlotta byla vysoká a možná stála na vyvýšeném místě.

Vrátila jsem se ke společnosti, abych dohlédla na další účinkující, kteří měli být posláni do postele.

Bylo už po půlnoci, když se společnost rozcházela. Ti, kteří připravili slavnost, stáli vedle Daisy a přijímali poděkování a blahopřání odcházejících hostů. Pak je kočáry odvezly zpět na zámek.

Než jsem šla spát, musela jsem vykonat svou obvyklou okružní cestu po pokojích, které jsem měla na starosti. Když jsem vešla do Fionina pokoje, vzpomněla jsem si, jak utíkala, když jsem na ni volala... ona a ještě někdo.

Ležela ve své posteli a pravděpodobně spala, zlaté vlasy rozhozené na polštáři. Vypadala jako andílek.

„Spíš?“ zeptala jsem se.

Od Fiony jsem nedostala žádnou odpověď.

Ozvala se Eugenie: „Já nespím, ale Fiona ano. Byla moc unavená.“

Mohla bych ji samozřejmě probudit a pokárat, ale rozhodla jsem se, že s ní promluvím až ráno. Bylo od ní opravdu svéhlavé takhle utíkat.

Dobrá, všechny byly v bezpečí. Většina byla ještě vzhůru a šeptala si o dnešním večeru.

Co jiného by se také dalo takové noci očekávat?

Druhý den všichni mluvili o nadcházející návštěvě na zámku. Mademoiselle měla nádhernou plesovou róbu, která údajně byla z Paříže.

„Tomu se nemůžeme vyrovnat,“ poznamenala Eileen Ecclesová. „Nejbližší místo, kde se dostanu k nejnovější módě, je Plymouth.“

„Měly jsme být upozorněny dříve,“ přidala se Fraulein.

„Ale nečekané pozvání je mnohem víc vzrušující,“ namítla mademoiselle.

Slečny Parkerová a Barstonová si pořádně oddechly, že byly vybrány, aby zůstaly doma, takže všichni byli s uspořádáním velmi spokojeni.

Uvažovala jsem, co bych si měla obléknout. Teta Patty mi poradila, abych si s sebou vzala dvoje večerní šaty. Říkala, že vždycky se naskytne nějaký ten večírek a člověk nikdy neví, co bude potřebovat. „Jedny nenápadné a jedny okázalé, má milá. Tím nemůžeš nic zkazit.“

Rozhodla jsem se, že nechci vypadat nenápadně, a tak jsem si vybrala šaty okázalé, které měly poměrně hluboký výstřih a dosti neobvyklou modrozelenou barvu. Byly ze šifonu, nabraný živůtek těsně přiléhal k tělu a sukně se vlnila od pasu.

„Jsou jednoduché," říkala teta Patty, „a přece dost zvláštní. Budeš v nich kdekoliv královnou plesu."

Utěšující poznámka při příležitosti, kdy jsem se chystala mezi zámožnou vrstvu.

Moje šaty byly všemi v ohříváme schváleny, a dokonce i Daisy - sama oslnivá v sametových šatech barvy lila - pochválila můj dobrý vkus.

Některé z nás odvezl na zámek Emmet a pro ostatní poslal sir Jason kočár. Možná se bude muset jet dvakrát, protože se zdálo nepravděpodobné, že bychom se všichni vměstnali do dvou kočárů.

Fiona a Eugenie odjely už odpoledne, protože, jak Daisy říkala, byl to jejich domov a ony byly také hostitelky. Mohla by to pro ně být i dobrá zkušenost do budoucna. Já jsem jela s Emmetem.

Asi hodinu předtím jsem ještě vylepšovala svůj vzhled, když vešla Elsa. Jako vždycky mi věnovala ten spiklenecký úsměv, jímž mi nejspíš chtěla připomenout dny v Schaffenbruckenu.

„Sluší vám to," řekla mi. „Tohle je pro vás."

Vytáhla nějaký dopis.

„Teď?" řekla jsem překvapeně.

„Pošta přišla jako obvykle, ale kvůli tomu zmatku se na to zapomnělo. Roznáším dopisy až teď."

„Dnes je všechno vzhůru nohama," poznamenala jsem.

Vzala jsem si dopis. Elsa stále otálela. Kohokoliv jiného bych chladně propustila, ale u Elsy to bylo něco jiného. Kvůli vzpomínkám na minulost.

„No, doufám, že se dneska večer pobavíte."

Jako kdyby čekala, až dopis otevřu.

Odložila jsem dopis a otočila se k zrcadlu.

„Tak se mějte... hezky..."

Jakmile odešla, vzala jsem obálku. Napjatě jsem dopis pozorovala, protože adresa a moje jméno byly napsány tiskacími písmeny. Razítko bylo z Colby. Kdo by mi odtud mohl psát? Roztrhla jsem obálku. Byl v ní jeden list papíru popsaný také tiskacími písmeny. Slova na mě vyskočila a udeřila mě jako blesk:

KDE JE PANÍ MARTINDALOVÁ?
NEMYSLETE SI, ŽE VÁM VRAŽDA
JEN TAK PROJDE.
JSTE SLEDOVÁNA.

Měla jsem pocit, že sním. Obracela jsem papír v ruce. Jen obyčejný list papíru. Dívala jsem se na písmena. Mohl to napsat kdokoliv. Očividně psal takhle proto, aby neprozradil svůj rukopis. Znovu jsem pohlédla na obálku. Stejná písmena. Razítko pošty v Colby. Co to znamenalo? Nějaká zlomyslná osoba naznačuje, že já jsem buď zabila paní Martindalovou, nebo jsem do toho zapletená.

Jak jen to mohou tvrdit? Jaký bych měla motiv? Ovšem... navzdory svému rozhodnutí zůstat stranou jsem do toho byla zatažena. Jasonovo pronásledování mohlo jen sotva zůstat utajeno a lidé si toho všimli. Hlavou se mi honily myšlenky. Osoba, která napsala tenhle dopis, věřila, že paní Martindalová byla moje sokyně a že jsme se obě chtěly provdat za Jasona Verringera.

Jste sledovaná. Taková strašná zlověstná slova!

Ohlédla jsem se. Téměř jsem cítila, že mě sledují jakési oči i tady v mém vlastním pokoji.

Četla jsem zprávu znovu a znovu.

Měla jsem zkažený večer. Byla jsem víc a víc zatahována do tohoto zmateného případu. Kde je Marcie Martindalová? Kdyby se tak vrátila a ukázala! Nic jiného tyhle pomluvy nezarazí.

Znovu jsem si prohlížela list papíru. Mohla by dopis napsat paní Baddicombová? Ne. Takhle daleko by jistě nezářila. Ta jen klepy přes pult. Nebyla typ, který píše anonymní dopisy. A kdo jím byl? Člověk si nikdy nemůže být Jistý. To je problém celé téhle nechutné záležitosti. Jeden ni nikdy nemůže být jistý.

Zasunula jsem si dopis za živůtek. Zaslechla jsem zezdola shon. Kočáry už čekaly.

Sotva jsem cestu na zámek vnímala.

„Ty sníš," poznamenala Eileen Ecclesová. „O nadcházejících potěšeních?"

Probrala jsem se a pokusila se usmát.

Jason vítal své hosty. Políbil mi ruku. Nebylo na tom nic zvláštního, protože se zdálo, že tak zdraví většinu dam.

„Cordelie," zašeptal, ,je báječné, že jste tady."

Chtěla jsem zakřičet, že jsem dostala dopis... hrozný... hrozný dopis a že všechno je jeho vina.

Ale neřekla jsem nic. Slyšela jsem, jak jsem představována nějakému muži, avšak byla jsem příliš zmatená, abych vnímala jeho jméno. Hodně se povídalo o včerejším večeru a znamenitém představení.

„Podle Jasona to byla vaše zásluha, slečno Grantová," oslovila mě nějaká mladá žena. „Musíte být velmi šikovná."

Poděkovala jsem za poklonu a muž, jehož jméno jsem nezaregistrovala, řekl, že nejnapínavější okamžik byl, když se náhle mezi ruinami objevili recitující mniši.

„Úplně mi běhal mráz po zádech," přiznala mladá žena.

„To bylo nejspíš záměrem," poznamenal k tomu muž. „V každém případě se vám podařilo oživit atmosféru."

„Skutečně to nahánělo husí kůži. Podívej, právě přišel Serge Polenski. Povídá se, že je jedním z největších současných klavíristů."

„Proto ho také Jason pozval. Dobyl Londýn a slyšel jsem, že právě přijel z Paříže, kde měl také obrovský úspěch."

„Je tak malý. Představovala jsem si ho většího. Ale možná že jen vypadá malý vedle Jasona."

„Kdy bude hrát?" zeptala jsem se, protože jsem měla pocit, že je načase, abych také něco řekla.

„Brzy, myslím. Jason ho už vede do hudebního salonku. Půjdeme také?"

Šla jsem s nimi do menší místnosti, kde na pódiu stálo křídlo. Místnost byla zařízena v barvě bílé a rudé a na mramorovém stolku stála vysoká široká váza s rudými růžemi. Jejich vůně naplnila prostor. Okna byla otevřena a byl jimi vidět měsícem osvětlený trávník. Zahlédla jsem fontánku a květinové záhony a v dálce keře. Všude panovalo ovzduší naprostého poklidu, jako kontrast ke stavu mé mysli.

Všimla jsem si skupinky našich žaček. Bylo jich osm. Fiona a Eugenie měly dovoleno pozvat každá tři kamarádky. Zahlédla jsem mezi nimi Charlottu Mackayovou, Patricii Cartwrightovou a Gwendolinu Greyovou.

Tereza mi pověděla, že ji nepozvaly, ale že je jí to jedno.

Charlotta vzhlédla a usmála se na mě. Stejně i ostatní dívky.

Šla jsem k nim a řekla: „Bude to asi nádherné."

„Ano, slečno Grantová. Moc se těšíme," přitakala Gwendolina, která toužila hrát na klavír profesionálně, což pan Crowe kvitoval s mírnou skepsí.

„Uvidíte, jak se to dělá," řekla jsem.

„Ano, slečno Grantová."

Vrátila jsem se na své místo.

Koncert byl skutečně skvělý, a když jsem naslouchala, jak Serge Polenski hraje Chopina a Schumanna, na chvíli jsem zapomněla na strašná obvinění z dopisu.

Skončilo to ale příliš rychle. Serge Polenski se klaněl za nadšeného potlesku a Jason mu poděkoval a odvedl ho z místnosti.

Rozproudila se konverzace a všichni říkali, jak byl koncert nádherný. A pak jsme všichni byli uvedeni do tanečního sálu. Já stále s neznámým mužem a ženou a připojil se k nám ještě jeden muž. Znalecky hovořil o velkolepém provedení Serge Polenského. Usadili jsme se u květináče s palmou. Byly sem přeneseny květiny ze skleníku a díky ročnímu období skýtaly nádhernou podívanou.

Jasona jsem nezahlédla. Nejspíš byl stále s klavíristou.

Z balkonu se ozvala hudba a jeden muž z naší skupinky mě vyzval k tanci.

Při tanci jsme si povídali. Přijel z Cornwallu. „Je to odtud asi dvacet kilometrů. Kousek za hranicemi. Přijel se mnou i bratr. Navštěvovali jsme Colby celý život. Ovšem v posledních letech života chudinky Sylvie Verringerové to nebylo jednoduché. Byla invalidní."

„Ano," řekla jsem.

„Jason prožil zlé časy. Snad to teď bude lepší. No, je to už rok, co Sylvie odešla. Chudinka."

Chtěla jsem Jasonovi povědět o dopisu. Chtěla jsem, aby věděl, jak mi ublížil svým neuváženým jednáním. Byl už téměř čas k večeři, když mi vstoupil do cesty.

„Cordelie," oslovil mě. „Je báječné mít vás tady. Snažil jsem se setkat s vámi celý večer. Pojďme si zatančit."

Hráli opět waltz. V Schaffenbruckenu se na tanec kladl velký důraz a já byla v tanci docela dobrá.

„Co si myslíte o zámku?" zeptal se Jason.

„Je velký. Už jsem ho viděla."

„Ale ne pořádně. Chci vám ho ukázat. Dnes večer ne, ale přijeďte zítra."

„Dostala jsem dopis," vyhrkla jsem.

„Dopis?"

„Je hrozný. Obviňuje mě..."

„Z čeho?"

„Že jsem zavraždila Marcii Martindalovou."

„Pane bože! To musí být nějaký šílenec. Proč... proč vás?“

„Není to jasné? Lidi si myslí, že byla mojí sokyní. Je to všechno sprosté a hrozné.“

„Máte ten dopis?“

„Ano, vzala jsem ho s sebou.“

„Nemáte tušení, kdo ho poslal?“

„Ne. Je napsán tiskacími písmeny.“

„Chci ho vidět.“ Zamířil se mnou do jakéhosi výklenku, kde jsme byli od tanečního sálu odděleni vysokým shlukem větvoví.

Prohlédl si dopis.

„Taková zlomyslnost,“ řekl.

„Nedivila bych se, kdyby to napsala ta pošťačka. Povídá takové ošklivé věci.“

„Tohle mohl napsat kdokoliv. Očividně tím chtěl zamaskovat rukopis. Co to děvče, které našlo náušnici?“

„Tereza! Nikdy by neudělala nic, co by mě rozzlobilo. Snaží se mě chránit.“

„Nicméně má všelijaké nápady.“

„Protože se o mě bojí. Nikdy by mě záměrně neranila.“

„Děvčata se někdy dokážou chovat zvláštně. Jasně se tu mluví o vás a o mně. Nejlepší způsob, jak to zarazit, by bylo oznámit naše zasnoubení.“

„Pomluvy se zasnoubením nezastaví. Jediný způsob, jak zarazit tuhle, je ukázat Marcii Martindalovou.“

Za námi se ozvalo zakašlání. Prudce jsem se obrátila. Stála tam Charlotta Mackayová.

„Charlotto!“ vykřikla jsem.

„Hledám vás nebo některou jinou slečnu učitelku, slečno Grantová.“ Přejížděla očima ze mě na Jasona s náznakem pobavení.

„No, co se děje, Charlotto?“ zeptala jsem se ostře.

„Fionu bolí hlava. Chce se vrátit.“

„Může si lehnout tady,“ ozval se Jason. „Má tu svůj pokoj“

„Říkala, že to ni,c není a že zítra jí bude dobře, ale teď chce opravdu odjet.“

„Myslím, že Emmet čeká. Může ji odvézt.“

„Pojedu s ní, slečno Grantová, a Eugenie taky.“

„Ale slečna Hetheringtonová dovolila, že můžete zůstat na večeři, pokud potom okamžitě odjedete.“

„My ale opravdu nechceme jíst a Fiona říká, že ji hlava bolí z té hudby a ostatního hluku.“

„Kde je Fiona?“

„Sedí dole a Eugenie je s ní.“

„Raději byste se měly zeptat slečny Hetheringtonové.“ Šla jsem s ní. Nechtěla jsem, aby odešla a všude vyprávěla, že tam jsem sama s Jasonem. Stačilo, že nás spolu přistihla.

Našly jsme slečnu Hetheringtonovou v rozhovoru s jakýmsi postarším plukovníkem a zdálo se, že je jim spolu velmi dobře. Pověděla jsem jí, že Fiona chce jet zpátky a proč.

„Výborně. Emmet čeká. Kdo pojede s ní?“

„Já, slečno Hetheringtonová,“ řekla Charlotta okamžitě, „a Eugenie chce taky odjet. Nikoho jiného nepotřebujeme. Nechceme ostatním kazit večer.“

„No, dobrá. Ale Fiona a Eugenie jsou vlastně hostitelkami. Co se dá dělat. Tak vyklouzněte nenápadně.“

Děvčata odešla a já nechala Daisy s jejím plukovníkem.

Někdo mě požádal o tanec. Potom jsme šli hned k večeři. Jason pro mne měl místo u svého stolu, ale seděli tam Ještě další čtyři lidé, takže jsme neměli příležitost promluvit si. Byla jsem docela ráda. Měla jsem pocit, že Jason nebere anonymní dopis dostatečně vážně.

Večer, na nějž jsem se těšila, se stal spíše noční můrou.

Byla jsem ráda, když skončil. Cestou ze zámku do školy Jsem asi převážně mlčela. Ostatní si vesele povídaly, a tak to nevadilo. Doufala jsem, že si toho žádná nevšimla.

Děvčata, která ještě zůstala po odchodu Fiony, Eugenie n Charlotty, odjela ihned po večeři, takže teď už by měla být všechna v postelích. Než si půjdu lehnout, musím ještě obejít ložnice.

Když jsem vešla do pokoje Fiony a Eugenie, vzpomněla jsem si na Fionin brzký odchod a byla jsem zvědavá, zda se už zbavila bolesti hlavy. Nahlédla jsem dovnitř. Okamžitě jsem si všimla, že Eugenie nespí, ačkoliv když jsem otevřela dveře, rychle zavřela oči - ale ne dost rychle.

„Takže ty jsi vzhůru, Eugenie,“ řekla jsem jí.

Otevřela oči. „Ano, slečno Grantová.“

„Jak je Fioně?“

Eugenie pohlédla na druhou postel. „Byla unavená. Šla hned spát. Ráno jí bude dobře.“

„Tak dobrou noc.“

Ostatní dívky už spaly. Záviděla jsem jim. Věděla jsem, že se musím smířit s bezesnou nocí. Ať jsem se snažila myslet na cokoliv, vždy jsem se zase dostala ke stejné otázce: Kde je Marcie Martindalová, a ví to Jason?

Druhý den ráno přišel šok a pochybuji, zda kdy v celé své historii zažila akademie větší.

Po probdělé noci jsem vstala dřív než jindy a věděla jsem, že i děvčata jsou vzhůru, protože z jejich pokojů byl slyšet hluk.

Pak přišla Eugenie a v očích měla prohnaný triumfální výraz. „Fiona odešla,“ řekla.

„Odešla? Kam?“

„Vdát se.“

„O čem to mluvíš?“

„Odešla včera v noci... rovnou ze zámku. Sem se už vůbec nevrátila.“

Utíkala jsem do jejího pokoje. Pod pokrývkou na Fionině posteli jsem objevila hromadu šatů, která mě včera v noci oklamala.

„Půjdeš se mnou okamžitě za slečnou Hetheringtonovou,“ poručila jsem Eugenii.

Ještě nikdy jsem nezažila, že by Daisy nebyla mocna slov. Tvář jí zešedla a rty cukaly. Dívala se střídavě na mě a na Eugenii, jako kdyby nás úpěnlivě prosila, abychom řekly, že si děláme legraci.

Pak promluvila: „Odešla? Fiona! Utekla...?“

„Odešla, aby se mohla vdát, slečno Hetheringtonová,“ vysvětlila Eugenie.

„To je nějaký strašný omyl. Jdi a řekni Fioně, aby ke mně okamžitě přišla.“

„Myslím, že to je pravda,“ řekla jsem mírně. „Fiona není ve svém pokoji, slečno Hetheringtonová.“

„Ale včera večer se přece vrátila. Bolela ji hlava.“

„Bolest hlavy očividně jen předstírala. Nejspíš odjela hned ze zámku. Její milenec na ni musel čekat.“

„Milenec!“ vykřikla Daisy. „Moje studentka!“

Bylo mi Daisy líto. Skutečně byla zoufalá a já jsem viděla, že se snaží tu záležitost odmítnout a zároveň už přemýšlí, jaké důsledky může mít pro školu. Ale nebyla by to Daisy, aby se ze šoku nevzpamatovala rychle.

„Nejlépe bude, když mi všechno povíte,“ prohlásila.

Promluvila jsem první a řekla jsem, že když jsem včera v noci obcházela pokoje, vypadalo to, že Fiona je ve své posteli. Dnes ráno jsem zjistila, že to, o čem jsem se domnívala, že je Fiona, ve skutečnosti byla jen hromada šatů. A Eugenie mi pověděla přesně totéž, co před chvílí slečně Hetheringtonové.

„Přiznáváš to, Eugenie?“

„Ano, slečno Hetheringtonová.“

„Tys věděla, že Fiona chce utéct, a nic jsi neřekla?“

„Ano, slečno Hetheringtonová.“

„To bylo velmi špatné. Měla jsi okamžitě přijít za mnou nebo slečnou Grantovou.“

Eugenie mlčela.

„Kdo je ten muž?“

„Je moc hezký a romantický.“

„Jak se jmenuje?“

„Carl.“

„Carl – a jak dál?“

„Já nevím. Byl to prostě Carl.“

„Kde jste ho potkaly?“

„V lese.“

„Kdy?“

„Když jsme se byly projít.“

„Samy se procházet v lese!“

„Byly s námi ještě další.“

„Kdo?“

„Charlotta Mackayová a Jane Evertonová.“

„Kdy to bylo?“

„Na prvního máje.“

„Chceš říct, že jste hovořily s cizím mužem?“

„No, tak to úplně nebylo. On se nás zeptal na cestu... a pak jsme se dali do řeči.“

„A dál?“

„Ptal se na školu a děvčata a na všechno. A zdálo se, že Fiona se mu obzvlášť líbí. Pak jsme ho uviděly zase. Vždycky byl v lese. Zajímal se o stromy a přírodu. Přijel je sem studovat.“

„Chceš říct, že nebyl Angličan?“

„Vypadalo to tak. Přišel odněkud... nevím odkud.“

„Znaly jste ho jen jako Carla. Nevíte, odkud přijel, a Fiona s ním utekla!“

„Byla to láska na první pohled,“ řekla Eugenie. „Fiona byla moc šťastná.“

„A ty ses s ní spikla...“

„No, vždyť je to moje sestra. Musely jsme jí pomoct.“

„My? Kdo jí musel pomoct?“

„Nejspíš i Charlotta,“ vložila jsem se do toho.

„Ach, bože,“ řekla Daisy a položila si ruku na čelo. „Někdo by měl raději zajet na zámek a povědět siru Jasonovi o tom neštěstí. Snad ještě není příliš pozdě.“

Bylo jasné, že od Eugenie se už nic víc nedozvíme. Možná by mohl mít větší úspěch sir Jason. Klidně bych to děvče uhodila. Stála před námi s výsměšným výrazem a způsob, jímž svírala rty, jasně naznačoval, že neníní už nic prozradit.

Daisy ji poslala do jejího pokoje s příkazem, aby tam zůstala, dokud pro ni nepošleme, a slečně Barstonové nařídila, aby ji hlídala. Zatímco jsme čekaly, mluvila trochu nesouvisle. „Odjeli v noci... Když odešli ze zámku. Prý bolest hlavy! Taková licoměrnost! Copak se tady nic nenaučily? Bylo to před večeří... a ta začala v deset. Kam tak mohli jet? Jestlipak jsou už teď manželé? Člověk něco takového za dnešních dnů nečeká... Jedna z mých dívek! Sir Jason bude vědět, co dělat. Odvažuji se tvrdit, že ji přivede zpátky. Doufám, že se nebude povídat...“

Stávala se z toho noční můra. Včera ten dopis. Dnes Fionin útěk. Copak asi bude následovat?

Jason přijel okamžitě a Daisy se pustila do vysvětlování. Připadalo mu to neuvěřitelné.

Poslal pro Eugenii a začal se jí vyptávat. Nejdříve se chovala vzdorovitě, ale pak se zhroutila a řekla, že Fiona se zamilovala a měla právo se provdat, jestliže chtěla. Carl byl báječný. Miloval Fionu a ona milovala jeho. Byli šťastni. Ano, ona věděla, že Fiona chce utéct. Charlotta jí pomáhala. Fiona s nimi nenastoupila do kočáru, když se vracely, ale odešla s Carlem, který na ni čekal. Ano, Eugenie to udělala tak, aby se zdálo, že Fiona je ve své posteli, takže když jsem nahlédla dovnitř, zmátlo mě to.

Poslali jsme pro Charlottu. Chovala se stejně vzdorovitě. Bylo jasné, že se všechny spikly s tím milencem... a Carl toho využil.

Ale navzdory vyčerpávajícím otázkám, prosbám a výhrůžkám jsme z nich nedostali nic víc, než že Carla potkaly v lese, on se jich zeptal na cestu, dali se do řeči a pak se setkali znovu. Jednou za ním jely na koni, aby se domluvili na útěku. Na tu příhodu jsem si dobře pamatovala i na to, jak byla slečna Barstonová vystrašená.

„Někdo je musel vidět,“ prohlásil Jason. „Zajedu na nádraží. Kdybychom zjistili, kam jeli, měli bychom nějaké vodítko.“

Odešel.

Toho dne jsme se na výuku příliš nesoustředili. Každý mluvil jen o Fionině útěku. Bylo jasné, že dívky tím jsou velmi rozrušeny. Považovaly to za nejromantičtější věc, která se kdy na Akademii pro mladé dámy v opatství Colby udála.

Neměla jsem klid. Napůl jsem v tomhle zmatku kolem Fionina úniku zapomněla na dopis, ale tu a tam se mi vzpomínka vrátila a bylo mi z toho špatně. Všechno se najednou změnilo. Vzpomínala jsem na poklid předcházejícího čtvrtletí a nemohla jsem uvěřit, kolik katastrof se může stát v tak krátké době.

Něco mě napadlo, a tak jsem šla vyhledat Eugenii. Protože bylo asi půl hodiny po obědě a vyučování mělo začít až ve dvě, tušila jsem, že by mohla být venku. Našla jsem ji s Charlottou u rybníčků.

„Eugenie, chci s tebou mluvit.“

„Se mnou?“ zeptala se drze.

„Možná mi můžete pomoct obě.“

V chování obou dívek bylo něco, co mi připadalo urážlivé. Nikdy mi nezapomněly, že jsem je, když jsem nastoupila, rozdělila. Tehdy to vypadalo jako moje vítězství, ale já měla s těmito dvěma dívkami vždycky nepříjemný pocit, a když jsem uvážila, jak mlčky schvalovaly a možná i samy navrhovaly plán Fiony a jejího milence, dělaly mi hodně starostí.

„Přemýšlela jsem o slavnosti. Vzpomínáte si, že slečna Barstonová postrádala jeden kostým?“

„Ano,“ řekla Charlotta se smíchem.

„Možná mi povíš, proč ti to připadá tak zábavné?“

Obě dívky mlčely.

„Tak rychle,“ pobídla jsem je. „Brzy začne vyučování. Víte něco o tom kostýmu?“

Eugenie pohlédla na Charlottu a ta drze řekla: „Vzala ho Fiona.“

„Aha, a při představení ho měl někdo na sobě. Nebyl to náhodou ten romantický Carl?“

Zachichotaly se.

„Tohle je velmi nebezpečná záležitost,“ řekla jsem přísně. „Měl Carl ten kostým?“

Obě dívky stály a potlačovaly smích.

„Tak měl?“

„Ano, slečno Grantová,“ odpověděla Charlotta.

„A on měl tu troufalost ukázat se mezi mnichy?“

„Musel vidět Fionu. Museli se domluvit.“

„Aha. A vy jste do toho byly zasvěcené?“

Obě zase mlčely. Vybavil se mi okamžik, kdy jsem Fionu a jejího milence téměř chytila. Kdyby se mi to bývalo podařilo! Kdybych odhalila toho muže, možná bych zabránila tomu nešťastnému útěku.

„Zachovaly jste se velmi hloupě,“ řekla jsem jim.

„Proč? Láska je správná a Fiona je šťastná.“

„Fiona je moc mladá.“

„Je jí osmnáct. Proč by láska měla být správná jen pro někoho, a pro jiného ne?“ V jejích očích byla jasná výzva.

„Už jsem řekla, že to je nebezpečná záležitost. Teď se vraťte do třídy.“

Dívky se rozběhly přes trávník a já šla za nimi.

Večer se ve škole zastavil Jason. Slečna Hetheringtonová svolala učitelky do své pracovny, aby slyšely, co bude říkat.

Zjistil, že na nádraží dorazili dva lidé, když vlak v devět do Exeteru už téměř odjížděl. Muž byl cizinec a jeho společnici přednosta stanice nepoznal. Měla na sobě plášť, který jí úplně zahaloval hlavu. Jeli ještě dva cestující, oba muži. A to bylo všechno, co si přednosta pamatoval.

„Mohli jet do Exeteru... nebo do Londýna... kamkoliv,“ řekl Jason. „Vypadá to, že se jim nedostaneme na stopu.“

V pracovně zavládla beznaděj. Většina z nás myslím připustila, že Fiona úspěšně utekla.

Druhý den jel Jason do Exeteru. Nepochybuji, že vedl rozsáhlé pátrání, ale samozřejmě tápal ve tmě.

Snažili jsme se vrátit do normálního života, ale nebylo to snadné. Ještě nikdy jsem neviděla Daisy tak nešťastnou. Hrozně se znepokojovala tím, jaké následky by to mohlo mít pro školu.

„Jistým způsobem je dobře, že Fiona je, kdo je,“ uvažovala Daisy. „Sir Jason přesně ví, jak se to stalo, a nakonec utekla vlastně ze zámku. Nemůže nás obvinit z nedbalosti. Na druhou stranu ale děvčata o tom budou vyprávět a já netuším, jaká může být reakce rodičů na takový útěk.“

Čtyři dny po útěku dostala Eugenie od Fiony pohlednici. Byl na ní obrázek Trafalgar Square a londýnské razítko.

„Mám se báječně a jsem moc šťastná. Fiona.“

Pohlednice byla zabavena a podrobně zkoumána, k čemuž byl přizván i sir Jason. Ale vlastně jsme se nedozvěděli nic jiného, než že Fiona je šťastná a je v Londýně.

„A to je jako hledání obzvlášť dobře ukryté jehly v pověstné, víc než jindy obrovské kupce sena,“ poznamenala Eileen. „Nepomůže nám to Fionu najít. Utekla. Možná je vdaná. Řekla bych, že je, protože má pěkné věno. V tom je asi jádro věci. Ačkoliv Fiona je okouzlující dítě... vlastně nejpříjemnější z té příšerné trojky, kterou tvořily ještě její sestra a ta protivná Charlotta. Mrzí mě, že neutekla spíš Charlotta nebo Eugenie.“

Takto tedy lidé uvažovali. Začali být problémem Fionina útěku unaveni. Bylo jasné, že utekla a že se do školy nevrátí. „Nechte to být,“ říkala Eileen. „Nakonec, pochybuju, že by byla první, kdo utekl ze školy. Myslím, že za posledních sto let jich byla pěkná řádka... vždycky bohaté dědičky, což je podle mne jedna z hlavních příčin této hry. Takže to probíhá podle zvyklostí.“

Když jsem přišla na poštu, paní Baddicombová hořela zvědavostí.

„Božínku!“ spustila. „To je život! Co říkáte tý mladý dámě, co utekla! Kam ten svět spěje? Říkají, že to byl takový hezký gentleman. Vzal jí dech. No, víte, jaký sou ty mladý holky. Nic je nezastaví. Počítám, že ve škole i na zámku kolem toho byl trochu povyk.“

Zdálo se, že vzrušení vyvolané Fioniným útěkem zatlačilo do pozadí zmizení Marcie Martindalové.

Posílala jsem balíček tetě Patty. Ne že by to bylo nutné. Jen pár umělých květin, které jsem náhodou zahlédla v Colby, a napadlo mě, že by se tetě mohly hodit k ozdobení klobouku. Bude překvapená, že jí je posílám, ale vysvětlím jí to, až ji zase uvidím.

„Mohla byste, prosím vás, vyplnit stvrzenku hůlkovým písmem?“

„Hůlkový písmo!“ zvolala paní Baddicombová. „Co to je?“

„Tiskací.“

„No, to sem ještě nikdy nedělala. Vždycky to vyplňuju normálně.“

„Bude to tak lépe čitelné.“

Podezřívavě na mě pohlédla a poměrně pracně vyhověla mé žádosti. Podala mi stvrzenku se slovy: „Sem zvědavá, jestli se dozvíme něco nového. Má odvahu. To musím na její obhajobu říct. Vždycky sem si myslela, že je to taková puťka. Ale jak říkám Baddicombovi, člověk nikdy neví a nakonec se ukáže, že tichá voda břehy mele.“

A vševědoucně na mě mrkla.

Popřála jsem jí dobrý den a vyšla ven se stvrzenkou v ruce. Nedokázala jsem ale najít žádnou podobnost s písmem na obálce, kterou jsem dostala.

Výuka pokračovala v tísnivé atmosféře. Teplé počasí skončilo a většinu času teď pršelo. Slečna Hetheringtonová promluvila v aule k děvčatům a pověděla jim, že v žádném případě nemají vést jakékoliv hovory s lidmi, které neznají. A pokud je někdo osloví, mají to okamžitě ohlásit jí nebo některé z učitelek.

Dívky se tvářily přiměřeně zaraženě, ale já jsem tušila, že v duchu si všechny říkají, jak skvělá věc se Fioně přihodila, a že by je velmi těšilo, kdyby byly i ony hrdinkami takového vzrušujícího dobrodružství.

Vyhýbala jsem se Jasonovi víc než předtím. Měla jsem úplně zmatené myšlenky. Nemohla jsem zapomenout na dopis a nedokázala se zbavit pocitu, že je mnohem důležitější najít Marcii Martindalovou než Fionu. Zoufale jsem toužila dostat se pryč ze školy. Nemohla jsem se dočkat 20. července.

Dva dny před koncem školního roku, když jsme všechny byly připravené k odjezdu, přijel Jason. Byla jsem u Daisy, když se objevil. Dostal dopis od Fiony. Byl poslán z Werthenfeldu ve Švýcarsku.

„Znáte to místo?“ zeptala se Daisy.

„Docela dobře,“ odpověděl Jason. „Je to kousek od Curychu. Píše, že je šťastná a že se o ni nemusíme bát. Je vdaná a užívá života. Přečtěte si to samy.“

Přečetly jsme si dopis. O jejím štěstí se nedalo pochybovat. Z dopisu vyzařovalo nadšení. Byla zamilovaná a vdaná. Dělali jsme si o Fionu zbytečné starosti?

Všimla jsem si doušky: „Carl slíbil, že mě naučí lyžovat.“

Pohlédla jsem na Jasona a řekla jsem: „Zdá se, že je šťastná.“

„Carl,“ řekl Jason. „Jiné jméno nenapsala. Možná to je cizinec. Myslím, že bych měl do Werthenfeldu zajet. Fiona je moje chráněnka a dědička. Kdybych zjistil, kdo je on, možná bych se tím uklidnil. Třeba to je to nejlepší, co sejí mohlo přihodit. Vždycky byla samotářská. Jiná než Eugenie... hodně jsem přemýšlel o jejich budoucnosti, o tom, jak je uvést do společnosti a tak. Jestliže je slušný a Fiona je šťastná, proč bychom si dělali starosti?“

„Nelíbí se mi jeho metody,“ poznamenala Daisy.

Jason pokrčil rameny. „Pravděpodobně je mladý a nepochybně si myslel, že únos může být vzrušující.“

„Proč s tím nemohli vyrukovat veřejně?“

„U děvčete jako Fiona je spousta komplikací. Dejme tomu, že se nechal unést.“

„Dědička, ano...“

„Objevují se určité pochybnosti. Je to jeden z důvodů, proč si myslím, že bych měl tuhle stopu sledovat.“

„Máte pravdu,“ připustila Daisy. „Hodně štěstí.“

Nadešel dvacátý červenec... horký parný den. Vyprovodila jsem dívky a pak jsem se nachystala k odjezdu s Terezou.

Daisy stála venku, aby se s námi rozloučila.

„Všichni potřebujeme odpočinek,“ řekla. „Díky bohu, že tento školní rok skončil. Za celý život nepamatuji druhý takový podobný. Doufám, že ten příští bude lepší.“

Návštěva na venkově

Teta Patty na nás čekala na nádraží v klobouku vyrobeném téměř výhradně z fialek. Objímaly jsme se a smály se.

„Propánakrále,“ říkala teta, ‚Je to přece jen rozdíl oproti minule. Vzpomínáš, Cordelie? Bez Terezy.“

„Jsem ráda, že jsem tady,“ prohlásila Tereza.

„Určitě ne tolik jako my, že tě tu máme. Violeta byla pěkně zvědavá, jestli nám to ti tvoji příbuzní zase na poslední chvíli nepřekazí. Bude nadšením bez sebe, až se vrátíme, a nebude se muset už rozhodovat, jestli vám má jet naproti, nebo zůstat doma a hlídat ty koláčky s rozinkami. Prý jsou tvoje nejoblíbenější, Terezo, proto ti je nachystala.“

„Pojeďme rychle domů,“ pobízela nás Tereza.

Nastoupily jsme do bryčky a teta se ujala řízení.

„Jak probíhalo tohle čtvrtletí?“ zeptala se, když jsme vyjely.

„Udála se spousta věcí,“ řekla jsem rychle. „Až moc, abych ti je teď vyprávěla.“

„Dobrá, počkáme, až se pěkně usadíme,“ souhlasila teta. „Mimochodem, zastavil se u nás nějaký mladý muž. Chtěl tě vidět.“

„Kdo to byl?“

„Mluvila s ním Violeta a byla z něj úplně vedle. Byl prý to ten nejsympatičtější a nejpříjemnější gentleman, s jakým se kdy setkala.“

„A.- jak se jmenoval?“

„Jméno jí asi neřekl. To je celá Violeta. Má příliš práce, než aby ho pozvala dovnitř a nabídla mu nějaký ten svůj mandlový koláček, kterými se vždycky chlubí. Povídala, že by se prý stejně nezdržel. Bydlí v hotelu.“

„Zvláštní. Nenapadá mi, kdo by to mohl být.“

Nejdříve jsem myslela, že se Jason rozhodl nejet do Švýcarska a místo toho přijel sem. Ale ten by přece přesně věděl, kdy mám přijet, a nepřišel by včera. A navíc, Jasona Violeta znala.

„Violeta ti poví víc. Už jsme skoro doma. Jedem, Buttercupe. Vždycky obživne, když přijíždíme k naší cestě. Minout náš dům bys ho nepřinutila ani za nic.“

A tady stál dům, posazený dál od silnice, jeho zelený trávník a živý plot z mahonií, které pěstovala Violeta. Vzpomínám si, že když přišly, byly to jen malé vějířovité proutky, ale rychle rostly. Byly tu levandule a komule obsypané bělásky - a ten dokonalý klid.

Objevila se Violeta a rychle si otírala ruce. Objala Terezu i mě.

„Tak jste tady. Vítejte doma. Cordelie, jsi nějaká bledá. A co ty, Terezo, jak se máš? Bála jsem se, že ti tvoji příbuzní nám to zase zatrhnou. No ale, jsi tady a taky tu zůstaneš. Koláčky už jsou hotové, a hned jak jsem zaslechla, že kočár vjíždí na cestu, postavila jsem vodu na čaj.“

„To je prima být zase doma,“ řekla jsem.

„A co byste řekly čaji venku? Je ale trochu dusno a vosy letos řádí. Dáme si čaj uvnitř. Můžeme otevřít všechna okna dokořán, takže uvidíme na zahradu. Do svého pokoje můžeš jít až potom. Nejdřív čaj.“

„A Violetino slovo je zákonem, jak všichni víme,“ podotkla teta Patty a pohodlně se usadila. „Takže, copak se stalo?“ pokračovala.

„Největší novinka je, že Fiona Verringerová utekla.“

„Utekla! Dívka z toho velkého domu?“

„Ano, jedna ze dvou sester.“

„Kdysi se tady někdo zastavil,“ vzpomněla si Violeta. „Nebyl taky odtamtud?“

„Ano, jejich strýc. Bylo kolem toho obrovské pozdvižení, viď, Terezo?“

„To tedy ano, slečna Hetheringtonová zuřila.“

„To si myslím,“ souhlasila teta Patty. „Útěk žačky!“

„Bylo to moc romantické,“ poznamenala Tereza toužebně.

„Myslím, že jsou někde ve Švýcarsku.“

„Jestlipak nejsou někde blízko Schaffenbruckenu?“ uvažovala Violeta. „Terezo, vem si ještě koláček. Dělala jsem je speciálně pro tebe.“

„Ale Violeto, neměla bych. Co bude k večeři?“

„Na nic se neptej a neuslyšíš žádné lži. Dobře víš, že o jídle nemluvím, dokud ho neservíruju. Počkej a uvidíš... je ještě dost času a já mám ještě další koláčky, kdybys chtěla.“

Tereza si vzala a já byla překvapená, jak z ní spadla její trudnomyslnost, které jsem si všimla v minulých týdnech. Uvažovala jsem, zda bych měla tetě Patty povědět o anonymním dopisu. Uvidíme. Nechtěla jsem rušit klid tohoto místa. Tady bych mohla zapomenout.

„Mimochodem, Violeto,“ řekla jsem, „teta říká, že se tu někdo zastavil.“

„Ano, ano, včera. Takový sympatický pán. Hezky mluvil, slušné chování, vysoký a pohledný.“

„A nepamatuješ si jméno tohoto skvělého rytíře?“

„Řekl mi je. Ale ať se propadnu, jestli si vzpomenu. Povídal, že tě chce vidět... kvůli něčemu z minulosti.“

„Jak to myslíš... z minulosti?“

„No, bylo jasné, že tě kdysi znal.“

„A ty si nepamatuješ jeho jméno. Ale, Violeto...“

„No, představil se, když přišel, ale znáš mě, jak jsem na tom se jmény. Zítra uvidíš. Říkal, že se zastaví, a já nepochybuju, že určitě přijde. Vypadá jako muž, co drží slovo, a moc tě toužil vidět.“

„Říkáš, že byl vysoký?“

„Vysoký a světlovlasý.“

Přenesla jsem se myšlenkami zpět do lesa a pomyslela si: Je čas, kdy se dějí zvláštní věci. Vrací se. Všechno vysvětlí.

Zmocnilo se mě velké vzrušení. Pomyslela jsem si, jak báječné by bylo znovu ho vidět.

„Nejmenoval se Edward Compton?“ zeptala jsem se.

Violeta se zamyslela. „Možná. Nemůžu tvrdit ani ano... ale ani ne.“

„Ale, Violeto,“ řekla jsem rozzlobeně.

„No, proč se tak rozčiluješ? Zítra se to dozvíš. Trpělivost je ctnost...“

Zítra, pomyslela jsem si. Není to tak dlouhá doba.

Poklidná rodinná atmosféra Moldenbury se přenesla i na mě. Vybalila jsem věci a vydala se s Terezou na procházku. Po večeři jsme seděly na zahradě a vyprávěly si o vesnických událostech. Na obzoru byly obvyklý dobročinný bazar „Přines a nakup“ a farní slavnost. Vznikl spor o to, zda výtěžek má být věnován na opravu věže, nebo na zvony. Teta Patty byla pro věž: „Nechceme přece, aby se na nás zřítila.“ Ale Violeta byla pro zvony: „Tak ráda je poslouchám. Zvlášť v neděli ráno.“

„Zvony nebudou k ničemu, jestliže se zřítí věž,“ argumentovala teta Patty.

„Stejně tak je věž na nic, když v ní nejsou zvony, které by svolávaly lidi do kostela.“

A tak to šlo kolem dokola.

Když jsem si šla lehnout, teta přišla za mnou.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se. „Zdá se mi, že jsi trochu... někde daleko, mimo. Netrápíš se kvůli tomu děvčeti, co uteklo, vid? Doufám, že ti nedávají vinu, žes ji nechala odejít.“

„Ne, ne. Daisy je spravedlivá. Nebyla to ničí chyba ve škole. Spíš těch děvčat. Potkaly toho muže, některé z nich. Kdyby to udělala Eugenie Verringerová, tolik by mě to nepřekvapilo, ale že by Fiona byla tak smělá... nebylo jí to podobné.“

„Nejspíš se zamilovala. Povídá se, že láska člověka změní. Cordelie, chceš mi povědět, co tě trápí?“

Zaváhala jsem a pak jsem vyhrkla: „Dostala jsem anonymní dopis. Byl hrozný. Obviňoval mě, že jsem zapletená do... vraždy.“

„Pane na nebi!“

„Týkalo se to jedné ženy, která náhle zmizela. Nějakou dobu byla milenkou Jasona Verringera a on...“

„Vypadal spíš, že se zajímá o tebe, když sem přišel. Vzpomínám si na to.“

„Ano.“

„A co ty k němu cítíš?“

„Snažím se mu vyhýbat, jak jen můžu, ale on není z těch, co berou ohled na přání jiných, pokud jsou v rozporu s tím, co chce on. Je povýšený a bezohledný. Je ale mocný. Zdá se, že všechno v Colby patří jemu... včetně školy. A dokonce i Daisy se chová trochu jako jeho podřízená.“

Teta pomalu pokývla hlavou. „Řekla bych, že jsi mi toho ještě hodně nepověděla.“

Ano. Nemohla jsem se přimět, abych vyprávěla o té chvíli, kdy jsem si pořezala ruce o okno.

Teta mírným tónem pokračovala: „Vždycky můžeš odejít. Vrať se sem. Když budeš chtít, můžeš později dělat něco jiného. Daisyina škola není jediná na světě.“

„Odejít ze školy? Opustit Colby? To bych hrozně nerada. Ostatně, stejně bych měla několikaměsíční výpověď, takže bych se tam v každém případě musela ke všem těm pomluvám a řečem vrátit. Dokonce i Tereza je z toho rozrušená.“

„Jak ta je do toho zatažená?“

„Musí se tam povídat spousta věcí o mně a o Jasonovi Verringerovi. Tereza si myslí, že on má něco společného se zmizením té ženy, a tuším, že se o mě bojí. Mám takový dojem, že mě chce před ním chránit. Jako kdybych to potřebovala!“

Teta Patty se na mě tázavě podívala.

„Děvčata toho napovídají a všechno zdramatizují. Tereza si myslí, že Jason tu ženu zabil. Pro dívky jejího věku existuje jen dobro a zlo... andělé a ďáblové.“

„A Jasona Tereza řadí do kategorie ďáblů.“

„Určitě.“

„A ty také?“

Byla jsem trochu na rozpacích, že na něj tolik vzpomínám, i na tu zvláštní radost, kterou mi působila jeho blízkost.

„Pamatuji si ho velmi dobře,“ pokračovala teta. „Nepřipadal mi jako šťastný člověk.“

„Taky si nemyslím, že kdy byl skutečně šťastný. Jeho manželství bylo omyl a ani on se asi nechoval jak anděl.“

„Zvláštní, jak spoustě lidí, kteří mají pozemský majetek, chybí skutečné štěstí. Předpokládám, že je bohatý.“

„Velmi bohatý.“

„Vždycky jsem si myslela, že opravdu úspěšní v životě jsou lidé, kteří vědí, jak být šťastni. Nejsi-li šťastný, nejsi úspěšný člověk. Můžeš vlastnit pozemská království, ale pokud jsi nenašel štěstí, selhal jsi. Nakonec, o to přece všichni usilujeme, nebo ne?“

„Máš pravdu. Ty a Violeta musíte být ti nejúspěšnější lidé na světě.“

„Připadá ti to směšné, vid? Jsme tady zastrčené v malém domku... bezvýznamné pro svět... kromě našich nejbližších... a přece jsme dosáhly cíle, o nějž každý usiluje. Ano, jsme šťastné. Dítě drahé, chci to samé pro tebe. Možná jsem to já měla jednodušší. Vždycky jsem byla svobodná. Zařídila jsem si život podle svého. A byl dobrý.“

„Zařídila sis ho.“

„Všichni si zařizujeme své životy. Někdy se naskytne někdo, kdo nám pomůže. Pak ale vždy nebývá snadné jít cestou, kterou si člověk zvolil. V tom spočívají těžkosti. Ten muž je chudák! Zajímavý... ale cítila jsem něco ponurého. Není šťastný. Ty jsi, Cordelie. Přišla jsi k nám... a všechno bylo v pořádku... od začátku. Dali jsme ti svou lásku a tys ji přijala a na oplátku nám věnovala svoji. Bylo to snadné... bez komplikací. Úplně tomu nerozumím, ale chci, abys byla velmi opatrná, až nadejde čas, kdy se budeš muset rozhodnout a zvolit si někoho, s nímž budeš sdílet život.“

„Nemyslím, že budu s někým sdílet život, teto. Kromě tebe a Violety.“

„Hodně přemýšlíš o tom muži.“

„Teto, nesnáším ho. Připadá mi jako nej...“

Teta Patty zvedla ruku. „Jsi tak vznětlivá.“

„Taky bys byla, kdyby -“

Teta čekala, ale já už nepokračovala.

Potom se najednou ke mně naklonila a políbila mě. „Moje milá, vybrala sis povolání, které ti vyhovuje. Byla jsi stvořena k tomu, abys ovlivňovala, radila a chránila. On je, jak naznačuješ, muž znalý světa a někdy právě ti potřebují nejvíce péče. Takže uvidíme. Ted jsi tady a budeš odpočívat a lenošit a budeme si povídat a povídat. Ale teď už dobrou noc.“

Vrhla jsem sejí do náručí a teta mě políbila. Pak mě pustila a šla ke dveřím. Ani jedna z nás nechtěla ukázat hloubků svých citů. Ale obě jsme o naší lásce a vzájemné důvěře věděly, a tak nebylo třeba o tom hovořit.

Lehla jsem si do chladných, levandulí vonících prostěradel a myslela na to, jak Violeta neúnavně sbírá květy a skládá je do sáčků, aby provoněly prádlo stejně tak jako šaty tety Patty. Klid... a přece - mohlo by se mi to líbit?

Pak jsem uvažovala o zítřku, kdy by měl přijít tajemný muž. Byla jsem přesvědčena, že to je cizinec z lesa, který mě konečně vyhledal. Jeho tvář jsem si dokázala zřetelně vybavit. Ano, byl nepochybně pohledný. Světlé vlasy mu rostly z vysokého čela, měl výrazné rysy a poměrně pronikavé oči. A bylo v něm cosi, co ho odlišovalo od jiných mužů, něco jakoby ne z tohoto světa. Nebo jsem si to jen představovala ve své fantazii po onom strašidelném zážitku na hřbitově v Suffolku?

Bylo by zvláštní, kdybych se s ním skutečně zase setkala. Byla jsem zvědavá, jak by mi asi vše vysvětlil a jaký bych já měla pocit, až bych se mu ocitla tváří v tvář.

Nasnídali jsme se a Tereza pomáhala Violetě s nádobím. Teta Patty se chystala na faru kvůli dobročinnému bazaru a ptala se, jestli bych nechtěla jít s ní.

„Dáme tě k nějakému stánku,“ říkala. „Jen ale pro všechno na světě neber bílé slony, pokud možno. Objevují se rok co rok. Všichni už je musí znát.“

„Sloni nikdy nezapomínají,“ zavolala Violeta z kuchyně. „A lidé nikdy nezapomínají na bílé slony.“

„Violeta má dneska ráno veselou náladu,“ poznamenala teta. „To proto, že se chystá přimět Terezu, aby jí pomohla v kůlně s nářadím.“

„Dojdu si pro kabát a půjdu s tebou,“ řekla jsem.

Když jsem se vrátila dolů, přicházel po cestičce nějaký muž. Byl vysoký a světlovlasý a nikdy předtím jsem ho neviděla.

Violeta ho zahlédla oknem v kuchyni.

„Je tady!“ vykřikla. „Ten pán, co tu byl.“

Vyšla jsem ven.

„Vy musíte být Cordelie... slečna Grantová,“ oslovil mě muž.

„Ano, ale obávám se, že nevím -“

„Nebudete mě znát, ale já jsem měl pocit, že musím přijet a vidět vás. Jsem John Markham, Lydiin bratr. Pamatujete si na Lydii?“

„Lydii Markhamovou! Ale samozřejmě. Těší mě, že vás poznávám.“

„Doufám, že vám nevadí, že jsem sem takhle vtrhl.“

„Mám radost, že jste přišel.“ Objevila se teta Patty. „Teto, to je pan John Markham. Vyprávěla jsem ti o Lydii, která se mnou byla v Schaffenbruckenu. To je její bratr.“

„Těšíme,“ řekla teta. „To vy jste se tady před pár dny stavěl?“

„Ano, to jsem byl já. Bylo mi řečeno, že bych mohl slečnu Grantovou zastihnout dnes.“

„Pojďte dál.“

„Nebyly jste právě na odchodu?“

„To nevadí.“

Zavedla jsem ho do malého salonu. Vešla Violeta.

„Tak jste se vrátil,“ řekla mu. „Posaďte se. Něco vám přichystám. Dal byste si čaj nebo kávu?“

„Nejdříve bych rád hovořil se slečnou Grantovou.“

„Přinesu vám tedy něco později,“ souhlasila Violeta. „Pastinákové víno se letos obzvláště podařilo.“

„Děkuji.“

„Já musím na faru,“ řekla teta. „Můžete si teď popovídat a uvidíme se později.“ A tak obě odešly.

„Doufám, že jsem nepřišel v nevhodnou chvíli.“

„Určitě ne. Jsem tak ráda, že vás vidím. Byla jsem zvědavá, co je s Lydii, protože jsem jí napsala, ale nedostala od ní žádnou odpověď. Jak se má? Kéž byste ji mohl vzít s sebou.“

„Lydie je mrtvá.“

„Mrtvá! Ale...“

„Ano, byla to pro nás velká rána. Moc nám schází.“

„Ale vždyť byla mladá... Nikdy nebyla nemocná. Jak zemřela?“

„Byla to nehoda... v horách... ve Švýcarsku. Byla lyžovat.“

„Lydie že lyžovala! Sportům se vždycky ve škole vyhýbala. Pokud mohla, ulejvala se obvykle i z tělocviku.“

„Byla tam se svým manželem.“

„Manželem! Lydie byla vdaná!“

„Je to dlouhá historie. Chtěl jsem vás vidět, protože o vás Lydie často mluvila. Myslím, že ze všech kamarádek ze školy jste vy byla její nejmilejší. Potom jste jí napsala. Našel jsem váš dopis a měl jsem pocit, že vám musím buď napsat a vysvětlit, co se stalo, nebo přijet a setkat se s vámi. A tak jsem přijel.“

„Je mi to tak líto. Nedokážu se soustředit. Takový šok. Lydie... je mrtvá!“

„Bylo to velké neštěstí. Její manžel byl zničený žalem. Byli svoji sotva tři měsíce.“

„Nemohu tomu uvěřit. Myslela jsem, že měla být v Schaffenbruckenu ještě rok.“

„Ano, měla. Bylo jí teprve sedmnáct. Ale seznámila se s tím mužem a zamilovala se do něj. Přáli jsme si, aby ještě počkali, ale Lydie nechtěla a uměla být pěkně svéhlavá. Otec velmi váhal, ale zbožňoval ji. Já a můj bratr jsme byli o několik let starší. Otec nás miloval všechny, ale Lydii zbožňoval. Zemřel brzy po její smrti. Měl nemocné srdce a ten šok ho zabil.“

„Nedokážu vám povědět, jakou mi to působí bolest.“

„Je od vás hezké, že projevujete takovou lítost. Chtěl jsem, abyste to věděla. Myslel jsem, že možná napíšete znovu.“

„Kde se s tím mladíkem seznámila?“

„Mark Chessingham bydlel nedaleko naší farmy v Eppingu. My nejsme farmáři. Farmu vede správce a pro nás je to koníček. Žijeme především v Londýně a na farmu utíkáme na víkendy. Mark studoval práva. Jeho rodina měla obchod v Basileji a byt v Londýně, ale on odjel na venkov, aby se připravoval na zkoušky. Naše farma je právě na okraji eppingského lesa, což je výhodné, protože to je kousek od Londýna. Především proto si můj otec tohle místo vybral.“

Na krátkou chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Jednoho dne ho Lydie potkala. Zamilovali se do sebe a chtěli se vzít. Otec by dával přednost dlouhému zasnoubení, ale o tom nechtěla Lydie ani slyšet a vyhrožovala, že pokud jí nedá otec svolení, uteče. Nakonec otec svolil... s obavami ovšem... Ale Mark byl okouzlující a zdálo se, že je docela vhodnou partií. Protože to bylo tak narychlo, měli jsme jen tichou svatbu.“

„Nenapsala mi o tom.“

„To je opravdu zvláštní, protože se o vás často zmiňovala a také byla tak pyšná na něj a na to, že je vdaná. Byl to příjemný chlapík. Lydie měla nějaký majetek, který na ni po sňatku přešel. Nejdřív jsem si myslel, že to s tím může mít něco společného, ale zdálo se, že on sám je bohatý. Obchody jejich rodiny byly známy dokonce i v Londýně a on nikdy neprojevil ani v nejmenším zájem o její peníze. Odjeli z Anglie téměř ihned po svatbě a o tři měsíce později... byla Lydie mrtvá. Dostávali jsme od ní takové šťastné dopisy, a dokonce i můj otec došel k závěru, že udělal správně, když jí dovolil se vdát. A jednoho dne přišla ta zpráva. Mark byl zoufalý. Napsal

nám velmi dojemný dopis. Byla tak lehkomyslná, psal. Kolikrát ji varoval, ale ona příliš riskovala. Byla tak nadšená, toužila blýsknout se před ním, a proto se snažila podniknout, co podnikali zkušení lyžaři. To byl konec. Její tělo našli až týden po nehodě."

Mlčela jsem a on jemně řekl: „Omlouvám se, že jsem vás takhle rozrušil. Snad by bylo lepší, kdybych sem nechodil."

„Ne, ne. Jsem ráda, že to vím. Aleje to takový šok. Když znáte někoho tak dobře, jako já Lydii... i když už jsme se nějakou dobu neviděly..."

„Těší mě, že jste ji měla ráda."

„A vy jste tady na dovolené?"

„Ne, pracuji v Londýně, ale říkal jsem si, že bych si mohl vzít pár dnů volna a zajet za vámi. Prostě jsem měl takový pocit, že to chci udělat. Musím se přiznat, že jsem četl váš poslední dopis Lydii, a cítil jsem, že vás musím informovat. Nechtěl jsem, abyste si myslela, že se Lydie neobtěžovala odpovědět."

„Lydie vždycky o své rodině hodně vyprávěla. Měla vás všechny moc ráda. Vy jste asi teď hlava rodiny."

„Dalo by se říct. Ale u nás nepanoval nikdy patriarchální řád. Všichni jsme dobrými přáteli."

„Vy jste bankéř, viďte?"

„Ano."

„V City?"

John přikývl. „Máme dům v Kensingtonu a ještě farmu, samozřejmě. Moje matka zemřela, ale vždycky jsme měli štěstí na dobré vychovatelky pro Lydii. Doma byla spousta legrace. Náš otec se choval spíše jako bratr. Možná nebyl dost přísný... na Lydii například. Kdyby byla počkala... Kdyby nebyla tak lehkomyslná..."

„Byla taková šťastná. Podle toho, jak mluvila o domově... poznal jste, co pro ni znamená."

„A pak odejde s člověkem, kterého sotva znala."

„To je láska," řekla jsem.

„Nejspíš máte pravdu. Jen kdyby... Je to smutné téma. Povězte mi prosím o sobě. Lydie říkávala, že se chystáte spolupracovat se svou tetou na nějakém nádherném alžbětinském panství."

„Asi jsem to s opěvováním alžbětinského panství přeháněla. Možná mám tendenci přehánět, když jsem na něco pyšná."

„To asi děláme všichni."

„Děvčata zřejmě nabyla dojmu, že jsme nějak pohádkově bohaté a to bezcenné panství s velmi úspěšnou školou je pro nás něco jako koníček. Když jsem se vrátila domů, zjistila jsem, že teta měla finanční problémy a dům prodala a já si musím hledat místo v jiné škole."

„Což jste udělala."

„Ano, v Devonu - je to nádherné starobylé místo uprostřed zřícenin opatství. Škola je v bývalých ubytovnách řeholních bratrů."

„To zní nádherně."

„Také to nádherné je."

„A vám se tam nesmírně líbí."

„Je to vzrušující. Velice obdivuji ředitelku školy a způsob, jakým je škola vedena. A na prázdniny utíkám sem."

„Tohle je příjemný dům. Nevím proč..." zarazil se. „Omlouvám se..."

Zasmála jsem se. „Je to tak. Zvláštní malý domek... ne o moc větší než nějaká chata, ale má v sobě něco, viďte? Nejste tady ještě ani půl hodiny a už to cítíte. Moje teta. Takhle ona působí."

„Doufám, že budu mít příležitost ještě se s ní setkat."

„Kdy se vracíte?"

„Zřejmě zítra."

„Dobrá, jsem si jista, že budete pozván na oběd, pokud budete hrát správnými kartami. Každou chvíli se objeví

Violeta... to je oddaná přítelkyně a společnice mojí tety... s podnosem, na němž budou skleničky a láhev jejího pastinákového vína. Vypijete-li je s chutí nebo zajdete tak daleko, že jí povíte, že jste ještě nikdy neochutnal lepší víno, určitě budete požádán, abyste zůstal na oběd."

„Záleží to na tomhle?"

„Samozřejmě že ne. Teta vás určitě pozve a já už jsem se také rozhodla. To stačí. Ale Violetu by to potěšilo. Ovšem nesmíte přehánět, protože je chytrá. Jen ochutnejte, nakloňte hlavu na stranu a řekněte ach. Violeta je takový drahoušek, ačkoliv lidé si to vždy neuvědomují. Myji moc rádi škádlíme a děláme jí radost."

„Děkuju za varování."

„Á, tady je Violeta," řekla jsem. „A nese pastinákové víno."

„Letos byl dobrý rok. Nikdo nedokáže vyrobit dobré víno bez dobré úrody. Vy to budete vědět, pane...“

„Pan Markham,“ napověděla jsem jí.

„Ano, už si vzpomínám. Pane Markhame, ochutnejte. Terezo, přines ty sušenky k vínu.“

„Vy mě rozmazlujete,“ řekl John Markham. Vzal si uctivě skleničku, zvedl ji ke rtům a nasál vůni, jako kdyby ochutnával víno ve vinařském sklepě nějakého zámku. Upil. Nastalo hluboké ticho.

Pak zvedl oči ke stropu a řekl: „Tušil jsem to, než jsem ho ochutnal. Buket je skvělý. Musel být skutečně vynikající rok.“

Violeta zrůžověla. „No, vidím, že víte, o čem mluvíte.“

„Navrhla jsem panu Markhamovi, že by mohl zůstat na oběd,“ řekla jsem. „Bydlí v místním hotelu.“

Violeta se ušklíbla. „Slyšela jsem, že tam jídlo není nic moc. No, kdybych to byla věděla... máme jen sekanou zapečenou s brambory a jablkový koláček.“

„Nenapadá mi nic, na co bych měl větší chuť než na zapečenou sekanou a jablkový koláč.“

„Dobrá,“ svolila Violeta. „Bude nám potěšením. Dohlédnu, aby bylo prostřeno ještě jedno místo.“

Vešla Tereza a byla představena.

Než se teta Patty vrátila, Johnu Markhamovi se podařilo učinit skvělý dojem na Terezu i Violetu. Pro mě to byl Lydiin bratr, a tak sotva mohl být cizím člověkem.

Patty, měla jsem pocit, že znám Johna Markhama velmi dobře.

Po večeři řekl: „Zítra už musím jet do Londýna a příští týden na farmu. Zdržím se tam celý týden. Chtěl bych, abyste se přijely podívat.“

„Cože?“ zvolala Tereza. „Všechny?“

„Je tam spousta místa a návštěvy máme rádi. Stará farma se už skoro nevyužívá. Simon Briggs, náš správce, má vlastní dům. Stejně nikdy dům na farmě nepoužíval... ten je čistě jen pro rodinu a my jsme vždycky tvrdili, že bychom jej měli využívat víc. Takže, co vy na to?“

Teta Patty pohlédla na Violetu a ta se zahleděla do svého talíře. Normálně bych čekala, že se vytasí se všemi možnými připomínkami. Ale neudělala to.

Teta, která měla ráda, když se dály nečekané věci, se na mě usmívala.

Tereza řekla: „Jé, pojeďme...“

„Myslíte to vážně?“ zeptala jsem se. „Jsme čtyři.“

„To pro Forest Hill nic není. To staré místo pojme dvacet lidí, aniž by byli namačkáni. Co říkáte?“

„Zní to...lákavě...“

A tak jsme začali dělat nadšené plány, jak pojedeme k Markhamům na okraj Eppingského lesa.

Týden strávený na Forest Hill byl z těch, které zůstanou v našich vzpomínkách dlouhou dobu.

Často jsem myslela na Jasona Verringera a byla jsem zvědavá, jak asi na kontinentě pochodil při hledání Fiony. Uvažovala jsem, co by asi udělal, kdyby Fionu našel. Jestliže bude vdaná, dost dobře by ji nemohl přivést zpátky. Napadlo mě, že až se Jason vrátí, možná přijede do Moldenbury, a protože jsem nechtěla, aby tam přijel, až budeme v Eppingu, poslala jsem mu stručný lístek. Psala jsem, že doufám, že zjistil uspokojivé zprávy o Fioně a že nebudu v Moldenbury, protože jsme na návštěvě u přátel.

Kolem příprav na návštěvu nastalo hodně vzruchu. Violeta trvala na provedení malého jarního úklidu. „Jenom pro případ, že by se něco stalo. Nechci, aby sem lidi přišli a našli to tu vzhůru nohama.“

„Co tím myslíš... kdyby se něco stalo?“ zeptala jsem se.

Violeta sevřela rty a nepromluvila, ale protože to byla Violeta, určitě si představovala tragické železniční nehody, při nichž všechny zahyneme, nebo podobné strašlivé události. V každém případě dům musel být uklizen jako před nějakou speciální návštěvou.

Nechaly jsme ji. Tereza a já jsme balily a neustále probíraly, co si vzít na týden na farmu s sebou. Teta Patty měla tři krabice, z nichž každá obsahovala dva klobouky. Nijak jsme to nekomentovaly, protože jsme věděly, že teta a její klobouky patří nerozlučně k sobě.

John Markham na nás čekal v Londýně a všichni jsme pak jeli společně. A od chvíle, kdy jsme tam přijely, jsme si to místo zamilovaly.

Protože bylo horké léto, žně začaly dříve a my se jich také účastnily. S obavami jsme pozorovaly, zda se na obloze neobjeví známky deště, Tereza a já jsme nosily žencům studený čaj a chléb a sýr. Posadily jsme se s nimi do stínu a naslouchaly jejich povídání.

S Terezou jsme si vyjížděly na koni do lesa. Někdy jsme se procházely. Les byl nádherný, ale stromy už začínaly mít nádech podzimních barev a buky, jilmy, břízy a plata-ny byly lehce zabarveny do žlutá. A duby přecházely do červenohnědé. Vzpomínám si na vůni zimolezu, který štědře obrůstal dveře domu. Dokonce i teď mi vrací vzpomínku na ten klid.

V noci jsem ležela ve svém pokoji a vychutnávala potěšení z fyzické únavy a opojení sluncem a čerstvým vzduchem. Spala jsem lépe, než se mi dařilo od chvíle, kdy jsem dostala anonymní dopis, a překvapilo mě, když jsem si uvědomila, že jsem si za celý den nevzpomněla ani na fámy,, ani na skandály. Tak jsem byla unavená, tak plná dojmů, že jsem nedokázala cítit stejné obavy a děs, které jsem znala předtím. Měla jsem pocit, že se uzdravuji.

Obědvali jsme u velkého dřevěného kuchyňského stolu, okna byla otevřena dokořán pro vůni čerstvě pokoseného obilí a my jsme poslouchaly a zapojovaly se do hovoru o žních.

„Smůla, že tady nebudete na dožínky," říkal John. Vypadal úplně jinak než ten dokonalý gentleman, který nás navštívil v Moldenbury. Měla jsem pocit - a věděla jsem, že ostatní také - že ho znám už velmi dlouho.

„Možná bychom mohly," ozvala se Tereza s nadějí.

„Terezo," řekla jsem, „brzy se musíme vrátit do školy."

„Nemluvte o tom," odvětila Tereza sklesle.

John nám vyprávěl o dožínkách a o slavnosti. „To je nejlepší roční doba. Děti vyrábějí z obilí panenky."

„Než zimní bouře nastanou," zarecitovala Violeta.

„Rozvěsíme je všechny po zdech. Jsou to talismany pro štěstí, abychom příští rok měli dobrou úrodu."

„Také jsme to doma dělávali," řekla Violeta.

„Je to obecný zvyk," dodal ještě John. „A myslím, že sahá až někam do středověku."

„Ráda vidím, když se dodržují staré obyčeje," poznamenala Violeta.

Myslím, že ona nás ohromila nejvíc. Skutečně se jí na Forest Hill líbilo. Převzala starost o kuchyň. Správcova manželka, která se obvykle starala o domácnost, když rodina přijela, byla velmi ráda, že mohla přenést zodpovědnost, a Violeta byla ve svém živlu. Docela sentimentálně začala vyprávět o svém dětství.

Ale navzdory příjemným chvílím, které jsme prožívaly, jsem nedokázala nemyslet na Lydii, a když mi John řekl, že spím v Lydiině pokoji, připadalo mi, že ji tam cítím, a jednou nebo dvakrát se mi o ní zdálo.

Ve snu jsem slyšela Lydiin hlas. „O mě si nemusíš dělat starosti, Cordelie. Já jsem mrtvá."

Probudila jsem se a ta slova mi ještě zněla v uších. Lehounké záclony vlály, protože se zvedl vítr a okno bylo otevřeno dokořán. Jak jsem byla vyburcovaná ze spánku, připadalo mi, že tam stojí duch.

„Lydie!" vykřikla jsem a posadila se na posteli.

Pak jsem uviděla, co to bylo, a vylezla jsem z postele a šla okno přivřít.

Vrátila jsem se do postele, ale nespala jsem. Přenesla jsem se do dávných dnů a vzpomínala na Lydii.

Ale ráno jsem na ni zase zapomněla a vydala jsem se do polí a smála se s ostatními.

John s námi jel do Londýna. Poté, co nás usadil do vlaku do Moldenbury, odjel do Kensingtonu.

„Byl to nádherný týden," řekla Tereza. „Já mám Johna opravdu ráda."

Prázdniny skončily. Následující den jsme měly s Terezou odjet do Colby.

Poslední noc, když už všichni šli spát, přišla ke mně teta Patty na kus řeči.

„Nakonec to byly moc hezké prázdniny, že?" řekla. „Markhamovi se mi líbí."

„Ano, taková báječná rodina. Myslím, že všichni cítí ztrátu Lydie."

Teta na okamžik zmlkla. Potom řekla: „Myslím, že John Markham je na nejlepší cestě se do tebe zamilovat, Cordelie."

„Ale teto, znám ho tak krátce. Ty jsi moc romantická."

„Já vím, ty si myslíš, že se v těchhle věcech nevyznám, protože jsem stará panna, co žije na venkově. Ale já jsem si dala poslat pár románů a to, co se tam odehrává, otevírá oči, dokonce i takové hloupé staré panně, jako jsem já."

Objala jsem ji a políbila. „Nedovolím žádné podceňující poznámky o tobě, ani když je děláš sama."

„Byl to takový příjemný dům." Teta vypadala trochu zamyšleně. „Často myslím na to, že se vdáš a budeš mít děti. Víš, opravdu mám děti ráda."

„Ach teto, mrzí mě, že ti nemůžu pomoci."

„Jednou budeš moct, o tom nepochybuju. Jen jsem si tak vzpomněla, jaká to byla příjemná domácnost... tak přátelská a tak snášenlivá. Myslím, že John Markham je hodný člověk. Tomu bys mohla důvěřovat. Věděla bys, že bude vždy u tebe, když ho budeš potřebovat... aby udělal, co je nejlepší."

„Jsem si jista, že je takový."

„Troufám si tvrdit, že ho ještě uvidíme."

Zasmála jsem se. „Teto, ty si spřádáš romantické sny."

„Myslíš, že to jsou jen sny? Já poznám ty náznaky. Směješ se. Protože předpokládáš, že v takových záležitostech nemám žádné zkušenosti. Já ale nejsem úplně neznalá. Jednou jsem se dokonce mohla vdát... jenomže z toho sešlo."

„Tos mi nikdy neřekla."

„Nestálo to za řeč. Potkal nakonec jinou.“

„To musel být ale hlupák.“

„Jsem přesvědčena, že byl šťastný. V životě si musíš ve správný čas zvolit správnou cestu. Pravá chvíle je důležitá... a také příležitost... a obojí musí přijít současně. Důležité je rozpoznat příležitost, když je na to čas. Cordelie, až přijde ta chvíle, musíš se správně rozhodnout. Dobrou noc, moje drahé dítě.“ Pevně mě k sobě přitiskla.

„Vždycky mi dodalo odvahy, když jsi mě takhle držela,“ řekla jsem tetě. „Udělala jsi to, když jsme se poprvé potkaly. Vzpomínám si na ten klobouk a na vůni levandule... a pak to bylo vždycky stejné.“

„A vždycky bude, Cordelie.“

Pak mě teta políbila a odešla.

Znepokojující odhalení

Začal nový školní rok. Daisy nás všechny svolala na pravidelné zahajovací shromáždění. Všichni jsme se sešli v její pracovně.

„Vynasnažíme se,“ prohlásila, „abychom zapomněli na události konce minulého školního roku. Děvčata musí být pod přísnějším dohledem, pokud jsou venku... na vyjížďkách. Bylo štěstí, že tím děvčetem byla Fiona Verringerová a že ve skutečnosti utekla z vlastního domova, a ne ze školy. Kdyby se to přihodilo s některou jinou žákyní, mohli bychom mít nepříjemnosti s rodiči. Do budoucna se proti takové eventualitě musíme pojistit. Od sira Jasona jsem se dozvěděla, že nemá ani tušení, kde Fiona a její manžel jsou, ačkoliv jel na kontinent a pátral po nich. Nechceme, aby se o tom mezi děvčaty příliš hovořilo. Ta záležitost by se neměla připomínat. Děvčata mají sklon obdivovat ty, kdo porušují kázeň. Další útěk by byl pro tuto školu katastrofou. Tak... tahle záležitost je uzavřena.

Prospělo by, kdyby děvčata začala s přípravami na vánoční svátky. Může se zdát, že to je předčasné, ale přípravy by mohly dívky zaměstnat. Řekněme nějaké scény ze Shakespeara... krátké výstupy, které by mohly předvádět. Vyvolá to nadšení a dohadování a budou mít o čem přemýšlet.

Slečno Grantová, dala jsem Charlottu Mackayovou zase do pokoje s Eugenií Verringerovou. Původně spolu bydlely a vždycky byly velké kamarádky. Myslela jsem, že by to mohlo pomoci Eugenii. Musí se jí po sestře určitě stýskat. Prázdniny strávila u Mackayových na severu u Berwicku.

Nechci, aby příliš přemýšlela o sestře. Bylo lepší, že jela k Mackayovým, než aby zůstala na zámku a neustále si připomínala, že její sestra už tam není. Eugenie především není příliš klidná povaha a taková děvčata mohou být nerozumná v mnoha ohledech.

„Máme novou studentku. Margaretu Keyesovou. Zdá se, že je to příjemná dívka. Může bydlet místo Charlotty s Patricií Cartwrightovou.“

Daisy pokračovala v probírání dalších podrobností a pak jsme byly propuštěny, abychom mohly jít do svých pokojů a usadit se, jak tomu říkala.

Ten večer jsem zase podnikla svou okružní prohlídku pokojů. Všechny dívky byly v pořádku ve svých postelích a vypadaly dostatečně klidně, dokonce i Charlotta a Eugenie, ačkoliv Charlotta mi věnovala mírně triumfální pohled, jako kdyby mi chtěla připomenout první noc ve škole, kdy nastalo trapné dohadování o tom, kdo bude kde spát.

Prvních pár dnů minulo jednotvárně až do večera, kdy jsem byla probuzena ze spaní postavou stojící vedle mé postele a uslyšela naléhavý hlas: „Slečno Grantová, slečno Grantová.“

Vylekala jsem se. Stála tam Charlotta.

„Charlotto!“ zvolala jsem. „Co se děje?“

„Eugenie, je jí špatně.“

Rychle jsem si navlékla župan a pantofle a běžela jsem za ní do jejich pokoje. Eugenie ležela na zádech a byla úplně bílá. Na čele měla kapičky ledového potu.

„Běž okamžitě pro slečnu Hetheringtonovou,“ řekla jsem Charlottě. Vypadala opravdu vyděšeně a ihned poslechla.

Daisy se objevila u lůžka okamžitě, bílé vlasy měla spletené do dvou copů a sepnuté světle modrou stužkou, ale vypadala stejně velitelsky jako jindy.

„Eugenie je nemocná!“ řekla a naklonila se nad děvčetem.

„Myslíte, že bychom měly poslat pro doktora?“ zeptala jsem se.

Daisy zavrtěla hlavou. „Zatím ne. Je to pravděpodobně jen záchvat zvracení. Nechci, aby se to dozvěděla děvčata.

Všechno tak zveličují. Mám v pokoji nějaké čichací soli. Dojdi pro ně, Charlotto. Jsou ve skříni napravo.“ Charlotta odešla.

„Asi snědla něco, co jí nesedělo,“ uvažovala Daisy. „Tu a tam se to stane. Co měly k večeři?“

„Rybu. A před spaním mléko a sušenky.“

„Tak to musela být ryba. Počkejme půl hodiny. Když se její stav nezlepší, zavolám lékaře.“

Charlotta se vrátila s čichací solí.

„Tak, už je to lepší,“ řekla Daisy.

Eugenie otevřela oči.

„Cítíš se lépe, zlatíčko?“ oslovila ji Daisy tím energickým hlasem, který vyžadoval kladnou odpověď.

„Ano, slečno Hetheringtonová.“

„Je ti špatně, vid?“

„Ano, slečno Hetheringtonová... je mi špatně a točí se mi hlava.“

„No, pěkně lež. Slečna Grantová a já tu zůstaneme, dokud neusneš a nebudeme vědět, že jsi v pořádku.“ „Děkuju.“

„Charlotto, měla bys jít do postele. Můžeš dávat na Eugenii pozor, ale my tady ještě chvilku zůstaneme. Je to jen žaludeční nevolnost. Ryba jí asi nesedla.“

Jak skvělá byla naše Daisy! Žádný generál nikdy nedokázal dodat svým sborům větší odvahy. Člověk věděl, že s Daisy v čele všechno musí běžet podle plánu.

A přece... ten útěk. Ale o tom se dozvěděla, až když to byla již „hotová věc“.

Eugenie zavřela oči. Dýchala už docela pravidelně a také vypadala mnohem lépe.

„Myslím, že usne,“ řekla Daisy. „Zdá se, že už je zase ve své kůži.“ Sáhla Eugenii na čelo. „Horečku nemá,“ zašeptala.

Po pěti minutách ticha vstala a řekla: „Myslím, že se můžeme vrátit do postele. Charlotto, pokud bude Eugenie něco potřebovat, vzbudíš slečnu Grantovou. A v případě nutnosti přijď pro mne.“

„Ano, slečno Hetheringtonová.“

„Dobrou noc, Charlotto. Očekáváme od tebe, že dáš na Eugenii pozor.“

„Ano, slečno Hetheringtonová. Dobrou noc. Dobrou noc, slečno Grantová.“

Před mým pokojem se Daisy zastavila. „Eugenie bude ráno v pořádku. Jak jsem si myslela, jde jen o nevolnost. Charlotta si vedla dobře. Víte, myslím, že by se: rozhodně zlepšila, kdyby měla co na práci. Kdyby se cítila užitečná... Co si myslíte?“

„Jsem si tím jista.“

„No, musíme dohlédnout na obě,“ řekla Daisy. „Myslím, že dnes v noci už žádné problémy nebudou.“

Šla jsem si lehnout. Byla jsem unavená, a tak jsem brzy usnula.

Ráno bylo Eugenii lépe, ale já jsem myslela, že by si měla odpočinout. Eugenie nechtěla. Styděla se, že jí bylo špatně.

„Jsem opravdu v pořádku, slečno Grantová. Nevím, co to bylo, ale cítila jsem se jen nějak divně.“

„Myslím, že bys měla dnes odpoledne odpočívat.“

„Ne, slečno Grantová.“

„Ano, Eugenie. Takové nevolnosti tě oslabují víc, než si uvědomuješ. Trvám na tom, abys dnes odpoledne odpočívala. Můžeš si číst nebo s tebou třeba zůstane Charlotta.“

Eugenie souhlasila spíš nevděčně.

Muselo být kolem třetí, když jsem šla do svého pokoje a vzpomněla si na Eugenii. Pomyslela jsem si, že bych k ní mohla nakouknout a přesvědčit se, zda poslechla moje příkazy.

Dveře byly zavřené, ale z pokoje za nimi se ozývalo chichotání. Domnívala jsem se, že Charlotta s Eugenii zůstala.

Zaváhala jsem, ale rozhodla jsem se nahlédnout dovnitř. Zaklepala jsem na dveře. Nastalo ticho, tak jsem otevřela a vešla.

Eugenie ležela ve své posteli a Charlotta byla natažená na své. Na židli seděla Elsa.

„Ale,“ řekla jsem.

„Říkala jste, že mám odpočívat,“ ozvala se Eugenie.

„Přišly jsme ji trochu rozveselit,“ zazubila se na mě Elsa.

„Vidím, že se vám to podařilo. Jak ti je, Eugenie?“

„Výborně.“

„Tak dobrá, až budeš chtít, můžeš vstát.“

„Děkuju, slečno Grantová.“

Jakmile jsem vyšla a zavřela dveře, chichotání pokračovalo.

Přemýšlela jsem o Else. Určitě se nechovala jako služebná a já uvažovala, jako už při jiných příležitostech, zda bych ji neměla pokárat za to, že se stýká s děvčaty, jako kdyby byla jednou z nich. Ale ona mi vždycky připomněla staré časy v Schaffenbruckenu, kdy se ke mně a k mým kamarádkám chovala stejně jako teď k Eugenii a Charlottě. Byla to jedna z nevýhod mého postavení, že existoval někdo, kdo mě znal už jako studentku. Člověk sotva mohl někoho kárat za něco, co sám kdysi dělal. Nejpodivnější na tom asi bylo, že Charlotta, kterou jsme všichni znali jako snoba, se tak přátelila se služebnou.

Ale už jsem o tom víc nepřemýšlela.

Dostala jsem dopis od Johna Markhama. Ptal se, jak se mi líbí zase ve škole po prázdninách. „Náš společný víkend byl nezapomenutelný," psal. „Měl jsem pocit, že se všichni známe už léta. Proč vás Lydie nikdy nepozvala na prázdniny? Mohli jsme se poznat dříve. Opravdu rád bych vás zase viděl. Jsou návštěvy ve škole tabu? Snad by nebyly považovány za společensky nepřijatelné? A nejsou nějaké čtvrtletní prázdniny? Pojedete domů? To je ale asi příliš daleko na takovou krátkou dobu. Avšak Londýn by tak daleko nebyl. Rád bych vás seznámil se svým bratrem Charlesem. Co kdybyste nás s Terezou navštívily? Uvažujte o tom."

Uvažovala jsem o tom a bylo to docela lákavé. Tereze jsem se o ničem nezmínila, protože jsem tušila, že by si mohla začít dělat naděje, a já si ještě nebyla jista, zda bych měla jet.

Stále jsem ještě byla poznamenaná šokem ze setkání s Jasonem Verringerem v ďáblově doupěti na zámku. Rozrušilo mě mnohem více, než jsem si tehdy myslela. Nedokázala jsem na něj nemyslet a v duchu jsem si představovala, co všechno se mohlo stát, kdybych neudělala to dramatické gesto a nerozbila rukama okno.

Bylo to v každém případě gesto bezmocné. Nebyla bych se mu ubránila, kdyby se rozhodl, že mě dostane. A kdyby se mi podařilo vylézt na okno, skočila bych z věže? Chtěla jsem tím naznačit, že dám přednost smrti před podlehnutím jemu. Bylo to bláhové. A přece ho to přimělo k rozumu. Byl skutečně vyděšený, když viděl krev na mých rukách.

Přestaň na něj myslet. Zapomeň na něj. Byl to jen nepříjemný zážitek, z něhož jsi vyvázla bez újmy. Dokonce i jizvy na rukou už byly zahojené. Ale v Colby jsem byla obklopena troskami minulosti se všemi těmi ponurými legendami a hroznými trápeními, které se musely stát. Byla jsem přemožena atmosférou neštěstí a smrti.

Dály se tu divné věci. A Jason Verringer od nich nikdy nebyl daleko. Co se stalo jeho ženě? Kde je Marcie Martindalová? Tam, kde se objeví Jason, vyvstanou vždycky nějaké otázky. Byl mužem s tajemstvími. Člověk by málem uvěřil, že satan byl skutečně jedním z jeho předků.

A jak jiné to bylo na Eppingu - slunce, vůně obilí, prostota všeho, způsob života, lidé. Čisté a svěží a snadné k pochopení. Klid... a ten se právě teď zdál lákavý. Toužila jsem tam být, a přece... téměř proti své vůli jsem byla přitahována k temným věžím zámku v Colby a k ruinám opatství.

Přijmout Johnovo pozvání mě nakonec přesvědčil další dopis, který jsem dostala. Poslala mi ho teta Patty a byl od Moniky Delormové.

Milá Cordelie, psala Monika francouzsky.

Už nejsem slečna Delormová, ale paní de la Creseuse. Ano, provdala jsem se za Henriho. Život je nádherný. Chystáme se do Londýna. Pronajali jsme si tam na dva týdny dům. Takže budeme ve vašem hlavním městě od třetího příštího měsíce. Bylo by báječné, kdybychom se viděly. Napiš mi tam. Dám ti adresu. Těším se, že uslyším nějaké novinky. Určitě přijeď.

Tvoje milující a věrná přítelkyně Monika.

Daisy jsem řekla, že jsem dostala pozvání od přátel, u nichž jsme byli v létě.

„Mají dům v Londýně, ale my jsme byly u nich týden na venkově. Mohla bych jet o čtvrtletních prázdninách. Je to jen pět dnů, včetně víkendu. Myslela jsem, že bych toho mohla využít."

Daisy se zamyslela. „Několik děvčat pojede domů. Vyučování samozřejmě není. A nemyslím, že by některá z ostatních učitelek měla v úmyslu odjet. Ano, myslím, že byste mohla."

„Tereza je také pozvána."

„Á, to pro ni bude příjemné."

„Takže se mohu domluvit?"

„Ano, myslím že ano. Jen jeďte."

A tak jsem to udělala. John odepsal, že má radost. Tereza byla radostí bez sebe. Monice jsem na adresu, kterou uvedla v dopise, napsala, že až bude v Londýně, navštívím ji.

John čekal na Paddingtonském nádraží a brzy jsme uháněli v drožce k jeho domu v Kensingtonu. Byl to vysoký dům čtvercového půdorysu, který střežili dva divoce vyhlížející kamenní lvi. K těžkým dřevěným dveřím, na nichž mosaz zářila jak zlato, vedly bílé schody.

Když otevřel dveře, objevil se v hale vysoký mladý muž.

„To je Charles," představil nás John. „Moc si přál vás poznat. Ví všechno o vašem pobytu na farmě."

Měl stejně otevřenou tvář a pěkný vzhled. Charles se mi okamžitě zalíbil.

Objevila se služebná.

„Ano, Sáro. Naši hosté budou chtít jít do svých pokojů. Terezo, máte pokoj vedle Cordelie."

Vystoupaly jsme po schodišti pokrytém koberci v barvě teplé červeně a došly na podestu. Služebná otevřela dveře a já se ocitla ve světlé ložnici s postelí se čtyřmi sloupky, ani trochu podobné té, co mají na zámku v Colby s těžkými sametovými závěsy. Tady byly krajkové záclony, naňa-sené a svázané slabě nafialovělými saténovými stužkami. Konzoly byly mosazné a jako by zářily novotou. Pokoj byl zařízen lehkým elegantním nábytkem, který připomínal osmnácté století ve Francii. Bylo to kouzelné. Šla jsem k oknu a vyhlédla ven na malou vydlážděnou zahrádku, kde stály květináče se zelení, která musela na jaře ;a v létě zářit barvami. U zdi ještě kvetly chryzantémy a hvězdnice.

Vešla Tereza. Celá zářila. Měla rozkošný malý pokojík a mezi našimi pokoji byly spojovací dveře. Šla jsem se k ní podívat. Bývala to očividně šatna.

„Není to nádhera?" volala Tereza.

Byla tak šťastná. Nejen proto, že je pryč ze školy, ale proto, že jsme byly tady s Johnem. Tereza patřila k dívkám, které se upnou na objekt svého obdivu. V zoufalství hledala pomoc u mě a z našeho vztahu pocházeli všichni ti, které měla nejraději. Já. Teta Patty. Violeta. A nyní přibrala do spolku i Johna. Pro ni, která předtím neměla nikoho a teď náhle tolik přátel, to muselo být ohromné.

Obávala jsem se, že Tereza je trochu teatrální. Nikdy nezapomenu, jak vrhla do rybníčků náušnici Marcie Martindalové. Byla mladá, neovládala své city, a protože byla nezkušená, každého viděla buď jako velkého dobráka, nebo jako zloducha. Znala jen anděly a ďábly... a nic mezi tím. Bude se to muset naučit, ale pro pár následujících dnů bude s těmi, které milovala a obdivovala, a tak byla šťastná.

Večeře byla skvělá. Měli kouzelnou jídelnu s vysokými okny do ulice. Když jsme jedli, slyšeli jsme zvuky projíždějících kočárů tažených koňmi a tu a tam hlas kamelota prodávajícího večerníky.

Povídali jsme si o týdnu, který jsme strávili na venkově, o škole, Londýně a o tom, co bychom měli podniknout během našeho pobytu.

„Je toho tolik," říkal John. „Čím začneme?"

„Mám domluvenou schůzku s jednou dávnou kamarádkou ze školy," oznámila jsem. „Pozvala mě na návštěvu. Pozítří."

„A co zítra. Terezo, nenapadá tě něco? Co třeba zoo?"

„Zvířata mám ráda," vykřikla Tereza.

„Tak dobrá. Zítra dopoledne jdeme do zoo. A co bys řekla, Terezo, vyjížďce na koni?"

Najednou Tereza trochu ztratila nadšení. Nikdy se úplně nevzpamatovala ze svého pádu, ačkoliv jsem ji přemlouvala, aby zase jezdila. „Ano," souhlasila váhavě.

A tak bylo domluveno.

Zažili jsme báječné dopoledne. Nejen Tereza měla ráda zvířata. Viděli jsme krmení tuleňů, obdivovali jsme tygry a lvy, smáli jsme se skotačení opic. Popíjeli jsme limonádu na terase a já si říkala, jak jsem šťastná. Nechtěla jsem, aby návštěva skončila.

U večeře bylo veselo, každý se snažil něco říct. Seděli jsme v elegantním salonu, podobném jídelně, ale nacházel se v zadní části domu, s francouzskými okny orientovanými do malé zahrady připomínající patio.

Povídali jsme si, dokud jsme nebyli ospalí, a spát jsme šli neochotně, protože to znamenalo konec dalšího krásného dne.

John musel jet ráno do banky a cestou mě dovezl na adresu, kterou mi Monika napsala.

Byl to elegantní dům v Albermarle Street, jež vedla k Piccadilly. Jeli jsme přes Hyde Park, který mi připadal kouzelný, pak jsme odbočili na Piccadilly, kde se procházeli módně oblečení lidé, a hlavní dopravní tepnou malebně projížděli koně a kočáry.

John šel se mnou. Mladá služebná řekla, že madam mě očekává. Byla jsem uvedena do salonu a tam stála Monika a vypadala skutečně moc hezky v tyrkysově modrém domácím úboru.

Představila jsem jí Johna a Monika ho pozvala, aby si s námi vzal kávu nebo víno. Ale John řekl, že má práci v City a že mě vyzvedne za dvě hodiny.

„Tak brzy?" zeptala se Monika svou roztomilou angličtinou.

„Budu muset, protože máme na odpoledne domluvený výlet po řece," vysvětlovala jsem. John odešel a my jsme se usadily.

„Okouzlující muž!" prohlásila Monika, když odešel. „Henri je také někde kvůli obchodům. Doufá, že se s tebou ještě setká, až se vrátí. Tolik jsem mu o tobě vyprávěla."

„Manželství ti sluší, Moniko.“

„Henri je... tak hodný.“

„Dopadlo to tedy velmi dobře... Mluvila jsi o svém manželství jako o sňatku z rozumu. Vzpomínáš?“

„Ale ano, bylo o něm rozhodnuto, už když jsme byli v kolébkách. Ty papíry a advokáti... vyřizování... hádky.“

„Ale funguje!“

„A ten pan Markham... ten je tvůj...?“

„Kdepak. Jen přítel. Měla jsem ti to povědět. Je to Lydiin bratr.“

„Ovšem... Lydie Markhamová. Co je s ní teď?“

„A... ty nevíš... Lydie je mrtvá.“

„Ale ne!“

„Nehoda při lyžování.“

„Lydie... a lyžovat! To je ale překvapení. Ale je to strašné. Nic jsem netušila.“

„Já bych se to nejspíš také nedozvěděla, kdybych jí byla nenapsala. Její bratr dopis otevřel a pak k nám přijel. Když jsem byla u tety.“

„No jo, tvoje teta. Cos nám o ní tolik navyprávěla. Teta, jak se jmenovala?“

„Patty.“

„Ta hodná teta Patty.“

Vešla služebná s kávou. Když zase odešla, Monika nalila šálky.

„Nemůžu přestat myslet na Lydii... Takhle zemřít. Je to neuvěřitelné.“

„Ano, strašný šok. Překvapilo mě, když mi její bratr pověděl, že byla vdaná.“

„Aha, to jsem věděla. Lydie mi napsala. Byla bláznivě šťastná.“

„Mně nenapsala.“

Monika mlčela a já na ni ostře pohlédla. Měla sevřené rty. Vzpomněla jsem si, že to byl její zvyk. Znamenalo to, že věděla něco, co by neměla říct.

„Ráda bych věděla, proč mi nenapsala,“ pokračovala jsem. „Když jsem psala tobě, poslala jsem dopis i jí. Od tebe a Friedy jsem dostala odpověď, ale od Lydie nic.“

„No, nenapsala ti, protože...“

„Protože co?“

„Ach... teď už na tom nezáleží. Myslela si, že by tě to mohlo trochu rozladit.“

„Rozladit? A proč?“

„No, víš, že se vdala právě ona.“

„Proč by mě to mělo rozladit?“

„Protože jsme přece myslely, žes to byla ty.“

Tvářila jsem se rozpačitě.

„Jsem si jista, že teď už to je jedno. Možná že bys nehodu při lyžování měla ty. Ale vlastně ne. Ty bys byla lepší.“

„Já ti skutečně vůbec nerozumím, Moniko.“

„Sáhni do paměti. Vzpomínáš na Elsu?“

„Ano, a je to zvláštní. Pracuje teď v naší škole.“

„Elsa... ve vaší škole? No, to je opravdu zvláštní. Tomu se říká náhoda.“

„Tvrdila, že už jí Schaffenbrucken unavoval, a tak odešla do Anglie. Měla nějakou práci, ale ta sejí nelíbila, a tak skončila u nás ve škole.“

„Velmi podivné. Ale takový je život.“

„Vyprávěla jsi mi o Lydii.“

„Vzpomínáš si, jak nám Elsa povídala, že když půjdeme do lesa v době podzimní rovnodennosti, můžeme tam potkat budoucího manžela?“

„Ano. Byly jsme pěkně hloupé a věřily tomu.“

„No, něco na tom bylo. Pamatuješ si na toho muže, kterému jsme říkali cizinec?“

„Ano, ano, pamatuji.“

„Myslely jsme, že se mu líbíš ty. Vypadalo to tak. Proto Lydie nechtěla, abys věděla, že se vdala. Myslela si, že by se tě to dotklo, kdyby ses dozvěděla, žes to nebyla ty, kdo se mu líbil, ale ona.“

Místnost se se mnou začala točit. Nemohla jsem uvěřit, že jsem slyšela správně.

„Jmenoval se Edward Compton,“ namítla jsem.

„Ne, tak se nejmenoval. Počkej... já si vzpomenu... Mark nějak. Mark Chessingham... nebo tak nějak.“

„To nemůže být pravda.“

„Ale ano. Lydie byla tak nadšená. Říkala, že Elsa měla pravdu s tím setkáním s nastávajícím manželem. Ale tobě to nechtěla prozradit, protože si myslela, že by tě to mohlo mrzet. Děje se něco?“

„Nic. Připadá mi to tak zvláštní...“

„Vadí ti to, Cordelie. Myslela sis, že ...“

„Už jsem na něj téměř zapomněla. Říkala jsem si, že neexistuje.“

„Ale existoval. Byl to Lydiin manžel. Chudinka Lydie! Byl pohledný, že? Viděla jsem ho jen jednou, ale byl skutečně... okouzlující. Vem si ještě kávu.“

Monika mluvila dál, ale já ji neposlouchala. Dokázala jsem jen přemýšlet. Takže on odešel a oženil se s Lydií. Ale proč mi tedy řekl jméno člověka, který už byl dvacet let mrtvý?

Nemyslím, že Monika shledala moji návštěvu tak zajímavou, jak očekávala. John se pro mne zastavil, jak jsme se domluvili, a mně se ohromně ulevilo, když jsme se s Monikou a jejím manželem, který se krátce před mým odchodem vrátil, rozloučili.

Když jsme jeli do Kensingtonu, řekla jsem: „Udělala jsem znepokojující objev.“

A potom jsem mu pověděla o muži v lese a o tom, jak jsem ho pak viděla na lodi a znovu na Grantley. Jak náhle zmizel, a když jsem zajela do té vesnice v Suffolku, kde měl podle svých slov bydlet, našla jsem panství, které mělo být jeho domovem, spálené a jméno, jež mi řekl, stálo na náhrobku muže, který zemřel před dvaceti lety. A tohle, podle Moniky, byl Lydiin manžel.

John pozorně naslouchal. Pak řekl, že to byla neuvěřitelná historie a že by chtěl vědět, co znamená.

„Víte, co uděláme? Zajedeme do Suffolku, do té vesnice, kde jste viděla náhrobek, a uvidíme, co tam objevíme.“

Ráno v půl deváté jel vlak do Bury St. Edmunds a já s Johnem jsme se rozhodli, že s ním pojedeme. Charles vzal Terezu na výlet lodí do Hampton Court.

Cítila jsem úlevu, že mohu s Johnem hovořit o té podivné události, protože nyní jsem si uvědomovala, že se netýká jen mne, ale i Lydie.

Požádal mě, abych toho muže popsala. Nebylo to snadné, protože takový popis by se mohl hodit na spoustu lidí. Ne že by byl úplně obyčejný. Ale světlé kudrnaté vlasy, modré oči, ostře řezané rysy... mělo hodně lidí, a nebylo snadné vysvětlit onen typ světáctví.

Namlouvala jsem si, že to musí být omyl. Lydie si mohla jen představovat, že její milenec byl ten romantický cizinec, kterého jsme potkaly v lese za úplňku.

„Tomu nemůžu uvěřit. Lydie nebyla žádný snílek. Byla velmi praktická.“ „To je pravda. Jak začneme?“

„Jmenuje se Edward Compton nebo Mark Chessingham.“

„Ale proč udal dvě jména?“

„Nevím. To právě musíme zjistit. Zmínil se o Crostonu v Suffolku a o jménu Edward Compton. Vy jste tam jela a viděla jméno napsané na náhrobku. Tam musí být nějaká spojitost.“

„Ale ve skutečnosti přece byl Mark Chessingham.“

„Velmi zvláštní. Otázka však zní, kde začneme naše pátrání.“

„Byly tam nějaké domy. Možná bychom se mohli zeptat tam.“ „Uvidíme.“

Vystoupili jsme z vlaku a přestoupili na spoj do Crostonu. Vzpomínky se mi vrátily. Nejdřív jsme zašli na hřbitov a já Johnovi ukázala náhrobek se jménem Edwarda Comptona.

„Co dál?“ zeptala jsem se.

„Všiml jsem si jednoho docela velkého domu na návsi. Co kdybychom jim řekli, že se snažíme někoho vypátrat. Možná by nám mohli pomoct.“

Šli jsme k domu, který byl očividně nejdůležitější ve vesnici. Otevřela nám služebná a John se jí zeptal, zda je doma pán nebo paní domu. O jeho způsobech jednání a úctyhodnosti svědčí to, že nám byl poskytnut rozhovor.

Paní Carstairsová byla spokojeně vypadající dáma středního věku, která byla očividně poněkud zaražena, když zjistila, že návštěvníci jsou cizí lidé. Půvabně nás vybídla, abychom se posadili a vysvětlili náš problém. Udělaly na ni dojem Johnovy uhlazené způsoby. Podal jí svou vizitku se jménem banky.

„Provádíme pátrání po jistém muži, který možná jistý čas žil tady. Naneštěstí si nejsme jisti jeho jménem. Mohl by to být Mark Chessingham.“

Odmlčel se, ale ona nedala nijak najevo, že by jméno znala. „Nebo Edward Compton,“ dodal tedy John.

„Á, to musí být rodina, která žila na panství. Teď už panství není. Vyhořelo do základů. Mluvilo se o znovuvybudování, jenže nikdy k tomu nedošlo. Comptonovi tam ale bydleli. Byla to tragédie. Myslím, že uhořelo několik členů rodiny. Ted už tam žádní Comptonové nežijí.“

„Zdá se, že stopa končí,“ řekl John. „Snad tu je nějaká větev rodiny?“

„Nikdy jsem o ní neslyšela. Myslím, že vám nemohu pomoct. Zdá se, že mluvíte o lidech, kteří jsou už dávno mrtvi.“

„Byla jste nám velmi nápomocna. Věděli jsme, že máme obtížný úkol.“

„Musíte tady žít po staletí, aby vás lidé mezi sebe přijali. Dívají se na nás téměř jako na cizince, ačkoliv je to už skoro patnáct let, co jsme se přistěhovali. Ale počkejte! Žije tady stará paní Clintová. Ta je vševěd. Bydlí tu celý život a už jí musí být kolem devadesáti. Požár by si mohla pamatovat. Pokud se chcete něco dovědět o lidech, kteří tu žili, ona je ta pravá.“

„Je od vás moc laskavé, že jste nám pomohla. Kde bychom ji mohli najít?“

„Doprovodím vás ke dveřím a ukážu vám to. Její chalupa je hned přes náves. Musí být doma, protože se už nemůže moc pohybovat.“

„Dobře, velice vám děkujeme.“

„Omlouvám se, že vám nemůžu víc pomoct.“

Stála u dveří a ukazovala na chalupu na druhé straně návsi.

„Zaklepejte. Pozve vás dál. Má ráda návštěvy. Problém ale je, že když začne vyprávět, neví, kdy přestat. Doufám, že máte dost času!“

„Celý den,“ řekl John.

Kráčeli jsme přes travnatou náves.

„Tak,“ poznamenal John, „nevyšli jsme úplně na prázdno.“

Bylo to přesně, jak dáma z velkého domu řekla. Zaklepali jsme a byli jsme vyzváni, abychom vstoupili.

Paní Clintová ležela v posteli, veselá stará dáma v bílém čepci, z něhož vykukovaly šedivé vlasy. Na rukách podobných drápům měla vlněné rukavice.

„Myslela jsem, že jde dcera s bujónem k večeři,“ řekla nám. „Kdo jste?“

„Omlouváme se, že vás rušíme,“ promluvil John. „Ale paní v tom velkém domě na druhé straně návsi nám řekla, že byste nám možná mohla pomoci.“

„Paní Carstairsová z Londýna. Nepatří sem. A co ode mne chcete? Posaďte tu mladou dámu do křesla a vy si vemte tamhletu židli z rákosu. Ale pozor, je kapku chatrná. Starý Bob se letos ještě neobjevil, aby ji opravil. Nevím... ti dnešní lidi. Bývalo zvykem, že chodil přesně jak hodinky. Opravil židle a nabrousil nůžky. Kdysi jste se na něj mohli spolehnout. Tak copak hledáte?“

„Marka Chessinghama nebo Edwarda Comptona.“

„Mark ten a ten... neznám. A jestli hledáte Edwarda Comptona, tak to jděte na hřbitov.“

„Možná máme špatné jméno,“ nadhodil John. „Muž, kterého hledáme, je vysoký a světlovlasý. Má trochu cizí přízvuk... Možná je Němec. Velmi slabý přízvuk... téměř neznatelný.“

„Ano, ano,“ přikývla jsem rozrušeně, „vzpomínám si. Opravdu měl přízvuk. Taky jste si toho všiml.“

Paní Clintová se přes čepec poškrábala na hlavě.

„Je to už dvacet let nebo i víc, celý dům lehl popelem. Děti... Byla to pro vesnici rána. Ale dneska už si to moc lidí nepamatuje... jen nás pár starších.“ Odmlčela se. „Říkáte slabý přízvuk a že žil tady... Kdysi jsem o nějakým německým přízvuku jenom slyšela. Můj syn Jimmy měl na takový věci uši. Byl stavař a jezdil do ciziny za prací. Když se vrátil, říkal, že Dowlingovi mají německý přízvuk. Víte, jejich matka byla Němka. Dowling nebyl nic moc. Pracoval jednu dobu v tom velkým domě. Pití... to byla příčina jeho neštěstí. Když panství shořelo, už nikdy neměl práci.“

„Kdo měl tedy německý přízvuk?“ zeptal se John.

„Ona. No, neuměla moc dobře anglicky. Nerozuměli jste jí, co chce říct. Můj Jimmy říkával, že u ní se to dá pochopit, ale ti mladí, co se tady narodili... a byli tady vychovaný... u nich byste čekal, že to bude jinak.“

„A jak jste říkala, že se jmenovali?“

„Dowlingovi.“

„Mohli bychom s nimi mluvit?“

„Jestli víte, kam odešli, tak jo.“ Chraplavě se zasmála. „Co vás ale zastaví, je, že nevíte, kde jsou. Odešli. Chlapec a děvče... oba moc hezcí. Někdo říkal, že šli do Německa. Starý Dowling mezitím umřel. A ona taky. Jednou přebral a spadl ze schodů. Zůstal na živu ještě pár měsíců a pak byl konec. Už před lety. Oni byli pořád spolu... bratr a sestra. Byli to, čemu můžete říkat oddaná rodina.“

„Velice jste nám pomohla, paní Clintová.“

„Opravdu? To jsem ráda.“

„Moc vám děkujeme. Teď už musíme jít. Mějte se hezky.“ „Dobrá práce,“ prohlásil John, když jsme vyšli ven na náves.

„Takže myslíte, že jsme něco objevili?“

„Dowlingovi byli napůl Němci, a ačkoliv Lydiin manžel se o ničem takovém nikdy nezmínil, jsem přesvědčen, že byl také.“

Byly to pozoruhodné chvíle a já jsem se s Johnem dobře bavila, stejně jako už dřív. V Suffolku jsme toho objevili velmi málo, a ani jsme nevěděli, zda to má nějaký význam. Tajemství zůstalo zahalené jako předtím. Ale alespoň jsem věděla, že můj cizinec ode mne šel za Lydií, a neustále jsem se ptala sama sebe, proč nejdříve přišel za mnou a proč udal falešné jméno. A proč zrovna jméno někoho, kdo je už tak dlouho mrtev?

Pomyšlení, že šel rovnou za Lydií a zmizel, dokonce aniž by mi něco řekl, bylo znepokojivé i tajemné.

Měla jsem stále nejasný pocit, že nemohl být lidská bytost, že byl jen přízrak, snad duch toho chlapce - nebo muže -, jenž měl tak krátký život a nyní ležel na hřbitově v Crostonu. Napadaly mě podivné myšlenky, ale celá záležitost byla podivná.

Daisy mě přivítala a naznačovala mi, ale jen s nepatrnou stopou výčitky, že jsem byla postrádána. Ale byly přece prázdniny, a jestliže se někomu naskytne možnost odjet, má právo to udělat.

„Eugenie zase zvracela, když jste byla pryč. Charlotta mě přišla vzbudit."

„To je znepokojivé. Doufám, že nejde o náběh na nějakou nemoc."

„Průběh byl stejný jako minule... nevolnost a závratě. Ale tentokráte poněkud silnější. Zavolala jsem lékaře."

„Co říkal?"

„Jen co jsem si myslela. Ze snědla něco, co jí nesedlo."

„Ale už podruhé."

„Možná má nějakou vnitřní slabost. Může být něco, co nedokáže strávit."

„Byla to zase ryba?"

„Ne. To je právě podivné. Tentokrát dušené maso. Ostatním nic nebylo. I já sama jsem měla kousek. Bylo velmi dobré."

„Možná je nervózní? Neuróza by mohla mít takové následky."

„Zmínila jsem se o tom lékaři. Asi se jí musí stýskat po sestře."

„Ačkoliv se vždycky víc kamarádila s Charlottou než s Fionou."

„No, krev není voda. Myslím, že se cítí opuštěná. Je smůla, že Fiona nepřivede svého manžela na zámek a vše neurovná. Myslím, že by to pomohlo."

„Tím jsem si jista. Možná to za nějaký čas udělá."

„Musíme na Eugenii dohlédnout a uvidíme, zda odhalíme, co ji trápí."

„Ano."

Když jsem byla odpoledne na projížďce, potkala jsem Jasona Verringera. Evidentně na mě číhal.

Pozdravila jsem a uháněla dál, ale on byl za chvilku u mne.

„Zpomalte," řekl. „Chci s vámi mluvit."

„Mně se s vámi mluvit nechce," prohodila jsem přes rameno.

Vjel se svým koněm přímo před mého, takže jsem musela zpomalit.

„Už toho mám dost," prohlásil rozzlobeně. „Jak dlouho jsem vás už neviděl?"

Cítila jsem, jak se mě zmocnilo vzrušení, a znovu jsem si uvědomila, jak ráda mám naše souboje. On mě možná přemůže větší fyzickou silou, ale nikdy duševně. Byla jsem mu rovnocenným partnerem a nedokázala se nabažit toho, že to dávám najevo.

„Čekal jste snad, že za vámi přijdu a nechám vám svoji navštívenku s poděkováním?"

„Nejdražší Cordelie, je skvělé být zase s vámi! Jak jsem se nudil... jak jsem byl nešťastný..."

„Vždycky jsem byla přesvědčená, že máte sklon k sebelítosti. Musím se vrátit do školy."

„Vždyť jste právě vyjela."

„Mám jen kratičkou přestávku."

„Doslechl jsem se, že máte nové a okouzlující přátele. Markhamovi. Znám to jméno. Bankéři. Velmi vážená rodina."

„Jste dobře informován!"

„Dal jsem si záležet, abych věděl, co děláte."

„Plýtval jste svým časem na něco, co pro vás nemůže být nijak důležité."

„Přestaňte. Víte, že to pro mne je nanejvýš důležité. Zajeďme do lesa. Můžeme uvázat koně a v klidu si pohovořit."

„Musíte si o mně myslet, že jsem hodně naivní, pokud čekáte, že bych se uvrhla do takové zranitelné pozice ve vaší blízkosti."

„Copak na to nikdy nezapomenete?"

„Nikdy."

„Kdybyste nebyla tak nepodnikavá, mohl to být rozhodující obrat. Uměl bych vám ukázat, co vám chybí."

„Ukázal jste mi to naprosto jasně. Proto vás žádám, abyste se už nepokoušel se mnou setkat o samotě. Uvědomuji si, že s ohledem na školu je jistý kontakt nezbytný a nevyhnutelný. Ale nic dalšího si nepřeji."

„Prázdniny byly nádherné, že?“

„Ano.“

„Slyšel jsem od Eugenie.“

„Takže Tereza povídala, že.“

„Chápu, že ten chlapík z banky má všechny ctnosti. Slyšel jsem, že je něco jako ideál.“

„To bude Terezina verze. Ona má sklony idealizovat si lidi, které má ráda.“

„A pomlouvat ty, které ráda nemá.“

„To je zvykem mládí.“

„Cordelie, přestaňte. Musíme si promluvit. Nemá cenu, abyste se snažila předstírat, že vám jsem lhostejný. Myslíte si, že nevím, co cítíte? Kdybyste se přestala tak kontrolovat a chovala se přirozeně, přišla byste rovnou za mnou. Přesně to si přejete. Ale vy se stále ovládáte... jste taková učitelka. Ale tady nejsme ve škole. Jsme dvě živé bytosti... muž a žena, a ta nejpřirozenější věc na světě je, abychom byli spolu.“

„Ani trochu mě nechápete.“

„Ale ano. Toužíte po mně... po mně. Jsem pro vás ten nejlepší a vy proti tomu celou dobu bojujete. Proč? Protože vedle vás pořád stojí počestnost a ta vás nutí, abyste neměla nic společného s mužem, který možná pomohl jedné ženě do hrobu a další zavraždil, jelikož mu připadala otravná. Posloucháte pomluvy. Obviňujete mě... a celou tu dobu po mně toužíte. Mohl bych vám dokázat, že mě chcete stejně... nebo téměř stejně, jako chci já vás.“

Když takhle mluvil, bála jsem se ho. Proč tady s ním jsem? Proč mě tak vzrušuje? Bylo snad něco na tom, co říkal?

Jason pokračoval: „Věříte, že jsem zabil svou ženu... velkou dávkou opia... tak snadné. A pak ta druhá... uškrcení... rána do hlavy... a potom jsem zakopal její tělo v lese... ne, ne, hodil jsem je do rybníčků. To byl lepší nápad. Jeden člen naší rodiny to udělal už přede mnou. Navzdory tomu všemu... pomluvám, ostudě a své nedůvěře po mně toužíte. Co může být pádnějším důkazem? Odvracíte se ode mne, ale pravdu nemůžete zakrýt. V tom ďáblově doupěti jste mě chtěla. Toužila jste po mně. Chtěla jste, abych vás přemohl. Tehdy byste se byla dokázala vyrovnat se svým svědomím. Jenže po boku jste měla tu starou dobrou počestnost a ta řekla: Uteč! Rozbij okno! Vyskoč! Cokoliv, co by tu milou starou počestnost uspokojilo. Myslíte, že by mě to bylo zastavilo?“

„Ano, zastavilo vás to.“ Musela jsem se smát a on se smál se mnou.

„Cordelie, Cordelie, odháníte od sebe, co si nejvíc přejete. Jestli mě odmítnete, budete toho celý život litovat. Ten rytíř v lesknoucím se brnění... ten Galahad, ten symbol čistoty, ten ubohý bankéř, který vždycky správně počítá a nikdy neměl jednu jedinou milenku a je bez hříchu a poskvrny... opravdu si myslíte, že to je váš typ?“

Zase jsem se zasmála. „Vy jste docela legrační. Jsem si jista, že i John by se bavil, kdyby slyšel, jak je popisován. Určitě není nic opovrženíhodného na správném sčítání a dovedu si představit, že i při vedení statku se to v určité míře vyskytne. Zdá se, že velmi horlivě usilujete mě provdat. Můžu vám říct, že mi to nebylo navrženo, a jsem překvapena, že naslouchate tlachání školaček.“

„Takový návrh přijde. Bankéři vždycky přesně vědí, jak dlouho čekat a kdy dostat správnou odpověď.“

„Obdivuhodní lidé.“

„Bože, už jsem unavený přístupem vás učitelek k životu. Bojíte se žít... bojíte se skandálu.“

„Což vy nikdy. Vidíte tedy, jak jsme rozdílní. Nikdy bychom se k sobě nehodili.“

„Ne jako vy a ten váš bankéř. Přesný, konvenční, účty v domácnosti vždy v pořádku, milovat se každou středu, mít čtyři děti, to je správný počet. Vy se smějete. Celou dobu se smějete. Jste se mnou šťastná, že ano?“

„Sbohem,“ řekla jsem a uháněla ke škole.

Byla to svým způsobem pravda. Jestli jsem s ním nebyla vysloveně šťastná, tak jsem se alespoň bavila jako s nikým jiným. Ne, nebyla jsem s ním šťastná. Ale na druhou stranu jsem nebyla šťastná ani daleko od něj.

Bylo by lépe, kdybych se s ním už nikdy nesetkala sama. Neměla bych na něj myslet. Měla bych si vzpomenout na ty poklidné dny na farmě.

Zamířila jsem rovnou do svého pokoje, abych se převlékla.

Na schodech stála Elsa s prachovkou v ruce.

„Dobré odpoledne, slečno Grantová,“ pozdravila s důvěrným úsměvem.

„Dobré odpoledne, Elso.“

Chystala jsem sejít dál, když ještě řekla: „Slečno Grantová, je Eugenie Verringerová v pořádku?“

„Eugenie? Proč?“

„No, byla přece nemocná, ne? Dvakrát. Měla jsem o ni obavy.“

„Je v pořádku. Byla to jen žaludeční nevolnost.“

„To jsem ráda. Některá děvčata si člověk oblíbí... jako já v Schaffenbruckenu. To jste byla vy a ta Francouzka a Němka a ještě jedna Angličanka.“

„Lydie,“ připomněla jsem. „Lydie Markhamová. Asi nerada uslyšíš, že se zabila při nehodě na lyžích.“

Elsa se chytla dveří a vypadala skutečně zneklidněná. „Ne...“

„Ano. Zjistila jsem to nedávno. Přijel za mnou její bratr a pověděl mi to. Byla vdaná.“

„Vždyť byla tak mladá.“

„Dost stará, aby se mohla vdát. Mimochodem, Elso, vzpomínáš si, jak jsme šly tehdy do lesa? Vyprávěla jsi nám o úplňku a o tom všem.“

„To byly jen takové hlouposti, abych vás pobavila.“

„No, tentokrát jsi měla pravdu. Potkaly jsme tam muže a ten se později seznámil s Lydií a oženil se s ní.“

„Nepovídejte!“

„Docela zvláštní, vid?“

„A ona pak takhle umře. Říkáte při lyžování? Nikdy bych si nepomyslela, že má zálibu v takovýchhle věcech.“

„Ne, její manžel ji musel změnit.“

„Tedy, slečno Grantová, je to pro mě trochu šok. Je to už sice dlouho, co jsem ji viděla... Jen si představte, takhle se setkat s jejím bratrem. Pro vás to musel taky být šok.“

„Strašný. Mluvila jsem s Monikou... pamatuješ si na ni? Vyprávěla mi o Lydii. Lydie mi nenapsala.“

„Ach bože, všechno se nějak zvrtlo... Jeden nikdy neví. Ale já jsem se vás chtěla zeptat na Eugenii. Slyšela jsem, že u ní byl doktor. Co říkal?“

„Nic vážného. Zdá se, že Eugenie je náchylná na žaludeční nevolnosti.“

„Tak to jsem ráda. Měla jsem starost, když to měla už předtím. Taková věc člověka oslabí.“

„Ano, ale Eugenie je mladá. Asi ji něco trápí. Zjistíme, co to je, a zamezíme těmhle vyčerpávajícím záchvatům. Tu a tam se to stává.“

„Určitě. Jsem ráda, že to není nic vážnýho. Začínala jsem si dělat starosti... A s tou Lydií to je hrozná rána.“

„Ano,“ souhlasila jsem a vešla jsem do svého pokoje.

Nastal listopad, vlhký, temný a zasmušilý. Teta Patty mi psala, že Markhamovi nás pozvali na Vánoce. Ona si myslela, že by to byl báječný nápad. „Něco jako Vánoce v Dingley Dell. Umíš si to představit? Tereza je samozřejmě taky pozvaná.“

Přemýšlela jsem o tom. Bylo by to příjemné. Když jsem o pozvání pověděla Tereze, spráskla ruce nadšením.

„Jé, pojeďme, pojeďme!“

Stále jsem ještě měla nedobrý pocit ze svého setkání s Jasonem a představovala jsem si, jak by bylo na farmě v Essexu hezky, a z náhlého popudu jsem tetě odepsala, že musíme pozvání přijmout.

Cítila jsem, že mě John Markham víc a víc přitahuje. Jason měl pravdu - John by nejednal bez rozmyslu. Jeho život by byl spořádaný, bez výkyvů. A po těch událostech v uplynulých měsících mi takový stav připadal velmi přitažlivý.

Ve škole byla spousta práce. Eileen tomu říkala obvyklá vánoční horečka. Ta muka, kdo má účinkovat ve scénách, které jsme chystali - Romeo a Julie a Kupec benátský. Eileen říkala, že by si přála, aby Daisy projevila trochu soucitu a místo aby nám zadala výtahy ze dvou her, koncentrovala se jen na jednu.

„Kupec by byl bohatě stačil. Překvapuje mě, že si drahá Daisy myslí, že pohled na Julii popíjející lektvar, který ji má uvést do transu, je vhodný pro citlivé dívky.“

Vypadalo to, že zkoušky probíhají nepřetržitě a že škola je spíš divadlem.

„Rodiče budou mít radost. Uvedeme představení den před vánočními prázdninami,“ prohlásila Daisy. „Dva týdny předtím však předvedeme ukázky, abychom se ujistili, že je všechno pro rodičovský den přichystáno.“

Eugenie měla v noci zase záchvat. Nevěnovali jsme tomu příliš pozornost. Už jsme si zvykli. Existovalo prostě něco, co jí nesvědčilo.

„Musíme zjistit, o co jde,“ řekla Daisy. „Zdá se, že to nebohé dítě má slabý žaludek... nic vážného. Až přijdeme na to, co způsobuje tyhle potíže, budeme schopni tomu zabránit.“

Eugenie, jak se zdálo, brala záchvaty lehkovážně a za dva dny už zase s plnou vervou hrála Julii. Ve městě už panovala vánoční atmosféra. Výklady obchodů vystavovaly samé dobroty a lákaly k časným vánočním nákupům. Paní Baddicombová měla zvláštní výlohu plnou vánočních pohlednic a provázků obalených vatou, které měly vyvolávat dojem padajícího sněhu.

Když jsem vešla, zeptala se: „Jak se vám líbí moje výloha? Vánoční, co říkáte? A co ve škole? Už se chystáte na prázdniny. Ale pozor, ještě to je celej měsíc.“

Řekla jsem, že se máme všichni dobře a že doufám, že se má i ona dobře.

„Máme tolik práce," říkala. „A pravděpodobně ještě budeme mít. Co slečna Verringerová? Slyšela sem, že jí bylo špatně. Ta služebná... povídala, že to ubohý dítě bylo nemocný a že prej by nebyla překvapená, kdyby jí bylo špatně z jistýho důvodu."

„Nesmysl. Má prostě jen podrážděný žaludek, to je všechno."

„Slabej žaludek může bejt předzvěstí něčeho horšího... podle tý vaší služebný."

„Které?"

„Ta, jak vypadá jako cizinka. Není vopravdická cizinka, aleje na ní něco jinýho. Elsa... ne?"

„Aha. Ona mluvila o slečně Verringerové?"

Paní Baddicombová přikývla. „Jestli chcete vědět, co si myslím já, tak je rozrušená z toho, že její sestra takhle utekla. Nikdo neví, kde teď je, že ne?"

„Jsem přesvědčena, že přivede svého manžela domů v pravý čas," prohlásila jsem.

„Doufejme, že nějakýho má."

„Paní Baddicombová, neměla byste..."

„Ale vždyť víte, jaký mužský jsou. Nebo možná nevíte. Ale. zjistíte to." V očích jí zasvítilo. „Nepřekvapilo by mě, kdyby už brzy."

Cítila jsem, jak se ve mně vzbouřil veškerý odpor k té ženské. Nechtěla jsem ale, aby si něco vymýšlela o Eugenii, a tak jsem zaváhala a řekla jsem: „Slečně Verringerové je docela dobře. O její zdraví nemáme žádné obavy."

„No, nikdo by to neslyšel radši než já. Když to chcete vědět, ta holka... jak se jmenuje... Elsa?... Počítám, že je trochu drbna."

Nemohla jsem se ubránit úsměvu a paní Baddicombová pokračovala: „Není ošklivá. Myslím, že má někoho schovanýho... v cizině, řekla bych."

„Jak to myslíte... schovaného?"

„Počítám, že je tady, aby si našetřila na svatbu. Vždycky někomu píše... a je to muž. Viděla sem méno na obálce, když nalepovala známku. Nějakej pan... méno jsem nezahlídla. No, není to snadný číst vzhůru nohama. Řekla sem jí z legrace: Á, další milostný psaníčko? A ona se jen usmála a neřekla ani slovo. Když si pomyslíte, jak jindy přídě a je povídavá... Ale někdo umí o sobě mlčet, zatímco o jinejch je ochoten toho napovídat. Já ale vím, že někdo existuje. Pořád mu píše. A zdá se, že je pořád na cestách... jednou je to tahle země, pak zase jiná. To víte, musím kontrolovat známky. Francie... Německo... Rakousko... Švýcarsko. Naposled to bylo Rakousko."

„Možná má všude milence," nadhodila jsem.

„Kdepak, je to pořád ten samej... aspoň pokud sem viděla. Někdy dostane známky a nenalepuje je na pultě. To pak nic nevím."

„To je od ní ale nehezké."

„No, takovej je život, že jo? Čekám, že brzy pojedete domů. To vám prospěje."

Koupila jsem si známky a vyšla ven.

Vždycky jsem cítila, že je v její obrovské zvědavosti něco zlověstného. Nápad kontrolovat známky, které si lidé kupují! A nejenže uvažuje o adresátech, ale dokonce o tom hovoří s kýmkoliv, kdo vejde do obchodu!

Na konci listopadu začalo sněžit.

„A to se v téhle části světa vychloubají, že vidí sníh jednou za sedmnáct let," poznamenala Eileen. „Tohle už je dva. roky za sebou. Nejspíš se blížíme k nové době ledové."

Děvčata ze sněhu měla radost. Bylo pro ně zábavné být pár dnů odříznutá od světa. Z oken vypadaly zříceniny jako z jiného světa - nadpozemské a křehce nádherné.

„Kéž by přestal foukat vítr," přála jsem si. „Když vane ze severu, ozývá se takový podivný skučivý zvuk jako duše v zoufalství."

„Nejspíš všichni mnichové povstávají na protest proti starému Jindřichovi, který zničil jejich opatství," mínila Eileen.

„Proč by si ale měli stěžovat nám?" podotkla jsem.

„Stěžují si na nespravedlnost světa. Pochop, všichni to někdy cítíme."

„Ale Eileen, ty jsi docela spokojená."

„Budu, až skončí škola před Vánocemi. Jen si představ to blaho. Už víc nemuset dělat strážníka lidem, kteří neumějí namalovat rovnou čáru. Jediný, kdo tady má špetku talentu, je Eugenie Verringerová, ačkoliv i Tereza Hurstová dělá pokroky. Už žádní milenci z Verony ani ta mizerná libra masa. Clare Simpsonová mluví spíš jako řezník než jako oslnivý advokát. Byl to velký omyl obsadit ji do role Porcie."

„Má dvě mladší sestry, uchazečky o vstup do akademie," připomněla jsem. „Nezapomeň, že rodiče se přijedou na to skvělé představení podívat."

„Kdo ví, možná je to odradí navždy. Ale musím říct, že Charlotta je slušný Romeo. To děvče je docela dobrá herečka. Zatímco Eugenie není ta pravá Julie. Jenže potom, co ta chudinka ztratila sestru... Jsem zvědavá, jak by se siru Henrymu Irvingovi líbilo vybírat své herce podle Daisyiny logiky.“

„Ale Eileen, vždyť je to jen školní představení!“

Eileen předstírala zoufalství. „Jak mám inscenovat mistrovský kousek, když ty, můj společník v tomto nemožném úkolu, se na to díváš jen jako na školní divadlo!“

A tak to šlo dál. Posezení v ohříváme bývala velkou úlevou a Eileen byla vždy zábavná. Nebyl tam nikdo, kdo by se netěšil na vánoční prázdniny.

Bylo to začátkem prosince. Zima trvala, ačkoliv už jsme mohli vycházet. Slečna Hetheringtonová povolila sáňkování na mírném svahu a děvčatům se to nesmírně líbilo. Zahradnicí vyrobili zvláštní sáňky, takže si mohlo užívat několik děvčat současně.

Pak jsem jedné noci byla probuzena. Tentokrát přišla Eugenie.

„Slečno Grantová, slečno Grantová,“ třásla se mnou. „Probuďte se. Charlotta. Její špatně... tak jako bylo mně.“

Rychle jsem si oblékla župan a nazula pantofle a běžela do jejich pokoje.

Bylo to horší než Eugeniiny záchvaty. Charlotta se svíjela bolestí, bylo jí hrozně špatně a její tvář měla stejnou barvu jako prostěradla.

„Běž okamžitě pro slečnu Hetheringtonovou.“

Daisy přišla a já viděla, že dokonce i ona je vyděšená. Tohle už bylo něco jiného. Eugenie mohla mít žaludeční potíže, ale když onemocněla další dívka, jde o vážnou věc.

„Pošleme okamžitě pro doktora,“ rozhodla Daisy. „Jděte dolů do stájí a podívejte se po Tomu Roltovi. Okamžitě ho vyšlete. Ale nejdřív si něco oblečte. Ať nedostanete zápal plic.“

Rychle jsem si obula vysoké boty a plášť a letěla jsem ven, moje boty chrupaly na sněhu, vítr mi rozfoukal vlasy. Našla jsem Toma Rolta, který bydlel nad stájemi. Byl rozladěný, že ho volají, a chvíli trvalo, než připravil bryčku, aby mohl přivézt doktora s sebou.

Což udělal, ale přijel až asi hodinu a půl poté, co mě Eugenie probudila, a Charlottě se mezitím trochu ulevilo. Zdálo se, že bolest ustoupila a Charlotta ležela úplně bílá klidně v posteli.

Doktor byl trochu nevrlý, že ho vytáhli z postele kvůli tomu, co podle něj byla další žaludeční nevolnost. Nejdřív si myslel, že je to zase Eugenie, na koho se přijel podívat, a byl překvapený, když zjistil, že jde o jinou dívku.

„Stejné potíže,“ prohlásil. „Musíte tady mít něco, po čem je děvčatům špatně.“

„Mohu vás ujistit, doktore,“ ozvala se Daisy s náznakem spravedlivého hněvu, „že v téhle škole není nic, co by mým děvčatům škodilo.“

„Něco, co jedí. Podívejte, slečno Hetheringtonová, symptomy jsou stejné. Je tu něco, z čeho dostávají otravu, a tak to žaludek přirozeně odmítá.“

„Otravu! Nikdy jsem nic takového neslyšela! Tady jíme jen to nejlepší. Máme vlastní potraviny. Můžete se přeptat zahradníků.“

„Slečno Hetheringtonová, je známa spousta nových objevů. Jsou věci, které někomu způsobí otravu a jinému ne. Zdá se, že ta dvě děvčata odmítají něco z toho, co jedí.“

„Charlottin záchvat je horší než Eugeniiny.“

„To je asi tím, že reaguje jinak. To děvče je velmi oslabené. Řekl bych, že bude muset alespoň týden ležet.“

„Panebože, takové neštěstí. Budeme muset najít nového Konica.“

Nedokázala jsem se ubránit úsměvu, i když jsem byla i, pohledu na tak nemocnou Charlottu rozrušená. Bůhví, že mi šla na nervy, ale teď byla tak dojemná, jen stín dřívější nafoukané osoby.

„Měla by během léčení opatrně jíst,“ říkal lékař. „Jen dietní jídlo. Vařená ryba, mléčné pudinky...“

„Ovšem,“ řekla Daisy. „Říkáte, že by měla zůstat v popeli.“

„Ano, dokud se nebude cítit dost silná, aby vstala. Tohle ji rozhodně oslabí. Hlavně ale musíte dávat pozor, co jí dáváte jíst. Musí existovat něco, co děvčatům nedělá dobře.“

„Zvláštní,“ poznamenala jsem, „že se to stalo dívkám v jednom pokoji.“

Doktor se rozhlédl po místnosti, jako kdyby hledal v těch čtyřech zdech něco ďábelského.

„Pravděpodobně jde jen o náhodu,“ řekl. Zadíval se na Eugenii, která seděla na své posteli a vypadala vyděšeně. „Měla by mít naprostý klid. Teď bude spát, protože jí dám sedativa, a byl bych rád, kdyby spala i zítra. Bylo by lepší, kdyby mohla být v pokoji sama.“

Slečna Hetheringtonová se zatvářila zmateně. „Ale všechny pokoje jsou právě obsazené...“

„Mohli bychom Eugeniinu postel přestěhovat do mého pokoje,“ navrhla jsem.

„Výborný nápad, slečno Grantová. Zítra to provedeme. pár nocí budeš, Eugenie, spát v pokoji slečny Grantové. Ráno si vezmi, co potřebuješ, tak potichu, jak jen můžeš.“ Daisy se otočila ke mně. „Jen na několik nocí. Pak se zase vrátíme do normálních kolejí.“

„Dobrá,“ řekl doktor. „Teď bude spát. Ráno jí bude lépe... ale musí mít klid a velmi přísnou dietu.“

„Nemusíme se ničeho obávat,“ prohlásila Daisy. „Toto oddělení má na starosti slečna Grantová, a ta dohlédne, aby všechno bylo tak, jak říkáte.“

„Ano, samozřejmě, slečno Hetheringtonová, dohlédnu na to.“

„Omlouvám se, že jsme vás museli zavolat, doktore.“

„Nedá se nic dělat, slečno Hetheringtonová.“

„Myslím, že byste si měl dát kapku brandy, než vás Rolt odveze domů.“

„Děkuju, rád.“

Oba odešli a mě nechali v pokoji s oběma děvčaty. „Tak teď bychom se měly pokusit usnout, Eugenie,“ řekla jsem jí.

„Byla jsem tak vyděšená, slečno Grantová. Charlotta vypadala tak nemocně. Myslela jsem, že snad umře. Vypadala jsem taky tak?“

„Ano, taky jsi vypadala nemocně... a vidíš, jak ses vzpamatovala. Teď spi a ráno tvou postel přestěhujeme do mého pokoje.“

„Ano, slečno Grantová.“

Byla tak pokorná a nepodobná té Eugenii, kterou jsem dosud znala.

V náhlém impulsu jsem ji přikryla a políbila jako malé dítě. Hned jsem si to vyčítala, ale Eugenie kupodivu vypadala potěšené. Usmála se a tiše řekla: „Dobrou noc, slečno Grantová.“

Ráno byla Charlotta ještě zeslablá a unavená. Daisy přivedla dva čeledíny, aby přestěhovali postel, což bylo provedeno tiše a rychle. Přišel znovu doktor a já jsem si všimla, že je víc znepokojený než včera v noci. Tehdy se trochu zlobil, že jsme ho vytáhli z domova, a měl tendenci Charlottinu indispozici zlehčovat.

„Jedná se o otravu jídlem,“ prohlásil.

Daisy se zhrozila. Měla děvčata docela ráda, i když Charlottina povaha nikdy nebyla právě nejoblíbenější, ale především měla obavu o školu. Minulý školní rok útěk. Ještě tak.smrt otravou! To by mohlo být pro akademii osudové.

První den bylo Charlottě velmi špatně a Eugenie byla skutečně rozrušená. Překvapilo mě, že dokázala projevit tolik citu, byť kvůli nejlepší kamarádce, protože Eugenie nikdy nebudila dojem zvlášť milující dívky.

Ale stala se nějak mnohem zranitelnější, přístupnější, a kupodivu se zdálo, že u mě hledá útěchu. Když jsme ležely - ona na své posteli pod křížem vysekaným do zdi a já na druhé straně místnosti - Eugenie nespala a já vytušila, že zoufale touží si povídat.

„Slečno Grantová,“ oslovila mě první noc. „Vezmete si mého strýce?“

Byla jsem naprosto překvapená. Zakoktala jsem: „Proboha, Eugenie, jak tě to napadlo?“

„No, on to chce, já vím. A vždycky se snažil být s vámi... ačkoliv teď už tolik ne. Mně by to nevadilo, kdybyste si ho vzala. Byla byste něco jako moje teta, viďte? Vy ale možná nechcete. On není moc hodný. A Tereza říká, že se vdáte za toho druhého, Johna nevímjakdál. Říká, že je moc milý...“

„No, zdá se,“ snažila jsem se promluvit lehkovážně, „že jste mi už naplánovala život, děvčata.“

„Slečno Grantová, umře Charlotta?“

„Samozřejmě že ne. Za pár dnů jí bude lépe.“

„Dejme tomu, že umře. Chtěla by se vám přiznat... k tomu... dopisu.“

„Jakému dopisu?“

„Tomu o paní Martindalové.“

„Ten jste poslaly vy! Ty a Charlotta!“

„Ano. My jsme se na vás tolik zlobily, že jste nás rozdělila, když jste přišla. Charlotta říkala, že bychom se měly pomstít. Počkáme si na příležitost. A navíc se zdálo, že by to mohla být pravda, takže nám to nepřipadalo tak zlé.“

„To byla ale zlá věc.“

„Já vím. Proto se musím přiznat... pro případ, že Charlotta umře s tímhle na svědomí. To by nechtěla.“

„Nejdřív přestaň mluvit o tom, že Charlotta umře. Za pár dnů se budeš smát sama sobě. A co se týká toho dopisu. Bylo to hloupé a bezcitné, jenom opovrženíhodní lidé píší anonymní dopisy. Vaše obvinění je naprosto neopodstatněné. Tvůj strýc říká, že paní Martindalová odjela do Londýna. Pokud chtěla odjet, nikomu do toho nic není. Nikdy už nic takového nedělejte.“

„Ale odpouštíte nám?“

„Ano, ale pamatuj si... bylo to hanebné a kruté a zlé.“

„Ano, povím to Charlottě, jestli jí bude dobře.“

„To udělej, a taky jí pověz, že si o vás myslím, že jste dvě hloupé a nedospělé holky... a tím je tahle záležitost vyřízena.“

„Děkuju vám, slečno Grantová.“

Potom se zdálo, že mě má docela ráda a já ji také měla radši. Dělala si kvůli tomu dopisu starosti, což ukazovalo na nějaké dobré stránky. Zapomněla jsem už, jak mě dopis rozrušil a změnil moje city k Jasonovi. Ale cítila jsem úlevu, že alespoň tahle nechutná záležitost byla objasněna.

Další den se zdálo, že je Charlottě lépe, avšak stále byla slabá a sotva zaregistrovala, že je Eugenie u ní.

A právě té druhé noci, kterou Eugenie trávila v mém pokoji, jsem došla k tomu úděsnému odhalení, které mi otevřelo oči a díky němuž jsem si uvědomila, že jsem žila uprostřed jakéhosi zlověstného a nebezpečného spiknutí.

Eugenie ležela ve své posteli, připravená k tomu, co se stalo povídáním na dobrou noc - jakýmsi vyjádřením našeho nového vztahu.

„Den předtím, než tak onemocněla, bylo Charlottě úplně dobře a smála se a dělala si legraci. Říkala, že chce zjistit, jestli by mohla další den jezdit na saních nebo bruslit na rybníčcích. Tehdy byly zamrzlé.“

„Pochybuju, že by to slečna Hetheringtonová dovolila.“

„Byly jsme si jisté, že ne.“

„A nebyly byste přece tak hloupé, abyste něco takového zkoušely, aniž byste se předem dovolily.“

„Kdepak, slečno Grantová, to bychom neudělaly.“

„Musíš si uvědomit, že by to bylo hrozně nebezpečné.“

„Myslím, že proto se Charlottě ten nápad líbil. Smála se tomu. Bylo jí úplně dobře. Vzala si dvě porce polévky a pak říkala, že byla přesolená a že má žízeň. Potom vypila svoje i moje mléko. Já jsem ho nechtěla, tak to bylo jedno.“

Ještě jsem myslela na to, že by se děvčata odvážila jít bruslit na rybníčky, a najednou jsem se zarazila.

„Cos to povídala? Charlotta vypila tvoje mléko?“

„Ano, měla takovou žízeň. Ta polévka byla přesolená.“

Cítila jsem, jak mi tuhne krev v žilách. Charlotta vypila mléko určené pro Eugenii a onemocněla jako předtím Eugenie... když podle všeho vypila svoje mléko sama.

„Spíte, slečno Grantová?“

„Ne... ne.“

Přemýšlela jsem o mléku, které děvčata dostávají. Sklenice mléka a dvě sušenky... poslední věc, než odejdou do svých pokojů. Představila jsem si služebné obcházející stoly s mísou sušenek. Služebné se při tom střídají.

Slyšela jsem se, jak se ptám: „Tak... Charlotta vypila tvoje mléko?“

„Ano. Byla v pořádku, protože vypila i svoje.“

„Kdo vám to mléko dával? Vzpomeneš si?“

„Ne... jedna ze služebných. Nevšimla jsem si, protože Charlotta mluvila o tom nápadu s bruslením.“

„Chtěla bych, aby sis vzpomněla.“

„No, vždycky si služebné nevšimnete, viďte? Jsou si podobné v těch černých šatech a bílých čepečcích.“

Přemýšlela jsem: Zdá se mi to? Eugenii je třikrát špatně...a když Charlotta vypije mléko určené Eugenii, je špatně jí. Kéž by Eugenie přestala nesouvisle štěbetat a soustředila se.

„Je s ní zábava a je chytrá. Ukázalo se, že má pravdu, ačkoliv jsme si všechny nejdřív myslely, že to je vtip.“

„Cože?“ vydechla jsem nepřítomně.

„Ona zná spoustu starých pověstí.“ Tehdy jsem si uvědomila, že Eugenie mluví o Else. „Věříte pověstem, slečno Grantová? Elsa říkala, že když půjdeme do lesa za úplňku, jedna z nás by tam mohla potkat svého budoucího manžela... a to se Fioně stalo.“

„Cože?“ vykřikla jsem a posadila se.

„Co se děje, slečno Grantová?“

Uvědomila jsem si, že musím být opatrná. Začíná to být děsivé.

„Pověz mi o tom ještě,“ vybídla jsem ji.

„Bylo to na prvního máje. To je zvláštní noc podle starého náboženství. Druidové a tak. Elsa říkala, co všechno se může stát takový den, a že když počkáme na úplněk a pojedeme do lesa třeba i ve dne, což byla jediná možnost, kdy jsme se dostaly ven, můžeme potkat nějakého muže... My jsme se smály a nevěřily jí. A říkaly jsme, že do toho lesa pojedeme, a až se vrátíme, namluvíme Else, že jsme potkaly nějakého muže, ale když jsme tam přišly, on tam byl...“

Měla jsem vyschlo v ústech a sotva jsem mohla promluvit.

Nakonec jsem řekla: „Takže jste potkaly toho muže a Fiona s ním utekla.“

„Ano. Bylo to tak romantické.“

„Eugenie, jak se ten muž, kterého jste potkaly v lese, jmenoval?“

„Carl.“

„A jak dál?“

„Nikdy jsem jeho druhé jméno neslyšela. Fiona o něm mluvila jen jako o Carlovi.“

„A ty a Charlotta jste jí pomohly v útěku.“

„Ano, pomohly. Tu noc, kdy jsme byly na zámku.“

„A obstaraly jste mu mnišský kostým, aby mohl přijít na slavnost?“

„Bylo to tak napínavé. Musel se s ní tu noc setkat, aby jí pověděl, v kolik hodin se sejdou. Nejdřív chtěli jet do Londýna. Myslely jsme si, že to je ta nejúžasnější věc.“

„Eugenie,“ řekla jsem klidně. „Slečna Ecclesová říká, že máš výtvarný talent.“

„Opravdu? Mám malování ráda. Je to můj oblíbený předmět. Kéž bych mohla pořád jen malovat.“

„Dovedla bys namalovat Fionina manžela?“

„Jé... mohla bych to zkusit. Ráno.“

„Chci, abys ho namalovala teď.“

„Teď, slečno Grantová? Když jsem v posteli?“

„Ano, teď. Chci ho vidět.“

Vstala jsem a šla pro papír a pero. Eugenie se posadila na posteli a na knize jako na podložce začala malovat a krčila tvář v soustředění.

„Je moc hezký. Je to těžké. Trochu mu to je podobné. Ano, je moc hezký. Má světlé vlasy. Trochu kudrnaté... asi takhle. A jeho tvář... je jiná než u ostatních lidí. V očích má něco... to nedokážu.“

„Pokračuj,“ pobídla jsem ji. „Je to nadějné.“

A bylo. Tvář, která na mne hleděla, se značně podobala tváři cizince z lesa.

Vzala jsem jí obrázek z ruky a opatrně ho uložila do zásuvky. Nebyla jsem si jista, co mám teď udělat. Učinila jsem tak překvapivý objev, že mě to ochromilo.

Nemohla jsem přijít na to, co to všechno znamená.

„Zvláštní, že jste ho chtěla teď vidět,“ začala Eugenie.

„Už je pozdě. Myslím, že bychom měly jít spát,“ řekla jsem.

Eugenie si lehla a zavřela oči. „Dobrou noc, slečno Grantová.“

„Dobrou noc, Eugenie.“

V duchu jsem si říkala: Takže Fionin manžel byl Lydiin manžel. Lydie se zabila při lyžování a on teď bude učit lyžovat i Fionu. Nyní jsem si už byla jista, že někdo se snaží Eugenii otrávit a že ten někdo musí být Elsa, která je do téhle hrůzné záležitosti hluboce zapletena.

Musím jednat rychle. Ale jak?

Setkání v horách

Celou noc jsem nespala a ráno jsem ihned šla za Daisy. Rozhodla jsem se, že jí musím celou záležitost předestřít, a začala jsem od svého setkání s cizincem v lese. Daisy mlčky naslouchala.

Pak řekla: „Myslím, že musíme jet okamžitě na zámek a povědět siru Jasonovi tenhle příběh. Zdá se, že Eugenie může být v nebezpečí.“

Souhlasila jsem s ní a cítila se mnohem lépe než v noci.

Urychleně jsme odjely na zámek. Sir Jason byl na vyjížďce, což zřejmě dělával před snídaní, a když se vrátil, byl udivený, že nás vidí.

Slečna Hetheringtonová řekla: „Snad byste měla, Cordelie, vypravovat ten příběh, jak jste ho vypravovala mně.“

A tak jsem vyprávěla.

Zdá se jasné,“ prohlásila Daisy, „že ta služebná je v nějakém spojení s mužem, který má ve zvyku setkávat se s děvčaty v lese a motat jim hlavu.“

„Dostatečně jasné,“ souhlasil Jason. „Je zřejmé, že stejný osud měl připraven i pro vás, Cordelie.“

„Myslím, že vím, proč tak náhle zmizel. Jakmile se dověděl, že moje teta prodala panství. Pak šel za Lydií a nyní za Fionou. Je nějaký důvod k těm útokům na Eugenii?“

„O jednom bych věděl,“ řekl Jason. „Fiona zdědí celý majetek, který byl děvčatům odkázán, pokud její sestra zemře.“

„Takže Elsa se snaží zbavit Eugenie. To je ďábelské!“

„A Fiona je další na řadě.“

„Ten člověk je masový vrah!“ zvolala Daisy a zbledla.

„Nepochybně,“ řekla jsem. „Jeho komplic pracuje v exkluzivních školách, kde jsou majetné mladé dámy. Vybere ty nejvhodnější, povíjím o pověstech a dovede je až na místo, kde se může objevit ten muž, který se vystrojí, aby okouzlil, a vybere si příští oběť. Lydie byla bohatá. Zemřela na lyžařských svazích. Uvědomujete si, že on učí teď lyžovat Fionu?“

„Panebože,“ vydechl Jason. „Musíme ji najít.“

„Ale jak?“ zeptala jsem se a oni oba mlčeli.

„Tehdy mi řekl, že bydlí v jednom městě v Suffolku. Jela jsem tam a zjistila, že tam žila rodina jménem Dowlingovi. Měli syna a dceru a tenhle muž by mohl být oním synem. Pověděl mi, že se jmenuje Compton, jenže Comptonovi zahynuli před dvaceti lety. Nejspíš mi řekl to jméno jen bezděky, ale fakt, že si vybral právě toto jméno n místo, naznačuje, že s ním musel být jistou dobu v nějaké spojitosti. Myslím, že bychom toho měli ještě víc zjistit o té rodině. Ale co budeme zatím dělat?“

„Musíme najít Fionu,“ opakoval Jason.

„Už jste ji hledal neúspěšně. Něco mě ale napadlo. Fiona zřejmě bude v bezpečí, dokud je živá Eugenie. On chce všechen majetek... nejen polovinu. To je Fionina pojistka.“

„Myslím, že Eugenie má být odstraněna,“ poznamenala Daisy.

„Souhlasím,“ řekla jsem. „Elsa... pokud to je ona... seji pokusila otrávit. Ted už je to jasné. Snažila se provést to postupně, aby se, až dostane poslední dávku, zdálo, že tentokrát měla Eugenie mnohem silnější záchvat, než byly předcházející, z nichž se zotavila. Možná že dávka, kterou vypila Charlotta, byla právě ta poslední. Charlottě bylo velmi špatně a je klidně možné, že Eugenie, která byla oslabená, by byla podlehla.“

„Bylo by to neuvěřitelné, kdyby neexistovalo tolik důkazů,“ prohlásil Jason. „Musíme jednat rychle.“

„Kéž bych věděla jak,“ povzdechla jsem si.

„Přemýšlejme. Pokusme se představit si všechny možné souvislosti. Ten muž má Fionu. Oženil se s ní. Nevíme, jak se jmenuje. Nevíme, kde jsou.“

„Pro Lydii Markhamovou se jmenoval Mark Chessingham.“

„Nepoužil by stejného jména.“

„Ne. Eugenie tvrdí, že to byl Carl nějak. Nikdy jeho příjmení neslyšela.“

„Co mám dělat? Mám zase objíždět Evropu a hledat muže jménem Carl a ženu jménem Fiona? Obávám se, že by to nebylo k ničemu. Myslím, že musíme jít na policii. Toho muže musí rychle najít.“

„Něco mě napadlo,“ řekla jsem.

Oba na mě s očekáváním pohlédli. „Vím, že paní Baddicombová,“ pokračovala jsem pomalu, „má jisté zvyky. Myslela jsem si o ní, že to je hloupá stará klepna, ale teď právě k ní chovám určité sympatie. Elsa píše někomu do ciziny... a to docela pravidelně. On není stále na jednom místě, a protože Elsa se musí paní Baddicombové pokaždé ptát na hodnotu známek, ví naše paní poštmistrová, že Elsa psala do Švýcarska, Německa a Rakouska. A taky zná pohlaví adresáta těchto dopisů. Nějaký muž. A jestliže Elsa svému komplicovi, a nepochybuju, že to je on, píše, je pravděpodobné, že on jí odepisuje.“

„Aha,“ pohlédla na mě Daisy s uznáním.

„Pokud by se nám podařilo jeden dopis zadržet, mohli bychom se něco dovědět.“

„Mělo by to být snadné,“ řekla Daisy. „Jak víte, jeden muž ze stájí každý den jezdí pro poštu, protože jsme moc daleko, aby listonoš chodil až sem. Obvykle předá poštu nějaké služebné. Můžu mu poručit, aby přinesl poštu přímo mně.“

„Troufám si tvrdit, že Elsa návrat muže s dopisy vyhlíží.“

„S tím se snadno vypořádáme,“ prohlásila Daisy. „Změním čas, kdy muž pro poštu pojede, a ona nebude mít žádné podezření. Co myslíte?“

Jason přikývl: „Ano, zkuste to. Ale nemůžeme čekat na dopis. Pojedu dnes do Londýna a myslím, že Eugenie by se zatím měla přestěhovat na zámek.“

„Museli bychom ale mít nějakou dobrou výmluvu a také pravděpodobné vysvětlení pro děvčata,“ upozornila Daisy.

„Mohli bychom říct, že máte nějaké vzácné hosty a chcete, aby se s nimi setkala, a že jí tedy škola skončí o týden dříve než ostatním,“ dodala jsem.

„Nějak si poradíme,“ řekla Daisy. „A co Charlotta? Mám o ni trochu strach.“

„Přestěhujme ji také na zámek. Je jí už dobře, aby mohla cestovat, a může dělat Eugenii společnost. Myslím, že to budeme muset děvčatům vysvětlit... mám na mysli Eugenii a Charlottě.“

Daisy na mne pohlédla. „Znáte je dobře.“

„Nejsem si tím jista. Ale myslím, že s Eugenii v její současné náladě bych mohla promluvit. Co se Charlotty týče, ta je příliš zesláblá, aby nějak protestovala. Mohli bychom říct, že je vezmeme na vyjížďku, pak je odvézt na zámek a povědět jim, že tu zůstanou.“

„Nechám to na vás, Cordelie,“ rozhodla Daisy a opustila toto téma s náznakem lhostejné definitivnosti, které užívala vždy, když pověřila nějakým obtížným úkolem své zaměstnance.

„Přivezte je dnes dopoledne,“ řekl Jason. „Půjdu vše zařídit, abych mohl odjet do Londýna a dát věci do pohybu. Je toho tak málo, co se dá udělat.“

„Já upínám naděje k dopisu,“ řekla jsem. „Myslím, že mezi nimi musí být čilá korespondence.“

Když jsme se vrátily, šla jsem nahoru do svého pokoje. Charlotta seděla na židli a byla velmi bledá a netečná. Zeptala jsem se, jak se má, a ona odpověděla, že se cítí unavená z toho, že je celý den v pokoji.

„Chtěla by ses projet?“ navrhla jsem jí.

Celá se rozzářila a řekla, že ano.

„Tak dojdeme pro Eugenii a vezmeme ji s sebou.“

Až dosud to šlo dobře. Cítila jsem se mnohem lépe, když se něco dělo.

Eugenie byla ráda, že opustí vyučování a pojede na projížďku.

„Kam pojedeme?“ zeptala se.

„Na zámek.“

„Za strýcem Jasonem?“

„Nevím, jestli tam je.“

„Včera tam byl,“ namítla Eugenie.

„Uvidíme.“

Když jsme přijely na zámek, vzala jsem obě děvčata dovnitř. Charlotta byla zjevně vyčerpaná, a tak jsem požádala jednu služebnou, aby nás zavedla do pokoje, který pro ni byl připraven.

„Mám si lehnout?“ zeptala se. „Nechce se ti?“ „Jen na chvilku.“

„Můžeš si lehnout a Eugenie a já si k tobě sedneme. Chci si s vámi oběma promluvit.“

Když si Charlotta lehla, otevřela jsem spojovací dveře mezi touto a další místností, což byla také ložnice.

„Tak, a teď mě pozorně poslouchejte. Nějakou dobu tady zůstanete.“

„Tady?“ vykřikla Eugenie. „A co škola?“

„No, byly jste obě nemocné... záhadně nemocné. Mysleli jsme, že by bylo lepší, kdybyste do prázdnin zůstaly tady. Potom, nevím, jaké máš plány, Charlotto, ale ty, Eugenie, bys v každém případě jela sem.“

„Co tomu řekne slečna Hetheringtonová?“

„Ví o tom. Vlastně je to její nápad a můj a tvého strýce. Chceme, abyste tady zůstaly, protože ve škole možná je něco, co vám nedělá dobře.“

Obě mlčely, podívaly se po sobě a já viděla, že ani jedné nevadí, že budou mít delší prázdniny.

„Já vím, co to je,“ ozvala se Eugenie. „Jsou to odpadní trubky.“

„Odpadní trubky?“

„Ano, někdy můžou způsobit nemoc. Já byla nemocná a Charlotta taky. A teď myslíte, že bychom měly radši odejít. V našem pokoji něco je. Pod oknem.“

Pomyslela jsem si, že to je snadné řešení, protože jsem jim nechtěla říct o naší obavě, že by někdo mohl usilovat Eugenii o život.

„No, budete se tady spolu mít prima a ty, Eugenie, dáš na Charlottu pozor, vid? Najdete si spoustu zábavy.“

Podívaly se na sebe a zasmály se.

„A co Romeo a Julie?“ zeptala se Charlotta.

„Běda, ubohý Romeo,“ řekla Eugenie. „Bylas docela dobrá, Charlotto. Já nikdy neodříkala svou roli správně. Kdo asi převezme tvé místo?“

„Myslím, že představení bude zrušeno,“ řekla jsem. „Uvedou jen Kupce benátského.“

Charlotta vypadala lítostivě.

„Nebylo by ti úplně dobře,“ řekla jsem. „A pomysli, jak by ti vadilo, kdybys viděla někoho jiného hrát tvou roli“

Potom byla Charlotta ochotna smířit se s rozhodnutím. Jestliže Romea nemůže hrát Charlotta Mackayová, pak ho nebude hrát nikdo.

„Teď se musím vrátit. Tvůj strýc přijede asi za dva dny, Eugenie.“

Vrátila jsem se do školy. Když jsem Daisy říkala, co se stalo, byla nejdřív pobouřena pochybnostmi o tom, že by potrubí v její škole mohlo být vadné. Ale brzy se uklidnila a uznala, že to bylo lepší, než děvčatům povědět pravdu.

„Jsem z té Elsy velmi nesvá.“

„Ano, ale myslím, že je nezbytné, aby nepoznala, že ji nějak podezíráme. Bylo by potřeba, aby hned nezjistila, že Eugenie a Charlotta odešly.“

„A až na to přijde?“

„Asi se začne divit. Musíme být bdělé.“

„Raději bych ji dala rovnou do vazby.“

„A na základě čeho? Všechno jsou jen domněnky. Musíme mít důkaz. Doufejme, že ho budeme mít brzy. Mezitím dejme na Elsu pozor.“

Následujícího dne děvčata hovořila o odchodu Charlotty a Eugenie. Vysvětlila jsem jim, že Charlotta se potřebuje zotavit a že Eugenie, její nejlepší kamarádka, je s ní. Elsa to rychle zjistí a já uvažovala, co by z toho mohla vyčíst. Snad nebude mít žádné podezření. Na druhou stranu, nebude moci uskutečnit svůj vražedný plán... pokud máme pravdu a vražda byla jejím záměrem.

Jason se vrátil z Londýna za dva dny. Neměl moc nadějí, že by Fiona a její manžel byli nalezeni. Bylo mu zdůrazněno, že mohou být kdekoliv v Evropě a že veškeré informace, které máme, jsou, že on si říká Carl a jeho manželka je Fiona.

Počkala jsem si na Elsu a snažila se zjistit, co si myslí. Nic na sobě nedala znát a já se nemohla ubránit myšlence, zda jsem se v ní nemýlila. Byla v Schaffenbruckenu a byla i tady. Ale kdyby věděla, že tady jsem já, určitě by do Colby nepřišla. Vyprávěla pověst o setkání s mužem v lese. Bylo by možné, aby to byla jen shoda náhod? Kdepak... bylo to příliš jasné. Byla do celé záležitosti zapletena. Tím jsem si byla jista.

Zeptala jsem se, jestli se těší, že na Vánoce pojede domů.

„No jéje, pojedu k sestře. Je to odtud daleko. Na severu.“

„Ano, a kde?“

„V Newcastlu.“

„To je ale daleko.“

„Ano, jenže je to moje jediná sestra. Rodina musí držet pohromadě, že jo? Jsem ráda, že mám kam jít. Vy taky chcete být o Vánocích se svou rodinou, viďte? Tereza říká, že pojede s vámi.“

„Ano...“

„Doufám, že slečně Charlottě je už líp.“

„Já taky.“

„Chudinka. Bylo jí tak zle. A slečna Eugenie je s ní. To jsem ráda. Ty dvě jsou spolu jedna ruka.“

A pokračovala v bezcílném utírání prachu. Bylo těžké ji podezřívat.

Byl začátek vánočního týdne a ve středu mělo vyučování skončit. Zkoušky už byly ukončeny a nastal den D. Eileen měla radost, že se uvádí jen Kupec benátský a ne i Romeo a Julie. Nikomu nebylo divné, že Charlotta odjela a Eugenie s ní.

Poslala pro mne Daisy. Když jsem vešla do její pracovny, držela v ruce dopis. Byl adresován slečně Else Krackenové a razítko bylo rakouské.

„Myslím,“ řekla Daisy, „že tohle by mohlo být to, na co jsme čekali. Ještě jsem jej neotevřela. Musíme být opatrné, protože bude možná nezbytné, aby dopis dostala, a v tom případě nesmí vědět, že jsme si ho prohlížely. Proto mám v úmyslu ho opatrně otevřít nad párou a pak, pokud bude třeba, ho můžeme zase zalepit.“

Posadily jsme se vedle sebe a četly:

Milá sestřičko,

Taková škoda! Ale nesmíš si dávat vinu. To se stává a já už jsem ti kolikrát říkal, že když uděláme to nejlepší a věci se přesto nezdaří, nemáme si to klást za vinu. Ale bylo to velmi nešťastné a jsem z toho trochu znepokojený. Cítil jsem nebezpečí hned, jak jsem se dozvěděl, že tam je ta žena. Možná žes měla odjet, když jsme provedli první část plánu. Kdybys to byla udělala, už jsme mohli mít tenhle projekt dokončený. A to musíme teď udělat. Okamžitě dej výpověď u oznam, že po Vánocích se už do školy nevrátíš. Z rodinných důvodů. Musí to vypadat velmi přirozeně. Chápeš, viď.

Vím, kdy říct dost. Spokojíme se s tím, co máme. Náš ptáček je dobře zaopatřen a my se spokojíme s polovinou, protože usilovat o zbytek je očividně nebezpečné. Vyřídím tuto záležitost jednou provždy. Možná bude poslední a my si někde... kdekoliv... koupíme malý zámeček. Bude tak velký jako Comptonské panství, právě jak jsme o tom snili. Ale pány budeme my. Ne jako náš otec. Nebudeme otroky bohatých. Oni budou našimi...

Především ale, sestřičko, nedávám ti vinu. Okolnosti byly v tomto případě proti nám. Měl jsem být ostražitější, když jsem se dozvěděl, že ta žena je tam. Byla náš zlý duch. Na začátku jsem se rozhodl pro ni, a pokud se díky tomu budeš cítit méně provinile, sestřičko, dovol, ať ti připomenu, že i já jsem se zmýlil. Udělal

jsem závažné chyby. Je to lak snadné, když se člověk nemá na pozoru. Lehkomyslně jsem jí pověděl jméno, které pro nás v minulosti tolik znamenalo... a nejen jméno, ale i místo. Uvědomil jsem si okamžitě, jak velkou chybu jsem udělal, ale jak už jsem se zmínil, všichni jsme občas neopatrní. Opravdu mi to dělalo starosti. Ale říkám ti to teď, abych ti připomněl, jaké chyby můžeme udělat, když na okamžik povolíme v ostražitosti.

Nebyla to tvoje vina. Tvůj postup byl správný. Jak jsi mohla tušit, že mléko vypije ta druhá dívka? Kdyby ses ji pokusila zarazit, jak tvrdíš, žes měla udělat, mohlo by to možná mít ještě tragičtější následky.

Ne, přestaň se obviňovat. Odjeď, já dokončím tuhle záležitost a pak budeme volní.

Měli jsme s našimi plány úspěch, a pokud tenhle je úspěšný jen napůl, nám to postačí.

Brzy budeš se mnou. Jakmile budeš moct odjet bez podezření, přijeď do tohoto hotelu. Budu tady nějakou dobu bydlet. Než budu moci říct - finis.

S nejhlubší láskou, moje nejdražší sestřičko, tvůj vždy

milující bratr

P.S. Bude dobře, když bude sestra se mnou. Může mě utěšovat v mé „bolestné situaci“.

Pohlédly jsme s Daisy na sebe.

„Je to pravda,“ vykřikla Daisy. „Taková bezbožnost! A Fiona...“

„Fiona je v obrovském nebezpečí,“ dořekla jsem. „Ale podívejte, máme adresu.“ „Ale ne jméno.“

„Důležitá je adresa. Myslím, že bych měla dopis okamžitě odnést siru Jasonovi.“

Daisy přikývla a já jsem už za deset minut uháněla k zámku.

Když si Jason dopis přečetl, byl hluboce otřesen.

„Co budete dělat?“ zeptala jsem se.

„Pojedu do Londýna. Tam zajdu na policii a pak sám pojedu do Rakouska. Nesmíme otálet. Kdo ví, co by se Fioně mohlo stát.“

„Ach, Jasone, bůh tě provázej,“ vydechla jsem.

Jason se na pár vteřin zarazil, pak mě objal a políbil.

„Musím okamžitě vyrazit,“ řekl a já odešla.

O dva dny později přijel do školy nějaký muž a chtěl mluvit se slečnou Hetheringtonovou. Krátce s ní důvěrně promluvil, a když odjížděl, Elsa jela s ním.

„Byli moc laskaví,“ prohlásila Daisy. „Udělali, co museli, ale s co nejmenším rozruchem.“

„Je zatčená?“

Daisy přikývla. „Pro podezření ze spoluúčasti na vraždě.“

Šly jsme do Elsina pokoje. Ve skříni jsme našly řadu lahviček a nějaké sušené byliny.

Daisy k nim přičichla a řekla: „Musela á vyrábět vlastní jed. Byla chytré děvče. Škoda že byl její talent sveden na špatnou cestu.“

Kupec benátský měl docela úspěch a na rodiče, kteří se přijeli podívat, udělal dojem. Zamávali jsme na rozloučenou děvčatům odjíždějícím na vánoční prázdniny. Zítra já a Tereza odjedeme do Moldenbury.

„Myslela jsem,“ povzdechla si Daisy, „že předcházející školní rok byl nejpodivnější, jaký jsem kdy zažila, ale tenhle ho ještě předčil. Jakpak asi pochodil sir Jason. Panebože, už aby tahle hrozná záležitost byla za námi. Naštěstí až dosud zůstává škola nedotčena. Doufám, že se nebude dělat příliš velký rozruch s tím, že to děvče tady pracovalo. Když tak o tom přemýšlím, ani se na příští měsíce příliš netěším.“

Tereza měla výbornou náladu a uvažovala, jaký asi bude mít teta Patty na hlavě klobouk a jaký koláč Violeta upekla k čaji.

Ve vlaku do Paddingtonu jsme měly kupé jen pro sebe, a tak jsem si s Terezou mohla pohovořit. Zdálo se mi, že je jaksi nesvá, a tak jsem se jí zeptala, jestli ji něco trápí.

„Teď už ne. Všechno bude, myslím, zase v pořádku. Je báječné, že na Vánoce pojedeme do Eppingu.“

„Určitě se nám tam bude líbit.“

„Teta Patty, Violeta, vy a já... a John a Charles. To bude krása.“

„Není mi jasné, proč jsi - při téhle vyhlídce - před chviličkou vypadala nějak smutně.“

Tereza chvíli mlčela, kousala se do rtu a dívala se ven na ubíhající pole. „Měla bych vám něco říct. Ted už na tom nezáleží. Už je to za námi. Snad...“

„Raději bys měla svému svědomí ulehčit,“ pobídla jsem ji.

„Ano, teď už to neuškodí. Když je tu Epping a John... je docela milý. Je ten pravý.“

„Prosím tě, pověz mi to, Terezo.“

„Já jsem tu náušnici nenašla u rybníčků.“

„Cože?“

„Byla v Eugeniině pokoji. Ona ji našla na zámku ve stájích a měla ji vrátit paní Martindalové, ale zapomněla. Náušnice dlouho ležela v šuplíku v jejím pokoji. Tak jsem ji vzala.“

„Terezo... tys lhala.“

„Ano, ale myslím, že to byla užitečná lež. On je zlý člověk, Cordelie, a my všichni jsme věděli, že vás chce.“

„Terezo, jak jen jsi mohla?“

„No, povídalo se, že se jí zbavil. Dělala jsem to pro vás. Abych vás zastavila, abych vám ukázala...“

Mlčela jsem.

„Hodně se na mě zlobíte?“ Tereza na mě úzkostně hleděla. „Myslela jsem, že ho nemáte ráda... a on je tak zlý. Má v sobě ďábla. Eugenie to také říkala. Povídala, že vy a on... Proto jsem po ní hodila tu botu. Vy s ním nechcete nic mít, slečno Grantová. A Epping a John... Violeta říká, že by ji nepřekvapilo, kdyby se hodně brzy vyjádřil.“

„Za chvíli budeme v Paddingtonu,“ řekla jsem.

„Zlobíte se na mě?“

„Ne, Terezo. Dělalas to z lásky, a to nejspíš může spoustu věcí omluvit.“

„To je dobře. Mám sundat zavazadla?“

Teta Patty nás radostně objala.

„Do Eppingu pojedeme pozítří,“ oznámila nám. „Myslela jsem, že byste chtěly nejdřív zajet nakrátko do Moldenbury a všechno připravit.“

„Bude to taková krása,“ říkala Tereza. „Kéž by zůstal sníh.“

„Pro cestování to není zas tak výhodné, zlato. Mohlo by se stát, že bychom vůbec nemohly jet,“ upozornila ji teta.

„Stejně jsem ráda, že napadl.“

„Ale les by vypadal nádherně,“ řekla teta.

Violeta nás uvítala stroze a prohlásila, že musíme určitě umírat touhou po čaji.

„Topinky jsou nad párou, takže máslo se pěkně vsákne a zároveň je udržuje teplé,“ vysvětlovala. „A máme pár sádlových koláčků s rozinkami, protože si ptáčci štěbetali, že ty jsou Tereziny nejoblíbenější.“

Ta stejná útulná domácnost. Bylo těžké uvěřit, že něco takového existuje zároveň vedle hrozné smrti.

Druhý den přišel dopis. Jakmile jsem spatřila rakouskou známku, začala jsem se třást a několik vteřin jsem se bála dopis vůbec otevřít.

Byl napsán neznámým rukopisem a informoval mě, že se stala nehoda. Sir Jason Verringer není schopen cestovat a ptá se po mně. Jeho stav je takový, že nesmím ztrácet čas.

Dopis byl podepsán jménem, které jsem nedokázala rozluštit, ale pod ním bylo slovo „doktor“.

Vešla teta Patty. Pohlédla na mě a pak mi vzala dopis z ruky.

„Stalo se něco hrozného. Cítím to,“ řekla jsem. Teta okamžitě pochopila, protože předcházející večer jsem jí všechno vyprávěla. Klidně na mě pohlédla. „Pojedeš,“ řekla. Přikývla jsem. „Nemůžeš jet sama.“

„Musím jet,“ naléhala jsem.

„V pořádku. Pojedu s tebou.“

Byla to dlouhá a únavná cesta napříč Evropou a připadala mi ještě delší, než skutečně byla, protože jsem byla netrpělivá.

Nebylo jednoduché odjet z Moldenbury. Violeta byla v rozpacích a tvrdila, že jsme zešílely - a ještě navíc na Štědrý den. Tereza se zlobila a byla rozmrzelá.

Snažily jsme se jim všechno vysvětlit, ale nebylo to snadné, dokud Violeta váhavě nepřipustila, že tedy, když teta Patty říká, že to je správné, tak to asi bude. Teta řekla, že Tereza a Violeta mohou jet do Eppingu bez nás. Nastalo velké dohadování, ale nakonec byl návrh odsouhlasen.

Teta Patty se cestou chovala báječně. Mluvila jenom málo, protože dobře věděla, že si to tak přeji. Nechala mě mým myšlenkám, a ty se všechny točily kolem Jasona Verringera.

Během cesty jsem si hodně ujasnila, protože celou dobu jsem myslela na to, že bych mohla přijet pozdě a už ho nikdy nevidět živého. Věděla jsem, že je v nebezpečí, tón lékařova dopisu mi to naznačil. A zatímco jsem se dívala z okna vlaku na kopce, řeky a majestátní hory, snažila jsem si představit život bez Jasona. Vyhýbala jsem se mu, ale jaké by to bylo, kdyby tam nebyl, abych se mu mohla vyhýbat?

Kdyby tam nebyl on, už bych se nikdy nechtěla na opatství vrátit. V mém životě by byl obrovský smutek a vzpomínky, na něž bych nechtěla zapomenout, a ani bych to nedokázala.

„Myslím, že doktor by tě nevyzýval k takové dlouhé cestě,“ ozvala se najednou teta, „kdyby nebyla žádná naděje.“

Věděla, jak mě uklidnit. Nesnesla bych zkoumavé otázky, projevy soustrasti, výrazy pochopení. Mělo by mi být jasné, že teta pochopí, co se děje v mé mysli, a nebude se snažit odvést moje myšlenky k problému, na nějž myslet nechci.

A tak jsme konečně přijely do Trentnitzu.

Malý hotel stál asi v polovině svahu - jedno z méně známých středisek zimních sportů. Z nádraží do hotelu nás vezly jakési sáně. Jakmile jsme vstoupily do dřevěné budovy podobné horské boudě a představily se, bylo nám řečeno, že lékař je nyní u sira Jasona a že nás určitě bude chtít okamžitě vidět. Zamluvil nám i pokoj, který budeme mít s tetou společný.

Doktor přišel. Mluvil slušně anglicky a nebylo pochyb, že je rád, že nás vidí.

„Tohle náš pacient potřebuje. Chce vás mít u sebe. Jste zřejmě jeho snoubenka. Jsem si jist, že mu to pomůže."

„Jak na tom je?"

„Velmi špatně. Ta srážka byla..." Doktor pokrčil rameny a hledal slova. „Měl velké štěstí, že se nezabil jako ten druhý. Přijde sem policie. Budou s vámi chtít mluvit. Ale nejdřív... pacient."

Šla jsem k němu okamžitě. Ležel v pokoji, z jehož okna byl výhled na hory. Všechno bylo bílé a čisté. Jason sám byl úplně sinalý a já ho chvíli sotva poznávala.

„Cordelie," promluvil.

Běžela jsem k posteli a poklekla.

„Tys přišla," zašeptal Jason.

„Okamžitě, jak jsem se to dozvěděla. Teta Patty je se mnou."

„Ale vždyť musí být Vánoce."

„Ano."

„Mělas být v Eppingu."

„Myslím, že musím být tady."

„Jsem pěkně pomlácený."

„Ještě jsem s doktorem moc nemluvila. Právě jsme přijely a on mě poslal rovnou za tebou."

Jason přikývl. „Budu se muset znovu učit chodit."

„Naučíš se."

„Ale dostal jsem ho. Fiona je tady. Budeš na ni muset dohlédnout. Je ve špatném stavu. Udělali jsme si tady z toho hotovou nemocnici."

„Co se stalo?"

„Našel jsem ho. Nebylo to tak těžké, když jsem věděl, kde je. Šel jsem rovnou sem. Carl a Fiona... Víc jsem nepotřeboval. Uviděl jsem je spolu. Dostal jsem chuť zaškrtit ho holýma rukama. Víš, ten způsob, jak se k ní choval, tak láskyplně a něžně a ona... vzhlížela k němu, jako by byl nějaký bůh. Zahlédl jsem je, dřív než oni uviděli mě. Chystali se jít lyžovat a mě napadla ta myšlenka. Možná se právě teď chystá to provést. Možná ji chce vzít ven a zinscenovat nehodu. Ta druhá dívka tak zahynula... teď byla na řadě Fiona. Tak jsem šel za nimi. Když mě Fiona uviděla, vykřikla zděšením. Pak se otočil on. Bylo ohromující spatřit jeho tvář. Fiona vykřikla: Strýčku Jasone... takže on věděl. Zavolal jsme na něj: Ty vražedná svině a šel jsem po něm. Pustili jsme se do křížku. Já jsem věděl, co má v úmyslu. Chtěl mě poslat dolů ze svahu. Znal to místo. Měl zkušenosti se sněhem. Takže byl ve výhodě. Ale já byl rozhodnutý ho dostat. Zatlačil mě k okraji... a já si v duchu říkal, jestli spadnu, vezmu ho s sebou. Nebude už mít šanci pokračovat ve své vražedné hře. A... pak jsme oba padali..."

„Měl jsi počkat. Policie by ho byla dostala. Byli mu už na stopě. Elsu zatkli."

„Jenže kdy by ho byli dostali? Až by zavraždil Fionu? Ne, ne. Měli jsme co dělat se zkušeným vrahem, s člověkem, jehož řemeslem bylo vraždit. Věděl jsem, že by mohli přijít, ale musel jsem být tam... okamžitě, jakmile jsem to věděl. Nemohl jsem dopustit zpoždění."

„Co je s ním?"

„To nejlepší. Měl štěstí, zlomil si vaz. Já jsem si polámal spoustu částí těla, ale krk zůstal nedotčený. Přistál jsem na hromadě sněhu... zabořil jsem se do ní. On narazil na skálu."

„Nerozčiluje tě mluvit o tom?" zeptala jsem se.

„Ne. Dělá mi to dobře. Starosti mi dělá Fiona."

„Uvidím, co zmůžu."

„Pokus se jí všechno vysvětlit. Nebude ti věřit, ale musíš ji přesvědčit. Vím, že to je obtížné, ale nesmí zavírat oči před pravdou. Cordelie... je od tebe báječné, žes přijela. Nejspíš jsem se po tobě ptal, když jsem nevěděl, co říkám."

„Ptal ses po mně jenom, když jsi nevěděl, kde jsi?"

„Věděl jsem o Eppingu. Eugenie mi dodávala informace. Zbytek jsem vytušil.“

„Místo toho jsem přijela sem.“

„To byla od tebe nerozvážnost.“

„Spíš myslím, že to bylo moudré. Vzpomínáš si, žes mě kdysi požádal o ruku?“

Jason se pousmál. „Byl jsem trošku namyšlený, vid?“

„Ještě tvá nabídka platí?“

Neodpověděl a já pokračovala: „Protože pokud ano, já ji přijímám.“

„Nechala ses unést emocemi. Smůla pro muže, který už nikdy nebude, co býval. Tak by to mezi námi nemělo být. Na tebe čeká ten vzor dokonalosti. Poskytne ti všechno, co si žena může přát.“

Zasmála jsem se.

„Co je na tom zábavného?“ zeptal se Jason.

„Já jsem ti pořád opakovala, že tě už nechci vidět, a tys vždycky naléhal, že musím. A teď já říkám, že tě chci, a ty hledáš důvody, proč bych si měla vzít někoho jiného.“

„My jsme se ale změnili. Je to úplně naopak. Tys nechala tu praktickou slečnu učitelku v Anglii a já ztratil vychloubačného lotra někde na svahu. Jak se jen mohou lidé tak změnit?“

„Nemění se. To se jen odkrývají další rysy jejich charakteru. Opravdu mě miluješ?“

„Musím odpovídat?“

„Chci jasnou odpověď.“

„Ale? Slečna učitelka není tak daleko. Pokud správně neodpovíš, dostaneš trest. Samozřejmě, že tě miluju.“

„Pak jsme domluveni. Můžeš být klidně zlý ničema s ďáblem v sobě, ale copak jsem já vždycky nevěděla, jak se s ním vypořádat?“

„Dokonce i v ďáblově doupěti.“

Odmlčeli jsme se. Neodvážili jsme se na sebe pohlédnout ze strachu z prozrazení hloubky svých citů. Vzala jsem ho za ruku a přitiskla si ji ke tváři.

„Od chvíle, kdy se tohle stalo, jsem o tobě a sobě hodně přemýšlela. A když jsem jela sem ve vlaku, když jsem nevěděla, co mě tady čeká, konečně jsem pochopila... své city... a co chci. Kdybych tě tu našla mrtvého, život už by mě nezajímal. Uvědomila jsem si, že jsem se nikdy necítila tak vitální, nikdy jsem život tak nemilovala, jako když jsme spolu bojovali. Mám na mysli naše slovní souboje zburcovat svůj vzdor proti tobě, to bylo největší vzrušení, jaké jsem kdy poznala. Došlo mi, jak nudný a bezvýznamný by byl můj život bez tebe. Protiklady se nejspíš někdy přitahují.“

„Mluvíš nesmysly,“ namítl Jason. „Necháváš se unášet sentimentalitou. Moje drahá slečna učitelka chce udělat, co považuje za správné.“

„Jestli mě nechceš poslouchat, odejdu.“

„Zůstaň.“

„To zní jako rozkaz.“

„Ty nemáš rozkazy ráda. Rozhoduješ se sama.“

„Ano, a teď jsem se rozhodla, že zůstanu tak dlouho, jak budu chtít. Uzdravíš se. Já na to dohlédnu a jediný způsob, jak to můžu provést účinně, je provdat se za tebe. Existuje pouze jediná věc, která by mě zastavila, a to, kdybys řekl, že mě nechceš.“

„Poslouchej mě, Cordelie, musíš počkat. Až uvidíš, jak na tom jsem.“

„Zachránils život Fioně. Vzpomeň si.“

„Ona mi nepoděkuje.“

„Za čas ano. Takže co říkáš?“

„S tím bankéřem by ti bylo lépe.“

„Mám se tedy vrátit?“

„Ne. Zůstaň. Dejme tomu, že si mě vezmeš Jak můžeš vědět, že ti nedám pořádnou dávku opia?“

„Risknu to.“

„A předpokládejme, že tě zavraždím a shodím tě do rybníčků, nebo zahrabu tvou mrtvolu pod opatství.“

„Tohle taky risknu.“

„Jen si představ ten skandál! Pani Baddicombová bude mít svůj velký den.“

„Teď jsem paní Baddicombové spíš vděčná. Docela ráda jí poskytnu pár podrobností do jejího repertoáru.“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Smrtelně vážně. Zajdu za doktorem. Chci přesně vědět, jak na tom jsi. Mám v úmyslu tady zůstat, dokud si tě nebudu moct odvézt s sebou.“

Skryla jsem tvář, protože jsem se bála, že by zahlédl moje slzy. A když jsem vzhlédla, na jeho tváři byl výraz údivu a nesmírné radosti.

Odhalení

Jasona jsem si vzala až na jaře. Mezitím už dokázal chodit s pomocí hole. V Rakousku jsem s ním byla tři měsíce. Teta Patty po třech týdnech odjela. Říkala, že se bez ní obejdu, a taky chtěla vidět, jak se daří Violetě.

Hodně mi pomohla s Fionou, která nechtěla uvěřit tomu, že by byla provdána za někoho jiného než za toho romantického hrdinu, jakého vždy znala. Byl něžný a zamilovaný. Pomyslela jsem si, jak je všechno zvláštní, a znovu jsem se podivovala složitosti lidské povahy. Když byl s Fionou, nejspíš se vždy choval tak, jak říkala - a přece celou dobu čekal na příležitost, aby ji zabil. Co to bylo za člověka, že dokázal přesvědčivě hrát takové dvě role?

V novinách se o případu, který dostal jméno „Ďábelský novomanžel“, hodně psalo. Ukázalo se, že Hans Dowling byl synem německé matky a anglického otce a zabil dvě ženy. Ještě jednu před Lydií. Očividně to byla jeho metoda, jak nahromadit majetek, protože obě zavražděné ženy mu zanechaly peníze. Jeho velkým úlovkem měly být Fiona a Eugenie, jejichž prostřednictvím by získal nejen majetek Fiony, ale i její sestry - který by Fiona zdědila po Eugeniině smrti. A právě vyhlídka na získání jak Fioniných, tak Eugeniiných peněz zachránila Fioně život. Jinak by byla bývala už dávno poslána na onen svět.

Mým hlavním zájmem ale byl Jason. Společně jsme se zaměřili na jeho uzdravení. Pomáhala jsem při hodinách cvičení, byla jsem s ním celé dny a často jsme se pouštěli do těch povzbudivých slovních soubojů, které byly jakýmsi charakteristickým rysem našeho vztahu.

Byla jsem šťastnější než kdy předtím, jakmile jsem poznala, že se Jason uzdravuje. A často jsem se podivovala, že tolik štěstí mohlo vzejít z takové zlověstné záležitosti.

Daisy truchlila nad tím, že jsem se nevrátila do školy a že tak ze školní propagační brožurky zmizí ta trocha schaffenbruckenské slávy. Ale vysvětlila rodičům, že ta mladá dáma, která do školy vnesla schaffenbruckenský vliv, se stala lady Verringerovou, manželkou největšího vlastníka pozemků v Devonu. A myslím, že v tom nalezla trochu útěchy.

Elsa byla vydána a postavena před soud v Rakousku. Ona ve skutečnosti nezabíjela, ale byla obviněna z pokusu o vraždu a ze spoluúčasti na vraždách. Ke všemu se přiznala, což pomohlo Fioně, aby přijala pravdu. Elsa byla odsouzena k dlouholetému trestu.

V Colby se o tom muselo hodně povídat a já si dovedla představit, co asi se při debatách přes pult na poště odehrávalo. Daisy mi napsala, velmi spokojeně, protože nikdo z rodičů nepovažoval za nutné odvolat své dcery ze školy.

A tak jsme se vrátili domů a svatbu jsme měli v kostele v Colby a zvony zvonily úplně jinak než v den mého příjezdu.

Z Elsy se stala vzorná vězeňkyně a bylo jí dokonce povoleno napsat knihu o svém životě. Byla velmi otevřená.

Vysvětlovala, jak ona a její rodina žily v chudobě ve vesnici Croston v Suffolku. Matka byla šetrná, otec opilý marnotratník. Před požárem pracoval pro statkáře Edwarda Comptona. Potom, co panství lehlo popelem, pracoval už jen příležitostně a opravdu se upil k smrti. Doma děti hovořily německy, ve vesnické škole anglicky, takže byly zběhlé v obou jazycích. Elsa a její bratr Hans si byli velmi blízcí, hrávali si spolu v ohořelých troskách a představovali si, že i oni vlastní takové panství a žijí v dostatku. Hans sliboval, že až vyroste, najde způsob, jak získají takové sídlo, kde by mohli s Elsou žít společně. Byl to jejich stálý cíl v těch letech bídy. Hans začal mít na bohaté lidi zlost. Chodíval na hřbitov k hrobu Edwarda Comptona a říkával: Byl jsi upálen. Dobře ti tak. Měl jsi všechno. My nemáme nic. Ale jednoho dne budu mít všechno, co chci... Elsa a já společně. Chodívali spolu do kostela a stáli před pamětní deskou Comptonovy rodiny... Byl to jakýsi slib. Hans Else říkal, že mezi takovými, jako jsou oni, a mezi bohatými se vede boj. Pokud by bohatí museli zemřít, aby oni dva měli, co chtějí, pak ať zemřou.

Elsa vzpomínala na den, kdy šla s Hansem k ohořelým troskám, a on se díval na měsíc a složil slavnostní přísahu. Byl právě úplněk... úplněk po podzimní rovnodennosti. A on řekl: „Jsem lovec. Budu lovit to, co chci mít, a až toho dosáhnu, drahá sestřičko, podělím se s tebou.“ Potom šel do kostela a tam slavnostně oznámil svoje záměry. A jejich heslem se stala věta: „Pamatuj na noc za úplňku lovců.“

Elsa musela přísahat, že mu pomůže. Po prvním zabití, ke kterému došlo v Norsku, byla vyděšená, ale vše proběhlo bez nesnází. Manželství, nehoda v horách, truchlící novomanžel, který sebral manželčiny peníze a jel dál. První mu přinesla slabý zisk, a tak se rozhodl poohlédnout se výše. Potom se dozvěděl o Schaffenbruckenu - jedné z nejexkluzivnějších a nejdražších škol ve Švýcarsku. Všechny mladé dámy by tam měly být v květu mládí... a tedy ve věku na vdávání. A tak zosnovali svůj plán.

Byla to zajímavá četba a kniha také ukázala něco z Elsiny povahy. Měla ráda lidi, měla ráda veselost a smích. Bylo neuvěřitelné, že někdo takový mohl s lehkým srdcem plánovat vraždu.

Vysvětlila, že oba udělali průkazné chyby. Její bratr tehdy, když si dostatečně nezjistil moje vyhlídky a když mi bezmyšlenkovitě prozradil jméno Edwarda Comptona. Byl téměř naprosto přesvědčen, že v mém případě uspěje, protože jsme se potkali právě v čase úplňku podzimní rovnodennosti. Připadalo mu to jako symbolická doba, a tak byl příliš důvěřivý a... neopatrný. A Elsa udělala chybu, že zůstala ve škole, i když zjistila, že nějakým podivným řízením osudu jsem tam já.

„Byl to jeden ze zlomyslných žertíků osudu," psala Elsa, „že jsme si vybrali zrovna školu, v níž pracovala jedna z našich kdysi zamýšlených obětí."

Elsa s bratrem měli ve zvyku sbírat v troskách comptonského panství polní rostliny. Četli o jejich schopnostech jak léčit, tak škodit. Zjistili, že hodně rostlin, které lidé považují za obyčejné, může vytvářet smrtelné jedy. Nastoupili dráhu vrahů, a tak jed mohli potřebovat. Objevili, že náprstník červený obsahuje digitoxin a ten, ačkoliv jej lze používat i jako lék, ve velkých dávkách může být osudný. Listy a semena tisu obsahují smrtelně jedovatý toxin a různé houby rostoucí v lesích mohou způsobit smrt. Elsa se stala odbornicí a dělala různé šťávy. Zkoušela je na zvířatech, aby zjistila jejich účinnost.

„Bylo to zvláštní," psala. „Měla jsem Eugenii ráda. Byla jednou z mých nejoblíbenějších, ale když jsem se jí musela zbavit, nemyslela jsem na ni jako na Eugenii. Byla prostě předmět, který stál v cestě tomu, abychom získali panství, o němž jsme snili. Hans říkal, že cítí totéž. Měl své oběti docela rád, a když je zabíjel, dělal to jakýmsi chladnokrevným netečným způsobem. Necítil k nim žádnou nenávist, bylo prostě součástí jeho velkého plánu, že musely být odstraněny."

Bylo to otevřené vyznání. Vysvětlilo hodně z toho, o čem jsme se až dosud jen dohadovali. Samozřejmě, že jsem Elsu nedokázala pochopit. Ale kdo plně pochopí jinou lidskou bytost?

Dva roky po mé cestě do Rakouska se Tereza provdala za Johna Markhama. Bylo jí devatenáct. Vdávala se v Moldenbury, protože její rodiče byli stále v Rhodesii. Zbožňovala ho a byla nesmírně šťastná. Byla jsem si jista, že to je dokonalé manželství, neboť jestliže John někdy uvažoval o manželství se mnou - a já myslím, že uvažoval - a jestliže byl zklamán, když jsem si vzala Jasona, smířil se s tím, co se stalo, a našel si štěstí jinde. Byl z těch mužů, kteří budou úspěšní ve všem, co se jim naskytne, a to zahrnovalo i jeho citový život. Bude Tereze stejně milujícím a něžným manželem se smyslem pro humor, jako by byl býval mně. Byl přesně to, co Tereza potřebovala.

Ale tohle vše je teprve budoucnost.

Zatím tady bylo moje vlastní manželství a radostné zjištění, že Jason a já bychom nebyli skutečně šťastni s nikým jiným.

Jak jsme se nasmáli tomu pozdvižení ve městě. Manželství naprosto vytlačilo záhadnou vražednou historii, která se dotkla školy.

Byly vzkříšeny vzpomínky.

„A co jeho první žena? Jestlipak to ta učitelka ví? A pak ta paní Martindalová. On je ale číslo. No, neříká se, že ti Verringerovi mají v sobě dábla?"

Smáli jsme se pomluvám. Docela jsem si je oblíbila, což mně i Jasonovi dosvědčovalo, že jsem připravena kvůli němu cokoliv přijmout. Chtěla jsem, aby to věděl a aby si to pamatoval.

Bylo to kolem Vánoc, dva roky po svatbě. Byli jsme už pyšnými rodiči syna.

Jason velmi naléhal, že musíme jet do Londýna.

„Můžeš si nakoupit. Je určitě spousta věcí, co bys chtěla."

Nebyla jsem proti. K malému Jasonovi jsem měla báječnou chůvu, a tak jsem neměla žádné výčitky svědomí, že ho opustím.

Když jsme přijeli do londýnského domu, Jason řekl, že mě chce vzít do divadla na hru, kterou si obzvlášť přeje vidět. Pobavilo mě, když jsme do divadla přijeli a já zjistila, že se jedná o East Lynne. A když jsem pohlédla na program, jako kdyby jména na mě vyskočila. Marcie Martindalová a Jack Martindale. Opět spolu ve svých dávných rolích.

Opona se zvedla a tam stála ona. Lady Isabel.

Nevím, jak jsem vydržela až do konce představení. Potom jsme šli do zákulisí za ní a Jackem.

„Zázračné povstání z vodního hrobu," poznamenala jsem.

„Ach, je jediný, kdo přežil," pronesla Marcie dramaticky.

Vyprávěli jsme jí o dohadech, které v Colby vyvstaly kolem jejího odjezdu, a ona usoudila, že by měly být vyvráceny. Statečný Jack si myslel totéž.

„Povím ti, co uděláme," řekla Marcie. „Zastavíme se o Vánocích. Nebude to zábavné, Jacku? Projedeme se ulicemi a ukážeme všem těm milým starým drbnám, že jsme ještě naživu."

A to taky udělali. Marcie trvala na tom, že musí Jackovi ukázat Havraní hnízdo a jet navštívit své drahé děťátko na blata.

Byli jsme rádi, když jsme je viděli odjíždět, a hodně jsme se nasmáli.

„Budou hrát celý svůj život," řekl Jason.

„Jsem zvědavá, o čem bude paní Baddicombová povídat teď."

„Je mi to docela líto. Vždycky jsem si říkával: Musí mě hodně milovat, aby si mě vzala, i když je kolem mne tolik podezření."

„No, teď si můžeš říkat, že nikdy nebyl žádný důvod o tom pochybovat."

„Ne. A přece mě to nikdy nepřestane překvapovat. Je toho ještě hodně, co o mně nevíš."

„To jsem ráda," řekla jsem. „Už se těším, jak si doplním vzdělání."